

தொல்காப்பியம்

எழுத்ததிகாரம்

நச்சினர்க்கெரியம்

கழக வெளியீடு - கௌ

தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம்

நச்சினூர்க்கிணியர்

உரை

புலவர் ஞா. தேவநேயப் பாவாணர் அவர்கள் B.O.L.
அடிக்குறிப்புடன்

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி & சென்னை.

Copy-right

PUBLISHED BY
THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
: PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.
TIRUNELVELI & MADRAS

May 1944.

பதிப்புரை

கல்வி, இருவகைப்படும்; ஒன்று, எண்ணும் ஆற்றலைப் பெறுதல்; மற்றொன்று பல்வேறு கருத்துக்களை அறிந்துகொள்ளுதல். மக்கட்குத் தாய்மொழியே இயல்பான கருவியாதலால், இவ்விருவகைக் கல்விக்கும் எளிதாக அது பயன்படும்; மேலும், எண்ணும் ஆற்றலைப் பெருக்குதற்குத் தாய்மொழிக் கல்வியே சிறப்பின் உரித்தாகின்றது. அதனிலும், இலக்கணப் பயிற்சியால் அவ் வன்மை மிகச் செறித்து நுணுக்கக் கொழுந்தோடி வளர்கின்றது.

தமிழ்மொழியில் இலக்கண அமைப்பு இணையற்ற ஆற்றலோடும் அழகுகளோடும் அமைந்திருக்கின்றது. தமிழ்மக்கள அவ்வகையில் தவப்பேறுடையரென்றே கூறுதல் வேண்டும். இவ்விய இயற்கை நெறிகளோடு தமிழ் இலக்கணத்தைத் திறப்படி விளக்கும் முழுமுதல் நூல் தமிழில் தொல்காப்பியமாகும். இஃதொன்றே பழைமையும் முதன்மையும் வாய்ந்து, சிக்கலின்றித் தெளிந்து, ஐந்திலக்கணமும் விளக்கும் அரும்பெரு நூலாகத் திகழ்கின்றது. இதனைப் பன்முறை கற்று ஆழ்ந்து பயில்வோர், எண்ணும் ஆற்றலும், பல்வேறு கருத்துக்களை அறிந்துகொள்ளுதலுமன்றி, மெய்யுணர்வுப்பேறும் எளிதின் எய்திச் சான்றோராவர்.

தொல்காப்பியம் எழுத்து, சொல், பொருள் என மூன்று அதிகாரங்களாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூலின் நுட்பநுட்பம், பெருமை, பயன் முதலியவற்றாலேயே இதற்கு உரையாசிரியன்மாரும் பலர் அமைந்தனர் அவர் பலர் எழுதிய உரையுள்ளும், எழுத்ததிகாரத்திற்கு நச்சினார்க்கினியருரையும், சொல்லதிகாரத்திற்குச் சேனாவரையருரையும் பொருளதிகாரத்தின் இறுதி நான்கியல்களுக்குப் பேராசிரியருரையும் பெருவழக்காகப் பயிலப்பட்டு வருகின்றன. இவ்வருமை கருதிக் கழகத்தில் இதற்குமுன், தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் நச்சினார்க்கினியருரையுடன் இருமுறை பதிக்கப்பெற்று வெளிவந்திருக்கின்றது. இப்போது மூன்றாம் பதிப்பாக இதனை, உரிய தலைப்புகள் உட்பிரிவுகள் முதல் வற்றுடன் மிகத் திருத்தமாக வெளியிடுகின்றமை.

பயில்வோரது ஆர்வத்துக்கு ஏற்ற உதவியாயிருக்கும்படி, இப்பதிப்பு, மேலும் சில நலன்களைப் பெற்றுள்ளது. தொல் காப்பிய நூற்பாக்களிலும், அவற்றிற்கு நச்சினூர்க்கினியர் எழுதிய உரைகளிலும் மாணாக்கர் நன்றாக விளக்கம் பெற வேண்டிய பகுதிகளின்மேல், தக்க ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களும் விளக்கங்களும் மேற்கோளிடங்களுடன், அவ்வப்பக்கத்தின் அடிக்குறிப்பாகத் தெளிவாய்த் தரப்பட்டிருக்கின்றன. நூலின் இறுதியில், 'குற்றியலுகரம் உயிரீறே' என்னும் பொருள்மேல் ஓர் அரிய ஆராய்ச்சி நிகழ்த்தப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும், நச்சினூர்க்கினியர், தமக்கு முன் தொல்காப்பியம் முழுவதற்கும் உரையெழுதி உரையாசிரியர் என்னுஞ் சிறப்புப்பெயரால் வழங்கப்பெற்று வரும் 'இளம்பூரண அடிக'ளோடு கருத்து மாறுகொள்ளும் இடங்கள் முழுவதும், நூற்பாக்களோடும் அவரவருரைகளோடும் தொகுத்துச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவையனைத்தும் இப்பதிப்புக்கு மிக்க உழைப்போடும் அன்போடும் எழுதிச் சேர்த்துத் தவிய ஆசிரியர், வித்துவான் ஞா. தேவநேயப் பாவாணர் பி.ஓ.எல். அவர்களாவர். அவர்கள் அரிய செயலுக்குக் கழகம் தன் அக மருவிய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றது.

இதன் முற்பதிப்புகளைப் போலவே, முகப்பில், பேரிரியர் திருமிகு கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை எம்.ஏ., எம்.எல். அவர்களது அரிய ஆராய்ச்சி முன்னுரை முதலியனவும் இப் பதிப்பில் உள்ளன. ஆராய்ச்சியாளர்க்கும் மாணவர்க்கும் இப் பதிப்பு தகுதியாகப் பயன்படுமென்று நம்புகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
க. முகவுரை	1
உ. சிறப்புப் பாயிரம்	க
ங. நான் மரபு	கங
ச. மொழி மரபு	ஙச
ரு. பிறப்பியல்	சூ0
சு. புணரியல்	சூஅ
எ. தொகை மரபு	சூஉ
அ. உருபியல்	ககச
க. உயிர்மயங்கியல்	கஉசு
க0. புள்ளிமயங்கியல்	கஎஉ
கக. குற்றியலுகரப் புணரியல்	உஉ0
கஉ. நார்பா முதற்குறிப்பு அகரவரிசை	1
கங. அருஞ்சொற்பொருள் விளக்கம்	7
கச. குற்றியலுகரம் உயிரீறே	12
கரு. நச்சினர்க்கினியர் இளம்பூரணரோடு மாறுபடுங் இடங்கள்	19

திருச்சிற்றம்பலம்

தமிழ்ப் பேராசிரியர்

திருவாளர் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை

எம். எ., எம். எல்., அட்.வகோ.

அவர்கள் எழுதிய

(முகவுரை

தொல்காப்பியம் என்னும் இவ்வியல நூலானது தமிழ் நூல்கள் யாவற்றுள்ளும் பழமையானதாய்த் தமிழிலக்கண முழுமுதனாக அமைந்துள்ளது. தமிழ் நூல்கள் யாவற்றினும் தொன்மையாலுஞ் சிறப்பாலும் முதன்மைபெற்ற இந்நூல் இலக்கண நூலாக அமைந்தது யாவரும் உற்றுநோக்கத் தக்கதே. இதற்கு முற்பட்ட இலக்கியங்கள் இப்பொழுது வெளிவரவில்லை. 19 நூற்றாண்டு முதலியவற்றில் சிறிதில பாட்டுக்களை இந்நூற்கு முற்பட்டனவாகக் கருதக் காரணமுண்டு. இதற்கு முன்னேயே அளவற்ற இயல் இந்நூலுக்கு நூல்கள் தமிழில் இருந்தன வென்பதை இந்நூலே நன்கு விளக்குகிறது. இந்நூல் சிறப்புப் பாயிரத்தில் தமிழ் நிலத்துச் செய்யுள் வழக்கும் உலக வழக்கும் ஆய்ந்து இந்நூல் செய்யப்பட்டதென்று கூறப்படுதலால் செய்யுள் வழக்கை அறிதற்குரிய நூல்கள் பல இருந்தன வென்பது தெளிவே. ‘முந்துநூல் கண்டு’ என்றமையானும் அது விளங்கும். செய்யுளியலில் தமிழ் நூல்களை ஆசிரியர் எழுவுகையாகப் பகுத்து ஒதுதலினாலும் அது தெளியப்படுமா. அவ்வெழு கையுள் நிறைபொழி மாந்தரது மறைமொழியையும் ஒன்றாக ஆவர் கொண்டமையானும் “அளவிற கோடல் அந்தணர் மறைத்தே” என்று எழுந்ததிகாரம் ௧0௨-வது சூத்திரத்தில் அவர் கூறியதாலும், மறைமொழிகளடங்கிய மறை என்னும் நூல்வகை தமிழில் இருந்ததென்பது இனிது விளங்கும். “நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்” என்பதனாலே நாடகநூல்கள் பல விருந்தன வென்பதுவிளங்கும். ‘இவையோடு சிவனிய நரம்பின் மறைய என்மனார் புலவர்’ என்றதனாலே இந்நூல் நூல்கள் அக்காலத்திற்கு முன்னே நன்கு வழங்கின வென்பது விளங்கும். தமது நூலுள் ஒவ்வொரு பகுதியினும் தமிழ் வழக்கினை விதந்தோது மிடங்களில் ‘என்மனார் புலவர்’ என்று சுட்டுதலால் புலவர்கள் பலர் தமக்குமுன் இயல்நூல் இயற்றியுள்ளார் என்பதையும் அவர் விளக்கக் கருதினார் என்பது வெளிப்படை.

‘முந்துநூல்’ ஆய்ந்து இந்நூல் செய்தாரென்று சிறப்புப்பாயிரத்துள் கூறப்பட்டுள்ளது. ‘முந்துநூல்’ இன்னவென்று சுட்டுதல்

குரிய அகச்சான்று யாதும் இல்லை. ஐந்திரத்தின் ஆராய்ச்சி இந்நூலாசிரியர்க்கு எவ்வாறு பயன்பட்ட தென்று காட்டுதற்கும நூலுள் அகச்சான்று யாதும் இல்லை. 'முந்துநூல்' என்றது அகத்தியத்தை என்பதற்கு.

“ ஆளுப் பெருமை யகத்திய னென்னு
மருந்தவ முனிவ னுக்கிய முதனுல்
பொருத்தக் கற்றுப் புழைதப வுணர்ந்தோர்
நல்லிசை நிறுத்த தொல்காப்பியனும் ”

எனப் பன்னிருபாஸ்த்துப் பாயிற் சூத்திரத்துட் காணப்படுவதே சான்றாகும்.

“ கூறிய குன்றினு முதனூல் கூட்டித்
தோமின் றுணர்த றேல்காப்பியன்ற
ஹை யின்மீழி முறிந்தோர்க்குக் கடனே ”

என்ற பல்காப்பியப் புறநடைச் சூத்திரமும் இதற்குச் சான்று பகரும்.

சிறுகத்தியம், பேரகத்திய மென்ற இரு நூலும் இப்போது வெளிவராமையால் இந்நூலை முதனூலோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதற்கு இடமில்லை. ஐந்திரம் என்பது ஐந்திரனாற் செய்யப்பட்ட வடமொழி முதல் இலக்கணம் என்று பலர் கூறுப. அதைத் தமிழ் நூல என்றுஞ் சிலர் கூறுப. ஐந்திரமென்பது உபாகமங்களுள் ஒன்றெனக் கூறுவாருமுளர். 'விணைவா கோமான் விழுநூல்' என்ற சிலப்பதிகாரப் பகுதிக்கு இந்திரனாற் செய்த இலக்கணமென்று அடியார்க்கு நல்லார் பொருள் கூறுகின்றார். அதற்குச் சமண நூல்களுள் ஒன்றாகிய “ இந்திரகாளியம் ” என்று பொருள் கொள்ளுவாரும் உளர். இப்போது வடமொழியிலும் இந்திரனாற் செய்த இலக்கணம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

அகத்திய நூலுணர்ச்சியும் தமிழ் நிலத்து இருவழக்கு உணர்ச்சியும் இந்நூல் செய்தற்குப் பயன்பட்டிருக்குமென்பது யாவர்க்கும் தெளிவு. ஒரு மொழிக்கு இயல் நூல் செய்வார் பிறிதொரு மொழி இயல்நூலையும் ஆராய்தல் நூலமைப்பிற்குப் பயன்படுதலே யன்றி நூலுட் கூறப்படும் பொருளாராய்ச்சிக்கு அத்துணைப் பயன் மருதல் அரிது. 'ஐந்திரமோ' 'ஐந்திரமோ' வென் றையுறுவாருமுளர். ஐந்திர வியாகரண மென்பது வடமொழியில் முதன்முதற் றேனறிய ஓர் இலக்கண நூலாதலே யன்றி இந்திரனாற் செய்த இலக்கணம் என்பதொன்று கிடையாதென்று 'தமிழ் வரலாறு' எழுதிய தஞ்சை திருவாளர் ராவ் பஹதூர். K. சீனிவாச பிள்ளை யவர்கள் கருதுகின்றார்கள். ஐந்திரமென்பது வடமொழியென்றே கருது மிடத்து அந்நூலுள் வேற்றுமை எட்டு என்று கொண்டவாறே இந்நூலாசிரியரும் கொள்ளுதலின் அவ்வடமொழி இயல் நூலாரோடு ஒத்த கருத்துடையார் இவ்வாசிரியர் என்பதனை விளக்கக் கருதி 'ஐந்திர

நிறைந்த தொல்காப்பிய'னெனச் சிறப்புப் பாயிரமுடையார் கூறின ரென்பர். அங்ஙனம் சிற்சில கொள்கைகளில் வடமொழி ஐந்திர நூற்கருத்தும் இவ்வாசிரியர் கருத்தும் ஒருவாறு ஒத்திருத்தல் கூடுமென்பதே யூகிக்கற்பாலது.

ஆசிரியர் நூல் செய்கின்ற காலத்து வழங்கிய வடமொழி இலக்கணம் ஐந்திரமொப்படுதலாலும் 'பாணியம்' கேட்கப் படாமையாலும் வடமொழிக்கு முதலிலக்கணம் ஐந்திரமெனவும் அதற்குப் பின்னேயே பாணியம் தோன்றிய தெனவும் வட மொழியாளர் கொள்ளுதலாலும் தொல்காப்பிய நூலானது வட மொழிப் பாணியத்திற்கு முற்பட்ட தென்பது தானே போதரும். வடசொற்கள் தமிழுட் பயிலுதற்கு இந்நூலுள் விதி வகுத்திருப்பதால் ஆரியரொடு தமிழர்க்குத் தொடர்பு இவ் வாசிரியர் காலத்தே ஏற்பட்டிருத்தல் கூடுமென்பது யூகிக்கப் படும்.

“வட வேங்கடந் தென்குமரி” என்று ஆசிரியர் காலத் திருந்த தமிழ் நாட்டெல்லா குறிக்கப்பட்டது. குமரி என்பது யாறோ மலையோ என்ற ஐயப்பாட்டிற்கு இடமாக நிற்பது; அதனை உரை யாசிரியர்கள் யாவரும் யாறு என்றே கொள்கின்றனர். காலஞ் சென்ற அராஜ் அம்முகுறி அதனை மலை என்கின்றனர். புறநானூற்று சு-வது பாட்டுள்,

“வடாஅது பனிபடு கெடுவரை வட்கும்
தெனாஅது உருகெழு குமரி:ன் தெற்கும்
குணாஅது கம்பொரு டொடுபத் குணக்கும
நடாஅது தொன் முழு டொடுவத்தின் குடந்தும்”

என்ற அடிகளுள் இரண்டாவது அடியிற்கண்ட குமரி என்ற பதற்குக் கடல் என்று பொருளுடைய இடமில்லை. அதனை யாரென்று அச்செய்யுள் உரையிலே காட்டப்பட்டுள்ளது. புறநானூற்று சு-வது பாட்டில்,

“தென்குமரி வடபெருங்கல்
குணகுடகட லாவெல்ல”

என்றவிடத்தும் குமரி என்ற சொல் ஓர் யாற்றைக் குறிப்பதாகவே தெரிகின்றது. குமரியாற்றைக் கடல் கொண்டபின்னர் குமரி என்ற பெயராலே தென் எல்லையாகிய கடல் சுட்டப்பட்டிருத்தல் தெள்ளிது சிறுநாக்கை பாடியியார் தெற்குங் கடலெல்லே கூறியது,

“வடதிசை மருங்கின் வடுகுவாம் பாடித்
தென்றிசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும்
வாரமருள் புணரியொடு பொருது கிடந்த
நாட்டியல் வழக்க நான்மயின் கடைக்கண்
யாப்பின திலக்கா மறைருவன் முறையே”

என்பதனால் விளங்கும். ‘தொடியோள் பௌவம்’ என்ற சிலப்பதிகாரமும் காண்க. புறநானூற்று சு-வது பாட்டில் ‘குமரியம்

பெருந்துறை யயிரை மாந்தி' என்ற அடிக்கு 'குமரியாற்றினது பெரிய துறைக்கண்ணே' என்று அதனுரையில் பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. சிலர் அதற்குக் குமரிக் கடற்றுறை என்று பொருள் சொல்லுகின்றார்கள், யாறு என்று பொருள் படுஞ் சொல் ஆண்டில்லாமையால். குமரி யென்ற சொல் வழங்கும் செய்யுட்களில் பெரும்பான்மையும் பொதுச் சொல்லாகவே அது காணப்படுகின்றது. அப்பெயருடைய யாறு ஒன்று இருந்திருத்தல்கூடு மென்பதைத் தமிழ் நூலோர் யாவரும் ஒப்புக்கொள்கின்றார்கள். மலையும் இருந்ததென்பது 'குமரிக்கோடும்' என்ற சிலப்பதிகார அடியால் விளங்குகின்றது.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர்காலத்தே குமரி யாறோ அல்லது குமரி மலையோ தமிழ் நாட்டிற் கெல்லை யென்னுங் கேள்விக்கு விடை ஆயத்தக்கது. குமரிமலை கடல்கொண்ட நாட்டில் எவ்வாறு அமைந்திருந்தது என்று ஆயுமிடத்து அந்நாட்டின் பகுதிகளை நன்கறிந்து எழுதியுள்ள 'மறைந்த குமரிக்கண்டம்' (Lost Lemuria*) என்னும் ஆங்கில நூலுட் போந்த படத்தினாலே ஒரு பெருமலையானது மேலைக்கடலில் தொடங்கி வடக்குந் தெற்குமாகக் குமரிக் குத் தென்பகுதியிலுள்ள நிலப்பகுதியிலே நெடுத்தூரஞ் சென்று பின் தென்மேற்காகத் திரும்பி 'மடகாஸ்கர்' (Madagascar) என்ற ஆப்பிரிக்கத் தீவுவரை சென்றதாகத் தெரிகின்றது. அம்மலைக்குக் கீழ்ப்பக்கம் உள்ளநாட்டில் பெருமலை ஒன்று மிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்த மலையானது தென்கிழக்கு முதல் வடமேற்கு வரை செல்லுகின்ற இமயாடையைப் போல வடமேற்குத் தொடங்கித் தென்கிழக்கிற் செல்லுகின்ற ஒரு பெருமலைத் தொடராக இருந்திருப்பதாகத் தெரிகின்றது. இம்மலையைத் தமிழிற் குமரி யென்றும் வடமொழியில் மகேந்திர மென்றும் முன்னோர் கூறின ரென்பதற்குக் காரண முண்டு. சிவநாமேந்திரம் என்னுஞ் சைவ வுபாகமத்தில் பொதியிற்குத் தென்பால் மகேந்திர முண்டென்றும் அந்நூலுரையுள் தெற்கு முதல் வடக்கு ஈராக அஃது இருந்த தென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. அதனடிவாரத்துள்ள தேசம் பொன் மயமான இலங்கை யென்றும் குறிக்கப்படுகின்றது ;

“தாங்கமலி பொதிச்சென்பாற் றுடர்ந்த வடிவாத்தி
னாகனக விலங்கையுமேழ் வரைச்சார லடித்தேசம்”

என்றதனால் அது உணரப்படும் ;

“உன்னதத் தென் மயேந்திரமே”

என்ற அடியுங் காண்க.

பஃறுளியாறு என்பது ஓர் பெரிய யாறாகவும் அது நெடியோனென்னும் பாண்டியனுடைய தென்றும் புறநானூற்றுள்ளே குறிக்கப்பட்டுள்ளது ;

* Scott Elliot.

“முந்நீர் விழுவின் நெடியோன்
நன்னீர்ப் பஹுளி மணலினும் பலவே”

என்றது காண்க.

“அடியிற் றன்னள வரசர்க் குணர்த்தி
வடிவே லெறிந்த வான்பகை பொருது
பஹுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக்கோடும் கொடுக்கடல் கொள்ள
வடதிசைக் கங்கையு மியமும் கொண்டு
தென்றிசை யாண்ட தென்னவன் வாழி”

என்ற சிலப்பதிகார அடிகளினாலே குமரிமலையும் பஹுளியாரும் இமயமும்
கங்கையும் போன்றிருந்தன வென்பது கருதப்படும். ‘பன்மலை
யடுக்கத்துக் குமரிக்கோடு’ என்றதனாலும் குமரிமலையின்
பெருமை விளங்கும். நெடியோனுக்குரிய மொழி தமிழ் மொழி
யாதலாலும் தமிழ் வழங்கும் நாட்டிலுள்ள யாற்றினையே நெடி
யோனைப் புகழும் புலவனுங் குறித்தல் இயையுடைமையானும்
கடல்கொண்ட நாட்டின் ஒரு பகுதியாதல் தமிழ் நாடென்றே
கருதற்பாலது.

பஹுளியாரும் குமரிக்கோடும் கடல்கொள்ளப் பட்டன
வென்ற விடத்து குமரியாற்றை ஆசிரியர் குறியாமையும் நோக்
குக் குமரியாறு பஹுளியாற்றின் வேறுகவே இருந்ததென்று
தெரிநினைதால் இரண்டிற்கும் நடவே நாடுகளிருந்தன வென்று
யூகித்தல் கூடும். சிலப்பதிகாரவரையுள் அடியார்க்கு நல்லார் இவ்விரண்
டாற்றிற்கு மிடையிலே 49 நாடுகள் இருந்தன வென்று கூறி
யுள்ளார். அவர் கூறியுள்ளதற்குச் சான்று காட்டாத போதினும்
அவர்தனைப் புனைந்துரையாகக் கூறியுர் என்று கருத இடமில்லை.
பெரும்பான்மையும் பண்டைத் தமிழுரையாசிரியர்கள் நூற்பிர
மாண மில்லாமல் யாதுங் கூறுவதில்லை. சரித்திர ஆராய்ச்சி
மிக்கில்லாத அக்காலத்தில், கால முறைபைக் கருதாமல் முன்
நடந்ததைப் பின்னாகவும் பின் நடந்ததை முன்னாகவும் அவர்கள்
தொகுத்துக் கூறியிருத்தல் கூடுமென்றிப் புதுவதாகப் புனைதல்
கிடையாது. மேற் கூறிய புறநானுற்றுட் போந்த ‘நெடியோன்’
என்னும் பாண்டியனே தொல்காப்பியப் பாயிரத்துட் சுட்டிய
‘நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன்’ என்று சிலர் யூகிக்கின்றார்கள்.
அவர்கள் ‘நிலந்தந்த பேருதவிப் பொலந்தார் மார்பின் நெடி
யோ னும்பல்’ என்ற மதுரைக்காஞ்சியை (கலித்தொகை) மேற்
கோளாக உரைக்கின்றனர். திலந்தருதிருவிற் பாண்டியன் என்னுஞ்
சொற்றொடரின் பொருள்,

“மலிதிரை யூர்ந்துதன் மன்னகடல் வெளவலின்
மெலியின்றி மேற்சென்று மேவாநா டிடம்படப்
புலியொடு லின்னிட்கிப் புகழ் பொறித்த கிளர்வெண் டை
வலியினுன் வணங்கிய வாடாச்சீர்த் தென்னவன்”

என்னும் முல்லைக் கவி கருசுவது பாட்டினாடிகளின் வைத்து யூகிக்

கற்பாலது. தன்னுட்டைக் கடல் கொள்ள பிற அரசர் நாட்டைத் தன் குடிகட்கு வென்று தந்த சிறப்புடைய பாண்டியன் காலத்தே தொல்காப்பியர் அரங்கேற்றியதாக அறிகின்றோம். இப்பாண்டியனை 'தென்னவன்' என்று கவித்தோகை ஆசிரியர் கூறியவாறே இவங்கோஷ்டிகளும் கடல் கொண்ட செய்தி கூறுமிடத்து 'தென்னவன்' என்று விரிக்கின்றார். இத் தென்னவனும் பழையாறையுடைய நெடியோனும் ஓரே அரசன் என்று கொள்ளின் மன்னன் ஒருவனே கடல்கோட்கு முன்னும் பின்னும் நெடுங்காலமாக அரசாண்டான் என்பது முடியும். தென்னவன் காலம் கடல்கோள் நடந்த காலமாகத் தெரிதலால் தொல்காப்பியர் காலமும் அக்காலமே யென்பது தெளிவு. 'நிலந்தருந்நிலிற் பாண்டிய' எனப் பாயிரத்துள் விதந்தோதுதலின் அங்ஙனம் நிலந்தந்த பேருதவிக்குப் பின்னேயே தொல்காப்பியம் அரங்கேற்றப்பட்ட தென்று கொள்ளுதல் இயைபுடையதே; அதற்கு முன்னெனக் கொள்வாரு முளா. கடல்கோட்குப் பின் நூல் இயற்றப்பட்ட தென்று கொள்ளுமிடத்து 'குமரி' என்பதற்கு 'குமரியாறு' என்றே பொருள்கொள்ளுதல் வேண்டும். கடல்கோள் முடிந்து பிற நாடுகள் கைக்கொள்ளப்பட்டு பாண்டியன் அரசு நிலைத்த பிறகே நிலந்தருந்நிலிற் பாண்டிய னென்ற பெயர் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அப்பெயர் சிறப்புப் பாயிரத்துட் கூறப்படுதலின் ஆசிரியர் நூல் செய்த காலமும் கடல்கோட்குப் பின்னே யாதல் வேண்டும். ஆதலால் அக்காலத்தே 'குமரியாறு' தமிழ் நாட்டுத் தென் எல்லையாக விருந்த தென்று கொள்ளுதல் பெரிதும் பொருத்தமானது. கடல்கோட்குப் பின் முதன்முதற் செய்யப்பட்ட முழுமுதல் நூல் தொல்காப்பியம் என்பது தெளிவு. கடல்கோட்கு முன் இருந்த நூல்கள் யாவும் இலவாகி யொழிய அதற்குப் பின் செய்யப்பட்ட முதல் நூலாகிய தொல்காப்பியம் இன்றும் நின்று நிலவுகின்றது.

வான்மீதியார் இராமாயண காலத்திலே பாண்டியர் தலைநகர் பொருஷயாறு கடலோடு கலக்கின்ற இடத்திற்கு அருகிலிருந்த தென்று குறித்துள்ளார். அக் காரணம் பற்றித்தான் அதனை அலுவாய் என்று தற்கால ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் கருதுகின்றார்கள். கடல் கொள்ளப்படுமுன் பாண்டியர்க்குத் தலைநகர் தென்மதுரை யென்று தெரிதலால் தென்மதுரையினின்றும் அலைவாய்க்குத் தலைநகரைப் பாண்டியர் மாற்றிக்கொண்டது அதனைக் கடல் கொண்ட பின்பு என்பது ஊதிக்கப்படும். 'கபாடம்' என்ற வான்மீதி இராமாயணச் சொற்குக் கதவென்றும், கபாடபுரமாய ஊர் என்றும் இருவகைப் பொருள் கொள்ளப்படும். கபாடபுரமென்ற உரையே இயைபுடைத்து; அப்பெயரால், இறையறைகப்பொருளுரையே இடைச் சங்கமிருந்த நகர் சுட்டப்படுதலின். இடைச் சங்கத்திற்கு நூல் தொல்காப்பியம் என்றும் களவியலுட் கூறப்பட்டது. அதனால் முதற்சங்கமிருந்தார்க்கு நூல் தொல்காப்பிய மென்று கூறப்படவில்லை அதனைக் கருதுமிடத்துத்

தொல்காப்பியம் கடற்கோளுக்குப் பின்னே இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் ஐமதக்கெளியின் புதல்வராய் பரசுராமர்க்கு உடன் பிறப்பென்று கருதுவார்க்கு இது மிகவும் ஒத்ததே. அங்ஙனம் கொள்ளுமிடத்து தமிழ் நாட்டிற்குத் தென் எல்லை 'குமரியாறு' என்பவர்களுடைய கொள்கையும் வலியுறுகின்றது. அஃதெவ்வாறெனில் பஃறுளியாற்றைக் கடல் கொண்ட காலத்துக் குமரிமலையின் பெரும் பாகமும் அழிந்து போயது, குமரியாறு தொடங்கும் பததியும் குமரியாறும் கடல் கொள்ளப் படாதிருந்தது. சிவநாமோத்தர உரையுள்ளும்,

“மகேந்திர மலையின் அடிவாரத்துள்ள கனகமயமான இலங்கையின் பகுதி கடலுள் மறைந்ததென்று கூறப்பட்டுள்ளது.” இராமாயணகாலத்தில் மகேந்திரவிக் கும இலங்கைக்கும் நடுவே கடல் இருந்ததென்பது தெரிகிறது. அந்தக்காலமானது தென் மதுரையைக் கடல்கொண்ட காலத்திற்குப் பின்னாதல் வேண்டும். இக்காரணங்களால் முதற் கடற்கோளுக்குப் பின் மகேந்திர மென்ற குமரிமலையின் ஒருபகுதியும், குமரியாறும், இவற்றிற்கும் இலங்கைக்கும் நடுவே கடலும், குமரியாற்றிற்கும் பொருகையாற்றிற்கும் இடையே நூடும் இருந்ததாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

வான்மீதி இராமாயணத்திலே சேர சோழ பாண்டிய ரென்ற தமிழ்நாட்டு மூவேந்தருங் கூறப்படுகின்றார்கள். அந் நூலுள் சோழநாட்டிற்கு வடபால் ஆந்திரப் பீண்டம் முதலிய தேசங்கள் சொல்லப்பட்டமையால் அக்காலத்துத் தமிழ்நாட்டு வடவெல்லை 'வேங்கடம்' என்பது யூகிக்கக்கடவது. வியாபாரத்தால அருச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரைச் சருக்கத்தில் பாண்டியர் மணலுர் என்னுமிடத்தில் அரசாண்டதாகத் தெரிகிறது. பாண்டவர் சேனைக்குச் சோறளித்த சேனாள் பெருஞ்சேற்றதியன் சேரலாதன், முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் என்னும் புலவர் பாடியிருப்பதாகத் தெரிகின்றது. இராம சரிதம் பாரத சரிதத்திற்கு முந்தியுள்ள தாதலால் பாரத சரித காலத்திற்கு முன்னே பாண்டியர் அலை வாயில் அரசாண்டதாகக் கருதுவேண்டும். கபாடபுரமுங் கடல் கொள்ளப்பட்டதாக அறிநிற்படியால் அக்கடல்கோட்குப் பின்னர் பாண்டியர் மணலூர் றங்கியதாகக் கருதுவதற்கு இடமுண்டு. முடிநாகராயர் செய்யுளுள் இமயத்தையும் பொறிபத்தையுமே கூறினமை காண்க. அவர் செய்யுளால் பாரதகாலத்தே தமிழ் ரசர்க்கும் பாண்டவர்க்கும நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டதாகத் தெரிகின்றோம். நீருவியாய் புராணத்தினும் மணலூர் பாண்டியர் தலைநகரெனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

பாரதகாலத்திற்கு முன்னேயே தொல்காப்பியர் நூல்செய்தனர் என்பது தெளிவு. அத்தியித் தொல்காப்பியர் என்னும் இரு பேராளிரியர் காலத்தைப்பற்றிய முடிபுகட்கு அவ்விருவரும் யாவர் எவ்வகையார் என்பதைப்பற்றி ஒரு சிறிது ஆராயத்தக்கது.

எழுத்ததிகாரம்

அகத்திய முனிவர் வரலாற்றினைத் தமிழறிவுசான்ற திருவாளர் ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டா ரவர்கள் ஆராய்ச்சி செய்துவருகின்றார்கள். இவண் அதனைச் சுருக்கிக் கூறுவாம். அகத்தியர் என்ற பெயர் தமிழ்ச்சொல் என்று சிலரும், அகஸ்தியர் என்ற வடமொழிச் சொல்லின் மொழிபெயர்ப்பென்று வேறு சிலருங்கருதுகின்றார்கள். அவர் வரலாறு இருமொழிப் பண்டைப் பனுவல்கள் பலவிலும் காணப்படுகின்றது. அவரைத் தமிழ் முனி யென்று கத்திராண முடையார் அழைக்கின்றார். கத்திராண அகத்தியப்படலத்தில் 'வண்டமிழ் மாமுனி' 'மூதுரைத்தமிழ் முற்றுனர் மாமுனி' 'சந்தநூற் றமிழ்த் தாபதன்' என்றும், திருக்கல்யாணப்படலத்தில் 'மறையொன்று திஞ்சொற்றமிழ் மாமுனி' என்றும் அவரை ஆசிரியர் கத்தியப்ப சிவாராயர் விதந்தோதினார். விந்தந்தையடக்குவதற்கு ஏதன் கடல் குடித்த கதை கேட்கப்படுகின்றது; அது மேற்கூறிய அகத்தியப்படலத்தில்,

“தென்னத் தெளிந்த மறநன்வனைச் செற்ற மீன்போ

ள்ளன்ற் கடல யொருநீயகன் கைய டங்கிக்

களளத் தபுண னிலகாட்டிகய கண்ணில் வைத்த

கொள்ளைக் கருணை யுலகெங்கணு மகொண்ட தெந்தாய்”

என்றமையால் விளங்கும். கடலைக்குடித்தது விருத்திர னென்னும் அகரணை இந்திரன் கொல்லுதற்பொருட்டு என்று திருவிளையாடற் புராணத்துட் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்திரன் பிரமனிடம் விருத்திரனை வெல்லும் வழியாகென்று வினவ, அப்பிரமன் அகத்தியரிடம் அவனைக் குறையிரக்கும்படி கட்டினையிட்டார். அங்ஙனமே அகத்தியரை வேண்டிக்கொள்ள, அவர் கடலையுண்டு விருத்திரனைக் காட்டினார் என்று திருவிளையாடற் புராணங் கூறுகின்றது. இந்திரன் குறை நோந்தது பொதியின் மலையில் என்பது 'சந்த வெற்படைந்தான் வானோர் தலைவனை' என்ற திருவிளையாடல் இந்திரன் பழிதீர்த்த படலச் செய்யுளடியால் விளங்கும். எனவே விர்த மடக்குதற்கு முன்னோயே பொதியிலில் அகத்தியர் இருந்தனர் என்பது போதும். இராமாயணத்துள் “என்றுமவ னுறைவிடமா மாதலினால்” என்று பொதியிலைக் கம்பர் சிறப்பித்தனர். விர்தமடக்கிய பின்னும் பொதிகையில் அகத்தியர் தங்கியிருந்ததாக அறிகிறோம். அதற்குப்பின் சிவபெருமானது திருமணத்திற்காக இமயஞ் சென்று மீண்டனர். மீண்ட கதையைச் சொல்லுமிடத்துக் கத்திராணத்துள் அகத்தியர் இறைவனைத் தமிழறிவு ஈதல் வேண்டு மென்று கேட்டதாகக் குறிக்கப்படவில்லை. காஞ்சிப்புராணத்துள் அவ்வாறு குறிக்கப்பட்டுள்ளது அங்ஙனம் குறித்த போதும், தனக்குத் தமிழ்மொழி அன்னியமென்று அவர் சொன்னதாகச் சரித்திரமில்லை. ஆனால் திருவிளையாடற் புராணத்தில் தனக்குத் தமிழ் நன்கு தெரியாததாகக்கூறிய குறிப்பு முதன் முதற் காணப்படுகின்றது. இப்புராணம் கந்தபுராணத்தோடு மாறுபடும் இடங்களில் பின்னையதே சிறப்பாகக் கொள்ளப்பற்று. ஆதலால் திருவிளையாடற் புராண முடையார் கூற்று தமிழ் முனிவரைக் குறித்ததாகக் கருதப்படா.

“ மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற்
சொன்ன வாகமந் தோற்றுவித் தருளியும் ” என்றும்,

“ மற்றவை தம்மை மகேந்திரத் திருந்து
உற்றவைம் முகங்க ளாற்பணித் தருளியும் ”

என்றும் வரும் திருவாசக அடிகளாலே ‘மகேந்திர மலையில் ஐம் முகங்கொண்டெழுந்தருளி, இறைவர் ஆகமங்களைத் தோற்று வித்தார் என்பது போதரும். ‘மகேந்திரம்’ பொதியத்திற்குத் தென் பாலுள்ள ஒரு பெருமலை என்பது முன் குறிக்கப்பட்டது அம் மலையுள்ள நாடு தமிழ் வழங்கிய நாடாதலால் ஆகமங்களைக் கேட்டவர்கள் தமிழர்களாதல் வேண்டும். கேட்ட ஐவருள் ஒருவர் அகத்தியராகவும், ஏனை நால்வருள் ஒவ்வொருவரும் ஐந்து ஆகமங்கள் கேட்டதாகவும் அகத்தியர் மாத்நிரம் எட்டு ஆகமங்கள் கேட்டதாகவும் சிவாகமம் கூறுகின்றது. அவ்வைவருடைய கோத் திரமும் ஆரிய கோத்திரமாகக் காணப்படவில்லை. அவை முறையே சிவகோசரம், சிகாகோசரம், சோதிசோசரம், சாவித்திரி கோசரம், வியோம கோசரம் என்பன. இதனால் அகத்தியர் தமிழ் முனிவர் என்பதும் அவர் குமரி மலையைக் கடல்கொள்வதற்கு முன்னேயே ஆகமம் பெற்றவர் என்பதும் விளங்கும். அவர் கடல்கோட்குமுன் தமிழைச் செமமைப்படுத்திய பேராசிரியராக விருந்திருத்தல்கூடும். அருந்தவமுனிவராதலால் நீண்ட ஆயு ளுடையராய் வாழ்ந்திருந்து கடல்கோட்குப் பின்னும் இராமாயண காலத்தில் இராமருக்குக் காட்சி கொடுத்திருக்கலாம். அகத்தியர் அனுமதியின்றி பொருநையாற்றைக் கடத்தல் அரிதென்னும் குறிப்பு வான்மீகத்தில் காணப்படுகின்றது; சில பிரதிகளில் காணப் பட்டதாகக் கூறுந் தண்ட கந்திருத்திய அகத்திய ரென்பவர் தமிழ் முனியின் வேறாய் ஆரியர் தலைவராய் குறுமுனிவர் பெயரைக் கொண்டவராகிய மற்றொருவரென்று யூகிக்கவேண்டியதாயிருக் கிறது. அவரையே நச்சினுக்கீவியப் பாயிர உரையிற் கூறுவதாய்வுங் கருதலாம். அகத்தியருடைய மனைவியை புலத்தியருடைய உடன்பிறப்பென்று அவர் கூறுகின்றார். ஆனால் கந்தபுராண முடையார் தமிழ்முனிவர் மனைவி விதர்ப்ப நாட்டரசன் புதல்வி யென்று மொழிந்தனர். இதனாலும் அகத்தியப் பெயருடைய இரு வருக்கும் வேறுபாடு காண்க. இந்திரனது சிவிகை சுமந்ததாகக் கூறப்படும் அகத்தியர் தமிழ்முனிவர் அன்று. இந்திரனே தன்னை யடைந்து உதவிவேண்ட நின்ற தமிழ் முனிவர் அவன் சிவிகை சுமத்தல் யாங்ஙனம்? இருக்கு வேதப்பாட்டுகளுட் சிலவற்றைக் கூறிய அகத்தியர் தமிழ்முனிவர் என்று கருத இடமில்லை. அப் பாடல்கள் பாரதகாலத்தில் நான்மறைகளை வகுத்த வியாசர் இருக்குவேதத்துட் சேர்த்தவைகளாக இருக்கலாம். நாரதர்க்குக் கும்பத்திற் பிறந்ததாகக் கூறப்படும் அகத்தியர் தமிழ் முனிவ ரென்று கொள்ள இடமில்லை. அக்கதை தமிழ் முனிவரைப்பற்றி ஆரியர் கட்டிய கதையாக விருத்தல் வேண்டும். அல்லது அப் பெயருடைய ஆரியமுனிவரொருவரைப் பற்றியதாதல் வேண்டும்.

தமிழ் முனிவர்களின் பெயரையும் ஆரியமாக்கித் தமிழ்ப்பெயர் விளங்காவண்ணஞ் செய்தல் ஆரிய நாலோரது வழக்கம்போலும். அகத்தியர் என்ற சொல்லினைத் தமிழ்ச் சொல்லாகவே கருதலாம். அது தமிழுக்கு இன்றியமையாதவர் என்ற பொருளுடையது. 'என்றுமுள தென்றமிழை' என்றலால், என்றும் பொதியில் இருந்து வளர்த்தல் அவரது கடமைபோலும்.

ஐமநக்கியின் புதல்வராகத் தொல்காப்பியரைக் கருதினால் அவர் காலம் இடைச்சங்கமிருந்தகாலம் என்றெண்ண இடமுண்டு. ஆனால் பரசுராமரைப் பற்றிக்கூறும் நூல்களுள் தொல்காப்பியரை அவரது உடன்பிறப்பாகக் கூறக்கண்டிலம். சில தமிழ்ப் புலவர்கள் கூறுவதாவது :—“ பலரானும் விரும்பப்படும் மேம்பாட்டினை யுடைய பண்டைக்காலத்துத் தமிழ்ப் பழங்குடிகளாகிய குறுக்கையர், ஏயர்கோ, காப்பியன், சேக்கிழான் எனப் பெயரியவர்களுள் இவர் பழமைமிக்க காப்பியக் குடியிற் பிறந்தவர் ” என்பது. அங்ஙனம் தமிழ் முனிவராகத் தொல்காப்பியரைக் கருதுமிடத்து, இந்நூல் ஆகியுழியின் அந்தத்தேயி செய்யப்பட்டிருத்தல் கூடும். இந்நூலுள் சில பகுதிகள் பிற்காலத்துச் சேர்க்கப்பட்டனவாகக் கருத இடமுண்டு. அவைகளிற்பல ஆரியக் கலப்பு மிகுந்த பின்னரே சேர்க்கப்பட்டனவென்று கொள்ளவேண்டும்.

இந்நூல் எழுத்ததிகாரம் முழுவதிலும் இரண்டு மூன்று சொற்களே தமிழோ வடமொழியோவென்று ஐயுறுவதற்கு இடந்தருவன. அது வடமொழித் தொடர்பு முதன்முதல் அக்காலத்து ஏற்பட்டமைக்கு ஒரு சான்றாகும்.

பரசுராமர் காலத்திலேயே வடநாட்டில் பிராமணருக்கும் ஏனையோர்க்கும் கலகம் விளைந்ததாகத் தெரிதலால் அக்காலத்திலேயே வெவ்வேறு கரணங்கள் யாக்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். இன்னொரு முறையாகக் கருதுமிடத்து மனுஸ்மிருதிகள் முதலியவை எழுந்தபின் ஐயுறையையும் கரணத்தையும் பற்றிய சூத்திரங்கள் தொல்காப்பியத்திற் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடுமென்று தெரிகிறது. எவ்வாறாயினும் பாரதநாலத்திற்முன் தொல்காப்பியநூல் இயற்றப்பட்டதென்று கோடலே பொருத்தமுடைத்து. ஒரு சாரார் சூத்திரமென்ற செய்யுள்வகை வடநாட்டிலே அனமந்த பின்னர் தொல்காப்பியர் தாமது இலக்கண நூலைசூத்திரயாப்பால் இயற்றினர் என்று கூறுகின்றார்கள். கல்ப சூத்திரங்களும் தரும் சூத்திரங்களும் உபநிடத காலத்திற்குப்பின் எழுந்தனவென்று கொள்கின்றார்கள். வடமொழிச் சூத்திரயாப்பால் தமிழ் நூல் செய்யப்பட்டதென்று கொள்வதிலும் தமிழிலேயே எழுவகைச் செய்யுளுள் ஒன்றாகிய நூலேகூறும்பாவினம் அமைந்திருத்தல் கூடுமென்று கொள்ளுதலே இயைபுடைமை காண்க. அது மூற்பா வென்று பெயர் பெறும். எழுவகைச் செய்யுளைத் தம்மகத்துக் கொண்ட தமிழானது அவற்றை இயற்றுகற்குரிய யாப்பு வகைகளை உடைத்தாயிருந்ததில்லை யென்று கூறுவது பொருத்த

மில்லாததொன்றே. தொல்காப்பியத்துள் சில இடங்களில் சூத்திரமென்ற சொல் வழங்குவதை வைத்து வடமொழிச் சூத்திரம் ஏற்பட்டதன் பின்னரே இந்நூல் இயற்றப்பட்டதென்று கொள்ளுதற்கு இடமில்லை. தொல்காப்பியத்துட் சில பகுதிகள் ஆசிரியா காலத்துக்குப்பின் சேர்க்கப்பட்டவைகள். மரபியலுட் பெரும்பான்மையும் அவ்வாறே. குதிரும் என்ற சொல் வருகின்ற செய்யுட்கள் மரபியலிலேயே காணப்படுகின்றன. அவை ஆசிரியரது செய்யுட்களல்ல வென்பது ஒருதலை.

ஆசிரியர் திருவள்ளுவரது வரலாறு கூறும் தெளிவு நூல் யாதும் இல்லாததுபோல், ஆசிரியர் தொல்காப்பியரது வரலாறு கூறு நூல் யாதுமில்லை. அந்நியரது மாணுக்கர் தொல்காப்பியர் என்பது மாதிரி பல்காப்பியர் உரை, சிவந்தியார் உரை முதலியவற்றால் தெரிகின்றது. புறப்பொருள் வெண்பாமலையில் அகத்தியரது பன்னிரு மாணுக்கர்களுள் தொல்காப்பியர் தலைவர் என்பதனைக் கூறும் அடிகளுள் ளா. அவையாவன :—

“மன்னிய சிறப்பின் வானோர் வேண்டத்
தென்மலை யிருந்த சீர்சால் முனிவான்
தன்பாற் றண்டமிழ் தாலின் றுணர்ந்த
துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன்முதற்
பன்னிரு புலவரும் ” என்பன.

ஆசிரியர் காப்பியக் குடியைச் சேர்ந்தவரென்று உரையாசிரியர்கள் கூறுகின்றார்கள். ஜமதக்கியா புதல்வர் ஆசிரிய ரென்பதற்கு நீரிலுக்கியிப் பிரபாணம் யாதாங் காட்டவில்லை. தொல்காப்பியரது இயற்பெயர் தீரணதுமாக்கிவி என்பதற்கும் உரையளவை இன்னும் வெளிப்படவில்லை. ஜமதக்கினி புதல்வர் என்று கொண்டால் தொல்காப்பியர் ஆசிரியரென்பது வலியுறும். அதற்குப் பிராமண மின்மையின் அதனை வற்புறுத்தவு ிடமில்லை. ஐந்திரமென்ற வடமொழி வியாகரணத்தை யறிந்தா ரென்பதனாலே அவர் ஆசிரியராயிருத்தலேண்டு மென்பது துணிபல்ல. தமிழாசிரியர் பிற பல மொழிகளையும் கற்றல் புதுமையன்று. ஆசிரியரது சமயம் தமிழரது கடவுட் கொள்கையே யன்றி வேறல்ல. திருவள்ளுவர்க்கு யாது சமயமோ அஃதே தொல்காப்பியர்க்கும் என்று கொள்வதற்கு இரு பேராசிரியரது பெருநூற் பொருளொருமையே சிறந்த காரணமாதல் காண்க. ஆசிரியர் காலத்தே சமணம், புத்தர் முதலியன விடையா. எவ்வளவு ஒரு சமயமாகப் பரிணமிக்க வில்லை. மால்வழியாடு மாத்திரமிருந்தது. ஆசிரியர் அகத்தியனரது சமயம் சைவம் என்பது தெளிவாதலால் தொல்காப்பியரது சமயமும் அஃதேயென்று கொள்ளுதல் பொருத்த முடைமை காண்க. திருவள்ளுவரது கொள்கையும் அநையதே. தொல்காப்பியர், திருவள்ளுவர் முதலியோரது சமயத்தொடர்பான சொற்களை சமணர் புத்தர் தம்நூலுட்கொண்டு வழங்கினமையால் பலர் இருபேராசிரியரும் சமணராயிருக்கலாமென்று எண்ணுகின்றார்கள். அது எவ்வளவோர் அறியாமை! சமண நூலாசிரியராகிய திருத்தக்க

தேவ் முதலியோர் சமணரது முத்திலையைச் 'சிவகதி' என்கின்றனர். அருகனைச் 'சிவபரமுத்தி' என்கின்றனர். அக்காரணம் பற்றிச் சமணரைச் சைவரென்று யாராவது கூறுவாரா?

புறநானூறு கூ-வது பாட்டு, பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியைக் காரிகிழார்பாடியது. முதுகுடுமிப் பெருவழுதி பஃறுளியாற்றையுடைய நெடியோன வழிவந்தன னென்பது, அவனைக் குறித்து நெட்டிமையார் பாடிய பாட்டால் விளங்கும். அம்முதுகுடுமி காலத்தே குமரியாறு தெற்கிலிருந்த தென்பது தெளிவு. அக்காலத்தே அவ்வழுதியினது குடை முக்கட் செல்வரது கோயிலை வலம் வருவதற்குமாத்திரமே தாழும் என்பது கூறப்பட்டது;

“பணியிய ரத்தகதின் குடையே முனிவர்
முக்கட் செல்வர் நகாவலஞ் செயற்கே
யிறைஞ்சு” என்பது காண்க.

இதனைப் போந்தது யாதெனின் இராமாயண காலத்திலேயே தென்னாட்டில முக்கட்டேல்வர் வழிபாடு சிறந்ததாங்கியதென்பது புலனாம். அக்காலத்துப் பெருவழக்கிற்குரிய முக்கட்செல்வர் வழிபாடே தொல்காப்பியர்க்கும் பல்லாற்றினும் பொருந்துவதாம். ஆரியர் கலப்பு அவா காலத்தே உணமையின் அவரது வேள்வியும் அரசர்களால் இயற்றப்பட்டன வென்பது தெரிகின்றது. ஆனால் வேள்வி வழக்கு குடிகளுள் அக்காலத்துப் பரவியதாகத் தோன்றவில்லை. ஆசிரியரது மரபினை அறிவிப் பரபாகவே கொள்ளல் வேண்டும்.

தொல்காப்பியர் ஆரியராயினும் தமிழராயினுமாகுக. அவர் காலமாகிய இராமயண காலத்திற்கு முன்னேயே முத்தமிழ் நூல்களும், மூவேந்தரும், முத்தமிழ்ப் புலவரும் உயர்ந்த கடவுட்கொள்கையும் செவ்விய அறநெறியும் உடையராய்த் தமிழ்நாட்டிற் நிகழ்ந்தோங்கின ரென்பதை யாவரும் மறுக்க வொண்ணாது. வான்மீதியார் இராமயணகாலம் கி. மு. ௭௦௦-க்குமுன் என்பது தின்னாம். ஆதலால் புத்தம் சமணம் முதலிய மதங்கள் உண்டாவதற்கு முன்னேயும் கி. மு. நான்காம் நூற்றாண்டிற் நிகழ்ந்த பாணினி முனிவர் காலத்திற்கு முன்னேயும் தொல்காப்பியம் இயற்றப்பட்ட தென்பது தெளிவு.

தொல்காப்பியரையும் அகத்தியரையும் புத்தர் அல்லது சமணரென்று சொல்வது உண்மைச் சரித்திரத்திற்கு முற்றும் மாறாகவுள்ள ஒரு தப்புமொழியாகும்.

ஆசிரியர் நூலு செய்கின்ற காலத்திலே இன்றைக்கும் மேனாட்டினரும் அறியாத பல நுண்ணூல்கள் தமிழ்நாட்டிலே தழைத்தோங்கின வென்று யுகிப்பதற்கு இந்நூல் இடங்கொடுக்கின்றது. முத்தமிழ் நூல்களும், யோக நூல்களும் மந்திர நூல்களும், தத்துவ நூல்களும், மருத்துவ நூல்களும் மிகுதியாக இருந்தன வென்பது தொல்காப்பியத்தினுணே புலனாவதை மேலே காட்டினும்.

எழுத்திற்கு நூல்மரபாலும், பிறப்பியலாலும், எழுத்தொலி மூல
 லுணர்ச்சி தமிழ்நாட்டிற் சிறப்புற்றோங்கியிருந்த தென்பது தெரி
 யவருகிறது. உலகத்திலே எல்லாவகை மொழிகளிலும் பயில்கின்ற
 எழுத்தொலிகளை வகைப்படுத்தி அவற்றுள் தனி எழுத்தொலிகள்
 இன்னவெனவும், கலப்பொலிகள் எழுவதற்குக் காரணமாக அத்
 தனியொலிகளோடு ஒன்றாதல் பலவாதல் முன்னாதல் பின்னாதல்
 உடனாதல் இயைகின்ற சார்பொலிகள் இன்ன வென்றும் பண்
 டைத் தமிழறிஞர் அறிந்திருந்தார்கள். தனி யொலிகள் அனைத்
 தையும் தமிழ்மொழி நெடுங்கணக்கின் முப்பது எழுத்துக்களாக
 அமைத்து வைத்தனர். தனி யொலிகட்கும் சார்பொலிகட்கும் குறீ
 யீடும் அமைத்துள்ளனர். எவ்வகையான பேச்சொலியும் தனியொலி
 சார்பொலி அவற்றின் கலப்பொலி என்பவற்றுள் அடங்குதலால்
 அவற்றைத் தமிழ்மொழிக்கு எழுதும் வன்மையும் நமது
 முன்னோர் பெற்றுத் திகழ்ந்தனர். இவ்வரிய நூலுணர்ச்சி உலகி
 லுள்ள எல்லா மொழிகட்கும் மிகவுஞ் சுருங்கிய எரியவாகிய
 குறியீடுகளைத் தருவது. இந்நூலுணர்ச்சி உலகிற் பரவுமாயின்
 தமிழ் எழுத்து முறையே உலகெங்கும் பரவி பிற இலிபிகளின்
 இடர்ப்பாடும் பெருக்கமும் ஓய்ந்து ஒழியும். ௨000 ஆண்டுகளாக
 மறைந்து கிடந்த இவ்வரிய நூலைத் தமது நண்மாண் நுழைபுல
 மிகுதிப்பாட்டால் தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரத்தினின்றும்
 வடித்தெடுத்த பேரமுதமாகத் தற்சாலத்தே உதவியருளியவர்
 பெருங் கலைஞர் திருவாளர் பா. வே. நாணிக்க நாயக்க ரவர்கள்
 ஆவர். அவர்கட்குத் தமிழ் நாடும் பிறநாடும் செயக்கடவதாகிய
 கைம்மாறு ஒன்று மிலதாயினும் அவ்வரிய நூலைப் போற்றுதலும்
 பரவச் செய்தலுமே நம்மவர்களின் ஒருதலையாய கடமையாகும்.
 நமது முன்னோர் எழுத்தொலி முயற்சிக்குக் குறியீடு அமைத்தன
 ரேயன்றி அவ்வொலிக்கு மாதிரம் வடிவமைத்திலர். அதனால்
 எழுத்தொலி அளவிறந்து பெருகினும் குறியீடுகள் அளவுட்
 பட்டனவாக அமைந்துள்ளன. இதுவே பெற்றதரிய பெரும்
 பேருக எழுத்துநூல் கற்பார் கடைப்பிடிக்க வேண்டியது.
 இவ்வாறு கொள்ளாது ஒலி ஒவ்வொன்றிற்கும் குறி ஒவ்வொன்று
 அமைத்தால் ஒலிகளும் பலவாய்க் குறிகளும் பலவாய் வரம்பி
 கந்து ஓடும். அதனால் வரி வடிவுக் கூட்டம் செப்பமடையாது
 வாளா விரிந்து பயனிலதாம். இதனை மேலைத் தேசத்து எழுத்து
 நூல் வல்லார் உற்று நோக்கற்பாலர்.

தமிழ் எழுத்தொலி கற்போர் பண்டை எழுத்து நூலு
 ணர்ச்சியின்றி இதுவரை முயன்றமையால் சார்பெழுத்தின்
 தன்மை அறியாதிருந்தனர் உரையாசிரியர்களும் அவ்வாறே.
 திருவாளர் நாயக்கரவர்களின் பேருதவியால் சார்பெழுத்தின்
 தன்மை தமிழர்கட்கு விளங்குவதாயிற்று. சார்பெழுத்தாவன :—
 குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் என்பன. குற்றியலிகரம் இகரக்
 குறுக்கமன்று. 'கேண்மியா' என்ற சொல்லின் மகரத்தின் மேல்
 உள்ள இகரம் நேர் இகரமாக ஒலியாது வேறுபட்டிருத்தல்

காண்க. இந்தக் குற்றியலிகரம் அகரத்திற்குப் பின் கலப்பதால் எழுகின்ற ஒலியே 'Man' என்ற ஆங்கிலச் சொல்லின் நடுவே யுள்ள உயிரொலியாம். குற்றியலிகரம் என்பது வடமொழி 'ரு' 'லு' என்னும் ஒலிகளிலுள்ள உயிரொலிகளாம். ஆய்தம் என்பது எழுத்தோசைக்குக் காரணமாகிய மூச்சொலியே யாகும். அது சார்ந்த ஒலியின் தன்மையோ டொத்தியலும். அதனைத் தகரத்தின் முன் சேர்க்கும் பொழுது தகரத்தின் ஒலி மென்மையடையும். அவ்வாறு ஆய்தமுந் தகரமுந் கலந்த வொலி அஃபி முதலிய மொழிகளில் மிகுதியும் வழங்குகிறது. இவ்வாறு கொள்ளாது ஆய்தத்தின் ஒலி வடிவம் அது ககரத்தின் முன் சேர்ந்தபொழுது எழுகின்ற ஒலியேயாம் என்று பிற்காலத்தார் மயங்கக் கொண்டனர். அதனால் ஆய்தத்தின் பெரும்பயனைத் தமிழர் அறியாது போயினர். குற்றியலிகரம் உயிரொலிகளோடு கலத்தல் தமிழ் மொழியிற் கிடையாது; பிறமொழியிலுண்டு. அவ்வாறே குற்றியலிகரம் வல்லின மெய்யின் மேல் மாத்திரம் தமிழ் இயல் நூல்களுட் குறித்த முறையில் ஊர்ந்து வரும். வடமொழியிலோ ஈக் லக் மெய்களினும் ஊர்ந்து வருகின்றது. ஆங்கில முதலிய மொழிகளிலோ அது பிற உயிரொலிகளோடுங் கலந்து வருகின்றது. ஆய்தம் தனி எழுத்தொலிகட்குப் பின் கலத்தல் தமிழில்லை. வடமொழி முதலியவற்றில் அது அவைகளின் உடன் கலத்தலும் பின் கலத்தலும் காணப்படும்.

தனியொலிகள் முப்பதும் தமிழ் நெடுங்கணக்காக அமைந்த சீர்மை உலகிற் பிற எம்மொழிக்குங் கிடையாது. சார்பொலிகள் கலக்கின்ற முறைகள் தமிழிலே மிகச் சுருக்கம். பிற மொழிகளுள் அவை தமிழினும் விரிவுடையன. இதனை உணராமையால் பலர் தமிழானது எழுத்தொலிகள் குறைந்த மொழியென வறிதே பிழை கூறுவர். அவர் தமது எழுத்தொலி நூல் அறியாமையைப் புலப்படுத்தினவர் ஆவர். இனியேனும் தமிழர், பிறமொழிகளிலிருந்து எழுத்தொலிகளையும் அவற்றின் வரிவடிவத்தையும் தமிழுட்கடன் வாங்காது தமிழ் எழுத்துகளின் துணை கொண்டே பிறமொழி ஒலிகளை நுண்ணூற்றுக்கு இயைய எழுதிக்கொள்ளும் ஆற்றல்பெற்றுய்வார்களாக.

தமிழெழுத் தொலிகளின் சிறப்புகளையும் செவ்விய அமைப்பையும் பற்றித் திருவாளர் மாணிக்க நாயக்க ரவர்கள் நுணுகியாய்ந்து மொழிந்தவை பின் வருமாறு :—

1. கூட்டொலிகளைத் தனி யெழுத்துக்களாக மற்றைய மொழிகள் எண்ணுவதுபோலத் தமிழ், தாள் தலை தெரியாது எண்ணுவதில்லை.

2. மற்றைய மொழிகள் போலாது கூட்டல் குறைத்தல் இயலாதவர்க்கு முயற்சியாலாகும் எழுத்தொலிகளிலையென்றும், முயற்சி வேற்றுமையா லாக்கக்கூடிய எண்ணிறந்த எழுத்தொலிகளிலையென்றும், தமிழ் பாகுபடுத்தி யுணர்த்துகின்றது.

3. வாக்குறுப்புகளின் கூட்டல் குறைத்தல் ஏலாத குறிப்பான முயற்சிகளால் ஒலிக்கக் கூடிய எல்லா வெழுத்துக்களும் தமிழ் மொழியில் “உயிர்கள்” என வழங்கும் பன்னிரண்டும் “உடல்கள்” என வழங்கும் பதினெட்டுமே.

4. தமிழ்மொழித்துக்களின் அமைப்பைவிட எளியது நினைத்தற்கெட்டாததாயினும், அதுவே எல்லா மொழிகளுக்கும் பொதுவான அமைப்பாம்.

தமிழ் நெடுங்கணக்கின் வரி வடிவம் “முத்தமிழ்” என்ற குழுஉக்குறியால் விளங்கும் பீரணவத்தின் வடிவத்தினின்றே எழுந்தன வென்பதையும் இயற்கை நிகைமைகளை இனிது விளக்கும் தமிழ் எழுத்தொலிகளின் சிறந்த அற்றலையும் அவற்றின் மந்திரப் பொருளையும் திருவாளர் நாயக்க ரவர்கள் தமது “தமிழ் மறை விளக்கம்” என்ற நூலில் இனிது விளக்கியிருக்கின்றனர். அவற்றின் சுருக்கம் வருமாறு :

(1) இயற்கையில் மூலவடிவமாயுள்ள கருவின் உருவமே தமிழில் ஓகாரம் அதாவது மூலப்பீரணவம். இவ்வடிவமே கடவுளுடைய அபயாஸ்த வரதாஸ்த மூர்த்தமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்வடிவினின்றே தமிழின் மற்றைய வரிவடிவங்கள் ஓளம்பி யிருக்கின்றன. இவைகள் தந்தம் மந்திரப் பொருளை தந்தம் வடிவாலேயே நன்கு விளக்குகின்றன.

(2) எழுத்துக்களின் மந்திரப் பொருளும், மொழிபடு பொருளும் தமிழில் ஒன்றாக இருப்பது எதனிலும் காணக்காட்கி. ‘தனிநிலை,’ “உயிர்கள்,” “உடல்கள்” என்பன தமிழ்மொழித்துக்களின் பகுப்புப் பெயர்களாம்.

மயிலாப்பூர்
உருத்ரோத்தாரி ஓஸ்
சிதிறை மீ 18உ

கா. சுப்பிரமணியம்

மேற்கோள் நூற்குறிப்பு விளக்கம்

அகம் - அகநானூறு

* எச்சவியல்

* எழு - எழுத்ததிகாரம்

ஐங்குறு - ஐங்குறுநூறு

குறள் - திருக்குறள்

குறு, குறுந் - குறுந்தொகை

குறிஞ்சிநகல் - கலித்தொகை

சிந்தா - சீவகசிந்தாமணி நாமகளில்

பகம்

சிலப் - சிலப்பதிகாரம்

* தொல்காப்பியம்

* செய், செய்யு - செய்யுளியல்

* சொ, சொல் - சொல்லதிகாரம்

நற், நற்றி - நற்றிணை

† நெடுநல்வாடை

நாலடி - நாலடியார்

† பட்டினப் - பட்டினப்பாலே

புறம் - புறநானூறு

* மரபியல்

† மலைபடு - மலைபடுகடாம்

† முல்லைப் - முல்லைப்பாட்டு

† பத்துப்பாட்டு

உ
கடவுள் துணை

தொல்காப்பியம்

க. எழுத்ததிகாரம்
நச்சினுர்க்கினியருரை

சிறப்புப் பாயிரம்

[பனம்பரனார் இயற்றியது]

வடவேங்கடந் தென்குமரி
ஆயிடைத்
தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்து
வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின்
எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் நாடிச்
செந்தமிழியற்கை சிவனிய நிலத்தொடு
முந்துதால் கண்டு முறைப்பட எண்ணிப்
புலந்தொகுத் தோனே போக்கறு பனுவல் ;
நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவையத்
தறங்கரை நாவின் நான்மறை முற்றிய
அதங்கோட் டாசாற் கரில்தபத் தெரிந்து
மயங்கா மரபின் எழுத்துமுறை காட்டி
மல்குநீர் வரைப்பின் ஐந்திரம் நிறைந்த
தொல்காப் பியன்னத தன்பெயர் தோற்றிப்
பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே.

என்பது பாயிரம்.¹

[பாயிரம்]

எந்தால் உரைப்பினும் அந்தாற்குப் பாயிரம் உரைத்து உரைக்க என்பது
இலக்கணம். என்னை ?

‘ஆயிர முகத்தான் அகன்ற தாயினும்
பாயிர மில்லது பனுவ லன்றே.’

என்றாகலின்.

1 இங்கே பாயிரம் என்றது, சிறப்புப் பாயிரம்.

பாயிரம் என்றது புறவுரையை. நூல் கேட்கின்றான் புறவுரை கேட்கிற கொழுச்சென்றவழித் துன்னாசி இனிது செல்லுமாறுபோல¹ அந்நூல் இனிது விளங்குதலிற் புறவுரை கேட்டல் வேண்டும். என்னை?

‘பருப்பொருட் டாகிய பாயிரங்² கேட்டார்க்கு
நுண்பொருட் டாகிய நூலினிது விளங்கும்.’

என்றாகலின்.

அப் பாயிரந்தான் தலையமைந்த யானை³க்கு வினை⁴யமைந்த பாகன் போலவும் அளப்பரிய ஆகாயத்திற்கு விளக்கமாகிய திங்களும் ஞாயிறும் போலவும் நூற்கு இன்றியமையாச் சிறப்பிற்றா யிருத்தலின், அது கேளாக்காற் குன்று முட்டிய குரீஇப் போலவுங் குறிச்சி புக்க மான் போலவும் மாணுக்கன் இடர்ப்படுமென்க.

அப் பாயிரம் பொதுவுஞ் சிறப்பும் என இருவகைத்து.

[பொதுப்பாயிரம்]

அவற்றுட் பொதுப் பாயிரம் எல்லா நான்முகத்தும் உரைக்கப்படும். அதுதான் நான்கு வகைத்து:

‘சுவோன் தன்மை ஈத லியற்கை
கொள்வோன் தன்மை கோடன் மரபென
ஈரிரண்⁵ டென்ப பொதுவின் தொகையே.’

என்னும் இதனான் அறிக.

சுவோர் கற்கப்படுவோருங் கற்கப்படாதோரும் என இருவகையர். அவருட் கற்கப்படுவோர் நான்கு திறத்தார்:

‘மலைநிலம் பூவே துலாக்கோலென் றின்னர்
உலவில் உணர்வுடை யோர்.’

இதனுள்,

‘மலையே,
அளக்க லாகாப் பெருமையும் அருமையும்
மருங்ககல முடைமையும் ஏறற் கருமையும்
பொருந்தக் கூறுப பொச்சாப் பின்றி.’

‘நிலத்தி னியல்பே நினைக்குங் காலைப்
பொறையுடை மையொடு செய்பாங் கமைந்தபின்
விளைதல் வண்மையும் போய்ச்சார்ந் தோரை
இடெல்லும் எடுத்தலும் இன்னண மாக
இயையக் கூறுப இயல்புணர்ந் தோரே.’

1 ‘கொழுச்சென்றவழித் துன்னாசி இனிது செல்லுமாறு போல’ என்பதற்கு, கலப் பைக்கொழுசு சென்றவழி கலப்பைக்குத்தி எளிதாய் நிலத்திற் பதிவதுபோல என்றும், குததுக்கருவி குத்தியவழித் தையலாசி எளிதாய்த் தோலில் இறங்குவது போல என்றும், இரு வகையாய்ப் பொருளுரைப்பர்.

2 பாயிரம் - சிறப்புப்பாயிரம்.

3 தலையமைந்த யானை - யானைக் கூட்டத்தைக் காக்கும் தலைமை யானை.

4 வினை - வினைத்திறமை.

5 நன்னூலார் இவற்றொடு நூலையுங் கூட்டிப் பொதுவின் தொகை ஐந்தென்பர்.

‘பூவின தியல்பே பொருந்தக் கூறின்
மங்கல மாதலும் நாற்ற முடைமையுங்
காலத்தின் மலர்தலும் வண்டிற்கு ளுகிழ்தலும்
கண்டோ ருவத்தலும் விழையப் படுதலும்
உவமத் தியல்பின் உணரக் காட்டுப.’

‘துலாக்கோ லியல்பே தூக்குங் காலை
மிகினுங் குறையினும் நிலலா தாகலும்
ஐயந் தீர்த்தலும் நடுவு நிலையையோ
டெய்தக் கூறுப இயல்புணர்ந் தோரே.’

என நான்கும் கண்டுகொள்க.

இனிக் கற்கப்படாதோரும் நான்கு திறத்தார் :

‘கழற்பெய் குடமே மடற்பனை முடத்தெங்கு
குண்டிகைப் பருத்தியோ டிவையென மொழிப.’

இதனுட் கழற்பெய்குட¹மாவது கொள்வோனுணர்வு சிறிதாயினுந் தான் கற்றதெல்லாம் ஒருங்குரைத்தல். மடற்பனை² என்பது பிறரார் கிட்டதற்கு அரியதாகி இனிதாகிய பயன்களைக் கொண்டிருத்தல். முடத்தெங்கென்பது ஒருவர் நீர்வார்க்கப் பிறர்க்குப் பயன்படுவதுபோல ஒருவர் வழிபடப் பிறர்க்கு உரைத்தல். குண்டிகைப்பருத்தி³ யென்பது சொரியினும் வீழாது சிறிது சிறிதாக வாங்கக் கொடுக்கும் அதுபோலக் கொள்வோனுணர்வு பெரிதாயினுஞ் சிறிது சிறிதாகக் கூறுதல்.

இனி,

‘ஈத லியல்பே இயல்புறக் கிளப்பின்
பொழிப்பே அகலம் நுட்பம் எச்சமெனப்
பழிப்பில் பல்லுரை பயின்ற நாவின்ன
புகழ்ந்த மதியிற் பொருந்தும் ஓரையில்
திசுழ்ந்த அறிவினன் தெய்வம் வாழ்த்திக்
கொள்வோ னுணர்வகை அறிந்தவன் கொள்வரக்
கொடுத்தல் மரபெனக் கூறினர் புலவர்.’

இதனான் அறிக.

இனிக் கொள்வோருங் கற்பிக்கப்படுவோருங் கற்பிக்கப்படாதோரும் என இருவகையர். அவருட் கற்பிக்கப்படுவோர் அறுவகையர் :

அவர்தாம்,

‘தன்மகன் ஆசான் மகனே மன்மகன்
பொருள்நனி கொடுப்போன் வழிபடு வோனே
உரைகோ ளாளனோ டிவரென மொழிப.’

1 ‘பெய்தமுறை யன்றிப் பிறழ் உடனறஞ்சு
செய்தி கழற்பெய் குடத்தின சீரே.’

2 ‘தானே தரக்கொளி னன்றித் தன்பால
மேவிக் கொளக்கொடா இடத்தது மடற்பனை.’

3 ‘பலவகை யுதவி வழிபடு பண்பின
நலலோரொழித் தலலோராக் களிகுமுடத் தெங்கே.’

4 ‘அரிதில பெயக்கொண டப்பொருள் தானபிறாக்
கெளிதி விலலது பருத்திக் குண்டிகை.

இவர் தன்மை,

‘அன்னங் கிளியே நன்னிறம் நெய்யரி
யாணை யானே ¹ நென்றிவை போலக்
கூறிக் கொள்ப குணமாண் டோரே.’

இதனான் அறிக.

இனிக் கற்பிக்கப்படாதோர் எண்வகையர் :

‘மடிமானி பொச்சாப்பன் காமுகன் கள்வன்
அடுநோய்ப் பிணியாளன் ஆரூச் சினத்தன்
தடுமாறு நெஞ்சத் தவனுள்ளிட் டெண்ணர்
நெடுநூலைக் கற்கலா தார்.’

என இவர்.

இவர் தன்மை,

‘குரங்கெறி விளங்காய் எருமை யாடே
தோணி ² யென்றங் கிலையென மொழிப.’

இதனான் அறிக.

இவருட் களங்கடியப்பட்டார் :

‘மொழிவ துணராதார் முன்னிருந்து காய்வார்
படிபு பலவுரைப்பார் பல்கால் நகுவார்
திரிதரு நெஞ்சத்தார் தீயவை ஓர்ப்பார்
கடியப்பட்ட டாரவையின் கண்.’

இனிக் கோடன் மரபு:

‘கோடன் மரபு கூறுங் காலேப்
பொழுதொடு சென்று வழிபடன் முனியான்
முன்னும் ³ பின்னும் ⁴ இரவினும் பகலினும்
அகலா னகி அன்பொடு கெழீஇக்
குணத்தொடு பழகிக் குறிப்பின் வழிநின்
ரூசற உணர்ந்தோன் வாவென வந்தாங்
கிருவென இருந்தே டவிழென அவிழ்த்துச்
சொல்லெனச் சொல்லிச் செல்லெனச் சென்று
பருகுவ னன்ன ஆர்வத்த னாகிச்
சித்திரப் பாவையின் அத்தக அடங்கிச்

- 1 * பாலும் நீரும பாறப்படப் பிரித்தல்—அனனத் தியல்பென அறிந்தனர் கொளலே.
- * இளந்தவா கிளத்தல் கிளியின தியல்பே.
- * எந்நிறத் தோயதற்கு மேறப் தாதல்—நன்னிறத் தியல்பென நாடினர் கொளலே.
- * நல்லவை யகத்திடடுவைபுறத் திடுவது—நெய்யரி மாண்பென நினைதல் வேண்டும்.
- * குழுவுபடு உப புறந்தருதல் குஞ்சரத் தியல்பே.
- * பிறந்த ஒலியின பெற்றியோர நுணர்தல்—சிறந்த ஆனேற்றின் செய்தி யென்ப.
- 2 * கலரா லெறிந்து கருதுபவன் கொள்வோன்—குரங்கெறி விளங்கா யாமெனக் கூறுப.
- * விலங்கி வீழ்ந்து வெண்ணீ ருழகிக்—கலங்கல்செய் தருந்தல் காரா மேற்றே.
- * ஒன்றிடை யார உறினுங் குளகு—சென்றுசென் நருந்தல் யாட்டின் சீரே.
- * நீரிடையன நி்லத்திடை ஓடரச்—சீருடை யதுவே தோணி யென்ப.
- 3 முன்னும் - ஆசிரியன் இருக்குமபோது முன்னாலும்.
- 4 பின்னும் - ஆசிரியன் செல்லும்போது பின்னாலும்.

செவிவா யாக நெஞ்சுகள னாகக்
கேட்டவை கேட்டவை வல்ல னாகிப்
போற்றிக் கோடல் அதனது பண்பே.’

‘எத்திறம் ஆசான் உவக்கும் அத்திறம்
அறத்தில் திரியாப் படர்ச்சிவழி பாடே.’

‘செவ்வன் தெரிகிற்பான் மெய்நோக்கிக் காண்கிற்பான்
பல்லுரையுங் கேட்பான் மிகப்பெரிதுங் காதலான்
தெய்வத்தைப் போல மதிப்பான் திரிபில்லான்
இவ்வாறு மாண்பு முடையாற் குரைப்பவே
செவ்விதின் நூல்த் தெரிந்து.’

‘வழக்கி னிலக்கணம் இழுக்கின் றறிதல்
பாடம் போற்றல் கேட்டவை நினைத்தல்
ஆசாற் சார்ந்தவை அமைவரக் கேட்டல்
அம்மாண் புடையோர் தம்மொடு பயிற்
வினாதல் வினாயவை விடுத்தலென் றின்னவை
கடனாக் கொளினே மடம்நனி இகக்கும்.’

‘அனையன் அல்லோன் கேட்குவ னாயின்
வினையின் உழப்பொடு பயன்றலைப் படாஅன்.’
‘அனையன் அல்லோன் அம்மர பில்லோன்
கேட்குவ னாயிற் கொள்வோ னல்லன்.’

இவற்றான் உணர்க.

இம்மாணக்கன் முற்ற உணர்த்தாளுமாறு,

‘ஒருகுறி கேட்போன் இருகாற் கேட்பிற்
பெருக நூலிற் பிழைபா டிலனே.’

‘முக்காற் கேட்பின் முறையறிந் துரைக்கும்.’

‘ஆசா னுரைத்த தமைவரக் கொளினுங்
காற்கு றல்லது பற்றல னாகும்.’

‘அவ்வினையா ளொருபு பயில்வகை யொருபாற்
செவ்விதி னுரைப்ப அவ்விரு பாலும்
மையறு புலமை மாண்புனரி யுடைத்தே.’

‘பிறர்க்குரை யிடத்தே நூற்கலப் பாகுந்
திறப்பட உணருந் தெளிவி னோர்க்கே.’

இவற்றான் அறிக. பொதுப்பாயிரம் முற்றிற்று.

[சிறப்புப்பாயிரம்]

இனிச் சிறப்புப்பாயிரமாவது தன்னால் உரைக்கப்படும் நூற்கு இன்றி
யமையாதது. அது பதினொருவகையாம்.

ராதலின் தென்றிசையைப் பிற்கூறினர். நிலங் கடந்த நெடுமுடி யண்ணிலே நோக்கி உலகந் தவஞ் செய்து வீடுபெற்ற மலையாதலானும் எல்லாரானும் அறியப்படுதலானும் வேங்கடத்தை எல்லையாகக் கூறினர். குமரியுந் தீர்த்த மாகலின் எல்லையாகக் கூறினர். இவ்விரண்டினையுந் காலையே ஒதுவார்க்கு நல்வினையுண்டா மென்று கருதி இவற்றையே கூறினர். இவை யிரண்டும் அகப்பாட்டுடெல்லையாயின. என்னை? குமரியாற்றின் தெற்கு நாற்பத் தொன்பது நாடு கடல்கொண்டதாகலின். கிழக்கும் மேற்கும் கடலெல்லையாக முடிதலின் வேறெல்லை கூறாறாயினார். வேங்கடமும் குமரியும் யாண்டைய என்றால் வடவேங்கடந் தென்குமரி யென வேண்டுதலின் அதனை விளங்கக் கூறினர்.

உலகமென்றது பலபொருளொருசொல்லாகலின் ஈண்டு உயர்ந்தோரை உணர்த்திற்று, உலகம் அவரையே கண்ணாகவுடைமையின் என்னை?

‘வழக்கெனப் படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றே
நிகழ்ச்சி அவர்கட் டாக லான.’ (மரபியல் - கூஉ)

என மரபியலுட் கூறுதலின். அவ்வுயர்ந்தோராவார் அகத்தியனரும் மார்க் கண்டேயனாரும் தலைச்சங்கத்தாரும் முதலாயினோர். உலகத்து - உலகத்தி னுடைய என விரிக்க.

வழக்காவது சிலசொற் பிறந்த அக்காலத்து, இஃது அறத்தை உணர்த் திற்று, இது பொருளை உணர்த்திற்று, இஃது இன்பத்தை உணர்த்திற்று, இது வீட்டை உணர்த்திற்று என்று உணர்விப்பது.

செய்யுளாவது ‘பாட்டுகொறுவே’ (செய்யுளியல் - எஅ) என்னுஞ் செய்யு ளியற் சூத்திரத்தாற் கூறிய எழு நிலமும்¹ அறம் முதலிய மூன்று பொருளும் பயப்ப நிகழ்வது. முதலினென்றது முதலுணகயினாலே என்றவாறு.

எழுத்தென்றது யாதனை யெனின், கட்டிலனாகா உருவு² கட்டிலனாகிய வடிவு³முடைத்தாக வேறுவேறு வகுத்துக்கொண்டு தன்னையே உணர்த்தியுஞ் சொற்கு இயைந்தும் நிற்கும் ஓசையையாம். கடலொலி சங்கொலி முதலிய ஓசைகள் பொருளுணர்த்தாமையானும் முற்கு வீளை இலதை முதலியன பொருளுணர்த்தினவேனும் எழுத்தாகாமையானும் அவை ஈண்டுக் கொள்ளா ராயினர். ஈண்டு உருவென்றது மனனுணர்வாய் நிற்குங் கருத்துப்பொருளை. அது செறிப்பச் சேறலானஞ்⁴ செறிப்ப வருதலானும்⁵ இடையெறியப்படுத லானும்⁶ இன்பதுன்பத்தை யாக்கலானும்⁷ உருவும் உருவுங் கூடிப் பிறத்த லானும்⁸ உங்கி முதலாகத் தோன்றி எண்வகை நிலத்⁹தும் பிறந்து கட்டிலனாந் தன்மையின்றிச் செவிக்கட் சென்று உறும் ஊறுடைமையானும் விசம்பிற் பிறந்து இயங்குவதோர் தன்மையுடைமையானுங் காற்றின் குணமாவதோர் உரு வாம். வன்மை மென்மை இடைமை கோடலானும் உருவே யாயிற்று. இதனைக்

1 எழு நிலம் - பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி, பிசி, அங்கதம், முதுசொல் என பன

2 கட்டிலனாகா உரு - ஒலி வடிவம்.

3 கட்டிலனாகிய வடிவு - வரி வடிவம்.

4 செறிப்பச் சேறல் - குமலிற்போல செலுத்தச் செல்லுதல்.

5 செறிப்ப வருதல் - குடத்திற்போல செலுத்த மீண்டும் வருதல்.

6 இடையெறியப்படுதல் - வெளியிடத்தல் வீசப்படுதல்.

7 இன்ப துன்பத்தை யாக்குதல் முறையே மென்மை வன்மையால்.

8 உருவும் உருவும் கூடிப் பிறத்தல் - உயிர்வடிவும் மெய்வடிவும் கூடிப் பிறத்தல்.

9 எண்வகை நிலம் - தலை, மீடறு, நெஞ்சு, பல, இதழ், நா, மூக்கு, அண்ணம் என்பன.

காற்றின் குணமேயென்றல் இவ்வாசிரியர் கருத்து. இதனை விசம்பின் குணமென்பாரும் உள். இவ்வுரு 'உரு வருவாகி' (எழு - கஎ) எனவும் 'உட்பெறு புள்ளி உருவா கும்மே' (எழு - கச) எனவுங் காட்சிப்பொருட்குஞ் சிறுபான்மை வரும். வடிவாவது கட்புலனாகியே நிற்கும். அது வட்டஞ் சதுரம் முதலிய மூப்பத்திரண்டனாள் ஒன்றை உணர்த்தும். மனத்தான் உணரும் நண்ணுணர் வில்லோரும் உணர்த்தற்கு எழுத்துக்கட்கு வேறுவேறு வடிவங் காட்டி எழுதப் பட்டு நடத்தலிற் கட்புலனாகிய வரிவடிவம் உடையவாயின. இதற்கு விதி 'உட்பெறு புள்ளி உருவா கும்மே' (எழு - கச) என்னுஞ் சூத்திரம் முதலியன வாம். இவற்றூற் பெரும்பான்மை மெய்க்கே வடிவு கூறினார். 'எகர ஒகரத் தியற்கையு மற்றே' (எழு - கசு) என உயிர்க்குஞ் சிறுபான்மை வடிவு கூறினார்.

இனித் தன்னை உணர்த்தும் ஓசையாவது தன் பிறப்பையும் மாத்திரை யையுமே அறிவித்துத் தன்னைப் பெற நிகழும் ஓசை.

சொற்கு இயையும் ஓசையாவது ஓரெழுத்தொருமொழி முதலியவாய் வரும் ஓசை.

இனிச் சொல்லென்றது யாதனை யெனின், எழுத்தினான் ஆக்கப்பட்டு இருதிணைப் பொருட்டன்மையையும் ஒருவன் உணர்த்தற்கு நிமித்தமாம் ஓசையை. இவ்வுரைக்குப் பொருள் சொல்லதிகாரத்துட் கூறுதும். ஈண்டு 'டறலள' (எழு - உஉ) என்னுஞ் சூத்திர முதலியவற்றான் மொழியாக மயங்கு கின்றனவும் அவ்வாக்கத்தின்சண் அடங்கு மென்று உணர்க. எழுத்துச் சொற்கு அவயவமாதலின் அதனை முற்கூறி அவயவியாகிய சொல்லைப் பிற்கூறினார்.

இனிப் பொருளென்றது யாதனை யெனின் சொற்றொடர் கருவியாக உணரப்படும் அறம்பொருளின்பமும் அவற்றது நிலையும் நிலையாமையுமாகிய அறுவகைப்பொருளுமாம். அவை பொருளதிகாரத்துட் கூறுதும்.

வீடு கூறாரோ எனின், அகத்தியனாருந் தொல்காப்பியனாரும் வீடுபேற் றிற்கு நிமித்தங் கூறுதலன்றி வீட்டின் தன்மை இலக்கணத்தாற் கூறாரென் றுணர்க. அஃது,

'அந்நிலை மருங்கின் அறமுத லாகிய

மும்முதற் பொருட்கும் உரிய வென்ப.' (செய்யு - ௧௦௧)

என்பதனை உணர்க. இக்கருத்தானே வள்ளுவனாரும் மும்பாலாகக் கூறி மெய்யுணர்தலான் வீடுபேற்றிற்கு நிமித்தங் கூறினார்.

செந்தமிழ் - செவ்விய தமிழ்.

முத்துதூல் அகத்தியமும் மாபுராணமும் பூதபுராணமும் இசைநுணுக்கமும். அவற்றுட்கூறிய இலக்கணங்களாவன எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பும் சந்த மும் வழக்கியலும் அரசியலும் அமைச்சியலும் பார்ப்பன இயலுஞ் சோதிடமும் காந்தருவமும் கூத்தும் பிறவுமாம்.

புலம் என்றது இலக்கணங்களை.

புலவு வென்றது அவ்விலக்கணங்களெல்லாம் அகப்படச் செய்கின்றதோர் குறியை. அவை இதனுட் கூறுகின்ற உரைச்சூத்திரங்களானும் மரபியலா னும் உணர்க.

பாண்டியன் மாகீர்த்தி இருபத்துநாலாயிரம் யாண்டு வீற்றிருந்தானாத லின் அவனும் அவன் அவையிலுள்ளோரும் அறிவுமிக்கிருத்தலின் அவர்கள்

எ, 2.

கேட்டிருப்ப அதங்கோட்டாசிரியர் கூறிய கடாவிற் கெல்லாங் குற்றந்தீர விடைகூறுதலின் 'அரிஸ்தப்' என்றார்.

அகத்தியனார் அதங்கோட்டாசிரியரை நோக்கி, 'நீ தொல்காப்பியன் செய்த நூலைக் கேளற்க' என்று கூறுதலானும், தொல்காப்பியனாரும் பல்காலஞ் சென்று 'யான் செய்த நூலை நீர் கேட்டல்வேண்டும்' என்று கூறுதலானும், இவ்விருவரும் வெகுளாமல் இந்நூற்குக் குற்றங் கூறிவிடுவ லெனக் கருதி அவர் கூறிய கடாவிற் கெல்லாம் விடை கூறுதலின், 'அரிஸ்தப் தெரிந்து' என்றார்.

அவர் கேளன்மினென்றற்குக் காரண மென்னை யெனின், தேவரெல்லா ருங் கூடி யாஞ் சேரலிருத்தலின் மேருத் தாழ்ந்து தென்றிசை உயர்ந்தது, இதற்கு அகத்தியனாரே ஆண்டிருத்தற் குரிய ரென்று அவரை வேண்டிக் கொள்ள, அவருந் தென்றிசைக்கட் போதுகின்றவர் கங்கையாருழைச் சென்று காவிரியாரை வாங்கிக்கொண்டு, பின்னர் யமதக்கினியாருழைச் சென்று அவர் மகனார் திரணதூமாக்கினியாரை வாங்கிக்கொண்டு, புலத் தியனருழைச் சென்று அவருடன் பிறந்த குமரியார் உலோபாமுத்திரை யாரை அவர் கொடுப்ப நீரேற்று இரீஇப், பெயர்ந்து, துவராபதிப் போந்து நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல் வழிக்கண் அரசர் பதினெண்மரையும் பதினென்கோடி வேளிருள்ரிட்டாரையும் அருவாளரையுங் கொண்டு போந்து, காடுகெடுத்து நாடாக்கிப் பொதியின்கணிருந்து, இராவணனைக் கந்தருவத்தாற் பிணித்து, இராக்கதரை ஆண்டு இயங்காமை விலக்கித் திரணதூமாக்கினியாராகிய தொல்காப்பியனாரை நோக்கி 'நீ சென்று குமரியாரைக் கொண்டுவருக' எனக் கூற, அவரும் எம்பெருமாட்டியை எவ்வனங் கொண்டு வருவலென்றார்க்கு, 'முன்னாகப் பின்னாக நாதகோல் நீளம் அகல நின்று கொண்டுவருக' வென அவரும் அங்ஙனங் கொண்டு வருவழி, வையை நீர் கடுகிக் குமரியாரை ஈர்த்துக் கொண்டு போகத், தொல் காப்பியனார் கட்டளை யிற்று சென்று ஓர் வெதிர்ங்கோலை முறித்து நீட்ட, அதுபற்றி யேறினர்; அது குற்ற மென்று அகத்தியனார் குமரியாரையுந் தொல்காப்பியனாரையுந் 'சுவர்க்கம் புகாப்பிர்' எனச் சபித்தார்; 'யாங் கள் ஒரு குற்றமுஞ் செய்யாதிருக்க எங்களைச் சபித்தமையான் எம்பெரு மானுஞ் சுவர்க்கம் புகாப்பிர்' என அவர் அகத்தியனரைச் சபித்தார். அதனான் அவர் வெகுண்டாராதலின் அவன் செய்த நூலைக் கேளற்க என்றாரென்க.

நான்கு கூறுமாய் மறைந்த பொருளும் உடைமையான் 'நான்மறை' என்றார். அவை தைத்தீரீயமும் பெளடிகமுந் தலவகாரமுஞ் சாமவேதமு மாம். இனி இருக்கும் யகவும் சாமமும் அதர்வணமும் என்பாரு முளர். அது பொருந்தாது; இவர் இந்நூல் செய்த பின்னர் வேதவியாதர் சின் னாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினோர் உணர்தற்கு நான்கு கூறாக இவற்றைச் செய்தாராதலின்.

முற்கூறிய நூல்கள் போல எழுத்திலக்கணமுஞ் சொல்லிலக்கணமும் மயங்கக் கூறுது வேறோர் அதிகாரமாகக் கூறினர் என்றற்கு 'எழுத்து முறைகாட்டி' என்றார்.

வரைப்பின்கண்ணே தோற்றி நிறுத்த என்க.

இந்திரனாற் செய்யப்பட்டது ஐந்திரம் என்றாயிற்று,

பல்புகழாவன, ஐந்திராசிறைதலும் அகத்தியத்தின்பின் இந்நூல் வழங்கச் செய்தலும் அகத்தியஞரைச் சபித்த பெருந்தன்மையும் ஐந்தீ நாப் பண் நின்றலும் நீர்நிலை நின்றலும் பிறவுமாகிய தவத்தான் மிகுதலும் பிறவு மாம்.

படிமை - தவவேடம்.

‘வடவேங்கடர் தென்குமரி’ என்பது கட்டுரை வகையான் எண் ணொடு புணர்ந்த சொற்சேரடி.¹ ‘ஆயிடை’ என்பது வழியசை புணர்ந்த சொற்சேரடி.² ‘தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து’ என்பது முட்டடி.³ யின்றிக் குறைவு சீர்த்தாய சொற்சேரடி. இங்ஙனஞ் சொற்சேரடியை முற்கூறினார், சூத்திர யாப்பிற்கு இன்ஹைசை பிறத்தற்கு. என்னை? ‘பாஅ வண்ணஞ், சொற் சீர்த் தாகி நூற்பாற் பயிலும்’ (செய்யு - உகடு) என்றலின். ஏனை அடிக ளெல்லாஞ் செந்துக்கு.⁴

வடவேங்கடர் தென்குமரி யெனவே எல்லையும், எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் நாடி யெனவே நுதலிய பொருளும் பயனும் யாப்பும், முந்து நூல்கண்டெனவே வழியும், முறைப்பட எண்ணி யெனவே காரணமும், பாண்டியன் அவையைத் தெனவே காலமுங்களனும், அரித்தபத் தெரிந்தெனவே கேட்டோரும், தன் பெயர் தோற்றி யெனவே ஆக்கியோன் பெயரும் தூற் பெயரும் பெறப்பட்டன.

தொல்காப்பியம் என்பது மூன்று உறுப்புடக்கிய பிண்டம்.⁵ பொருள் கூறவே அப்பொருளைப் பொதிந்த யாப்பிலக்கணமும் அடங்கிற்று, நூறு காணங் கொணர்ந்தானென்றால் அவை பொதிந்த கூறையும் அவை யென அடங்குமாறுபோல.

இனி இவ்வாற்றிப் பிறவாறு கண்ணழிவு கூறுவாரும் உளரா லெனின், வேங்கடமுங் குமரியும் எல்லையாகவுடைய நிலத்திடத்து வழங்குந் தமிழ்மொழியினைக் கூறும் நன்மக்கள் வழக்குஞ் செய்யுளும் என்றற் செந்தமிழ் நாட்டைச் சூழ்ந்த கொடுந்தமிழ் நாடு பன்னிரண்டினும் வழங்குந் தமிழ்மொழி யினைக் கூறுவாரை நன்மக்க ளென்றார் என்று பொருள் தருதலானும், அவர் கூறும் வழக்குஞ் செய்யுளும் கொண்டு எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் ஆராய் தல் பொருந்தாமையானும், அவர் கூறும் வழக்குஞ் செய்யுளுமாகிய இருகாரணத் தானும் எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் ஆராய்ந்தாரெனின் அகத்தியற்கு மாறாகத் தாரும் முதலால் செய்தாரென்னும் பொருள் தருதலானும், அங்ஙனங் கொடுந்தமிழ் கொண்டு இலக்கணஞ் செய்யக் கருதிய ஆசிரியர் குறைபாடுடைய வற்றிற்குச் செந்தமிழ் வழக்கையும் முந்துநூலையும் ஆராய்ந்து முறைப்பட எண் ணினாரெனப் பொருள்தருதலானும் அது பொருளன்மை உணர்க. இன்னும் முந்துநூல் கண்டுமுறைப்பட எண்ணி யென்றதனானே முதல்வன் வழிநூல் செய்யு மாற்றிற்கு இலக்கணங் கூற்றிலனெனும் அவன் நூல் செய்த முறைமை தானே இன்பு வழிநூல் செய்வார்க்கு இலக்கணம் என்பது கருதி

1 சொற்சேரடி - அசையாலமைந்த சேரல் அடியாககாது சொல்லையே சேரக்கொண்டு அதனு ளடியாக்குவது.

2 வழியசை புணர்ந்த சொற்சேரடி - ‘தனியசை யன்றிப் பல அசை புணர்க்கப்பட்டு வருஞ் சொற்சேரடி’ என்பது நசினிகாகினியம். ‘ஒரு சேக்கண்ணே பிறிதுமொரு சே வரத் தொடர்வதோ அசையைத் தொடுப்பது’ என்பது இளம்பூரணம்.

3 முட்டடி - தூக்குப்பட்டு முடியும் நாற்சேரடி.

4 செந்துக்கு - நாற்சேரும் நிரம்பி வரும் அடியாலாகும் ஓசை.

5 மூன்றுறுப்பு - நூற்பா (குத்திரம்). ஒத்து, படலம் என்பன.

6 பிண்டம் - தொகுதி அல்லது திரட்டு.

இவ்வாசிரியர் செய்யுளியலிலும் மரபியலிலும் அந்தூல் செய்யும் இலக்கணமும் அதற்கு உரையுங் காண்டிகையுங் கூறும் இலக்கணமும் கூறிய அதனையே ஈண்டுக் கூறினாரென்று உணர்க. அவை அவ்வோத்துக்களான் உணர்க.

‘யாற்ற தொழுக்கே தேரைப் பாய்வே
சீய நோக்கே பருந்தின் வீழ்வென்று
ஆவகை நான்கே கிடக்கை முறையே.’

‘பொழிப்பே அகலம் நுட்பம் எச்சம் எனப்
பழிப்பில் சூத்திரம் பன்னல் நான்கே.’

‘அவற்றுள்
பாடங் கண்ணழி வுதாரணம் என்றிவை
நாடித் திரிபில ஆகுதல் பொழிப்பே.’

‘தன்னூல் மருங்கினும் பிறதூல் மருங்கினும்
துன்னிய கடாவின் புறந்தோன்றும் விகற்பம்
பன்னிய அகலம் என்மனார் புலவர்.’

‘எதுவின் ஆங்கவை துடைத்தல் நுட்பம்.’

‘துடைத்துக் கொள்பொருள் எச்சம் ஆகும்.’

‘அப்புலம் அரில்தப அறிந்து முதனூற்
பக்கம் போற்றும் பயன்தெரிந் துலகந்
திட்ப முடைய தெளிவர வுடையோன்
அப்புலம் படைத்தற் கமையும் என்ப.’

‘சூத்திரம் உரைஎன் ருயிரு திறத்தினும்
பாற்படத் தோற்றல் படைத்த லென்ப
நூற்பயன் உணர்ந்த நுண்ணி யோரே.’

இவற்றை விரித்து உரைக்க.

கிறப்புப்பாயிரம் முற்றிற்று.

தொல்காப்பியம்

க. எழுத்ததிகாரம்

நச்சினுர்க்கினியருரை

க. நூன்மரபு

[எழுத்தின் இலக்கணம் என்பது இதன் பொருள் ; ஆடைக்கு நூல் உறுப் பாதல் போல மொழிக்கு உறுப்பாகிய எழுத்து இங்கு நூல் எனப் பட்டது.]

எழுத்துக்களின் வகை

அவற்றின் பெயர் முதலியன

க. எழுத்தெனப் படுப,

அகரமுதல் னகர இறுவாய்

முப்பஃ தென்ப ;

சார்ந்துவரல் மரபின் மூன்றலங் கடையே.

என்பது சூத்திரம்.

இவ்வதிகாரம் என்ன பெயர்த்தோ எனின் எழுத்திலக்கணம் உணர்த்தி னமை காரணத்தான் எழுத்ததிகாரம் என்னும் பெயர்த்து. எழுத்தை உணர்த் திய அதிகாரம் என விரிக்க. அதிகாரம் — முறைமை.

எழுத்து உணர்த்துமிடத்து எனைத்து வகையான் உணர்த்தினாரோ வெனின் எட்டு வகையானும் எட்டிறந்த பலவகையானும் உணர்த்தினார் என்க.

எட்டு வகைய என்பார் கூறுமாறு :—எழுத்து இளைத்¹தென்றலும் இன்ன பெயரின என்றலும் இன்ன முறையின என்றலும் இன்ன அளவின என்ற லும் இன்ன பிறப்பின என்றலும் இன்ன புணர்ச்சியின என்றலும் இன்ன வடி²வின் என்றலும் இன்ன தன்மையின என்றலுமாம். இவற்றுள் தன்மையும் வடிவும் ஈமக்கு உணர்த்தலாகாமையின் ஆசிரியர் ஈண்டு உரைத்திலர். ஏனைய இதனுட் பெறுதும்.

எழுத்து இளைத்தென்றிலைத் தொகை வகை விரியான் உணர்க. முப்பத்துமூன்று என்பது தொகை. உயிர் பன்னிரண்டும் உடம்பு பதி னெட்டுஞ் சார்பிற் றேற்றம் மூன்றும் அதன் வகை. அளபெடையேழும் உயிர்மெய் இருதூற்றொருபத்தாறும் அவற்றோடுங் கூட்டி இருதூற்றைம்பத் தாறெனல் விரி.

இனி எழுத்துக்களது பெயரும் முறையுந் தொகையும் இச்சூத்திரத்தார் பெற்றும். வகை 'ஒளகார இறுவாய்' (எழு - அ) என்பதனானும் 'னகார இறுவாய்' (எழு - க) என்பதனானும் 'அவைதாங், குற்றியலிகரங் குற்றிய லுகரம்' (எழு - உ) என்பதனானும் பெற்றும். விரி 'குன்றிசை மொழிவயின்' (எழு - சக) என்பதனானும் 'புள்ளியில்லா' (எழு - கஎ) என்பதனானும் பெற்றும்.

அளவு 'அவற்றுள், அ இ உ' (எழு - ஈ) என்பதனானும் 'ஆ ஈ ஊ' (எழு - ச) என்பதனானும் 'மெய்யின் அளபே' (எழு - கக) என்பதனானும் 'அவ்வியல் நிலையும்' (எழு - கஉ) என்பதனானும் பெற்றும்.

பிறப்பு பிறப்பியலுட் பெற்றும்.

புணர்ச்சி 'உயிரிற் சொல்முன்' (எழு - க௦எ) என்பதனானும் 'அவற்றுள், நிறுத்த சொல்லின்' (எழு - க௦அ) என்பதனானும் பிறவாற்றானும் பெற்றும்.

இனி எட்டிறந்த பல்வகையு என்பார் கூறுமாறு:—எழுத்துக்களது குறைவுங்¹ கூட்டமும்² பிரிவும்³ மயக்கமும்⁴ மொழியாக்கமும்⁵ நிலையும்⁶ இனமும் ஒன்று பல வாதலும்⁷ திரிந்ததன்றிரிபு அது என்றலும்⁸ பிறிதென்றலும்⁹ அதுவும் பிறிது மென்றலும்¹⁰ நிலையிற் மென்றலும்¹¹ நிலையா தென்றலும்¹² நிலையிற்றும் நிலையாதும்¹³ என்றலும் இன்றோரன்ன பலவுமாம்.

குறைவு 'அரையளபு குறுகல்' (எழு - கஈ) 'ஒரளபாகும்' (எழு - க௮) என்பனவற்றார் பெற்றும்.

கூட்டம் 'மெய்யோ டியையினும்' (எழு - க௦) 'புள்ளியில்லா' (எழு - கஎ) என்பனவற்றார் பெற்றும்.

பிரிவு 'மெய்யுயிர் நீங்கின்' (எழு - கஈக) என்பதனார் பெற்றும்.

மயக்கம் 'டறலன்' (எழு - உஈ) என்பது முதலாக 'மெய்நிலை சுட்டின்' (எழு - ஈ௦) என்பதற்காகக் கிடந்தனவற்றார் பெற்றும்.

மொழியாக்கம் 'ஒரெழுத் தொருமொழி' (எழு - ச௮) என்பதனார் பெற்றும், அவ்வெழுத்துக்களை மொழியாக்கலின்.

நிலை 'பன்னிருயிரும்' (எழு - ஈக) 'உயிர்மெய்யல்லன்' (எழு - சு௦) 'உயிர் ஒள' (எழு - சுஈ) 'ஞண்மன' (எழு - எஅ) என்பன. இவற்றான் மொழிக்கு முதலாம் எழுத்தும் ஈருமெழுத்தும் பெற்றும்.

1 குறைவு - மாத்திரைக் குறுகம்.

2 கூட்டம் - உயிரும் மெய்யுங் கூடுதல்.

3 பிரிவு - கூடின உயிரும் மெய்யும் பிரிந்து நின்றல்.

4 மயக்கம் - எழுத்துக்கள் அடுத்தது நின்றல்.

5 மொழியாக்கம் - எழுத்தாற் சொல்லாதல்.

6 நிலை - எழுத்துக்கள் சொல்லின் மூவிடததும் நின்றல்.

7 ஒன்று பலவாதல் - 'செம்பொன்பதினபலம்' என்றற போன்ற பல பொருட் சொற்றொடரில் ஒரே யெழுத்து பொருள்தொறும் வேறுதல்.

8 திரிந்ததன் திரிபு அது என்றல் - லகரம் நகரமாகும் என முதலிற் கூறிப் பின்பு அவலகரமே ஆயதமுமாகும் என்றறபோல, ஒரெழுத்தை மற்றேரெழுத்தாகு மெனக் கூறிப் பின்பு அதே மற்றுமோர எழுத்தாகும் எனக் கூறல்.

9 திரிந்ததன் திரிபு பிறிதென்றல் - மகரவிறு கேட்டு அகர வீரூறறபோல, ஓர் ஈறு பிற்தோர ஈருகவே நினறு புணரும் என்றல்.

10 திரிந்ததன் திரிபு அதுவும் பிறிதும் என்றல் - தாம் என்பது தம் (தம்+அ) என்று நினறறபோல ஓர் ஈறு இயல்பிறும் விதியிறும் ஒருங்கே பெற்றுப் புணரும் என்றல்.

11 நிலையிறென்றல் - சொற்கள் பொருட் பொருத்தமுற்பு புணர்வதைக் கூறல்.

12 நிலையாதென்றல் - சொற்கள் பொருத்தமின்றிப் புணாவதைக் கூறல்.

13 நிலையிறும் நிலையாதும் என்றல் - ஒரே யிருள் சொற்களில் ஒன்றற்குரிய இலக கணத்தை இன்னொன்று பெருதென விலக்கல்; எ - ஓ. பலாஅக்கோர என்றற போல இராஅக்காலம் என வராதென்றல்.

இனம் 'வல்லெழுத்தென்ப' (எழு - ௧௧) 'மெல்லெழுத்தென்ப' (எழு - ௨௦) 'இடையெழுத்தென்ப' (எழு - ௨௧) 'ஒளகார இறுவாய்' (எழு - ௮) 'னகார இறுவாய்' (எழு - ௯) என்பனவற்றைப் பெற்றும். இவற்றினே எழுத்துக்கள் உருவாதலும் பெற்றும். இவ்வுருவாகிய ஒசைக்கு ஆசிரியர் வடிவு கூறாமை உணர்க; இனி வரிவடிவு கூறுங்கால் மெய்க்கே பெரும் பான்மையும் வடிவு கூறுமாறு உணர்க.

ஒன்று பலவாதல் 'எழுத்தோரன்ன' (எழு - ௧௧௧) என்பதனைப் பெற்றும்.

திரிந்ததன் நிரிபது என்றல் 'தகரம் வருவழி' (எழு - ௩௬௬) என்பதனும் பிறுண்டும் பெற்றும்.

பிறிதென்றல் 'மகர இறுதி' (எழு - ௩௬௦) 'னகார ஈறு' (எழு - ௩௩௨) என்பனவற்றைப் பெற்றும்.

அதுவும் பிறிது மென்றல் 'ஆறனுருபின் அகரக் கிளவி' (எழு - ௧௧௫) என்பதனைப் பெற்றும்.

நிலையிற் றென்றல் 'நிறுத்த சொல்லின் ஈராகு' (எழு - ௧௦௮) என்பதனைப் பெற்றும்.

நிலையாதென்றல் நிலைமொழியது ஈற்றுக்கண்ணினின்றும் வருமொழியது முதற்கண்ணினின்றும் புணர்ச்சி தம்முள் இலவாதல். அது 'மருவின் தொகுதி' (எழு - ௧௧௧) என்பதனைப் பெற்றும்.

நிலையிற்றும் நிலையாதும் என்றல் 'குறியதன் முன்னரும்' (எழு - ௨௨௬) என்பதனைக் கூறிய அகரம் 'இரா வென் கிளவி' ககர மில்ல' (எழு - ௨௨௭) என்பதனைப் பெற்றும்.

இக்கூறிய இலக்கணங்கள் கருவியுஞ் செய்கையும் என இருவகையு.

அவற்றுட் **கருவி**¹ புறப்புறக்கருவியும் புறக்கருவியும் அகப்புறக்கருவியும் அகக்கருவியும் என நால்வகைத்து. நூன்மரபும் பிறப்பியலும் புறப்புறக்கருவி மொழிமரபு புறக்கருவி. புணரியல் அகப்புறக்கருவி. 'எகர ஒகரம் பெயர்க்கீ ரகா' (எழு - ௨௭௨) என்றும் போல்வன அகக்கருவி.

இனிச் **செய்கை**²யும் புறப்புறச்செய்கையும் புறச்செய்கையும் அகப்புறச் செய்கையும் அகச்செய்கையு மென நால்வகைத்து. 'எல்லா மொழிக்கும் உயிர் வருவழியே' (எழு - ௧௪௦) என்றும் போல்வன புறப்புறச் செய்கை. 'லன எனவருஉம் புள்ளி முன்னர்' (எழு - ௧௪௧) என்றும் போல்வன புறச்செய்கை. 'உகரமொடு புணரும் புள்ளி யிறுதி' (எழு - ௧௬௩) என்றும் போல்வன அகப் புறச் செய்கை. தொகை மரபு முதலிய ஒத்தினுள் இன்ன ஈறு இன்னவாறு

1 கருவி என்றது சொற்புணர்ச்சிக்குக் கருவியாகும் இலக்கணத்தை. புறப்புறம் புறம் அகப்புறம் அகம் என்பன முறையே ஒன்றினொன்று ஒன்றற்கு அனுவிய நிலையைக் குறிக்கும். புணர்ச்சிக்குக் கருவியாய், நிலைமொழியீறு பற்றிய இலக்கணங் கூறும் நூற்பா அகக்கருவி; நிலைமொழியீறும் வருமொழி முதலும் புணாசரியில் அடையும் பொதுவான நிலைமைகளைக் கூறும் புணரியல் அகப்புறக் கருவி; புணர்ச்சியைக் கூறுது அதனைப் பெறும் சொற்களின் இயல்புகளைக் கூறும் மொழிமரபு புறக் கருவி; அச்சொற்கட்குக் கருவியாகும் எழுத்துக்களைப்பற்றிக் கூறும் நூன்மரபும் பிறப்பியலும் புறப்புறக்கருவி.

2 செய்கையாவது புணர்ச்சி. நிலைமொழியீறு புணரும் முறை அகச்செய்கை; நிலை மொழியீறு சாரியையைப் பெறுவது அகப்புறச் செய்கை; வருமொழி முதல் அடையும் நிலைமை புறச்செய்கை; நிலைமொழியீறும் வருமொழிமுதலும் திரியாதும் கெடாதும் நீன்று உடம்படு மெய்யை இடையிறு பெறுவது புறப்புறச் செய்கை.

முடியுமெனச் செய்கை கூறுவன வெல்லாம் அகச்செய்கை. இவ்விதற்பெயர்
லாம் தொகையாக உணர்க.

இவ்வோத்து என்னுதலிற்றே எனின், அதுவும் அதன் பெயருரைப்பவே
அடங்கும்.

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோ எனின் இத் தொல்காப்பிய மென்னும்
நூற்கு மரபார் துணைக்கு வேண்டுவனவற்றைத் தொகுத்து உணர்த்தினமை
யின் நூன்மரபு என்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

நூலென்றது நூல்போறலின் ஒப்பினையதோர் ஆகுபெயராம். அவ்
வொப்பாயவாறு என்னை யெனின், குற்றங் களைந்து எஃகிய பன்னுனைப் பஞ்சி
களை யெல்லாம் கைவன் மகடூஉத் தூய்மையும் நுண்மையுமுடையவாக ஓரிழைப்
படுத்தினாற்போல 'வினையி னீங்கி விளங்கிய அறிவ' (மரபியல் - ௧௬) னாலே
வழுக் களைந்து எஃகிய இலக்கணங்களை யெல்லாம் முதலும் முடிவும் மாறுகோ
ளின்றாகவும், தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டியும், உரையுங்
காண்டிகையும் உள் நின்று அகலவும், ஈரைந் குற்றமும் இன்றி ஈரைந் தழகு
பெற, முப்பத்திரண்டு தந்திர உத்தியோடு புணரவும்,

‘ஒருபொருள் நுதலிய குத்திரத் தானும்

இனமொழி கிளந்த வோத்தி னானும்

பொதுமொழி கிளந்த படலத் தானும்

மூன்றுறுப் படக்கிய பிண்டத் தானும்’

(செய் - ௧௬௬)

ஒரு நெறிப்படப் புணர்க்கப்படுஉந் தன்மையுடைமையான் என்க. மரபு, இலக்க
ணம், முறைமை, தன்மை என்பன ஒருபொருட் கிளவி.

ஆயின் நூலென்றது ஈண்டு மூன்றதிகாரத்தினையும் அன்றே? இவ்
வோத்து மூன்றதிகாரத்திற்கும் இலக்கண மாயவா நென்னை யெனின், எழுத்
துக்களது பெயரும் முறையும் இவ்வதிகாரத்திற்கும் செய்யுளியற்கும் ஒப்பக்
கூறியது. ஈண்டுக் கூறிய முப்பத்துமூன்றனைப் பதினைந்தாக்கி ஆண்டுத்
தொகைகோடலில் தொகை வேறும். அளவு செய்யுளியற்கும் இவ்வதிகாரத்
திற்கும் ஒத்த அளவும் ஒவ்வா அளவும் உளவாகக் கூறியது. குறிற்கும் நெடிற்
குங் கூறிய மாத்திரை இரண்டிடத்திற்கும் ஒத்த அளவு. ஆண்டுக் கூறுஞ்
செய்யுட்கு அளவுகோடற்கு ஈண்டைக்குப் பயன் தாராத அளபெடை கூறியது
ஒவ்வா அளவு. அஃது ‘அளபிறந் துயிர்த்தலும்’ (எழு - ௩௩) என்னுஞ்
குத்திரத்தோடு ஆண்டு மாட்டெறியு மாற்றான் உணர்க. இன்னுங் குறிலும்
நெடிலும் மூலகை யினமும் ஆய்தமும் வண்ணத்திற்கும் இவ்வதிகாரத்திற்கும்
ஒப்பக் கூறியன. குறைவும் இரண்டற்கும் ஒக்கும். கூட்டமும் பிரிவும் மயக்க
மும் இவ்வதிகாரத்திற்கே உரியனவாகக் கூறியன ‘அம்மூவாறும்’ (எழு - ௨௨)
என்னுஞ் குத்திரம் முதலியனவற்றான் எழுத்துக்கள் கூடிச் சொல்லாமாறு
கூறுகின்றமையின் சொல்லதிகாரத்திற்கும் இலக்கணம் ஈண்டுக் கூறினா
யிற்று. இங்ஙனம் மூன்றதிகாரத்திற்கும் இலக்கணங் கூறுதலின் இவ்வோத்து
நூலினது இலக்கணங் கூறியதாயிற்று. நூலென்றது தொல்காப்பியம் என்
னும் பிண்டத்தை. இவ் வோத்திலக்கணங்கள் எழுத்துக்களது பெயரும்
முறையும் தொகையும் அளவுங் குறைவுங் கூட்டமும் இனமும் மயக்கமும் ஆம்.
ஏனைய இவ்வதிகாரத்துள் ஏனையோத்துக்களுள் உணர்த்துப.

அன்றேல் அஃதாக, இத் தலைக்குத்திரம் என்னுதலிற்றே எனின் எழுத்
துக்களது பெயரும் முறையும் தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

எழு. 3

ஒகரம் மெய்யோடுகூடியே தன்பொருள் உணர்த்துவ தல்லது தானாகப் பொருளுணர்த்தாதென்று உணர்க. இன்னும் அ-ஆ-உ-ஊ-எ-ஏ-ஒ-ஓ-ஔ என்பன தம்முள் வடிவு ஒக்கும். இ-ஈ-ஐ தம்முள் வடிவு ஒவ்வா. இன்னும் இவை அளபெடுக்குங்கால் ஸெட்டெழுத்தோடு குற்றெழுத்திற்கு ஒசை இயையுமாற் றானும் உணர்க. இனிச் சுட்டு நீண்டு ஆகார ஈகார ஊகாரங்களாதலானும் பொருள் ஒக்கும். புணர்ச்சி ஒப்புமை உயிர்மயங்கியலுட் பெறுதும். இம் முறை வழுவாமல் மேல் ஆளுமாறு உணர்க.

இனிக் ககார நகாரமும் சகார ஞகாரமும் டகார ணகாரமும் தகார நகாரமும் பகார மகாரமும் தமக்குப் பிறப்புஞ் செய்கையும் ஒத்தலின் வல்லொற் றிடையே மெல்லொற்றுக் கலந்து வைத்தார். முதலாவும் முதலண்ணமும் இடைநாவும் இடையண்ணமும் நுனிநாவும் நுனியண்ணமும் இதழியைதலு மாகிப் பிறக்கின்ற இடத்தின் முறைமை நோக்கி அவ்வெழுத்துக்களைக் க-ச- ட-த-ப-ங-ஞ-ண-ந-ம-ன என இம்முறையே வைத்தார். பிறப்பு ஒப்புமை யானும் னகாரம் நகாரமாய்த் திரிதலானும் நகாரமும் னகாரமுஞ் சேரவைத் தார். இவை தமிழெழுத்தென்பது அறிவித்தற்குப் பின்னர் வைத்தார். இனி, இடையெழுத்துக்களில் யகாரம் முன் வைத்தார், அதுவும் உயிர்கள் போல மிடற்றுப்பிறந்த வளி அண்ணங் கண்ணுற்று அடையப் பிறத்தலின். ரகாரம் அதனோடு பிறப்பு ஒவ்வாதேனுஞ் செய்கை ஒத்தலின் அதன்பின் வைத்தார். லகாரமும் வகாரமும் தம்மிற் பிறப்பும் செய்கையும் ஒவ்வாவேனும் கல்வலிது சொல்வலிது என்றும்போலத் தம்மிற் சேர்ந்துவருஞ் சொற்கள் பெரும்பான்மை யென்பது பற்றி லகாரமும் வகாரமும் சேர வைத்தார். ழகார மும் ளகாரமும் ஒன்றானும் இயைபிலவேனும் 'இடையெழுத் தென்ப யரவ வழள்' (எழு - உக) என்றற் சந்தவின்பத்திற்கு இயையுடைமை கருதிச் சேர வைத்தார் போலும்.

அகரம் உயிரகாரமும் உயிர்மெய் அகரமும் என இரண்டு. இஃது ஏனை உயிர்கட்கும் ஒக்கும். எனவே, ஒருயிர் பதினெட்டாயிற்று.

இவ் வெழுத்தெனப்பட்ட ஒசையை அருவென்பார் அறியாதார். அதனை உரு வென்றே கோடும். அது செறிப்பச் சேறலானும், செறிப்ப வருதலா னும், இடையெறியப் படுதலானும், செவிக்கட் சென்று உறுதலானும், இன்ப துன்பத்தை ஆக்குதலானும், உருவும் உருவுங் கூடிப் பிறத்தலானும் தலையும் மிடறும் ஸஞ்சம் என்னும் மூன்றிடத்தும் நிலபெற்றுப் பல்லும் இதழும் நாவும் மூக்கும் அண்ணமும் உறப் பிறக்கும் என்றமையானும் உருவேயாம். அருவேயாயின் இவ்விடத்திற் கூறியன இன்மை உணர்க. அல்லதூஉம், வன்மை மென்மை இடைமை என்று ஒதினமையானும் உணர்க. உடம்பொடு புணர்த்த¹ லென்னும் இலக்கணத்தான் இவ்வோசை உருவாதல் நிலபெற்ற தென்று உணர்க. அதற்குக் காரணமும் முன்னர்க் கூறிலும்.

இவ்வெழுத்துக்களின் உருவிற்கு வடிவு கூறாாயினார், அது முப்பத்தி ரண்டு வடிவினுள் இன்ன எழுத்திற்கு இன்ன வடிவெனப் பிறர்க்கு உணர்த்து தற்கு அரிதென்பது கருதி. அவ்வடிவு ஆராயுமிடத்துப் பெற்ற பெற்ற வடிவே தமக்கு வடிவாம், குழலகத்திற் கூறிற் குழல்வடிவுங் குடத்தகத்திற்

I உடம்பொடு புணர்த்தலாவது, கூறும் இலக்கியத்திலேயே கூறவேண்டியதொன் றைக் குறிப்பாற பேறவைதல். எழுத்துக்கட்குப் பிறப்பிடமும் இயக்கமும் வன்மை மென்மையும் கூறியவதனாலேயே அவற்றிற்கு உருவுண்டு என்பதைப் பேறவைதமை உடம்பொடு புணர்த்தலாம்.

கூறிய குடவடிவும் வெள்ளிடையிற் கூறின் எல்லாத் திசையும் நீர்த்தரங்கமும்¹ போல.

‘எல்லா மெய்யும் உருவரு வாகி’ (எழு - கஎ) எனவும் ‘உட்பெறு புள்ளியுருவாகும்மே’ (எழு - கச) எனவும் ‘மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல்’ (எழு - கரு) எனவுஞ் சிறுபான்மை வடிவுங் கூறுவர். அது வட்டஞ் சதுரம் முதலிய முப்பத்திரண்டனுள் ஒன்றை உணர்த்தும். மனத்தான் உணரும் நண்ணுணர்வு இல்லோரும் உணர்த்தற்கு எழுத்துக்கட்கு வேறு வேறு வடிவங் காட்டி எழுதப்பட்டு நடத்தலிற் கட்டபுலனாகிய வரிவடிவும் உடையவாயின. பெரும்பான்மை மெய்க்கே வடிவு கூறினர், உயிர்க்கு வடிவின்மையின். ‘எகர ஓகரத் தியற்கையு மந்தே’ (எழு - கசு) எனச் சிறுபான்மை உயிர்க்கும் வடிவு கூறினர். (க)

சார்பெழுத்துக்கள்

உ. அவைதாம்,

குற்றிய லிகரம் குற்றிய லுகரம்

ஆய்தம் என்ற

முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோ ரன்ன.

இது மேற் சார்ந்துவருமென்ற மூன்றிற்கும் பெயரும் முறையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள் : அவைதாம் - மேற் சார்ந்துவருமெனப் பட்டவைதாம், குற்றியலிகரங் குற்றியலுகரம் ஆய்தம் என்ற முப்பாற் புள்ளியும் - குற்றியலிகரமுங் குற்றியலுகரமும் ஆய்தம் என்று சொல்லப்பட்ட மூன்று கூற்றதாகிய புள்ளிவடிவுமாம்; எழுத்தோரன்ன - அவையும் முற் கூறிய முப்பதெழுத்தோடு ஒரு தன்மையவாய் வழங்கும்;² எ - று.

முற் கூறிய இரண்டும் உம்மை தொக்கு நின்றன. இகர உகரங் குறுகி நின்றன, விகாரவகையாற் புணர்ச்சி வேறுபடுதலின். இவற்றை இங்ஙனங் குறியிட்டாளுதல் எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தது. சந்தனக்கோல் குறுகினுற் பிரப்பங்கோ லாகாது. அதுபோல உயிரது குறுக்கமும் உயிரே யாம். இவற்றைப் புணர்ச்சி வேற்றுமையும் பொருள் வேற்றுமையும்பற்றி வேறோர் எழுத்தாக வேண்டினர்.

1 ஒரு நீரிலையிற் கலையிடின; வட்டமாய் அலைகள் தோன்றினுற்போல, வெள்ளிதையிற் கூறப்பட்ட ஒலியால் வட்டமான ஒலியலைகள் தோன்று மென்பதை நீர்த்தரங்கம்போல எனலும் உவமை உணர்த்திற்று.

2 இனி, இந்நூற்பாவுக்கு இவ்வாறு பொருள் கொள்ளாது, குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் ஆய்தமும் என்ற முப்பாற் புள்ளி பெற்ற எழுத்துக்களும் எனறு பொருள் கூறுவர் பேராசிரியர். சிவஞான முனிவரும் இதைத் தழுவித் தொல்காப்பியச் சூத்திரவகுத்தியுட் கூறுவர், “குற்றிய லிகரமுங் குற்றிய லுகரமும்-மற்றவைதாமே புள்ளி பெறுமே” எனனும் சங்கயாப்பு [யாப் - விருத்தி : 27 ம பக.) நூற்பாவால், குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் முற்காலத்தில் புள்ளி பெற்று வழங்கியமை அறியப்படும். இத்தகைய வழக்கு இன்னும் மலையாள நாட்டிலுள்ளது.

இவற்றுட் குற்றியலுகரம் நேர்ப்பசையும் நிரைப்பசையு¹மாகச் சீர்களைப் பல வாக்குமாறு செய்யுளியலுள் உணர்க.

ஆய்தம் என்ற ஓசைதான் அடுப்புக்கூட்டுப்போல மூன்று புள்ளி வடிவிற் நென்பது உணர்த்தற்கு ஆய்த மென்ற முப்பாற் புள்ளியும் என்றார். அதனை இக்காலத்தார் நடுவு வாங்கியிட்டெழுதுப². இதற்கு வடிவு கூறினார், ஏனை ஒற்றுக்கள்போல உயிரேறாது ஓசை விகாரமாய் நிற்பதொன்றாகலின். எழுத்தியல் தமா ஓசைகள்³போலக் கொள்ளினுங் கொள்ளற்க என்றற்கு எழுத்தே யாம் என்றார். இதனைப் புள்ளிவடிவிற் நெனவே ஏனை எழுத்துக்க ளெல்லாம் வரிவடிவினவாதல் பெற்றும்.

முன்னின்ற குத்திரத்தார் சார்ந்துவரன் மரபின் மூன்றலங்கடையே எழுத்தெனப்படுப முப்பஃதென்ப எனவே, சார்ந்துவரன் மரபின் மூன்றுமே சிறந்தன, ஏனைய முப்பதும் அவ்வாறு சிறந்தில வெனவும் பொருள்தந்து நின்ற லின் அதனை விலக்கிச் சிறந்த முப்பது எழுத்தோடு இவையும் ஒப்ப வழங்கு மென்றற்கு எழுத்தோரன்ன என்றார்.

இப்பெயர்களே பெயர். இம்முறையே முறை. தொகையும் மூன்றே. இம்மூன்று பெயரும் பண்புத்தொகை.

‘அவைதாம்’ ‘ஆய்தமென்ற’ என்பன சொற்சீரடி.

(உ)

உ. மாத்திரை

ஒருமாத்திரையுடைய குற்றியிர்

ங. அவற்றுள்,

அ இ உ எ ஓ என்னும்

அப்பால் ஐந்தும்

ஓரள பிசைக்குங் குற்றெழுத் தென்ப.

இது முற்கூறியவற்றுட் சிலவற்றிற்கு அளவுங் குறியும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள் : அவற்றுள் — முற்கூறிய முப்ப தெழுத்தினுள், அ-இ-உ-எ-ஓ என்னும் அப்பாலைந்தும் — அகர இகர உகர எகர ஓகரம் என்று கூறப்படும் அப்பகுதிகளைந்தும், ஓரளபு இசைக்குங் குற்றெழுத் தென்ப — ஒரோவொன்று ஓரளபாக ஒலிக்குங் குற்றெழுத்து என்னுங் குறியினையுடைய என்று கூறுவர் புலவர். இக்காரணப்பெயர் மேல் ஆளுமாறு ஆண்டு உணர்க; எ - று.

தமக்கு இனமாயவற்றின்கணல்லது குறுமை நெடுமை கொள்ளப் படாமையின், அளவிற்பட்டி அமைந்தனவாவ் குற்றெழுத்திற் குறுகி மெய் அரைமாத்திரை பெற்றதேனுங் குற்றெழுத்து எனப் பெயர் பெறாதாயிற்று,

1 காக - நோபசை; பிறப்பு - நிரைபசை.

2 நடுவு வாங்கியிட்டெழுதாவது மூன்று புள்ளியா யெழுதாமல் மூன்று சிறு கன்னமாக வளைத்தெழுதல்.

3 எழுத்தியல் தமா ஓசைகள் கடலொலியும் சங்கொலியும்போலவன.

ஒருமாத்திரை பெற்ற மெய் தமக்கு இனமாக இன்மையின். குற்றெழுத் தென்பது பண்புத்தொகை.

இனி இசைப்பதும் இசையும் வேறாக உணரற்க. அது பொருட் டன்மை¹.

‘அவற்றுள்’ ‘அ-இ-உ’ என்பன சொற்சீரடி.²

(ங)

இரண்டு மாத்திரை யுடைய நெட்டுயிர்

ச. ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஒ ஔ என்னும்

அப்பால் ஏழும்

சரள பிசைக்கும் நெட்டெழுத் தென்ப.

இதுவும் அது.

இ - ள்: ஆ-ஈ-ஊ-ஏ-ஐ-ஒ-ஔ என்னும் அப்பால் ஏழும் — ஆ-ஈ-ஊ-ஏ-ஐ-ஒ-ஔ என்று சொல்லப்படும் அக்கூற் றேழும், சரளபு இசைக்கும் நெட்டெழுத்து என்ப — ஒரோ வொன்று இரண்டுமாத்திரையாக ஒலிக்கும் நெட்டெழுத்து என் னுங் குறியீனையுடைய என்று கூறுவர் ஆசிரியர்; எ - று.

எனவே, அளவுங் காரணக்குறியும் இங்ஙனம் உணர்த்தி மேல் ஆளுப. ஐகார ஒள்காரங்கள் குறிய எழுத்தின் நெடியவாதற்குக் குற்றெழுத்தாகிய இனங் தமக்கின்றேனும் மாத்திரை ஒப்புமையான் நெட்டெழுத் தென்றார்.

‘ஆ ஈ ஊ’ ‘ஏ ஐ’ என்பனவற்றைச் சொற்சீரடி யாக்குக.³

(ச)

ஒரெழுத்தே மூன்று மாத்திரை யாகாம

ரு. மூவள பிசைத்தல் ஒரெழுத் தின்றே.

இஃது ஐயம் அகற்றியது; ஒரெழுத்து மூவளபாயும் இசைக்குங் கொல்லோ வென்று ஐயப்பதெலின்.

இ - ள்: ஒரெழுத்து மூவளபு இசைத்த லின்று — ஒரெ ழுத்தே லின்று மூன்று மாத்திரையாக இசைத்த லின்று; எ - று.

எனவே, பல எழுத்துக் கூடிய இடத்து மூன்று மாத்திரையும் நான்கு மாத்திரையும் இசைக்கும் என்றவாறு.

எனவே, பெரும்பான்மை மூன்று மாத்திரையே பெறும் என்றார் புலவர். பல எழுத்தெனவே, நான்கு மாத்திரையும் பெறுதல் பெற்றும்.

1 பொருட்டன்மை - பொருளின தன்மை, பொருள் எழுத்து அதன தன்மை ஒலி.

2 இக்கூற்றிலை,

‘அவற்றுள்’

அ இ உ

எ ஐ எனனும் அப்பாலேனும்

ஒரளபிசைக்குவ குற்றெழுத்தெனப்

என அடி வகுப்பது நச்சினாக்கினியா கருத்தெனத் தெரிகின்றது.

3 இவ்வாணையல், ‘ஆ ஈ ஊ

ஏ ஐ

ஒ ஔ எனனும் அப்பாலேனும்

சரளபிசைக்கும் நெட்டெழுத்தெனப்

என அடி வகுப்பது நச்சினாக்கினியர் கருத்தெனத் தெரிகின்றது.

மாத்திரை நீளுமாறு

கா. நீட்டம் வேண்டின் அவ்வளவு புடைய
கூட்டி யெழுஉதல் என்மனார் புலவர்.

இ - ள்: நீட்டம் வேண்டின் — வழக்கிடத்துஞ் செய்யு
ளிடத்தும் ஓசையும் பொருளும் பெறுதல் காரணமாக இரண்டு
மாத்திரை பெற்ற எழுத்து அம்மாத்திரையின் மிக்கு ஒலித்தலை
விரும்புவராயின், அவ்வளவு புடைய கூட்டி எழுஉதல் என்மனார்
புலவர் — தாங் கருதிய மாத்திரையைத் தருதற்கு உரிய எழுத்துக்
களைக் கூட்டி அம்மாத்திரைகளை எழுப்புக என்று கூறுவர் ஆசிரி
யர்; எ - று.

கூட்டி யெழுப்புமாறு ‘குன்றிசைமொழி’ (எழு - சக) ‘ஐ-ஒள என்னும்’
(எழு - சஉ) என்பனவற்றான் எழுவகைத் தெனக் கூறுப.

எடுத்துக் காட்டு: ஆஅ, ஈஇ, ஊஉ, ஏஎ, ஐஇ, ஒஒ, ஒளஉ எனவரும்,
இவை மூன்று மாத்திரை பெற்றன. இவைதாம், ‘நெட்டெழுத் தேழே
ஒரெழுத் தொருமொழி’ (எழு - சங) என்ற அந்நெட்டெழுத்துக்களே
அளபெடுத்தலிற் சொல்லாதல் எய்தின. இனி ‘அளபெடை யசைநிலை
யாகலு முரித்தே’ (செய்யுளியல் - கஎ) என்னுஞ் செய்யுளியற் சூத்திரத்தான்
எழுத்தாந்தன்மையும் எய்திற்று.¹

இதான இயற்கையளபெடையுஞ்² செய்யுட்குப் புலவர் செய்து
கொண்ட செயற்கை யளபெடையுமாய்ச் சொற்றன்மை எய்தி நின்று அலகு
பெறுமாறுங் குற்றியலிகரக் குற்றியலுகரங்கள்போல எழுத்தாந்தன்மை
எய்தி அலகு பெறுது நிற்குமாதும் அச்சூத்திரத்தான் உணர்க. எனவே,
எழுத்தாந் தன்மையும் உடைமையின் அளபெடையோடு கூடி எழுத்து
நாற்பது³ என்றலும் பொருந்திற்று. ஒற்றளபெடை செய்யுட்கே வருதலின்
எண்டுக் கூறாதினார்.

அவ்வளவுபுடைய எனப் பன்மையாகக் கூறியவதனால் இவரும் நான்கு
மாத்திரையுங் கொண்டார். என்னை? இவ்வாசிரியரை ‘முந்துதூல் கண்டு’
என்றராகலின். மாபுராணத்து,

‘செய்யுட்க ளோசை சிதையுங்கால் ஈரளபும்
ஐயப்பா டின்றி யீணையுமாம் — மைதீரோற்
றின் றியுஞ் செய்யுட் செடினொற்றை யுண்டாக்கு
குன்றுமே லொற்றளபுங் கொள்.’

என்ற சூத்திரத்தான் அவர் கொண்ட நான்கு மாத்திரையும் இவ்வாசிரியர்க்கு
நேர்தல்வேண்டதலின். அது ‘செருஅஅய் வாழிய நெஞ்சு’ (குறள்-கஉ௦௦)
‘தூஉஉத் தீம்புகைத் டொல்லிசும்பு’ (மலைபடு-இறுதி வெண்பா) ‘பேஎஎர்த்
துக்கொல்’ ‘இலாஅஅர்க்கில்லை தமர்’ (நாலடி - உஅஉ) ‘விராஅஅய்ச் செய்

1 அளபெடுத்த நெட்டெழுத்துக்கள் ஏழும் தமிழ்துப் பொருள்தரின் சொல்லாம் ;
தராவின் எழுத்தாம்.

2 இசைவின் பண்டமாறறு முதலியவற்றில் நீண்டொலிக்கும் உலகியலளபெடையே
இயற்கை யளபெடையாம். இனி, மகடே மருஉ என, என்றும் அளபெடுத்தே நிற்ப
பலறையும் இயற்கையளபெடை யென்பா ஒரு சாரா ஆசிரியர்.

3 முப்பத்து மூன்றெழுத்துக்களுடன் அளபெடுத்த நெட்டெழுங்கூட நாற்பது.

யாமை நன்று' (நாலடி-௨௪௬) 'மரீஇஇப்பின்னைப் பிரிவு' (நாலடி-௨௨௦) எனச் சான்றோர் செய்யுட்கெல்லாம் நான்கு மாத்திரை பெற்றுநின்றன. அன்றி மூன்று மாத்திரை பெற்றனவேல் ஆசிரியத்தளை தட்டுச் செப்ப, லோசை கெடுமாயிற்று. இங்ஙனம் அளபெடாதுநின்ற ஆசிரியத்தளைதட்டு நிற்பன கவிக்கு உறுப்பாகிய கொச்சக வெண்பாக்கள்; இவை அன்னவன்றென உணர்க.

கோட்டுதொறும் மஞ்சளுங் கூடியவழிப் பிறந்த செவ்வண்ணம்போல நெடிலுங் குறிலுங் கூடிய கூட்டத்துப் பிறந்த பின்னர்ப் பிளவுபடா வோசையை அளபெடையென்று ஆசிரியர் வேண்டினார். இவை கூட்டிச் சொல்லிய காலத்தல்லது புலப்படா, எள்ளாட்டியவழியல்லது எண்ணெய் புலப்படாவாறு போல என்று உணர்க. இனி அளபெடையல்லாத ஓசைக ளெல்லாம் இசையோசையாதவின் அவற்றை 'அளபிறந் துயிர்த்தலும்' (எழு - ௩௩) என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் கூறுப.

மாத்திரைக்கு அளவு

எ. கண்ணிமை நொடியென அவ்வே மாத்திரை
நுண்ணிதின் உணர்ந்தோர் கண்ட வாரே.

இது மாத்திரைக்கு அளவு கூறுகின்றது.

இ - ள்: கண்ணிமை நொடி என அவ்வே மாத்திரை — கண்ணிமை யெனவும் நொடி யெனவும் அவ்விரண்டே எழுத்தின் மாத்திரைக்கு அளவு, நுண்ணிதின் உணர்ந்தோர் கண்டவாரே — நுண்ணிதாக நூலிலக்கணத்தை உணர்ந்த ஆசிரியர் கண்ட நெறி; எ - று.

'என' எண்ணிற் பிரிந்து இரண்டிடத்துங் கூடிற்று. கண்ணிமை நொடி என்னும் பலபொருளொரு சொற்கள் ஈண்டுத் தொழிண்மேலும் ஓசை மேலும் முறையே நின்றன. ஆசிரியர் எல்லாரும் எழுத்திற்கு இவையே அளவாகக் கூறலின் இவருங் கூறினார். இயற்கை மகன்¹ தன் குறிப்பினன்றி இரண்டி மையும் ஒருகாற் கூடி நீங்கின காலக்கழிவும் அ எனப் பிறந்த ஓசை யது தோற்றக் கேட்டுக் காலக்கழிவும் ஒக்கும். இக்கண்ணிமையினது பாகம் மெய்க்குஞ் சார்பிற் ரோற்றத்திற்கும் இதன் பாகம் மகரக் குறுக்கத்திற்குங் கொள்க. இக்கண்ணிமை இரட்டித்து வருதல் நெடிற்கும் அது மூன்றும் நான்குமாய் வருதல் அளபெடைக்குங் கொள்க. அதுபோலவே நொடித்தற் ரொழிலிற் பிறந்த ஓசையது தோற்றக்கேட்டுக் காலக்கழிவும் அ எனப் பிறந்த ஓசையது தோற்றக்கேட்டுக் காலக்கழிவும் ஒக்கும். ஏனையவற்றிற்குங் கூறிய வாரே கொள்க.

இனி அவ்வளவைதான் நிறுத்தளத்தல், பெய்தளத்தல்² சார்த்தியளத்தல்,³ நீட்டியளத்தல், தெறித்தளத்தல்,⁴ தேங்கமுகத்தளத்தல்,⁵ எண்ணியளத்தல் என எழுவகைத்து. அவற்றுள் இது சார்த்தியளத்தலாம்.

1 இயற்கைமகன் - உடல்வலத்தோடிருந்து இயல்பாய் இமைப்பவன்.

2 பெய்தளத்தல் - எண்ணையபோன்ற நீர்ப்பொருளைப் படியில் ஊற்றியளத்தல்.

3 சார்த்தியளத்தல் - 'இனநன் அளவோடு மறநெனரின் அளவை ஒப்பிட்டளத்தல்'.

4 தெறித்தளத்தல் - இசைக்கருவியைப் புடைத்து அதன் ஒலியைச் செவியாற் கேட்டு மதித்தல்.

5 தேங்கமுகத் தளத்தல் - அரிசிபோன்றவற்றைப் படியால் கும்ப முகத்தளத்தல்.

கண்ணிமைக்கும் நொடிக்கும் அளவு ஆராயின் வரம்பின்றி ஓடிமென்று கருதி 'நுண்ணிதி னுணர்ந்தோர் கண்டவாறு' என்று முடிந்தது காட்டலென்னும் உத்தி கூறினார். இஃது ஆணை கூறுதலுமாம். எனவே, எழுத்திற்கே அளவு கூறி மாத்திரைக்கு அளவு கூறிற்றிலர். நொடியிற் கண்ணிமை சிறப்புடைத்து, உள்ளத்தான் நினைத்து நிகழாமையின். (எ)

நட. எண்

பன்னிருபி

அ. ஓளகார இறுவாய்ப்

பன்னீ ரெழுத்தும் உயிரென மொழிப.

இது குறியையும் நெடியையும் தொகுத்து வேரோர் குறியீடு கூறுகின்றது.

இ - ள்: ஓளகார இறுவாய்ப் பன்னீரெழுத்தும் — அகரம் முதலாக ஓளகாரம் ஈறாகக் கிடந்த பன்னிரண்டெழுத்தும், உயிரென மொழிப—உயிரென்னுங் குறியினையுடைய என்று கூறுவர் புலவர்; எ - று.

இதுவும் ஆட்சியுங் காரணமும் நோக்கியதோர் குறி. மெய் பதினெட்டினையும் இயக்கித் தான் அருவாய் வடிவின்றி நின்றலின் உயிராயிற்று. இவை மெய்க்கு உயிராய் நின்று மெய்களை இயக்குமேல் உயிரென வேரோர் எழுத்தின்றும் பிறவேனின், மெய்யி னிற்கும் உயிருந் தனியே நிற்கும் உயிரும் வேறென உணர்க. என்னை? 'அகர முதல்' (குறள் - க) என்புழி அகரத் தனியுயிருமாய்க் ககரவொற்று முதலியவற்றிற்கு உயிருமாய் வேறு நின்றலின். அவ்வகரத் தனியே நின்றலானும் பல மெய்க்கண் நின்று அவ்வம் மெய்கட்கு இசைந்த ஓசைகளைப் பயந்தே நின்றலானும் வேறுபட்டதாகலின் ஒன்றேயாயும் பலவேயாயும் நிற்பதோர் தன்மையையுடைத்தென்று கோடும்; இறைவன் ஒன்றேயாய் நிற்குந் தன்மையும் பல்லுயிர்க்குந் தானேயாய் அவற்றின் அளவாய் நிற்குந் தன்மையும் போல. அது அ என்ற வழியும் ஊர என விளியேற்ற வழியும் 'அகர முதல்' என்றவழியும் மூவினங்களில் ஏறின வழியும் ஓசை வேறுபட்டவாற்றான் உணர்க. இங்ஙனம் இசைத்துழியும் மாத்திரை ஒன்றேயாம். இஃது ஏனை உயிர்கட்கும் ஒக்கும்.

ஓளகார இறுவாய் என்பது பண்புத்தொகை. உம்மை முற்றும்மை. 'அகரமுதல்' என முற்கூறிப் போந்தமையின் ஈண்டு ஈறே கூறினார். (அ)

பதினெண் மெய்

க. னகார இறுவாய்ப்

பதினெண் எழுத்தும் மெய்யென மொழிப.

இஃது உயிரல்லனவற்றைத் தொகுத்து ஓர் குறியீடு கூறுகின்றது.

இ - ள்: னகார இறுவாய்ப் பதினெண் எழுத்தும் — ககாரம் முதல் னகாரம் ஈறாய்க் கிடந்த பதினெட்டு எழுத்தும், மெய்யென மொழிப—மெய்யென்னுங் குறியினையுடைய என்று கூறுவர் புலவர்; எ - று.

இதுவும் ஆட்சியுங் காரணமும் நோக்கிய குறி. என்னை? பன்னிருயிர்க்குத் தான் இடங்கொடுத்து அவற்றான் இயங்குந் தன்மை பெற்ற உடம்பாய் நின்றலின்.

னகார இறுவாய் என்பது பண்புத்தொகை. உம்மை முற்றும்மை. முன்னர் னகார இறுவாயென்புழி முப்பதெழுத்திற்கும் ஈராமென்றார்; ஈண்டுப் பதினெட்டெழுத்திற்கும் ஈராமென்றாராதலிற் கூறியது கூறிற்றன்று.

உயிர்மெய்க்கு அளவு

க௦. மெய்யோ டியையினும் உயிரியல் திரியா.

இஃது உயிர்மெய்க்கு அளவு கூறுகின்றது.

இ - ள்: உயிர் மெய்யோடு இயையினும் — பன்னிருயிரும் பதினெட்டு மெய்யோடுங் கூடி நின்றன வாயினும், இயல் திரியா — தம் அளவுங் குறியும் எண்ணுந் திரிந்து நில்லா; எ - று.

இது 'புள்ளி யில்லா' (எழு - கள) என்பதனை நோக்கி நின்றலின் எதிரது போற்றலாம். உயிரும் மெய்யும் அதிகாரப் படுதலின் ஈண்டுவைத்தார். அ என்புழி நின்ற அளவுங் குறியும் ஒன்றென்னும் எண்ணுங் ௧ என நின்ற இடத்தும் ஒக்கும்; ஆ என்புழி நின்ற அளவுங் குறியும் ஒன்றென்னும் எண்ணுங் ௧1 என நின்ற இடத்தும் ஒக்கும் என்பது இதன் கருத்து. பிறவும் அன்ன. ஆயின் ஒன்றரை மாத்திரையும் இரண்டரை மாத்திரையும் உடையன ஒரு மாத்திரையும் இரண்டு மாத்திரையும் ஆயவாறு என்னை யெனின், நீர் தனித்து அளந்துழியும் நாயியாய் அரைநாயிழப்பிற் கலந்துழியுங் கூடி ஒன்றரைநாயியாய் மிகாதவாறு¹போல்வதோர் பொருட் பெற்றி யென்று கொள்வதல்லது காரணங் கூறலாகாமை உணர்க. ஆசிரியன் ஆணை என்பாரும் உளர்.

‘விளங்காய் திரட்டினு ரில்லை களங்குகணியைக்

காரெனச் செய்தாரு மில்.’

(நாலடியார் - க௦௩)

என்பதே காட்டினுர் உரையாசிரியரும்.

தனிமெய்க்கு அளவு

கக. மெய்யின் அளவே அரையென மொழிப.

இது தனிமெய்க்கு அளவு கூறுகின்றது.

இ - ள்: மெய்யின் அளவே அரையென மொழிப — மெய்யினது மாத்திரையினை ஒரோவொன்று அரைமாத்திரையுடைய வென்று கூறுவர் புலவர்; எ - று.

அவ் வரைமாத்திரையுந் தனித்துக் கூறிக் காட்டலாகாது, நாச் சிறிது புடைபெயருந் தன்மையாய் நின்றலின். இனி அதனைச் சில மொழிமேற் பெய்து காக்கை கோங்கு கவ்வை யெனக் காட்டுப. மெய்யென்பது அஃறிணையியற் பெயராதலின் மெய்யென்னும் ஒற்றுமை பற்றி அரை யென்றார். (கக)

1 ஒரு நாயி நீரில் அரைநாயி யுப்பைக் கலப்பின ஒன்றரை நாயி யாகாவிடினும் ஒரு நாயிக்குக் கூடுதல திணைம, ஆதலால், இதை மெய்யோடு சேராத உயிர் உயிரளவாயே ஒலிப்பதற்கு உவமை கூறல பொருத்தமினது.

சார்பெழுத்துக்கு அளவு

கஉ. அவ்வியல் நிலையும் ஏனை மூன்றே.

இது சார்பிற் றேற்றத்து மூன்றற்கும் அளவு கூறுகின்றது.

இ - ள் : ஏனை மூன்று — சார்பிற் றேற்றத்து மூன்றும், அவ்வியல் நிலையும் — முற்கூறிய அரை மாத்திரையாகிய இயல்பின் கண்ணோ நிற்கும் ; எ - று.

கேண்மியா நாகு எஃகு என வரும்.

(கஉ)

மகரக் குறுக்கம்

கங. அரையளவு குறுகல் மகரம் உடைத்தே

இசையிடன் அருகுந் தெரியுங் காலை.

இது மெய்களுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்குதல் நுதலிற்று.

இ - ள் : இசை இடன் மகரம் அரையளவு குறுகலுடைத்து — வேறோர் எழுத்தினது ஒசையின்கண் மகர வொற்றுத் தன் அரை மாத்திரையிற் குறுகிக் கால் மாத்திரை பெறுதலை யுடைத்து, தெரியுங்காலை அருகும் — ஆராயுங் காலத்துத் தான் சிறுபான்மையாய் வரும் ; எ - று.

எ - டு : போன்ம் வரும்வண்ணக்கன் என ஒரு மொழிக்கண்ணும் இரு மொழிக்கண்ணும் கொள்க. இது பிறன்கோட் கூறல் என்னும் உத்தி.¹ (கங)

சு. வடிவு

மகரத்தின் வடிவம்

கசு. உட்பெறு புள்ளி உருவா கும்மே.

இது பகரத்தோடு மகரத்திடை வரிவடிவு வேற்றுமை செய்கின்றது.

மகரம் அதிகாரப்பட்டு நின்றவின் ஈண்டுக் கூறினார்.

இ - ள் : உட்பெறுபுள்ளி — புறத்துப்பெறும் புள்ளியோடு உள்ளாற்பெறும் புள்ளி, உருவாகும் — மகரத்திற்கு வடிவாம் ; எ - று.

எனவே புறத்துப் பெறும் புள்ளியாவது மேற்குத்திரத்தான் மெய்கட்டுக் கூறும் புள்ளி. ஈண்டு உருவென்றது காட்சிப்பொருளை உணர்த்தி நின்றது.

எ - டு : கப்பி கப்பி (கம்மி) எனவரும். இஃது எதிரது போற்றல். (கசு)

மெய்யெழுத்தின் இயல்பு

கரு. மெய்யின் இயற்கை புள்ளியோடு நிலையல்.

1 தொல்காப்பியா மகரக் குறுகத்தை ஒரு சார்பெழுத்தாகக் கொண்டிலர். நன் னூலாரோ அதைச் சார்பெழுத்தாகக் கொண்டார். நச்சினாகுவினியரும் அதைச் சார்பெழுத்தாகக் கருதிக்கொண்டு இது 'பிறன்கோட் கூறல்' என்றார்.

இது தனிமெய்க்கும் உயிர்மெய்க்கும் ஒப்புமைமேல் வேற்றுமை செய்தல் கூறுகின்றது. என்னை? உயிர்மெய்யான ககர நகரங்கட்குத் தனிமெய்யான ககர நகரங்கட்கும் வடிவு ஒன்றாக எழுதியவற்றை ஒற்றக்குதற்குப் பின்பு புள்ளி பெறுக என்றலின்.

இ - ள் : மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல் — பதினெட்டு மெய்களின் தன்மையானது புள்ளிபெற்று நின்றலாம்; எ - று.

எனவே உயிர்மெய்கட்குப் புள்ளியின்றாயிற்று. க்-ங்-ற்-ன் என வரும். இவற்றைப் புள்ளியிட்டுக் காட்டவே புள்ளி பெறுவதற்கு முன்னர் அகரம் உடனின்றதோர் மெய்வடிவே பெற்று நின்றனவற்றைப் பின்னர் அப்புள்ளியிட்டுத் தனிமெய் யாக்கின ரென்பதூஉம் பெறுதும். இதனானே ககரம் நகரம் முதலியன புள்ளிபெறுவதற்கு முன்னர் இயல்பாக அகரம் பெற்றே நிற்கும் என்பதூஉம் புள்ளி பெறுங்காலத்து அவ்வகரம் நீங்கும் என்பதூஉம் பின்னர் அப் புள்ளி நீங்கி உயிரேறுமிடத்துத் தன்கண் அகரம் நீங்கியே போக வருகின்றதோர் உயிர் யாதானும் ஒன்று ஏறி நிற்கும் என்பதூஉம் பெற்றும். 'மெய்யின் இயக்கம் அகரமொடு சிவணும்' (எழு - சசு) என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் இதுவே இதற்குக் கருத்தாதல் உணர்க. (கடு)

எகர ஓகரங்களின் இயல்பு

கசு. எகர ஓகரத் தியற்கையும் அற்றே.

இதவும் அது.

இ - ள் : எகர ஓகரத்து இயற்கையும் அற்றே — எகர ஓகரங்களினது நிலையும் மெய்போலப் புள்ளிபெறும் இயல்பிற்று; எ-று.

எனவே, எகர ஓகரங்கட்குப் புள்ளி யின்றாயிற்று.

எ-ஓ - என வரும்.

இஃது உயிர்மெய்க்கும் ஓக்கும்.

மகரம் ஆராய்ச்சிப்பட்டது கண்டு மகரத்திற்கு வடிவு வேற்றுமை செய்து, அதிகாரத்தான் மெய்யின் தன்மை கூறி, அதன்பின் மாட்டேற்றலின் எகர ஓகரத்தையுங் கூறினார்.

உயிர்மெய்யெழுத்தின் இயல்பு

கஎ. புள்ளி யில்லா எல்லா மெய்யும்

உருவுரு வாகி அகரமோ டுயிர்த்தலும்

ஏனை உயிரோ டுருவுதிரிந் துயிர்த்தலும்

ஆயி ரியல உயிர்த்த லாதே.

இது மெய்யும் உயிருங் கூடிப் புணருமாறும் ஆண்டு அவை திரியாதத் திரிந்தும் நிருமாறுங் கூறுகின்றது.

இ - ள் : புள்ளி இல்லா எல்லா மெய்யும் — உயிரைப் பெறுவதற்குப் புள்ளியைப் போக்கின எல்லா மெய்களும், உரு உருவாகி அகரமொடு உயிர்த்தலும் — புள்ளி பெறுகின்ற காலத்து

இயல்பாகிய அகர நீங்கிய வடிவே தமக்கு வடிவாகி நின்று பின்னர் ஏறிய அகரத்தோடுகூடி ஒலித்தலும், ஏனை உயிரோடு உருவதிரிந்து உயிர்த்தலும் — ஒழிந்த பதினோருயிரோடுங்கூடி அவ்வடிவு திரிந்து ஒலித்தலும், ஆயிரியல உயிர்த்தலானே — என அவ்விரண்டு இயல்பினையுடைய அவை ஒலிக்கும் முறைமை; எ - று.

புள்ளியில்லா மெய்யெனவே முன்பெற்றுநின்ற புள்ளியை உயிரேற்று தற்குப் போக்கினைமை பெறுதும். உருவுருவாகியெனவே புள்ளி பெறுதற்காக இயல்பாகிய அகரம் நீங்கிய வடிவே பின்னர் அகரம் பெறுதற்கு வடிவாமென்பது கூறினார்.

க - ட - ய என வரும்.

உருவ திரிந்து உயிர்த்தலாவது மேலுங் கீழும் விலங்கு பெற்றுங் கோடு பெற்றுங் புள்ளிபெற்றுங் புள்ளியுங் கோடும் உடன்பெற்றுங் உயிர்த்தலாம். கி கீ முதலியன மேல்விலங்கு பெற்றன. கு கூ முதலியன கீழ்விலங்கு பெற்றன. கெ கே முதலியன கோடு பெற்றன. கா நா முதலியன புள்ளி பெற்றன. அருகே பெற்ற புள்ளியை இக்காலத்தார் காலாக எழுதினார். மகரம் உட்பெறு புள்ளியை வளைத்தெழுதினார்.¹ கொ கோ னொ நொ முதலியன புள்ளியுங் கோடும் உடன்பெற்றன. இங்ஙனம் திரிந்து ஒலிப்பவே உயிர் மெய் பன்னிருபதினெட்டு இருதூற்றொருபத்தாறாயிற்று. ஆகவே உயிர் மெய்க்கு வடிவும் ஒருவாற்றும் கூறினாராயிற்று. இதனானே மெய் தனக்கு இயல்பாகிய அகரத்தை நீங்கி நிற்பதோர் தன்மையும் பிரிதோருயிரை ஏற்குந் தன்மையும் உடைய தென்பதாஉம், உயிர்மெய்க்கட் புலப்படாது இயல்பாகிய அகரமாய் நிற்குந் தன்மையும் மெய் புள்ளிபெற்ற றழிந்தவழி அவற்றிற்குத் தக்க உயிராய்ப் புலப்பட்டு வருந்தன்மையும் உடைய தென்பதாஉம் பெற்றாம். உயிர்மெய் என்பது உம்மைத் தொகை. (கஎ)

உயிர்மெய் ஒலிக்குமாறு

கஅ. மெய்யின் வழிய துயிர்தோன்று நிலையே.

இது மெய்யும் உயிருங் கூடியவழி அவற்றின் ஓசை நிற்கும் முறைமை கூறுகின்றது.

இ - ள்: மெய்யின் வழியது — மெய்யினது ஓசை தோன்றிய பின்னதாம், உயிர் தோன்று நிலையே — உயிரினது ஓசை தோன்றும் நிலை; எ - று.

முன்னின்ற சூத்திரத்தான் மெய் முன்னர் நிற்ப உயிர் பின் வந்து ஏறு மென்றார். அம்முறையே ஓசையும் பிறக்கு மென்றார். இதனானே மாத்திரை கொள்ளுங்கால் உப்பும நீரும் போல் ஒன்றேயாய் நின்றலும் வேறுபடுத்துக் காணுங்கால் விரலும் விரலுஞ் சேர நின்றற்போல வேறாய் நின்றலும் பெற்றாம். நீர் உப்பின் குணமேயாவாறு போல உயிரும் மெய்யின் குணமே யாய் வன்மை மென்மை இடைமை எய்தி நின்றல் கொள்க.

எ - று: க - ட - ய எனக் கூட்டமும் பிரிவும் மூவகை யோசையுங் காண்க. (கஆ)

1 புள்ளி முதலாவது ஒரு சிறு நட்டுக்கோடாயிருந்து பின்பு குத்தாய்க் குறுகிற்று எனப்.

வல்லினமெய்

கக. வல்லெழுத் தென்ப க ச ட த ப ற.

இது தனிமெய்களுட் சிலவற்றிற்கு வேரோர் குறியீடு கூறுகின்றது.

இ - ள்: க ச ட த ப ற — க ச ட த ப ற என்னுந் தனி மெய் களை, வல்லெழுத்தென்ப — வல்லெழுத்தென்னுங் குறியிணையுடைய என்று கூறுவர் ஆசிரியர்; எ - று.

இஃது ஆட்சியுங் காரணமும் நோக்கிய குறி. ஒழிந்த மெல்லெழுத்தையும் இடையெழுத்தையும் நோக்கித் தாம் வல்லென்றிசைத்தலானும் வல்லெனத் தலைவளியாற் பிறத்தலானும் வல்லெழுத்தாயிற்று. (கக)

மெல்லின மெய்

உம. மெல்லெழுத் தென்ப ங ஞ ண ந ம ன.

இதுவும் அது.

இ - ள்: ங ஞ ண ந ம ன — ங ஞ ண ந ம ன என்னுந் தனி மெய்களை, மெல்லெழுத் தென்ப — மெல்லெழுத்தென்னுங் குறியிணையுடைய என்று கூறுவர் ஆசிரியர்; எ - று.

இதுவும் ஆட்சியுங் காரணமும் நோக்கிய குறி. மெல்லென்றிசைத்தலானும் மெல்லென்று மூக்கின் வளியாற் பிறத்தலானும் மெல்லெழுத்தாயிற்று.

இடையின மெய்

உக. இடையெழுத் தென்ப ய ர ல வ ழ ள.

இதுவும் அது.

இ - ள்: ய ர ல வ ழ ள — ய ர ல வ ழ ள என்னுந் தனி மெய்களை, இடையெழுத்தென்ப — இடையெழுத்தென்னுங் குறியிணையுடைய என்று கூறுவர் ஆசிரியர்; எ - று.

இதுவும் ஆட்சியுங் காரணமும் நோக்கிய குறி. இடைசிகர்த்தாய் ஒலித்தலானும் இடைசிகர்த்தாய் மிடற்றுவளியாற் பிறத்தலானும் இடையெழுத்தாயிற்று.

வல்லினத்துக்க-ச-த-ப என்னும் நான்கும் மெல்லினத்து ஞ - ங - ம என்னும் மூன்றும் இடையினத்து ய - வ என்னும் இரண்டும் மொழிக்கு முதலாதல் நோக்கி இம்முறையே வைத்தார். இப்பெயரானே எழுத்தென்னும் ஓசைகள் உருவாயின. உயிர்க்குங் குறுமை நெடுமை கூறலின் அவையும் உருவாயின. இது சார்பிற் றேற்றத்திற்கும் ஒக்கும். (உக)

டு. மயக்கம்.

மெய் மயங்குமாறு

உஉ. அம்மு வாறும் வழங்கியல் மருங்கின்

மெய்ம்மயங்¹ குடனிலை தெரியுங் காலை.

இது தனிமெய் பிறமெய்யோடு தன்மெய்யோடும் மயங்கும் மயக்கமும் உயிர்மெய் உயிர்மெய்யோடு தனிமெய்யோடும் மயங்கும் மயக்கமுங் கூறுகின்றது.

இ - ள் : அம்மூவாறும் — அங்ஙனம் மூன்று கூறுகப் பகுத்த பதினெட்டு மெய்யும், வழங்கியல் மருங்கின் — வழக்கிடத்துஞ் செய்யுளிடத்தும் எழுத்துக்களைக் கூட்டி மொழிப்படுத்து வழங்குதல் உளதாமிடத்து, மெய் மயங்கும் நிலை — தனி மெய் தன் முன்னர் நின்ற பிறமெய்யோடு தன்மெய்யோடும் மயங்கும் நிலையும், உடன்மயங்கும் நிலை — அப்பதினெட்டும் உயிருடனே நின்று தன் முன்னர் நின்ற உயிர்மெய்யோடு தனி மெய்யோடும் மயங்கும் நிலையுமென இரண்டாம், தெரியுங்காலை — அவை மயங்கும் மொழியார் தன்மை ஆராயுங்காலத்து ; எ - று.¹

எனவே, தனித்து நின்ற எழுத்துடன் முன்னின்ற எழுத்துக்கள் தாங்குமாறு கூறினாயிற்று. கட்க என்றால் இடை நின்ற தனிமெய் முன்னர் நின்ற தன்னின் வேறாய் ககரவொற்றோடு மயங்கிற்று. காக்கை என்றால் இடைநின்ற ககரவொற்று முன்னர் நின்ற தன்னொற்றோடு மயங்கிற்று. கரு என ஈரெழுத்தொருமொழியுங் கருது என மூவெழுத்தொருமொழியும் உயிர்மெய் நின்ற தன்முன்னர் நின்ற உயிர்மெய்யோடு மயங்கிற்று. துணங்கை என உயிர்மெய் நின்ற தன்முன்னர் நின்ற தனிமெய்யோடு மயங்கிற்று. கல் வில் என உயிர்மெய் நின்ற தனிமெய்யோடு மயங்கிற்று.

தெரியுங்காலை என்றதனான் உயிர் முன்னர் உயிர்மெய்மயக்கமும் உயிர் முன்னர்த் தனிமெய்மயக்கமுங் கொள்க. அவை அனை ஆம்பல் என்றற் போல்வன.

மெய்மயக்கங்களுள் தனிமெய் முன்னர்ப் பிற மெய் நின்று மயங்குதல் பலவாதலிற் பல சூத்திரத்தாற் கூறித் தன் முன்னர்த் தான் வந்து மயங்குதலை ஒரு சூத்திரத்தாற் கூறுப. 'அவை மயங்குங்கால் வல்லினத்தில் டகரமும் நகரமும் மெல்லினமாறும் இடையினமாறும் பிற மெய்யோடு மயங்கு மென்றும் வல்லினத்திற் கசதபக்கள் தன் மெய்யோடன்றிப் பிற மெய்யோடு மயங்கா வென்றும் உய்த்துணரக் கூறுமாறு உணர்க.

மூவாறும் என்னும் உம்மை முற்றும்மை.

இச்சூத்திரம் முதலாக 'மெய்நிலை கூட்டின்' (எழு - ௩௦) ஈறாக மேற் கூறும் மொழிமரபிற்குப் பொருந்திய கருவி கூறுகின்றதென்றுணர்க ; எழுத்துக்கள் தம்மிற் கூடிப் புணருமாறு கூறுகின்றதாதலின். (உஉ)

தனிமெய் பிறமெய்யுடன் மயங்குமாறு

உங். ட ற ல ள என்னும் புள்ளி முன்னர்க்

க ச ப என்னு மூவெழுத் துரிய.

இது தனிமெய் பிறமெய்யோடு மயங்கும் மயக்கம் உணர்த்துகின்றது.

1 'அம்மூவாறும்...மெய்மயங்குடனிலை' என்று ஆசிரியர் கூறியிருப்பதால், மெய்யொடு மெய் மயங்கும் உடனிலை மெய்மயக்கமும் வேற்றுநிலை மெய்மயக்கமுமே குறிக்கப்பட்டனவாம். உயிரமெய் இரட்டை யெழுத்தாதலின், அது மெய்யோடும் உயிரமெய்யோடும் மயங்கும் எனக் கூறுவது பொருந்தாது.

இ - ள் : ட ற ல ள என்னும்புள்ளிமுன்னர் — மொழியிடை நின்ற ட ற ல ள என்று கூறப்படும் நான்கு புள்ளிகளின் முன்னர், க ச ப என்னும் மூவெழுத்து உரிய — க ச ப என்று கூறப்படும் மூன்றெழுத்தும் வந்து மயங்குதற்கு உரிய ; எ - று.

எ - று : கட்க கட்சி கட்ப எனவுங் கற்க முயற்சி கற்ப எனவுஞ் செல்க வல்சி செல்ப எனவுங் கொள்க. நீள்கினை கொள்ப எனவுந் தனிமெய் பிற மெய்யோடு மயங்கியவாறு காண்க. கட்சிறார் கற்சிறார் என்பன இருமொழிப் புணர்ச்சியாகலின் ஈண்டைக் காகா. (உஉ)

உச. அவற்றுள்,

ல ள லீகான் முன்னர் ய வ வுந் தோன்றும்.

இதுவும் அது.

இ - ள் : அவற்றுள் — முற்கூறிய நான்கனுள், ல ள லீகான் முன்னர் — லகார ளகாரமாகிய புள்ளிகளின் முன்னர், யவவுந் தோன்றும் — கசபக்களே யன்றி யகர வகரங்களும் வந்து மயங்கும் ; எ - று.

கொல்யானை செல்வம் வெள்யாறு கள்வன் என வரும்.

இவற்றுட் கொல்யானை என வினைத்தொகையும் வெள்யாறு எனப் பண்புத்தொகையும் நிலைமொழி வருமொழி செய்வதற்கு இயையாமையின் 'மருவின் பாத்திய' என்று கூறுவராதலின் இவ்வாசிரியர் இவற்றை ஒரு மொழியாகக் கொள்வ ரென்று உணர்க. இக்கருத்தானே மேலும் வினைத் தொகையும் பண்புத்தொகையும் ஒருமொழியாகக் கொண்டு உதாரணங் காட்டுதும். அன்றி இவ்வாசிரியர் தூல் செய்கின்ற காலத்து வினைத் தொகைக்கண்ணும் பண்புத்தொகைக்கண்ணு ம் ன் றி ஒருமொழிக்கண்ணே மயங்குவனவும் உளவாதலின், அவற்றைக் கண்டு இலக்கணங் கூறினார். அவை பின்னர் இறந்தன வென்று ஒழித்து உதாரணமில்லவற்றிற்கு உதாரணங் காட்டாமற் போதலே நன்றென்று கூறலும் ஒன்று. (உச)

உரு. ஙருண நமன எனும்புள்ளி முன்னர்த்

தத்தம்^{ம்} இசைகள் ஒத்தன நிலையே.

இதுவும் அது.

இ - ள் : ங ரு ண ந ம ன எனும் புள்ளி முன்னர் — ங ரு ண ந ம ன என்று கூறப்படும் புள்ளிகளின் முன்னர், தத்தம்^{ம்} இசைகள் — தமக்கினமாய் முன்னின்ற க ச ட த ப றக்கள், ஒத்தன நிலையே — பின்னிற்றற்குப் பொருந்தின மயங்கி நின்றற்கண் ; எ - று.

எ - று : கங்கன் கஞ்சன் கண்டன் கந்தன் கம்பன் மன்றன் என வரும். தெங்கு பிஞ்சு வண்டு பந்து கம்பு கன்று எனக் குற்றுகரமுங் காட்டெ. (உரு)

உசு. அவற்றுள்,
ணனிகான் முன்னர்க்
கசஞபமயவ ஏழு முரிய.

இதுவும் அது.

இ - ஷ்: அவற்றுள் — மேற்கூறிய மெல்லொற்று ஆறனுள்,
ணனிகான் முன்னர் — ணகார னகாரங்களின் முன்னர்,
கசஞபமயவ ஏழும் உரிய — டறக்களே யன்றிக்கசஞபம
யவ என்னும் ஏழெழுத்தும் வந்து மயங்குதற்கு உரிய; எ - று.

எ - டு: எண்கு வெண்சாந்து வெண்ணாண் பண்பு வெண்மை
மண்பாறு எண்வட்டு எனவும், புண்கு புன்செய் மெண்ணாண் அன்பு வண்மை
இன்யாழ் புன்வரகு எனவும் வரும். எண்வட்டு வினைத்தொகை. எண்கு
புண்கு பெயர். (உசு)

உஎ. ஞநமவ என்னும் புள்ளி முன்னர்
யகிகான் நிற்றல் மெய்பெற் றன்றே.

இதுவும் அது.

இ - ஷ்: ஞநமவ என்னும் புள்ளி முன்னர் — ஞநமவ
என்று கூறப்படும் புள்ளிகளின் முன்னர், யகிகான் நிற்றல் மெய்
பெற்றன்றே — யகிகான் நிற்றல் பொருண்மை பெற்றது; எ - று.

இங்ஙனம் ஆசிரியர் சூத்திரஞ் செய்தலின், அக்காலத்து ஒருமொழியாக
வழங்கிய சொற்கள் உளவென்பது பெற்றும். அவை இக்காலத்து இறந்தன.

இனி உரையாசிரியர் உரிஞ்யாது பொருள்யாது திரும்பாது தேவ்யாது
என இருமொழிக்கண் வருவன உதாரணமாகக் காட்டினாராவெனின்,
ஆசிரியர் ஒரு மொழியாமாது ஈண்டுக் கூறி, இருமொழி புணர்த்தற்குப்
புணரியலெனவு வேரோர் இயலுங் கூறி, அதன்கண் 'மெய்யிறு சொன்முன்
மெய்வரு வழியும்' (எழு - ௧௦௭) என்று கூறினார். கூறியவழிப் பின்னும்
'உகரமொடு புணரும் புள்ளி யிறுதி' (எழு - ௧௧௩) என்றும் பிரண்டும்
ஈறுகடோறும் எடுத்தோதிப் புணர்ப்பர். ஆதலின் ஈண்டு இருமொழிப்
புணர்ச்சி காட்டிற் கூறியது கூறலென்னுங் குற்றமாம்.¹ அதனல் அவை
காட்டுதல் பொருந்தாமை உணர்க. (உஎ)

உஅ. மகிகான் புள்ளிமுன் வவ்வுந் தோன்றும்.

இதுவும் அது.

இ - ஷ்: மகிகான் புள்ளிமுன் — முற் கூறியவற்றுள் மகர
மாகிய புள்ளி முன்னர், வவ்வுந் தோன்றும் — பகர யகரமே
யன்றி வகரமும் வந்து மயங்கும்; எ - று.

இதற்கும் உதாரணம் இக்காலத்து இறந்தன. அன்றி, வரும் வண்ணக்
கள் என்றும்போல்வன காட்டின் 'வகார மிசையும் மகாரங் குறுகும்.' (எழு -
௨௨௦) என்ற விதி வேண்டாவாம். (உஅ)

1 மயக்கம் வேறு புணர்ச்சி வேறுதலையு, 'ஈண்டு இருமொழிப் புணர்ச்சி காட்டிற் கூறி
யதுகூறலென்னுங் குற்றமாம்' என்று நச்சிநூல்களினியர் கூறுவது பொருந்தாது.

உக. ய ர மு என்னும் புள்ளி முன்னர்
முதலாகெழுத்து நகரமொடு தோன்றும்.

இதுவும் அது.

இ - ள்: ய ர மு வென்னும் புள்ளி முன்னர் — ய ர மு என்று கூறப்படும் மூன்று புள்ளிகளின் முன்னர், முதலாகெழுத்தும் — மொழிக்கு முதலாமென மேற்கூறும் ஒன்பதெழுத்துக்களும், உம்மையான் மொழிக்கு முதலாகாத பிற எழுத்துக்களும், நகர மொடு தோன்றும் — நகராரமும் வந்து மயங்கும்; எ - று.

எ - று: ஆய்க ஆர்க ஆழ்க, ஆய்தல் ஆர்கத் ஆழ்தல், ஆய்நர் ஆர்கர் ஆய்ப்பை ஆர்க்பை ஆழ்ப்பை, வாய்மை நேர்மை கீழ்மை, எய்சிலை வாய்சிலை வாழ்சேரி, தெய்வம் சேர்வது வாழ்வது, பாய்ஞெகிழி நேர்ஞெகிழி வாழ்ஞெண்டு, செய்யாறு போர்யானை வீழ்யானை என மொழிக்கு முதலாம் ஒன்பதும் வந்து மயங்கின. செய்யாறு என யகரத்தின் முன்னர் யகரம் வந்தது தன்முன்னர்த் தான் வந்ததாம்.

இனி உம்மையாற் கொண்ட மொழிக்கு முதலாகாதவற்றின்கண்ணுஞ் சில காட்டுதும்: ஓய்வு சோர்வு வாழ்வு, ஓய்வோர் சோர்வோர் வாழ்வோர், ஆய்ஞர் சேர்ஞர் ஆழ்ஞர் என வரும். பிற எழுத்துக்களோடு வருவன உள் வேளும் வழக்குஞ் செய்யுளும் நோக்கிக் கூறிக்கொள்க.

இனி வேய்ங்நனம் வேர்ங்நனம் வேழ்ங்நனம் என மொழிக்கு முதலாகாத நகரம் இடைவந்த சொற்கள் அக்காலத்து வழங்கின என்று உணர்க, ஆசிரியர் ஒதுதலின். இதனை 'நகரமொடு தோன்றும்' எனப் பிரித்தோதி னார் அக்காலத்தும் அரிதாக வழங்கலின்.

இனி வேய்கடிது வேர்கடிது வீழ்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது யாது வலிது என்பன காட்டின் அவை இருமொழியாக நிலைமொழி வருமொழி செய்து மேற்புணர்க்கின்றன ஈண்டைக்காகா என மறுக்க.

தனிமெய் தன்மெய்யோடு மயங்குமாறு

௩௩. மெய்ந்நிலை சுட்டி நெல்லா வெழுத்துந்
தம்முற்றும் வருஉம் ரழவலங் கடையே.

இது நிறுத்தமுறையானே தனிமெய் தன்மெய்யோடு மயங்குமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள்: மெய்ந்நிலை சுட்டின் — பொருணிலைமையைக் கருதின், எல்லா எழுத்தும் — பதினெட்டு மெய்யும், தம்முன் தாம் வருஉம்—தம்முன்னே தாம் வந்து மயங்கும், ர மு அலங்கடையே— நகர முகாரங்களல்லாத இடத்து; எ - று.

எ - று: காக்கை எங்நனம் பச்சை மஞ்ஞை பட்டை மண்ணைத் ததை வெந்நெய் அப்பு அம்மை வெய்யர் எவ்வி எவ்வி கள்ளி கொற்றி கன்னி என வரும்.

மெய்நிலை சுட்டின் என்றதனால் தனிமெய் முன்னர் உயிர்மெய் வரு
மென்று கொள்க. எல்லா மென்றது ரகார முகாரங்கள் ஒழிந்தனவற்றைத்
தழுவற்று. (௩௦)

௧௭. எழுத்துக்களின் பிற மரபுகள்

சுட்டெழுத்துக்கள்

௩௧. அ இ உ அம் மூன்றுஞ் சுட்டு.

இது குற்றெழுத் தென்றவற்றுட் சிலவற்றிற்கு வேரோர் குறியீடு கூறு
கின்றது.

இ - ள்: அ இ உ அம்மூன்றுஞ் சுட்டு — அ இ உ என்று
கூறிய அம்மூன்றுஞ் சுட்டென்னுங் குறியிணையுடைய; எ - று.

இதுவும் ஆட்சியுங் காரணமும் னோக்கியதோர் குறி, சுட்டி அறியப்
படும் பொருளை உணர்த்தலின். தன்னின முடித்தல் என்பதனால் எகரம்
வினாப்பொருள் உணர்த்தலுங் கொள்க.

எ - று: அக்கொற்றன் இக்கொற்றன் உக்கொற்றன் எப்பொருள்
என வரும். இவை பெயரைச் சார்ந்து தத்தங் குறிப்பிற் பொருள் செய்த
இடைச்சொல். இச்சூத்திரம் ஒருதலைமொழித் தென்னும் உத்தி.¹ இதுவும்
மேலைச் சூத்திரமும் எழுத்தார்த்தன்மையன்றி மொழிநிலைமைப்பட்டு வேரோர்
குறிபெற்று நின்றவின் மொழிமரபினைச் சேர வைத்தார். (௩௧)

வினா வெழுத்துக்கள்

௩௨. ஆ ஏ ஒ அம் மூன்றும் வினா.

இது டெட்டெழுத்தென்றவற்றுட் சிலவற்றிற்கு வேரோர் குறியீடு கூறு
கின்றது.

இ - ள்: ஆ ஏ ஒ அம்மூன்றும் வினா — ஆ ஏ ஒ என்று கூறப்
பட்ட அம்மூன்றும் வினா என்னுங் குறியிணையுடைய; எ - று.

இதுவும் ஆட்சியுங் காரணமும் னோக்கிய குறி, வினாப்பொருள்
உணர்த்தலின்.

எ - று: உண்கா உண்கே உண்கோ என வரும். இவற்றுள்
ஆசாரம் இக்காலத்து வினாவாய் வருத லரிது. நீயே நீயோ என்பது இக்
காலத்து வரும். இவற்றுள் ஏ ஒ என்பன இடைச்சொல்லோத்தினுள்ளும்
கூறிலார், ஏகார ஒகாரங்கள் தரும் பொருட்டொகைபற்றி. இது
மொழிந்த பொருளோடொன்ற அவ்வயின் மொழியாததனை முட்டின்று
முடித்த தென்னும் உத்திக்கு² இனமாம், யகரஆகாரமும் வினாவாய்
வருதலின். (௩௨)

1 ஒருதலை மொழிதல்—ஒர் அதிகாரத்திற் சொல்லவேண்டிய ஒரு பொருட்டு வேரோர்
அதிகாரத்திற் இலக்கணங்கூறி அதனையே மறறவிடத்தும் பெறவைத்தல். சொல்
வதிகாரத்திற் சொல்லவேண்டிய சுட்டை எழுத்ததிகாரத்திற் கூறி அதனையே
சொல்லதிகாரத்திற்கும் பெறவைத்தமை காண்க.

2 மொழிந்த பொருளோடொன்ற அவ்வயின் மொழியாததனை முட்டின்று முடித்
தல்—எழுத்துக் கூறிய பொருளிலேயே அதற்கெனமானதும் எழுத்துக் கூருததுமான
பொருளைப் பெறவைத்தல். 'ஆ' வினாவை 'யா' வினாவையும் 'ஏ' வினாவை 'எ' வினா
வையும் அடக்கியது காண்க.

இசைநூன் முறையிற் எழுத்தொலிகள்

௩௩. அளபிறந் துயிர்த்தலும் ஒற்றிசை நீடலும்
உளவென மொழிப இசையொடு சிவணிய
நரம்பின் மறைய என்மனார் புலவர்.

இது பிறன்கோட் கூறலென்னும் உத்திபற்றி இசைநூற்கு வருவதோர் இலக்கணமாமாறு கூறி, அவ்விலக்கணம் இந்நூற்குங் கொள்கின்றது.

இ - ள் : அளபிறந்து உயிர்த்தலும் ஒற்றிசை நீடலும் நரம் பின் மறைய என்மனார் புலவர் — முற்கூறிய உயிரும் உயிர்மெய் யும் மாத்திரையை இறந்தொலித்தலும் ஒற்றெழுத்துக்கள் அரை மாத்திரையின் நீண்டொலித்தலும் யாழ்நூலிடத்தன என்று கூறுவர் புலவர், இசையொடு சிவணிய உளவென மொழிப — அங்ஙனம் அளபிறந்தும் நீண்டும் இசைத்தல் இசையொடு பொருந்திய நால்வகைச் செய்யுட்களுக்கும் உளவென்று கூறுவர் ஆசிரியர் ; எ - று.

எழுத்துக்கள் முற்கூறிய மாத்திரையை இறந்தொலிக்குமாறு கண்டு, அஃது இறந்தொலிக்கும் இடங் கூறினார், எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுங் கிடக்கும் இடஞ் செய்யுளிடைமாதலின். அது மிக்கொலித்தலைச் செய்யுளிய லின்கண் 'மாத்திரை யெழுத்திய லைசைவகை யெனஅ' (செய் - க) என இருபத்தாறு உறுப்பிற்குஞ் சிறப்புறுப்பாக முற்கூறிப், பின்னர்

‘மாத்திரை யளவு மெழுத்தியல் வகையு
மேற்கிளந் தன்ன வென்மனார் புலவர்.’ (செய் - உ)

என இச்சூத்திரத்தோடு மாட்டெறிந்து, பின்னும்

‘எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நல தானே
குன்றலு மிகுதலு மில்லென மொழிப.’ (செய் - ஈ)

என்றுங் கூறினார். இது எதிரது போற்றலென்னும் உத்தியுங் கூறிற்று.

௭ - ௫ : ‘வருவார்கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல்யான் கேளினி’ (கலி - கக) என்புழி மூகர ஆகாரமும் ககர எகாரமும் மாத்திரை இறந் தொலித்தவாறு உணர்க. ‘பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணுங் களிநெனவும் உரைத்தனரே’ (கலி - கக) என்புழி நகரவொற்று அளவிறந்தவாறு காண்க. ஒழிந்த மூவகைச் செய்யுட்கும் இவ்வாறே தத்தமக்குரிய பா என்னும் உறுப் பினை நடாத்தி அளவு மிகுமாறு காண்க.

சிவணிய என்பது தொழிற்பெயர்.¹ இசையொடு சிவணிய எனவே செய்யுளாதல்பெற்றும். நரம்பு என்று ஆகுபெயராய் யாழினை உணர்த்திற்று. மறை என்றது னூல. மொழிப என்றும் என்மனார் புலவர் என்றும் இருகாற் கூறியவதனால், இங்ஙனம் பொருள் கூறலே ஆசிரியர்க்குக் கருத்தாயிற்று. என்னை? செய்யுளியலுட் கூறிய ‘மாத்திரை யளவும்’ என்னுஞ் சூத்திரத் தில் ‘மேற்கிளந்தன்ன’ (செய் - உ) என்னும் மாட்டெறிந்ற்கு இவ்வோத்தி னுள் வேறோர் சூத்திரம் இன்மையின். இவ்விலக்கணங் கூருக்காற் செய்யுட்

1 தொழிற்பெயா என நது வினையாலணையும் பெயரை.

குப் பா வென்னும் உறுப்பு சிகழாது அவை உரைச்செய்யுட் போல நின்றவின் இவ்விலக்கணங் கூறவே வேண்டுமென்று உணர்க.

‘குத்திரத் துப்பொரு ளன்றியும் யாப்புற

இன்றி யமையா தியைப்பவை யெல்லாம்

ஒன்ற உரைப்ப துரையெனப் படுமே.’

(மரபியல் - ௧௦௩)

என்னும் மரபியற் குத்திரத்தானே இவ்வாறே குத்திரங்ளை நலிந்து பொரு ளுரைப்பன வெல்லாங் கொள்க.

(௩௩)

தூன்மரபு முற்றிற்று.

உ. மொழிமரபு

[மொழிக்கண் சின்ற எழுத்தின் இலக்கணம் உணர்த்துவது.]

க. சார்பெழுத்துக்கள் மொழிகளிற் பயிலுமாறு

குற்றியலிகரத்திற்கு இடனும் பற்றுக்கோடும்

௩௪. குற்றிய லிகரம் நின்றல் வேண்டும்

யாவென் சினைமிசை யுரையசைக் கிளவிச்

காவயின் வருஉம் மகரம் ஊர்ந்தே.

என்பது குத்திரம். மேல் எழுத்து உணர்த்திய பின்னர், அவை தம்முள் தொடருமாறும் உணர்த்தி அவ்வெழுத்தானும் மொழியது மரபு உணர்த்து கின்றமையின், இவ்வோத்து மொழிமரபெனக் காரணப் பெயர்த்தாயிற்று. இச்சூத்திரம் முன்னர்ச் சார்ந்து வருமென்ற மூன்றனுட் குற்றியலிகரத்திற்கு இடனும் பற்றுக்கோடுங் கூறுகின்றது.

இ - ள்: உரையசைக் கிளவிக்கு வருஉம் — தான் கூறும் பொருளைக் கோடற்கு ஒருவனை எதிர்முக மாக்குஞ் சொல்லிற்குப் பொருந்த வரும், ஆவயின் — அம் மியா என்னும் இடைச் சொல் லைச் சொல்லுமிடத்து, யாவென் சினைமிசை மகரம் ஊர்ந்து — யாவென்னும் உறுப்பின் மேலதாய் முதலாய் நின்ற மகரவொற் றினை யேறி, குற்றியலிகரம் நின்றல் வேண்டும் — குற்றியலிகரம் நின்றலை விரும்பும் ஆசிரியன்; எ - று.

எ - று: கேண்மியா சென்மியா என வரும். கேள் என்றது உரை யசைக் கிளவி; அதனைச் சார்ந்து தனக்கு இயல்பின்றி நின்றது மியா என் னும் இடைச்சொல். அவ்விடைச்சொல் முதலும் அதனிற் பிரியும் யா அதற்கு உறுப்புமாம் என்று கருதி யாவென் சினை என்றார். மியா இடம்; மகரம் பற்றுக்கோடு. யாவும் இகரம் அரை மாத்திரையாதற்குச் சார்பு. இவ்விடைச்சொல் தனித்து நின்றல் ஆற்றாமையிற் கேள் என்பதனோடு சார்ந்து ஒரு சொல்லாயே நன்றுழி இடைநின்ற இகரம் ஒருமொழி யிடத்துக் குற்றிய லிகரமாய் வருதலானும் ஆண்டு உணர்த்தற்குச் சிறப்பின்மையானும் ஈண்டுப்

போத்தந்து கூறினர். ஊர்ந்தெனவே குற்றிய லிகரமும் உயிரென்பது பெற்றும், உயிர்க்கல்லது ஏறுதலின்மையின். (க)

௩௫. புணரியல் நிலையிடைக் குறுகலும் உரித்தே
உணரக் கூறின் முன்னர்த் தோன்றும்.

இது குற்றியலிகரம் புணர்மொழியகத்தும் வருமென்கின்றது.

இ - ள் : புணரியல் நிலையிடைக் குறுகலும் உரித்தே — அக்குற்றியலிகரம் புணரியலுள் ஒருமொழிக்கண் ணன்றி இருமொழி தம்மிற் புணர்தலியன்ற நிலைமைக்கண்ணுங் குறுகுதலுரித்து, உணரக் கூறின் முன்னர்த் தோன்றும் — அதற்கு இடமும் பற்றுக்கோடும் உணரக் கூறத்தொடங்கின் அவை குற்றியலுகரப் புணரியலுள்ளே கூறப்படும்; எ - று.

குறுகலும் என்னு மிடத்து உம்மையை நிலையிடையும் என மாறிக் கூட்டுக. 'யகரம் வருவழி' (எழு - சகர.) என்னுஞ் சூத்திரத்து யகரம் இடம், உகரஞ் சார்ந்த வல்லெழுத்துப் பற்றுக்கோடு.

எ - று : நாகியாது வாகியாது தென்கியாது என்கியாது கொக்கியாது குரங்கியாது என வரும். இது மொழிவா மென்னும் உத்தி. (உ)

தனிமொழிக் குற்றியலுகரத்திற்கு இடனும் பற்றுக்கோடும்

௩௬. நெட்டெழுத் திம்பருந் தொடர்மொழி யிற்றுங்
குற்றிய லுகரம் வல்லா றூர்த்தே.

இஃது ஒருமொழிக் குற்றியலுகரத்திற்கு இடமும் பற்றுக்கோடும் உணர்த்துகின்றது.

இ - ள் : குற்றியலுகரம் வல்லாறு ஊர்ந்தே—குற்றியலுகரம் வல்லெழுத்துக்கள் ஆறினையும் ஊர்ந்து, நெட்டெழுத்திம்பருந் தொடர்மொழி ஈற்றும் — நெட்டெழுத்தின் பின்னும் ஐவகைத் தொடர்மொழியின் இறுதியினும் நின்றல் வேண்டும் ஆசிரியன்; எ - று.

நெட்டெழுத்தினது பின் தொடர்மொழியினது ஈறென நிலத்த தகலம் போல¹ ஒன்றியற்கிழமைப்பட்டு நின்றது, அம்மொழியிற் நீர்த்து குற்றியலுகரம் வல்லாமையின். வல்லாறு பண்புத்தொகை. முற்றும்மை தொக்குநின்றது. அதிகாரமுறைமை என்னும் உத்தியான் நின்றல் வேண்டு மென்பது வருவிக்க.

எ - று : நாகு வாகு தென்கு என்கு கொக்கு குரங்கு என வரும். இவ் வாறுவகையும் இடம்; வல்லெழுத்துப் பற்றுக்கோடு. எனவே, மொழிக்கு ஈருதலும் பெற்றும். பெருமுரசு திருமுரசு என்பன இருமொழிக்கண் வந்த முற்றுகரம். பரசு இங்கு ஏது என்னும் முற்றுகரங்கள் வடமொழிச் சிதைவு; தருக்கு அணுக்கு என்பன வினைக்கண் வந்த முற்றுகரம். குற்றுகரத்திற்கு முன்னர் வந்த உயிரேறி முடிய அரைமாத்திரையாய் நின்றலும் முற்றுகரத்திற்கு முன்னர்வந்த உயிரேறி முடியாமையுந் தம்முள் வேற்றுமை.² (க)

1 நிலத்த தகலம் போல — நிலத்தினின்று பிரிக்கப்படாத அகலம்போல.

2 நச்சிஞர்ச்சினியர் இங்குக்கூறிய குற்றியலுகர இலக்கணப்படி. பெருமுரசு திருமுரசு தருக்கு அணுக்கு என்பனவும் இக்காலத்துக் குற்றுகரங்களாம்.

புணர்மொழிக் குற்றியலுகரம் தன் மாத்திரையிற் குறுகல்

௩௭. இடைப்படிற் குறுகும் இடனுமா ருண்டே
கடப்பா டறிந்த புணரிய லான.

இது குற்றியலுகரம் புணர்மொழிக்கண் தன் அரைமாத்திரையிற் குறுகி வரும் என்கின்றது.

இ - ள் : இடைப்படிற் குறுகும் இடனுமார் உண்டே — அவ் வுகரம் ஒருமொழியுள்ளநிப் புணர்மொழி யிடைப்படின தன் அரை மாத்திரையினுங் குறுகும் இடனும் உண்டு, கடப்பாடு அறிந்த புணரியலான — அதற்கு இடனும் பற்றுக்கோடும் யாண்டுப் பெறுவதெனின், அதன் புணர்ச்சி முறைமை அறியுங் குற்றிய லுகரப்புணரியலுள் ; ௭ - று.

‘வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி’ (எழு - ௪௦௬) என்பதனுள் வல்வெழுத் துத் தொடர்மொழியும் வல்வெழுத்து வரும் வழியும் இடம்; ஈற்று வல்வெழுத் துப் பற்றுக்கோடு.

௭ - ௮ : செக்குச்சீனை சுக்குக்கோடு என வரும். இவை அரைமாத்திரையிற் குறுகியவாறு ஏனையவற்றோடு படுத்து உணர்க. இடனு மெனவே இது சிறுபான்மையாயிற்று. (ச)

ஆய்தம் தனிமொழியுள் வருமாறு

௩௮. குறியதன் முன்னர் ஆய்தப் புள்ளி
உயிரோடு புணர்ந்தவல் லாறன் மிசைத்தே.

இது நிறுத்தமுதையானே ஆய்தம் ஒருமொழியுள் வருமாறு கூறு கின்றது.

இ - ள் : ஆய்தப்புள்ளி — ஆய்தமாகிய ஒற்று, குறியதன் முன்னர் உயிரோடு புணர்ந்த வல்லாறன் மிசைத்து — குற்றெழுத் தின் முன்னதாய் உயிரோடுகூடிய வல்வெழுத்தாறின் மேலிடத்த தாய் வரும்; ௭ - று.

வல்லாறன் மிசைத்து என்றதனானும் ஈண்டுப் புள்ளி என்றதனானும் ‘ஆய்தத் தொடர்மொழி’ (எழு - ௪௦௬) என மேற்கூறுதலானும் உயிரென் றது ஈண்டுப் பெரும்பான்மையுங் குற்றுகரமேயாம். சிறுபான்மை ஏனை உயிர் களையுங் கொள்க.

௭ - ௮ : எஃகு கஃசு கஃடு கஃது கஃபு கஃறு அஃது இஃது உஃது எனவரும். கஃறிது முஃறுது என்பனவற்றை மெய்யிறிதாகிய புணர்ச்சி என்ற தனானும் ஈண்டுப் புள்ளி என்றதனானும் ஆய்தமும் மெய்யாயிற்று. அஃகாமை வெஃகாமை அஃகி வெஃகி அஃகம் எனப் பிறவுயிர்களோடும் வந்தது. கஃசியா தெனத் திரிந்ததுவுங் குற்றியலுகரத்தோடு புணர்ந்ததாம். (டு)

ஆய்தம் புணர்மொழியுளும் வருமாறு

௩௯. ஈறியல் மருங்கினும் இசைமை தோன்றும்.

இஃது அவ்வாய்தம் புணர்மொழியுட்கூடும் வருமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள்: ஈறியன் மருங்கினும்—நிலைமொழியீறு வருமொழி முதலொடு புணர்ந்து நடக்கும் இடத்தும், இசைமை தோன்றும்— அதன் அரைமாத்திரையே இசைக்குந் தன்மைதோன்றும்; எ - று.

எ - று: கஃரீது முஃலது என வரும். இவ்வீறு இயலுமாறு புள்ளி மயங்கியலுட் பெறுதும். ஈண்டும் இடம் குற்றெழுத்துமேல் வரும் வல்லெழுத்து. (சு)

ஆய்தத்தின் இயல்பு

சயி. உருவினும் இசையினும் அருகித் தோன்றும் மொழிக்குறிப் பெல்லாம் எழுத்தின் இயலா ஆய்தம் அஃகாக் காலை யான.

இஃது எதிரதுபோற்ற லென்னும் உத்தியாற் செய்யுளியலை நோக்கி ஆய்தத்திற்கு எய்தியதோர் இலக்கணம் உணர்த்துகின்றது.

இ - ள்: உருவினும் இசையினும் அருகித்தோன்றும் குறிப்பு மொழியும் — நிறத்தின்கண்ணும் இசையின்கண்ணுஞ் சிறுபான்மை ஆய்தந் தோன்றும் பொருள் குறித்தலையுடைய சொல்லும், எல்லா மொழியும் — அவை யொழிந்த எல்லா மொழிகளும், எழுத்தினியலா — ஒற்றெழுத்துக்கள் போல அரை மாத்திரையின்கண்ணும் சிறுபான்மை மிக்கும் நடந்து, ஆய்தம் அஃகாக் காலையான—ஆய்தஞ் சுருங்காத இடத்தான சொற்களாம்¹; எ-று.

எனவே, ஈண்டு ஆராய்ச்சியின்றேனுஞ் செய்யுளியலிற் கூறும் 'ஒற்றள பெடுப்பினும் அற்றெனமொழிப்' (செய்யுளியல் - ௧௮) என்னுஞ் குத்திரத்துக் 'கண்ணடண்ணெனக் கண்டுங்கேட்டும்' (மலைபடு - ௩௫௨) என்புழிக் கண்ணெனப்பது சீர்நிலை எய்தினாற்போலக், 'கஃஃஃறென்னுங் கல்லதரத்தம்' என நிறத்தின்கண்ணும் 'கஃஃஃறென்னுங் தண்டோட்டிப் பெண்ணை' என இசையின்கண்ணும் வந்த ஆய்தம் ஒரு மாத்திரை பெற்றுச் சீர்நிலை யெய்துங்கால், ஆண்டுப் பெறுகின்ற ஒரு மாத்திரைக்கு ஈண்டு எதிரதுபோற்றி விதி கூறினார், ஆய்தம் அதிகாரப்பட்டமை கண்டு. 'எஃஃஃ கிலங்கிய கையரா யின்னுயிர்—வெஃஃ குவாரக்கிலை வீடு' என்று ஏனையிடத்தும் வந்தன. ஒற்றளபெடுக்குமாறு இவ்வதிகாரத்துக் கூறிற்றிலர், அஃது உயிரளபெடை போலச் சீர்நிலை யெய்தலும் அசைநிலையார் தன்மையு முடையவாய்ச் செய்யுட்கே வருதலின். இதனானே ஒற்றளபெடையும் ஒரு மாத்திரை பெறுமென்பது பெற்றாம்.

எழுத்தினென்ற இன் உவமப்பொருள். இயலாவென்றது செய்யாவென்னும் வினையெச்சம்.

இவ்வாறன்றி இக் குறிப்புச்சொற்கள் ஆய்தம் இரண்டிட்டு எழுதப்படா வென்று பொருள் கூறிக் செய்யுளியலோடு மாறுபட்டு மாறுகொளக் கூற லென்னுந் குற்றந் தற்கு மென்று உணர்க. (எ)

1 'மொழிகுறிப்பெல்லாம்' என்பதற்கு, 'குறிப்புமொழியெல்லாம் என ஒரே பொருள் கொள்ளாது' குறிப்பு மொழியும் 'எல்லா மொழியும்' என இரு பொருள் கொள்வது அத்துணைச் சிறந்ததன்று.

உ. அளபெடை

அளபெடையின் நிலை

சுக. குன்றிசை மொழிவயின் நின்றிசை நிறைக்கும்
நெட்டெழுத் திம்பர் ஒத்தகுற் றெழுத்தே.

இஃது எதிரது போற்ற லென்னும் உத்தி பற்றிச் செய்யுளியிலே நோக்கி 'நீட்டம் வேண்டின்' (எழு - சு.) என முற்கூறிய அளபெடையாமாறு கூறு கின்றது.

இ - ள்: குன்றிசை மொழிவயின் நின்று இசை நிறைக்கும்— அளபெடுத்துக் கூறுக்காற் குன்றுவதான ஒசையையுடைய அவ் வளபெடைச் சொற்கண்ணே நின்று அவ்வோசையை நிறைக்கும், அவை யாவையோ வெனின், நெட்டெழுத்திம்பர் ஒத்த குற் றெழுத்தே — நெட்டெழுத்துக்களின் பின்னாகத் தமக்கு இன மொத்த குற்றெழுத்துக்கள் ; எ - று.

எ - று: ஆஅ ஈஇ ஊஉ ஏஎ ஒஒ என வரும், குன்றிசை மொழி என்றதற்கு இசைசுன்று மொழி என்றுமாம். இனமொத்தலாவது பிறப்பும் புணர்ச்சியும் ஒசையும் வடிவும் ஒத்தல். ஈண்டு மொழி யென்றது 'அள பெடையசைநிலை' (செய்யுளியல் — கஎ.) என்னுஞ் செய்யுளியல் சூத்திரத்து எட்டு இயற்சீரின்பாற் படுகின்ற எண்வகை அளபெடைச் சொற்களையும். அவை ஆஅ கடாஅ ஆஅழி படாஅகை ஆஅங்கு ஆஅவது புகாஅர்த்து வீரா அயது என்பனவாம். கட்டளை¹கொள்ளா ஆசிரியர் இவற்றைத் தனிலிலை முதனிலை இடைநிலை இறுதிநிலை யென்றும் அடக்குப. இனி மொழி யென்ற தற்குத் தனிலிலை எழுவையுமே கொள்ளின், ஒழிந்த இயற்சீர்ப்பாற்படும் அளபெடை கோடற்கு இடமின்மை உணர்க. (அ)

ஐகர ஓளகர அளபெடை

சஉ. ஐ ஓள என்னும் ஆயீ ரெழுத்திற்
கிகர உகரம் இசைநிறை வாகும்.

இஃது ஒத்தகுற்றெழுத்து இல்லாதன அளபெடுக்குமாறு கூறு கின்றது.

இதாவும் எதிரது போற்றல்.

இ - ள்: ஐ ஓள என்னும் ஆயீரெழுத்திற்கு — தமக்கு இன மில்லாத ஐகர ஓளகாரமென்று கூறப்படும் அவ்விரண்டெழுத் திற்கு, இகர உகரம் இசைநிறை வாகும் — ஈகார ஊகாரங்கட்கு இனமாகிய இகர உகரங்களைச் சார்த்திக்கூற, அவை அக்குன்றிசை மொழிக்கண் நின்று ஒசையை நிறைப்பனவாம் ; எ - று.

ஐஇ ஓளஉ என நிரனிறையாகக் கொள்க. இவற்றை முற்கூறிய இயற் சீரெட்டிற்கும் ஏற்பனவற்றோடு உதாரணங் காட்டிக் கொள்க.

இத்துணையும் தூன்மரபின் ஒழிபு.

1 கட்டளை - கட்டளையடி ; அதாவது எழுத்தெண்ணி வகுக்கும் அடி.

க. எழுத்துக்கள் தொடர்ந்து, மொழியாதல்

ஒரெழுத் தொருமொழி

சக. நெட்டெழுத் தேழே ஒரெழுத் தொருமொழி.

இஃது ஒரெழுத்தொருமொழி உணர்த்துதல் நுதலியவற்றுள் நெட்டெழுத்தானும் மொழியாக்கங் கூறுகின்றது.

இ - ள் : நெட்டெழுத்து ஏழே — நெட்டெழுத்தாகிய உயிர்க்ளேழும், ஒரெழுத்தொருமொழி — ஒரெழுத்தானாகும் ஒரு மொழியாம்; எ - று.

முற்றும்மை தொகுத்து ஈற்றை யேகாரம் விரித்தார்.

எ - று : ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஒ என வரும். ஓளகாரம் உயிர்மெய்க்கண்ணல்லது வராது. ஊ என்பது தைச. இஃது உயிர்க்கும் உயிர்மெய்க்கும் விதி. கா தீ பூ சே தை கோ கௌ என வரும். இவை தம்மை யுணரநின்ற வழி எழுத்தாம். இடைநின்று பொருளுணர்த்தியவழிச் சொல்லாம். நெட்டெழுத் தேறிய மெய் நெட்டெழுத்தாயுங் குற்றெழுத் தேறிய மெய் குற்றெழுத்தாயும் நின்றலேயன்றி மெய்க்கு நெடுமையுங் குறுமையும் இன்மை உணர்க. (க௦)

குற்றெழுத்தின் இயல்பு

சச. குற்றெழுத் தைந்தும் மொழிநிறை பிலவே.

இது குற்றெழுத்து ஐந்தும் மொழியாகா. அவற்றுட் சில மொழியாகுமென்பது உணர்த்துகின்றது.

இ - ள் : குற்றெழுத்து ஐந்தும் — குற்றெழுத்தாகிய உயிரைந்தும், மொழிநிறைபு இலவே — தாமே நிறைந்து நின்று மொழியாதல் இல; சில மெய்யோடுகூடி நிறைந்து நின்று மொழியாம்; எ - று.

எ - று : து டொ என வரும். இவை உயிர்மெய்க்கண்ணல்லது வராமையானும், உயிர்க்கண்ணும், ஏனை அகரமும் எஃகரமும், அக்கொற்றன் எப்பொருள் எனத் தனித்து நின்று உணர்த்தலாற்றாது இடைச் சொல்லாய்ப் பெயரைச் சார்ந்து நின்று சுட்டுப்பொருளும் வினாப்பொருளும் உணர்த்துதலானும் 'நிறைபில்' வென்றார். முற்றும்மை ஈண்டு எச்சப்பட்டுநின்றதென்று உணர்க. (கக)

மொழியின் பெயர் முறை தொகை

சரு. ஒரெழுத் தொருமொழி ஈரெழுத் தொருமொழி

இரண்டிறந் திசைக்குந் தொடர்மொழி உளப்பட

மூன்றே மொழிநிலை தோன்றிய நெறியே.

1 இடைநிறைவு - நெட்டெழுத்துக்கள் தம்மை யுணர்த்தி எழுத்தாகாதும் பொருள் யுணர்த்திச் சொல்லாததற்கும் இடையாக நிறைவு.

1 ஈண்டு முற்றும்மைக்கு முற்றுப்பொருள் கொள்ளினும் குற்றமன்று.

இது முன்னர் மெய்யம்மயக்கம் உடனிலமயக்கங் கூறலானும் ஈண்டு 'செட்டெழுத்தேழே' (எழு - சஉ) என்பதனானும் எழுத்தினுள் மொழியா மாறு கூறினார், அம்மொழிக்கு இச்சூத்திரத்தாற் பெயரும் முறையுந் தொகையுங் கூறுகின்றார்.

இ - ள் : ஓரெழுத் தொருமொழி ஈரெழுத் தொருமொழி இரண்டிறந்து இசைக்குந் தொடர்மொழி உளப்பட — ஓரெழுத் தானாகும் ஒருமொழியும் இரண்டெழுத்தானாகும் ஒரு மொழியும் இரண்டினை இறந்து பலவாற்றான் இசைக்குந் தொடர்மொழியுடனே கூட, மொழி நிலை மூன்றே — மொழிகளின் நிலைமை மூன்றேயாம், தோன்றிய நெறியே — அவை தோன்றிய வழக்கு நெறிக்கண், எ - று.

உ - டு : ஆ கா ஈ ஓரெழுத்தொருமொழி, மணி வரகு கொற்றன் ஈரெழுத்தொருமொழி, குரவ் அரவ மூவெழுத் தொருமொழி, கணவிரி நாலெழுத்தொருமொழி, அகத்தியனார் ஐயெழுத்தொருமொழி, திருச்சிற்றம் பலம் ஆறெழுத்தொருமொழி, பெரும்பற்றப்புலியூர் ஏழெழுத்தொருமொழி.¹ ஓரெழுத்தொருமொழியுந் தொடர்மொழியும் என்னுது ஈரெழுத் தொரு மொழியும் ஒதினார், சில பல என்னுந் தமிழ் வழக்கு நோக்கி.

ஆசிரியர் ஒற்றுங் குற்றுநாமும் எழுத்தென்று கொண்டனராதலின் மா கா என நின்ற சொற்கள் மால் கால் என ஒற்றிடுத்துமி ஒற்றினுள் வேறு பொருள் தந்து நின்றலின் இவற்றை ஈரெழுத் தொருமொழி யென்றும், நாகு வரகு என்னுங் குற்றுநா ஈற்றுச் சொற்களிற் குற்றுநாமங்கள் சொல்லொடு கூடிப் பொருள் தந்து நின்றலின் இவற்றை ஈரெழுத்தொருமொழி மூவெழுத் தொருமொழி யென்றுங் கோடுமென்பார்க்கு, ஆசிரியர் பொருளைக் கருதாது மாத் திரை குறைந்தமைபற்றி 'உயிரி லெழுத்து மெண்ணப் படாஅ' (செய்யுளியல் - சச) 'குறிலே செழிலே குறிலினை' (செய்யுளியல் - ஈ) என்னுஞ் செய்யுளியற் சூத்திரங்களால் இவற்றை எழுத்தெண்ணவும் அலகிடவும் பெறா என்று விலக்குவாராதலின், அவற்றால் ஈண்டு ஈரெழுத்தொருமொழியும் மூவெழுத் தொருமொழியும் கொள்ளின், மாறுகொளக் கூறல் என்னுங் குற்றந் தங்கு மென்று மறுக்க.

இனி 'செட்டெழுத் தேழே யோரெழுத் தொருமொழி' (எழு - சஉ) 'குற்றெழுத் தைத்து மொழிபிறை பிலவே' (எழு - சச) என்பனவற்றான் மெய்க்குக் குறுமை செடுமை யின்மையான் உயிரும் உயிரமெய்யுமாகிய செழு லுங் குறிலுமே மொழியா மென்று கூறி, மீட்டும் அதனையே இச்சூத்திரத்தான் ஓரெழுத்தொருமொழி யென்றெடுத்து அதனோடே ஈரெழுத்தையும் இரண்டிறந்ததனையும் கூட்டி மொழியாகக் கோடலின், ஒற்றினைக் கூட்டி எழுத் தாகக் கோடல் ஆசிரியர்க்குக் கருத்தன்மை யுணர்க. அன்றியும் 'மொழிப்படுத் திசைப்பினும்' (எழு - ஈஉ) என்னுஞ் சூத்திரத்திற் கூறுகின்றவாற்றானும் உணர்க. 'அகரமுதல் நகரவிறுவரய் முப்பட்டுதென்ப' (எழு - க) என ஒற்றி னையும் எழுத்தென்றது எழுத்தின் தன்மை கூறிற்று. ஈண்டு மொழியாக் தன்மை கூறிற்று. (கஉ)

1 'இங்கு, நச்சினார்க்கினியார் 'உரைநடைகேற்பக் கொள்ளாது செய்யுளியற்கேற்பக் கொண்டு சொற்களைக் குற்றுநாமம் மெய்யும் நீகலி எழுத்தென்னுவது பொருந்தாது.

சு. எழுத்துக்களின் இயக்கம்

தனிமெய் இயக்கம்

சுசு. மெய்யின் இயக்கம் அகரமொடு சிவனும்.

இது தனிமெய்களை அகரம் இயக்குமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள் : மெய்யினியக்கம் — தனிமெய்களினது நடப்பு, அகரமொடு சிவனும் — அகரத்தோடு பொருந்தி நடக்கும் ; எ - று.

எனவே ஒருவன் தனிமெய்களை நாவாற் கருத்துப்பொருளாகிய உருவாக இயக்கும் இயக்கமும் மூவகையாற் காட்சிப்பொருளாகிய வடிவாக இயக்கும் இயக்கமும் அகரத்தோடு பொருந்தி நடக்கும் என்றவாறு.

எ - று : 'வல்லெழுத் தென்ப க ச ட த ப ற' (எழு - கக) 'ககார நகார முதலெண்ணம்' (எழு - அக) என்றற்போல்வன நாவால் இயக்கியவாறு காண்க. எழுதிக் காட்டுமிடத்துக் ககரம் முதலியன உயிர் பெற்று நின்ற வடிவாக எழுதிப் பின்னர்த் தனிமெய்யாக்குதற்குப் புள்ளியிட்டுக் காட்டுகின்றவாற்றான் வடிவை இயக்குமிடத்தும் அகரங் கலந்து சின்றவாறு காண்க.

இங்ஙனம் மெய்க்கண் அகரங் கலந்து நிற்குமாறு கூறினாற் போலப் பதினேருயிர்க்கண்ணும் அகரங் கலந்து நிற்கு மென்பது ஆசிரியர் கூறராயினார், அந்நிலைமை தமக்கே புலப்படுதலானும் பிறர்க்கு இவ்வாறு உணர்த்துதல் அரிதாகலானு மென்று உணர்க. இறைவன் இயங்குதினைக்கண்ணும் நிலைத்தினைக்கண்ணும் பிறவற்றின்கண்ணும் அவற்றின் தன்மையாய் நிற்குமாறு எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தாற் போல அகரமும் உயிர்க்கண்ணுந் தனிமெய்க்கண்ணுங் கலந்து அவற்றின் தன்மையாயே நிற்கு மென்பது சான்றோர்க்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்தது, 'அகரமுதல்' என்னுங் குறளான் அகரமாகிய முதலையுடைய எழுத்துக்களெல்லாம் அதுபோல இறைவனையே முதலையுடைத்து உலகமென வள்ளுவனார் உவமை கூறியவாற்றானுந், கண்ணன் எழுத்துக்களில் அகரமாகின்றேன் யானே யெனக் கூறியவாற்றானும் பிறநூல்களானும் உணர்க.

இதனான் உண்மைத்தன்மையுஞ் சிறிது கூறினாராயிற்று. இதனை நான் மரபிற் கூறுது ஈண்டுக் கூறினார், 'வல்லெழுத் தென்ப க ச ட த ப ற' (எழு - கக) என்ற இடத்துத் தான் இடைசின்று ஒன்றென்பதோர் பொருளை உணர்த்தி மொழியாந்தன்மை எய்தி நின்றவின். (கக.)

உயிர்மெய் என்னும் பெயர்

சுஎ. தம்மியல் கிளப்பின் எல்லா எழுத்தும்

மெய்ந்நிலை மயக்கம் மான மில்லை.

இது முன்னர் மெய்க்கண் உயிர் சின்றவாறு கூறி அவ்வுயிர் மெய்க்கண் ஏறி உயிர்மெய்யாய் சின்றகாலத்து அம் மெய்யாற் பெயர் பெறுமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள் : எல்லா எழுத்தும் — பன்னீருயிரும், மெய்ந்நிலை தம் இயல் மயக்கங் கிளப்பின் — மெய்யின் தன்மையிலே தம்முடைய தன்மை மயங்கிற்றாகப் பெயர் கூறின், மானமில்லை — குற்றமில்லை ; எ - று.

மெய்யின் தன்மையாவது வன்மை மென்மை இடைமை, தம்மியலாவது உயிர்த்தன்மை. என்றது வல்லெழுத்து மெல்லெழுத்து இடையெழுத்தென உயிர்மெய்க்கும் பெயரிட்டாளுதல் கூறிற்று. அவை 'வல்லெழுத்தியையின் அவ்வெழுத்து மிகுமே' (எழு - ௧௯) எனவும், 'மெல்லெழுத்தியையின் இறுதியோ றெழும்' (எழு - ௨௦) எனவும், 'இடையெழுத் தென்ப ய ர ல வ ழ ள்' (எழு - ௨௧) எனவும், பிரண்டும் ஆள்ப. எழுத்தை வன்மை மென்மை இடைமை யென விசேடித்த சிறப்பான் இப்பெயர் கூறினார்.

இஃதன்றிப் பதினெட்டு மெய்யுட் தன்மை கூறுமிடத்து மெய்ம்மயக்கங் கூறிய வகையானன்றி வேண்டியவாறு மயங்கு மென்று கூறி 'அவற்றுள் லளிக்கான் முன்னர் (எழு - ௨௪) என்பதனைக் காட்டில், அஃது இரு மொழிக் கண்ணதென மறுக்க. (௧௪)

ஈரோற்றுடனிலை

சுஅ. ய ர ழ என்னும் மூன்றும் ஒற்றக்

க ச த ப ங ரு ந ம ஈரோற் றுகும்.

இஃது ஈரோற்றுடனிலையாமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள்: ய ர ழ என்னும் மூன்றும் ஒற்ற — ய ர ழ வென்று கூறப்படும் மூன்று புள்ளியும் ஒற்றாய் நிற்ப, க ச த ப ங ரு ந ம ஈரோற்றுகும்—க ச த பக்களும் ங ரு ந மக்களும் வந்து ஈரோற் றாய் நிற்கும்; எ - று.

எ - று: வேய்க்க வாய்ச்சி பாய்த்தல் வாய்ப்பு எனவும் பீர்க்கு நேர்ச்சி வார்த்தல் ஆர்ப்பு எனவும், வாழ்க்கை தாழ்ச்சி தாழ்த்தல் தாழ்ப்பு எனவும், காய்க்கனி தேய்ஞ்சுத காய்த்தனம் காய்ப்புறம் எனவும், நேர்ங்கல் நேர்ஞ்சிலை நேர்ந்திலை நேர்ப்புறம் எனவும் வரும். முகாரத்திற்கு வாழ்த்தனம் என இக்கா லத்து ஈகாவொற்று வரும். ஏனைய மூன்றும் இக்காலத்து வழங்கு மெனின் உணர்க.

இனித் தாழங்குலை தாழ்ஞ்சினை தாழ்ந்திரள் வீழ்ப்படை என அக்கா லத்து வழங்கு மென்று இத்தொகைச் சொற்கள் காட்டலும் ஒன்று. உரையாகியிரும் இருமொழிக்கட் காட்டியவற்றிற்கு அவ்வீறுகடோறுங் கூறுகின்ற ருத்திரங்கள் பின்னர் வேண்டாமை உணர்க. இஃது ஈரோற்றுடனிலையாத லின் ஈண்டு வைத்தார்.

இனி நெடிந்கீழே யன்றிப் பல வெழுத்துந் தொடர்ந்து நின்றதன் பின் னும் ஈரோற்று வருதல் கொள்க. அவை வேந்தர்க்கு அன்னாய்க்கு என்றும் போல்வனவாம். (௧௫)

குறிந் றோற்றுகா மெய்கள்

ச.கூ. அவற்றுள்,

ரகார முகாரங் குற்றொற் று ருகா.

இஃது எய்தியது ஒரு மருங்கு மறுத்தல் கூறுகின்றது.

ஈண்டுக் குற்று என்றது தனிக்குறிவு.

இ - ள் : அவற்றுள் — முற்கூறிய மூன்றனுள், ரகார முகாரம் — ரகாரமும் முகாரமும், குற்றெற்றுகா—குறிற்கீழ் ஒற்றுகா, நெடிற்கீழ் ஒற்றும், குறிற்கீழ் உயிர்மெய்யாம் ; எ - று.

கீழென்னும் உருபு தொகுத்துக் கூறினார். ஆகாதனவற்றிற்கு உதாரண மின்றி.

எ - று : கார் வீழ் என நெடிற்கீழ் ஒற்றாய் வந்தன. கரு மழு எனக் குறிற்கீழ் உயிர்மெய்யாய் வந்தன. இவற்றை விலக்கவே, யகாரம் பொய் என வும் நோய் எனவும் இரண்டிடத்தும் ஒற்றாய் வருதல் பெற்றும். புகர் புகழ் புலவர் என்றும் போல்வனவோ வெனின், மொழிக்கு முகலாம் எழுத்தினைச் சொல்வனவற்றிற்கே ஈண்டு ஆராய்ச்சியாதலால் அவை வேண்டியவாறே வரு மென்று உணர்க. அன்றியும் குற்றெற்றென்றே சூத்திரஞ் செய்தலிற் குறி லினை யொற்றினைக் காட்டிக் கடாவலாகாமை உணர்க. இது வரையறை யின்றி உயிர்மெய்யோடு தனிமெய் மயங்குவனவற்றிற் சில வொற்றிற்கு வரை யறை ஈண்டுக் கூறியது. (கசு)

தொடர் மொழி இயல்பு

ரு0. குறுமையும் நெடுமையும் அளவிற் கோடலின் தொடர்மொழி யெல்லாம் நெட்டெழுத் தியல.

இஃது 'அளபிறத் துயிர்த்தலும்' (எழு - ௩௩.) என்னுஞ் செய்யுளியலை நோக்கிய நூன்மாபிற் சூத்திரத்திற்குப் புறனடையாய் அதன்கண் நிகழ் வதோர் ஐயம் அகற்றுகின்றது; என்னை? உயிரும் உயிர்மெய்யும் அளபிறந்து இசைக்குங்காற் குறிலோ நெடிலோ இசைப்பதென மாணுக்கர்க்கு நிகழ்வதோர் ஐயம் அறுத்தலின்.

இ - ள் : குறுமையும் நெடுமையும் — எழுத்துக்களது குறிய தன்மையும் நெடிய தன்மையும், அளவிற்கோடலின் — மாத்திரை யென்னும் உறுப்பினைச் செவி கருவியாக அளக்கின்ற அளவு தொழிலாலே செய்யுட்குக் கொள்ளப்படுதலின், தொடர்மொழி யெல்லாம் — அம்மாத்திரை தம்முள் தொடர்ந்து நிற்கின்ற சொற்களெல்லாம், நெட்டெழுத் தியல — நெட்டெழுத்து மாத் திரை மிக்கு நடக்கும் படியாகத் தொடர்ந்த சொல்லாம் ; எ - று.

எ - று : 'வருவர்கொல் வயங்கிழாய்' (கலி - ௧௧) எனவும், 'கடியவே கனங்குழாய்' (கலி - ௧௧) எனவும் குற்றெழுத்துக்களெல்லாம் நெட்டெழுத் தினை மாத்திரை மிகுத்தற்குக் கூடியவாறு உணர்க. ஏனைச் செய்யுட்களையும் இவ்வாறே காண்க. எனவே, மாத்திரை அளக்குங்கால் நெட்டெழுத்தே மாத்திரை பெற்று மிக்கு நிற்கும் என்றமையான், எதிரது போற்ற லென்னும் உத்திபற்றிச் செய்யுளியலை நோக்கிக் கூறியதாயிற்று. ஈண்டுக் கூறினார், நெட்டெழுத்து இரண்டு மாத்திரையின் இகந்து வரும் என்பது அறிவித்தற்கு.

அளபென்று மாத்திரையைக் கூறாது அளவெனச் சூத்திரஞ் செய்த மையான் அளவு தொழின்மேல் நின்றது. அது செய்யுளியலுள் 'மாத்திரை யளவும்' (செய்யுளியல் - ௨) என்பதனாலும் உணர்க. இயல் வென்றதனைச் செயுவெனெச்ச மாக்கிப் படுத்தலோசையாற் கூறுக.

இனித் தன்னிணமுடித்த லென்பதனை ஒற்றிற்கும் இவ்வாறே கொள்க. 'குறங்குகளைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி' (அகம் - ச) என்ற குறுஞ்சீர்வண்ணத்திற்கு உரிய குற்றெழுத்துக்களெல்லாம் இடையி னின்ற ஒற்றெழுத்தை மாத்திரை மிகுத்தற்குக் கூடின் நவாறு உணர்க. எனவே, குற்றெழுத்துக்களெல்லாம் ஒற்றெழுத்துக்களோடும் டெட்டெழுத்துக்களோடும் கூடி அவற்றையே ஒசைமிகுத்து நிற்கும் என்றவாறாயிற்று. இதனானே ஒற்றிசை நீடலுமென்ற ஒற்றிசை நீளுங்காற் குற்றெழுத்தாய் நீளு மென்றார். இனி உரையாகிரியர் புகர் புகழ் எனக் குறிலிணைக்கீழ் சகார முகாரங்கள் வந்த தொடர் மொழிகளெல்லாந் தார் தாழ் என்றற்போல ஒசையொத்து டெட்டெழுத்தின் தன்மையவாம் என்றாலெனின், புகர் புகழ் என்பனவற்றை டெட்டெழுத்தென்றே எவ்விடத்தும் ஆளாமையானும் டெட்டெழுத்தாகக் கூறிய இலக்கணத்தால் ஒரு பயன் கொள்ளாமையானுஞ் செய்யுளியலுள் இவற்றைக் குறிலிணை ஒற்றடுத்த நிரையசையாகவுந் தார் தாழ் என்பனவற்றை டெட்டெழுத்து ஒற்றடுத்த நேரசையாகவுந் கோடலானும் அது பொருளன்மை உணர்க.¹

(கஎ)

செய்யுளில் ஈரொற்றிலக்கணம்

ருக. செய்யுள் இறுதிப் போலி மொழிவயின்

னகார மகாரம் ஈரொற் றுகும்.

இது செய்யுட்கண் ஈரொற்றிலக்கணமாமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள்: செய்யுட் போலி மொழி இறுதிவயின் — செய்யுட்கண் போலு மென்னுஞ் சொல்லின் இறுதிக்கண், னகாரம் மகாரம் ஈரொற்றுகும் — னகாரமும் மகாரமும் வந்து ஈரொற்று உடனிலையாய் நிற்கும்; எ - று.

எ - று: 'அந்நூலை - முந்தாலாக் கொள்வானும் போனம்' (கலித்-கருங்) 'சிறையுங் கலத்தைப் பயிஞல் திருத்தித் — திசையறி மீகானும் போனம்' (பரி - க-ருங்) என வரும். போலும் என்னுஞ் செய்யுடென்னும் முற்று ஈற்று மிசையுதரம் மெய்யொழித்துக் கெட்டு லகாரத் திரிந்து நின்றது. இஃது இறுதியில் முற்று; இடையிற் பெயரெச்சமாகிய உவமவுருபு.² ஈண்டு முற்றென்பார் இறுதிமொழி என்றார்.

(கஅ)

மகாங் குறுகுமிடம்

ருஉ. னகாரை முன்னர் மகாரங் குறுகும்.

இஃது அரையளபு குறுகுமென்ற மகாரத்திற்குக் குறுகும் இடம் இது வெண்கின்றது.

இ - ள்: னகாரை முன்னர் மகாரங் குறுகும் — முற் கூறிய னகரத்தின் முன்னர் வந்த மகரந் தன் அரை மாத்திரையிற் குறுகி நிற்கும்; எ - று.

1 இம்மறுபடி அவ்வளவு பொருத்தமாய்த் தோன்றவில்லை.

2 போலும் என்னும் சொல், உயிர்போலுங்கேளிர் என இடையில் நிரபிண பெயரெச்சமும், மீகானும் போலும் மீகானும் போனம் என இறுதியில் நிரபிண வினைமுற்றும் ஆகும்.

௭ - ௫ : போனம் என முன்னர்க் காட்டினும், னகாரை யென இடைச் சொல் ஈறுதிரிந்து நின்றது.

இனித் தன்னின முடித்த லென்பதனான் னகாரவொற்றின் முன்னும் மகாரங் குறுகுதல் கொள்க. 'மருளினு மெல்லா மருண்ம்' எனவரும். (கக)

மொழிக்கண் னும் மாத்திரை வேறுபடாமை

௫௩. மொழிப்படுத் திசைப்பினுந் தெரிந்துவே றிசைப்பினும் எழுத்தியல் திரியா என்மனார் புலவர்.

இஃது ஒற்றுங் குற்றுகரமும் ஈண்டு எழுத்துக்களோடு கூட்டி எண்ணப் பட்டு நிற்கு மென்பதாஉஞ் செய்யுளியலுள் எண்ணப்படாது நிற்கு மென்பதாஉங் கூறுகின்றது.

இ - ள். தெரிந்து — ஒற்றுங் குற்றுகரமும் பொருள்தரு நிலை மையை ஆராய்ந்து, மொழிப்படுத்து இசைப்பினும் — சொல்லாகச் சேர்த்துச் சொல்லினும், வேறு இசைப்பினும் — செய்யுளியலுள் ஒற்றுங் குற்றுகரமும் பொருள் தருமேனும் மாத்திரை குறைந்து நிற்கும் நிலைமையை நோக்கி எழுத்தெண்ணப்படா வென்று ஆண்டைக்கு வேறுகக் கூறினும், எழுத்தியல் திரியா என்மனார் புலவர் — அவ்விரண்டிடத்தும் அரைமாத்திரை பெற்று நிற்கும் ஒற்றுங் குற்றுகரமும் முற்கூறிய எழுத்தார் தன்மை திரியாவென்று கூறுவர் புலவர் ; எ - று.

இதனான் ஒற்றும் ஆய்தமும் குற்றுகரமும் எழுத்தாகி நின்று பொருள் தந்தும், எழுத்தெண்ணவும் அலகிடவும் பெறு வென்பது கூறினாராயிற்று. தெரிந்து வேறிசைத்தல் குற்றுகரத்திற்கு இன்றாதலின் ஏற்புழிக்கோடலான் ஒற்றிற்கும் ஆய்தத்திற்குங் கொள்க.¹

௭ - ௫. அல் இல் உண் எண் ஒல் எனவும், கல் வில் முள் செல் சொல் எனவும், ஆல் ஈர் ஊர் ஏர் ஓர் எனவும், கால் சீர் சூல் தேன் கோன் எனவும் உயிரும் உயிர்மெய்யுமாகிய குற்றெழுத்தையும் ணெட்டுழுத்தையும் ஒற்றெழுத்துக்கள் அடுத்துநின்று பொருள்தந்தவாறு காண்க. கடம் கடாம் உடையான் திருவாரூர் அகத்தியனார் என ஈரெழுத்தையும் மூவெழுத்தையும் நாலெழுத்தையும் ஐயெழுத்தையும் இறுதியிலும் இடையிலும் ஒற்றடுத்து நின்று பொருள்தந்தவாறு காண்க. எஃகு தெள்கு கொக்கு குறங்கு என்பனவும் எழுத்தெண்ணவும் அலகிடவும் பெறுங் குற்றுகரம் அடுத்து நின்று பொருள் தந்தவாறு காண்க. 'உயிரில் எழுத்தும் எண்ணப் படாஅ - உயிர்த்திறம் இயக்கம் இன்மை யான' (செய்யுளியல் - ௪௪) என்பது எழுத்து எண்ணப் பெறுமைக்கு விதி.

இனி இச்சுத்திரத்திற்கு எழுத்துக்களைச் சொல்லாக்கிக் கூறினும் பிறிதாகக் கூறினும் மாத்திரை திரியாதென்று பொருள் கூறி, அகரம் என்புழியும் அ என்புழியும் ஆலம் என்புழியும் ஆ என்புழியும் ககரம் என்புழியும் க என்புழியும் காலம் என்புழியும் கா என்புழியும் ஓசை ஒத்து நிற்குமென்றால், அது

1 இவவாக்கியம் முன்னும் பின்னும் கூறியவற்றிற்கு முரணாகக் காண்கின்றது.

முன்னர்க் கூறிய இலக்கணங்களாற் பெறப்படுதலிற் பயனில் கூற்றா
மென்க.¹ (உ௦)

நு. போலி

எழுத்துப் போலி

நுச. அகர இகரம் ஐகாரமாகும்

இது சிலவெழுத்துக்கள் கூடிச் சிலவெழுத்துக்கள்போல இசைக்கு மென
எழுத்துப்போலி கூறுகின்றது.

இ - ஷ்: அகர இகரம் ஐகாரம் ஆகும் — அகரமும் இகரமும்
கூடிச் சொல்ல ஐகாரம்போல இசைக்கும், அது கொள்ளற்க;
எ - று.

போல என்றது தொக்கது.

எ - டு: ஐவனம் அஐவனம் என வரும்.¹ ஆகுமென்றதனான் இஃது
இலக்கணமன்றாயிற்று. (உ௧)

நுடு. அகர உகரம் ஔகாரமாகும்.

இதுவும் அது.

இ - ஷ்: அகர உகரம் ஔகாரம் ஆகும் — அகரமும் உகரமும்
கூட்டிச் சொல்ல ஔகாரம்போல இசைக்கும், அது கொள்ளற்க;
எ - று.

போல என்றது தொக்கது.

எ - டு: ஔவை அஔவை என வரும்.² (உ௨)

நுக. அகரத் திம்பர் யகரப் புள்ளியும் ஐ என் நெடுஞ்சினை மெய்ப்பெறத் தோன்றும்.

இதுவும் அது.

இ - ஷ்: அகரத்திம்பர் யகரப் புள்ளியும் — அகரத்தின் பின்
இகரமே யன்றி யகரமாகிய புள்ளி வந்தாலும், ஐயென் நெடுஞ்
சினை மெய்ப்பெறத் தோன்றும் — ஐயெனப்பட்ட நெட்டெழுத்தின்
வடிவு பெறத் தோன்றும்; எ - று.

எ - டு: ஐவனம் அய்வனம் என வரும்.³ மெய் பெற என்றதனான் அகரத்
தின் பின்னர் உகரமே யன்றி வகரப்புள்ளியும் ஐகாரம்போல வருமென்று
கொள்க. ஔவை அவ்வை என வரும்.⁴ (உ௩)

1 இம்மறுப்பு பொருளுவதன்று.

1 இனி, இந்நூற்பாவிற்கு வயீரம் - வைரம் என எடுத்துக்காட்டலும் ஒன்று.

2 இந்நூற்பாவிற்கு, கவுதாரி - கௌதாரி என எடுத்துக்காட்டினும் ஆகும்.

3 அவ்வனம் அயயர் என்றபோலவன் செய்யுளில் எதுகைநோக்கி வரும் திரிபு வடிவங்களாகும்.

4 'அவ்வை' முதலியவடிவம், 'ஔவை' அதனபோலி.

ஐ ஓள குறுகுதல்

ருள. ஓரள பாகும் இடனுமா ருண்டே¹

தேருங் காலை மொழிவயி னுன.

இஃது அதிகாரத்தான் ஐகாரத்திற்கும் ஓளகாரத்திற்கும் எதிரது போற்ற லென்பதனாற் செய்யுளியலை கோக்கி மாத்திரைச்சுருக்கங் கூறுகின்றது.

இ - ள் : மொழிவயினுன — ஒரு சொல்லிடத்தே நின்ற ஐகார ஓளகாரங்கள், தேருங்காலை — ஆராயுமிடத்து, ஓரளபாகும் இடனு மாருண்டே — ஒரு மாத்திரையாய் நிற்கும் இடமும் உண்டு; எ - று.

உம்மையான் இரண்டுமாதிரை பெறுதலே வலிவுடைத்தாயிற்று. இடனு மென்றது ஒரு சொல்லின் முதலிடைகடை யென்னும் மூன்றிடத்துங் குறுகும், அது செய்யுட்கண் ஓசை இடர்ப்பட் டொலிக்குமிடத்துக் குறுகு மென்றற்கு. உரையிற்கோடலால் ஐகாரம் முதலிடைகடை யென்னும் மூன்றி டத்துங் குறுகும், ஓளகாரம் முதற்கண் குறுகு மெனக் கொள்க.

எ - று : ஐப்பசி கைப்பை இடையன் குவளை என வரும். 'அடைப்பை யாய்கோரு' எனவும், 'புனையிளங் கொங்கையாய் வரும்' எனவும் பிறவாறும் வருவன செய்யுளியலுட் காண்க. ஒளவை கெளவை என வரும். ஓளகாரம் 'கெளவைநீர் வேலிகுற்று' எனத் தொகுட் கோக்கிக் குறுகினவாறுங் காண்க. தேருங்காலை யென்றதனான் ஒரேழுத் தொருமொழியுங் குறுகும். கை பை என வரும். (உச)

போலியில் மற்றொரு வகை

ருஅ. இகர யகரம் இறுதி விரவும்.

இதுவும் போலிகூறுகின்றது.

இ - ள் : இகரயகரம் இறுதி விரவும் — இகரமும் யகரமும் ஒருமொழியின் இறுதிக்கண் ஓசை விரவி வரும், அவ்விகாரங் கொள்ளற்க; எ - று.

நாய் நாஇ எனவரும்.²

(உரு)

சு. மொழி முதல் எழுத்துக்கள்

மொழி முதலாகும் உயிர்கள்

ருக. பன்வீ ருயிரும் மொழிமுத லாகும்.

இது மேல் எழுத்தினுள் மொழியாமாறு உணர்த்தி அம்மொழிக்கு முதலா மெழுத்து இவை யென்பது உணர்த்துகின்றது.

இ - ள் : பன்னிருயிரும் — பன்னிரண்டு உயிரெழுத்தும், மொழி முதல் ஆகும் — மொழிக்கு முதலாம்; எ - று.

1 ஐகார ஓளகாரக் குறுகல் மாத்திரை ஒன்றரை எண்பர் கோடுகாதர். இது முதல கையிடங்கட்கேறும்.

2 ஒருகால், நாய் எனபது பண்டை வழக்காயிருக்கலாம்.

௭ - ௫ : அடை ஆடை இலை ஈயம் உளை ஊர்தி எழு எணி ஐவனம் ஒளி ஓடம் ஒளவியம் என வரும். (உசு)

தனி மெய் மொழிமுத லாகாமை

கூ.யி. உயிர்மெய் அல்லன மொழிமுத லாகா.

இஃது உயிர்மெய் மொழிக்கு முதலாம் என்கின்றது.

இ - ள் : உயிர்மெய்யல்லன மொழிமுதல் ஆகா — உயிரோடு கூடிய மெய்யல்லாதனவாகிய தனி மெய்கள் மொழிக்கு முதலாகா; எ - று.

எனவே, உயிரோடுகூடிய மெய்களே மொழிக்கு முதலாவன என்றவாறும், ஈண்டு உயிர்மெய் யென்றது வேற்றுமை ஈயங் கருதிற்று, ஒற்றுமை ஈயங் கருதின் மேலேச் சூத்திரத்து உயிரோடுகூடி ஆமென்றல் பயனின்றும். (உஎ)

பன்வீரூயிருடன் மொழி முதலாதல்

கூ.க. கதந பமஎனும் ஆவைந் தெழுத்தும்
எல்லா உயிரோடுஞ் செல்லுமார் முதலே.

இது மேற் பொதுவகையான் எய்துவித்த இருதூற்றொருபத்தாய் எழுத்துக்களைச் சிறப்புவகையான் வரையறுத்து எய்துவிக்கின்றது.

இ - ள் : க த ந ப ம எனும் ஆவைந்தெழுத்தும் — க த ந ப ம என்று கூறப்பட்ட அவ்வைந்து தனிமெய்யும், எல்லா உயிரோடுஞ் செல்லுமார் முதலே — பன்னிரண்டு உயிரோடும் மொழிக்கு முதலாதற்குச் செல்லும்; எ - று.

௭ - ௫ : கலை, கார், கிளி, கீரி, குடி, கூடு, கெண்டை, கேழல், கைதை, கொண்டல், கோடை, கௌவை, எனவும்; தந்தை, தாய், தித்தி, தீமை, துணி, தூணி, தெற்றி, தேன், தையல், தொண்டை, தோடு, தெளவை, எனவும்; நந்து, நாரை, நில்ம், நீலம் நுகம், தூல், நெய்தல், நேயி, நைவளம், நொச்சி, நோக்கம், நௌவி, எனவும்; படை, பால், பிடி, பீடு, புகழ், பூமி, பெடை, பேடை, பைதல், பொன், போது, பெளவம், எனவும்; மடி, மாலை, மிடறு, மீளி, முகம், மூப்பு, மெலிவு, மேனி, மையல், மொழி, மோத்தை, மௌவல், எனவும் வரும். (உஅ)

சகர மெய் ஒன்பதுயிருடன் மொழிமுதலாதல்

கூ.உ. சகரக் கிளவியும் அவற்றோ ரற்றேற
அ ஐ ஓளஎனும் மூன்றலைங் கடையே.¹

இதிலும் அது.

¹ சகரம் மொழிமுதல் வராதென்று கூறுவது தமிழுக்குச் சற்றும் பொருந்தாது. "அ ஐ ஓள எனும் மூன்றலைங் கடையே" என்னும் நூற்பா அடிக்கு "அவை ஓள எனும் ஒளறலங்கடையே என்று பாடவேறுபாடும் உள்ளது. சககட்டி, சக்கை, சகடு, சகதி, சங்கு, சட்டென், சட்டம், சட்டகம், சட்டி, சட்டை, சட்டை, சடை, சடைவு, சண்டி, சண்டு, சண்டை, சண்டல், சதுப்பு, சப்படை, சப்பென்று, சப்பாணி, சப்பு, சப்பை, சமடி, சமமட்டி, சமட்டு, சமம், சமழ்,

இ - ள்: சகரக்கிளவியும் அவற்றோற்றே — சகரமாகிய தனிமெய்யும் முற்கூறியவைபோல எல்லா உயிரோடுங் கூடி மொழிக்கு முதலாம், அஃ னொ ள் எனும் மூன்றலங்கடையே — அகர ஐகார ஓனகாரமென்று சொல்லப்பட்ட மூன்று உயிரும் அல்லாத இடத்து; எ - று.

௭ - ௮: சாந்து சிற்றில் சீற்றம் சுரை குரல் செக்கு சேவல் சொவ் சோறு என வரும். சட்டி சகடம் சமழ்ப்பு என்றும் போல்வன 'கடிசொல்லில்லை' (எச்சவியல் - ௫௬) என்பதனாற் கொள்க. சையம் செளரியம் என்பவற்றை வடசொல்லென மறுக்க. (உக)

வகர மெய் எட்டுயிருடன் மொழிமுதலாதல்

கூ. ந. உ ள ள ஒ ளு எ ன் னு ம் ந ா ன் கு யி ர்

வ எ ன் எ ழு த் தோ டு வ ரு த லி ல் லை.

இதுவும் அது.

இ - ள்: உ ள ள ஒ ளு எ ன் னு ம் ந ா ன் கு யி ர் — உ ள ள ஒ ளு எ ன் னு சொல்லப்பட்ட நான்கு உயிரும், வ என் எழுத்தோடு வருதலில்லை — வ எ ன் னு சொல்லப்படுந் தனிமெய்யெழுத்தோடு கூடி மொழிக்கு முதலாய் வருதலில்லை; எ - று.

எனவே, ஒழிந்தன மொழிக்கு முதலாம் என்றவாறாயிற்று.

௭ - ௮: வளை வாளி விளரி வீட வெள்ளி வேட்டை வையம் வெணவுதல் என வரும். (கூ)

சமை, சரடு, சரள, சரி, சருகு, ரகுச்சரை, சரேலான, சலலடை, சலலரி, சலலி, சலசல, சலங்கை, சலி. சவவு, சவம், சவா, சவை, சளி, சனக்கை, சமககு, சனனென, சனை, சனை, சனை, சருறு, சறுககு, சனனம் முதலிய நூற்றுக்கு மேற்பட்ட தனித்தமிழ்ச் சொற்கள், அடிப்படையானவற்றை நோக்கித் தொட்டிலும், இன்றியமையாதனவும் வேருன்றினவும் சேர்வழக்கினவையாயிருக்க, அவற்றைப் பிற காலத்தனவென்று கொள்ளுவது பெருந்தவறாகும். சககை, சட்டி, சண்டு, சண்டை, சகை, சப்பு, சலி, சூறு, சறுக்கு முதலிய சொற்கள் எத்துனை எளிமையும இயல்புமானவை என்பது சொல்லாமலே விளங்கும் சண்டு சருகு முதலிய சில சொற்கள் பண்டு சகர முதலானவையிருந்திருந்தால் கூடுமெனினும், சக்கு சடா சடோ சரட்டு சலசல சரேலசலவு சனக்கு சனா சன் முதலிய ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களும் அவற்றினடிப்பிறந்தவற்றாகக்கொண்டு சகர முதலானவையே யிருந்திருந்தால் வேண்டும். சப்பிறி என்னும் உலகவழக்கெனினும் சோல சப்பு என்னும் மூலத்தினின்றே தோன்றியதாகும். சப்பு+இடு=சப்பிடு—சாப்பிடு. சவை என்னும் சொல்லும் சவை என்பதன் திரிபாகவே தோன்றுகின்றது. செத்தான் என்னும் இறந்தகால வினைமுற்று பண்டைக் காலத்தில் சத்தான் என்றே இருந்திருந்தாலேன். ஒ.தோ: காண்—கண்டான், தோ—கொண்டான். கெட்டின் முதலான வினைப்பகுதி இறந்தகால முற்றில் முதல் குறுகுமபோது இனக்குறியாக குறுகுவதே மரபு, தெலுங்கிலும் சச்சிற்று (செத்தான்) சச்சிப்போயிற்று (செத்துப்போயான்) என்றே சொல்வா. மேலும் 'முழு முதல் அரண்முகம்' வகுப்பைப்போன்ற ஆரோபியம் அமைத்துக்கொண்ட தொல்காப்பியர் காலத்தமிழர் சட்டிசெய்யத் தெரியாதிருந்தனர் என்பது பெருக்கைகிடமானதாகும். சட்டி என்பது சமையலுக்கு இன்றியமையாததும், எளிதில் யானதும், மறுபெயரற்றதுமான கலவகை.

"சரிசமழ்ப்புச் சட்டி சருகு சவவு.

சளிசகடு சட்டை சவளி — சவிச்சரு

சரு சதங்கை சமககு யிரிடத்தும்

வந்தனவாற் சம்முதலுமவை" என்பது நன்னூல் மயில்காதருரை

[மேற்கோள்.

ருகாமெய் முன்றுயிருடன் மொழிமுதலாதல்

கூசு. ஆ எ ஓ

என்னும் முவுயிர் ருகாரத் துரிய.

இதுவும் அது.

இ - ள் : ஆ எ ஓ எனும் முவுயிர் — ஆ எ ஓ என்று கூறப் படும் மூன்று உயிரும், ருகாரத்துக்கு உரிய — ருகார ஒற்றொடு கூடி மொழிக்கு முதலாதற்கு உரிய ; எ - று.

எனவே, ஏனைய உரியவல்ல என்பதாம்.

எ - று : ஞாலம் ஞெண்டு ஞொள்கிற்று எனவரும்.

‘ஞமலி தந்த மனவுக்கு லுடிம்பு’ (பெரும்பாண்—கூஉ) என்பது திசைச் சொல். ஞழியிற்று என்றாற்போல்வன இழிவழக்கு. (கூஉ)

யகரம் ஆகாரத்துடனே மொழிமுதலாமெனம்

கூரு. ஆவோ டல்லது யகர முதலாகு.

இதுவும் அது.

இ - ள் : ஆவோடு அல்லது யகரம் முதலாகு — ஆகாரத் தோடு கூடி யல்லது யகர வொற்று மொழிக்கு முதலாகாது ; எ - று.

எ - று : யானை யாடு யாமம் எனவரும்.

யவனர் யுத்தி யூபம் யோகம் யௌவனம் என்பன வடசொல்லென மறுக்க. (கூஉ)

எல்லா எழுத்தும் முதலாம் இடம்

கூகூ. முதலா என தம்பெயர் முதலும்.

இது மொழிக்கு முதலாகாதனவும் ஒரோ வழி ஆமென்கின்றது.

இ - ள் : முதலாவும் — மொழிக்கு முதலாகா என்ற ஒன்பது மெய்யும், ஏனவும் — மொழிக்கு முதலா மென்ற ஒன்பதுமெய்யும் பன்னிரண்டுயிரும், தம் பெயர் முதலும் — தத்தம் பெயர் கூறு தற்கு முதலாம் ; எ - று.

முதலாவும் எனவும் என்ற உம்மைகள் தொக்கு ின்றன.

எ - று : ஙகரமும் டகரமும் ணகரமும் ரகரமும் லகரமும் ழகரமும் ளகரமும் றகரமும் னகரமும் என மொழிக்கு முதலாகாத ஒன்பதும் முதலா மாறு, ஙக்கிளந்தார் டப்பெரிது ணக்கிளந்து என வரும். இவ்வாறே ஏனைய வற்றையும் ஒட்டிக. இனி என என்றதஞ் ஙக்கிளந்தார் தப்பெரிது அக் குறிது ஆடுகிறது என மொழிக்கு முதலானவற்றையுந் தம் பெயர் கூறுதற்கு முதலாமாறு ஒட்டிக் கொள்க. வரையறுக்கப்பட்டு மொழிக்கு முதலாகாது ின்ற மெய்க்கும் இவ்விதி கொள்க. அவை சகரத்து மூன்றும் வகரத்து நான் றும் ருகரத் தொன்பதும் யகரத்துப் பதினொன்றுமாம். (கூகூ)

குற்றியலுகரம் மொழி முதலாமாறு

கூ.எ. குற்றிய லுகரம் முறைப்பெயர் மருங்கின்

ஒற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்.¹

இஃது எழுத்துக்களை மொழிக்கு முதலாமாறு கூறி முறையே குற்றிய லுகரம் மொழிக்கு முதலாமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள் : குற்றியலுகரம் முறைப்பெயர் மருங்கின் — குற்றிய லுகரமானது முன்னிலை முறைப்பெயரிடத்து, ஒற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும் — தனிமெய்யாய் நின்ற நகரத்து மேனின்ற நகரத்தொடு கூடி மொழிக்கு முதலாம்; எ - று.

நூத்தை என வரும். இதனானே முறைப்பெயர் இடமும் நகரம் பற்றுக் கோடு மாயிற்று. ஈண்டுக் குற்றியலுகரம் மெய்ப்பின்னர் நின்றதேனும் ஒற்றுமை நயத்தான் மொழிக்கு முதலென்றார். இது செய்யுளியலை நோக்கிக் கூறியதாயிற்று. (கூச)

மொழிமுதற் குற்றியலுகரத்தின் இயல்பு

கூ.அ. முற்றிய லுகரமொடு பொருள்வேறு படாஅ

தப்பெயர் மருங்கின் நிலையிய லான.

இது மேலதற்கோர் புறனடை கூறுகின்றது.

இ - ள் : அப்பெயர்மருங்கின் நிலையியலான — அம்முறைப் பெயரிடத்தே நின்றலிலக்கணமான குற்றியலுகரம், முற்றிய லுகரமொடு பொருள் வேறுபடாஅது — இதழ் குவித்துக் கூறும் வழி வரும் முற்றுகரத்தோடு அவ்விடத்துக் குற்றுகரம் பொருள் வேறுபடுமாறுபோல ஈண்டுப் பொருள் வேறுபட்டு நில்லாது; எ - று.

காது, கட்டு, கத்து, முருக்கு, தெருட்டு என்பன முற்றுகாரமும் குற்று காரமாய்ப் பொருள் வேறுபட்டு நின்றற் போல² துத்தை யென்று இதழ் குவித்து முற்றக் கூறியவிடத்தும் இதழ் குவியாமற் குறையைக் கூறியவிடத்தும் ஒரு பொருளே தத்தவாறு காண்க. நுத்தாய் என்பதோவெனின் அஃது இதழ் குவித்தே கூறவேண்டுதலிற் குற்றுகாரமன்று. இயலென்றதனான் இடமும் பற்றுக்கோடும் இரண்டிற்கும் வேறுபாடின்றென்று சொல்க. இதனானே மொழிக்கு முதலாமொழுத்துத் தொண்ணூற்று நான்கென்று உணர்க. (கூடு)

எ. மொழியிறீ எழுத்துக்கள்

மொழியீருகும் உயிர்கள்

கூ.க. உயிர்ஒள எஞ்சிய இறுதி யாகும்.

1 "குற்றிய லுகர.....நகரமொடு முதலும்" என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இவ்வாறு குற்றியலுகரம் மொழிக்கு முதலாமென்றாலோ வெனின், "நுகரையுகரங் குறுமொழி முதற்கண், வந்த தென்னுயிர்மெய் யாமனைத்துஞ்சாதி, குயிர்முதலா வந்தனையு மெய்ப்புணர்ச்சி யினறி, மயலணையு மெனநகர மொறு " இவற்றை விரித்துரைத்து விதியும் விவக்கும் அறிந்துகொள்க. என பது நன்னூல மயிலைநகரகுர மேற்கோள் (எழு. 105).

2 காது கட்டு முதலியவை முற்றுகரமாயின ஏவல விளையும் குற்றுகரமாயின் தொழிற பெயருமாகும்.

இஃது உயிர் மொழிக்கு ஈரூமாறு கூறுகின்றது.

இ - ஷ்: உயிர் ஓள எஞ்சிய இறுதி யாகும் — உயிர்களுள் ஓளகாரம் ஒழிந்தன வெல்லாம் மொழிக்கு ஈரூம்; எ - று,

எனவே, ஓளகாரவியிர் ஈரூகாதாயிற்று. இஃது உயிர்க்கும் உயிர் மெய்க்கும் பொது.

ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஒ என இவை தாமே ஈரூயின. ஆஅ ஈஇ ஊஉ எஎ ஒஒ எனக் குறிலேந்தும் அளபெடைக்கண் ஈரூயின. கா தீ பூ சே கை கோ எனவும், விள கிளி மழு எனவும் வரும். எகர ஓகரம் மேலே விலக்குப. 'அளபெடை மிகுஉ மிகர விறுபெயர்' (சொல் - ௧௨௫) என்பாராதலின், அளபெடைப்பின் வந்த குற்றெழுத்துங் கொள்வர் ஆசிரிய ரென்று உணர்க. ஷெட்டெழுத்தேழும் முதன் மொழியாம் என்னுந் துணையே முன்னுணர்த் துதலின் ஈண்டு அவை ஈரூமென்றும் உணர்த்தினார். (௩௬)

ஓள ஈரூகும் இடம்

எய். கவவோ டியையின் ஓளவு மாகும்.

இஃது ஈரூகாதென்ற ஓளகாரம் இன்னுழியாம் என்கின்றது.

இ - ஷ்: ஓளவும் — முன் ஈரூகாதென்ற ஓளகாரமும், கவ வோடு இயையின் ஆகும். — ககரவகரத்தோடு இயைந்த வழி ஈரூம்; எ - று.

௭ - டு: கௌ வெள என வரும். எனவே, ஒழிந்த உயிரெல்லார் தாமே நின்றும் பதினெட்டு மெய்களோடுங் கூடி நின்றும் ஈரூதல் இதனால் பெற்றும். இதனே ஓளகாரம் ஏனை மெய்க்கண் வாராதென விலக்குதலும் பெற்றும். உயிர் ஈகரத்தோடுகூடி மொழிக்கு ஈரூ மென்பது இதனால் எய்திற்றேனும் அது மொழிக்கு ஈரூகாமை தந்து புணர்ந் துரைத்தலான் உணர்க.¹ இது வரையறை கூறிற்று. (௩௭)

எகர வியிர் மெய்யோ டரூகாமை

எக. எ என வருமுயிர் மெய்யீ ரூகாது.

இஃது எகரத் தானே நின்றவழியன்றி மெய்யோடுகூடினால் ஈரூகா தென விலக்குகின்றது.

இ - ஷ்: எ என வரும் உயிர் மெய் ஈரூகாது — எ என்று கூறப் படும் உயிர் தானே ஈரூவதன்றி யாண்டும் மெய்களோடு இயைந்து ஈரூகாது; எ - று. (௩௮)

ஓகரம் டகாமெய் ஒன்றுடன் ஈரூதல்

எஉ. ஒவ்வும் அற்றே நவ்வலங் கடையே.

இது விலக்கும் வரையறையுங் கூறுகின்றது.

1 தந்து புணர்ந்துரைத்தல்—உள் பொருளலவதனை உள்பொலத் தந்து கூட உணர்த்தல். இங்கு, உயிர் ஈகரத்தோடுகூடி மொழிக்கு ஈரூவதுபோலக் கூறியது தந்து புணர்ந்துரைத்தல்.

இ - ள் : ஒவ்வும் அற்று — ஒகரமும் முன் சொன்ன எகரம் போலத் தானே ஈருவதன்றி மெய்களோடு இயைந்து ஈருகாது, நவ்வலங்கடையே — நகரவொற்றோடு அல்லாத இடத்தில்; எ - று.

எ - று : நொ கொற்று 'நொஅலையனின்னாட்டை' என வரும். (௩௯)

ஏ, ஓ ஓகர மெய்யுட னீருகாமை

எங். ஏ ஓ எனும் உயிர் ஓகாரத் தில்லை.

இது சில உயிர் சில உடலோடேறி முடியாதென விலக்குகின்றது.

இ - ள் : ஏஓ எனும் உயிர் ஓகாரத்தில்லை — ஏஓ என்று கூறப் பட்ட இரண்டுகூறும் தாமே நின்றும் பிறமெய்களோடு நின்றும் ஈருதலன்றி ஓகாரத்தோடு ஈருத வில்லை; எ - று.

எனவே, ஏனையுயிர்கள் ஓகாரத்தோடு ஈருமென்றாயிற்று.

எ - று : உரிஞ, உரிஞா உரிஞீ, உரிஞீ, உரிஞா இவை எச்சமும் வினைப்பெயரும் பற்றி வரும். அஞ்ஞை மஞ்ஞை இவை பெயர். ஏனை யைத் தும் விலக்கப்பட்டன. உரிஞோ என்பது 'கடிசொல்லில்லை' என்பதன்றி கொள்க. (௪௦)

உ, ஊ நகர வகரங்களுடன் ஈருகாமை

எசு. உ ஊ காரம் நவ்வொடு நவிலா.

இதுவும் அது.

இ - ள் : உ ஊகாரம் — உகர ஊகாரங்கள் தாமே நின்றும் பிறமெய்களோடு நின்றும் பயில்வதன்றி, நவ்வொடு நவிலா — நகர வொற்றோடும் வகரவொற்றோடும் பயிலா; எ - று.

எனவே, ஏனையுயிர்கள் ஈகர வகரங்களோடு வருமாயின.

எ - று : ஈகரம் பொருள என வினைப்பெயராகியும், நா நீ நே எனப் பெய ராகியும் நை நொ நோ என வியங்கோளாகியும் வரும். பொருளை என்றுங் காட்டுப. வகரம் உவ வே என வியங்கோளாகியும், உவா செவ்வீ வீ வை எனப் பெயராகியும் வரும். ஒருவ ஒருவா ஒருவி ஒருவீ ஒளவை என்றுங் காட்டுப. ஈண்டு விலக்காத ஏனை யுயிர்களோடு வந்த நகரவகரங்கள் அக்காலத்து வழங் கினவென்று கோடும், இவ்விதியால் இனி நவிலா என்றதனானே வகர வகரம் கதவு துரவு குவவு புணர்வு நுகர்வு நொவ்வு கவ்வு எனப் பயின்று வருதலுங் கொள்க. (௪௧)

சகர வகரம் இருமொழிக்கு ஈருதல்

எரு. உச்ச காரம் இருமொழிக் குறித்தே.

இது சகர உகாரம் பலசொற்கு ஈரும் வாராது இருசொற்கு ஈரு மென்று வரையறை கூறுகின்றது.

இ - ள் : உச்சகாரம் — உகரத்தோடு கூடிய சகாரம், இரு மொழிக்கே உரித்து — இரண்டு மொழிக்கே ஈரும்; எ - று.

எனவே, பன்மொழிக்கு ஈருகா தென்றவாறாயிற்று. உரித்தே யென்னும் சகாரம் மொழிக்கே யெனக் கூட்டுக.

எ - டு : உச; இஃது உளுவின் பெயர். முச; இது குரங்கினுள் ஒரு சாசி. பசு என்பதோ வெனின், அஃது ஆரியச் சிதைவு. கச்சு குச்சு என்றும் போல்வன குற்றுக்கரம். உகரம் ஏறிய சகரம் இருமொழிக்கு ஈருமெனவே ஏனை உயிர்கள் ஏறிய சகரம் பன்மொழிக்கு ஈருமாயிற்று. உச உசா விசி சே கச்சை சோ எனப் பெயராயுந், தஞ்ச எஞ்சா எஞ்சி மூசி மூகு என எச்சமாயும் வரும். அச்சோ என வியப்பாயும் வரும். இன்னும் இவை வழக்கின்கட் பலவா மாறும் உணர்க. (சஉ)

பகர வகரம் ஒரு மொழிக்கே ஈருதல்

எசு. உப்பகாரம் ஒன்றென மொழிப

இருவயின் நிலையும் பொருட்டா கும்மே.

இஃது ஒருசொல் வரையறையும் அஃது ஒசை வேற்றுமையால் இரு பொருள் தருமெனவும் கூறுகின்றது.

இ - ள் : உப்பகாரம் ஒன்றென மொழிப -- உகரத்தோடு கூடிய பகரம் ஒருமொழிக்கல்லது பன்மொழிக்கு ஈருகா தென்று கூறுவர் புலவர், இருவயினிலையும் பொருட்டாகும்மே -- அது தான் தன்வினை பிறவினை யென்னும் இரண்டிடத்தும் நிலைபெறும் பொருண்மைத்தாம் ; எ - று.

எ - டு : தபு என வரும். இது படுத்தல் கூற நீ சா வெனத் தன் வினையாம். எடுத்துக்கூற நீ ஒன்றனைச் சாவப்பண்ணெனப் பிறவினையாம்¹. உப்பு கப்பு என்றும் போல்வன குற்றுக்கரம். உகரத்தோடு கூடிய பகரம் ஒன்றெனவே ஏனை உயிர்களோடு கூடிய பகரம் பன்மொழிக்கு ஈராய் பல பொருள் தரும் என்றாயிற்று. மறத்தப துப்பா என எச்சமாயும், நம்பி செம்பு பே பெதும்பை எனப் பெயராயும், போ என வல்லாயும் வரும். இவற்றைப் பிற சொற்களோடும் ஒட்டிக. ஏனை ஈகார பகரம் இடக்கராய் வழங்கும். (சகஉ)

ஈருகா உயிர் மெய் இன்னவகையில் ஆமெனல்

எஎ. எஞ்சிய வெல்லாம் எஞ்சுதல் இலவே.

இது முன்னர் மொழிக்கு ஈரும் என்றவற்றுள் எஞ்சி நின்றன மொழிக்கு ஈருமாறும் மொழிக்கு ஈருகா என்றவை தம்பெயர் கூறுங்கான் மொழிக்கு ஈரு மாறும் கூறுகின்றது.

இ - ள் : எஞ்சியவும் எஞ்சுத லில - 'கவலோடியையின்' (எழு - எ0) என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பதினோருயிரும் பதினெட்டு மெய்க்கண்ணும் வந்து மொழிக்கு ஈரு மென்ற பொது விதியிற், பின்னை விசேடித்துக் கூறியவற்றை ஒழிந்தனவும் மொழிக்கு ஈரு தற்கு ஒழிவில, எல்லாம் எஞ்சுதலில -- மொழிக்கு ஈருகாதேன்ற உயிர்மெய்களுந் தம்பெயர் கூறும்வழி ஈருதற்கு ஒழிவில ; எ - று.

1 இதனால், ஆங்கிலத்திற்போல பன்னிடத்தமிழிலும் அசையமுததம் (accent) ஒரு சொல்லின் வகையையும் பொருளையும் வேறுபடுத்திற் நெனப்பதை அறியலாம்.

எல்லா மென்றது சொல்லினெச்சஞ் சொல்லியாங் குணர்த்தல் என்னும் உத்தி¹. உம்மை விரிங்க ஈண்டு எஞ்சிய வென்றது முன்னர் உதாரணங் காட்டிய ஞகாரமும் ஈகாரமும் ககாரமுஞ் சகாரமும் பகாரமும் ஒரு மொழிக்கும் ஈருகாத ஈகாரமும் ஒழிந்த பன்னிரண்டு மெய்க்கண்ணும் எகாரமும் ஒகாரமும் ஒள்காரமும் ஒழிந்த ஒன்பதுயிரும் ஏறி மொழிக்கு ஈராய் வருவனவற்றை யென்று உணர்க.

௭ - ௮ : வருக புகா வீக்கி புகீ செகு புகு ஈக்கே மங்கை எங்கோ எனவும், கட்ட கடா மடி மட மடு படு படை எனவும் (இதற்கு ஏகார ஓகாரங்கள் ஏறி வருவன உளவேற் கொள்க), மண்ண எண்ணு கண்ணி உணீ கணு கண்ணா பண்ணை எனவும் (இதற்கு ஏகார ஓகாரங்கள் ஏறி வருவன உளவேற் கொள்க), அத புதா பதி வதீ அது கைது தத்தை அந்தோ எனவும் (இதற்கு ஏகாரம் ஏறி வருவன உளவேற் கொள்க), கம கெனமா அம்மி மீ செம்மு கொண்மு யாமை காத்தும்வம்மோ எனவும் (இதற்கு ஏகாரம் ஏறிவருவன உளவேற் கொள்க), செய காயா கொய்யு ஐயை ஐயோ எனவும் (இதற்கு இகா ஈகார உகா ஓகாரங்கள் ஏறி வருவன உளவேற் கொள்க), வர தாரா பரி குரீ கரு வெரு நாரை எனவும் (இதற்கு ஏகார ஓகாரங்கள் ஏறி வருவன உளவேற் கொள்க), சில பலா வலி வல் வலு கொல்லா வல்லே கலை எனவும் (இதற்கு ஓகாரம் ஏறி வருவன உளவேற் கொள்க). தொழ விழா நாழி வழி மழு எழு தாழை எனவும் (இதற்கு ஏகார ஓகாரங்கள் ஏறி வருவன உளவேற் கொள்க), உள உள்ளா வெள்ளி குளீ உளு எள்ளு களை எனவும் (இதற்கு ஏகார ஓகாரங்கள் ஏறி வருவன உளவேற் கொள்க), கற்ற கற்றா உறி உறீ மறு உறு நற்றை எற்றே எனவும் (இதற்கு ஏகாரம் ஏறி வருவன உளவேற் கொள்க), ஈன களு வன்னி துனீ முன்னு தன்னா என்னே அன்னை அன்னே எனவும் வரும். இவற்றுட் பெயராயும் வினையாயும் வருவன உணர்க. இவற்றுட் ககா ஈகாங்கள் விலக்காத ஒன்பதும் வந்தன. ஆக ஈறு நூற்றுநாற்பத்துமும் உதாரணமில்லாத பதினெட்டும் ஆக நூற்றுபத்தொன்று² வகரம் மொழிக்கு ஈருகாதென்பது பெரும்பான்மையாதலிற் கூறிற்றிலர். இனி ககாரமும் ஒள்காரமும் ஏறாத மெய் பதினைந்தும் எகாரமும் ஒகாரமும் ஏகாரமும் உகாரமும் ஊகாரமும் ஏறாத மெய்களுந் தம் பெயர் கூறுங்கான் மொழிக்கு ஈருமாயு, பப்பெரிது செளஅழகிது ஞௌதீது என வரும். ஏனையவற்றோடும் இவ்வாறே ஒட்டிக. கெக்குறைந்தது கொத்தீது ஞெவ்வழகிது ஞொத்தீது தந்தன்று நூப்பெரிது வச்சிரிது வூப்பெரிது என எல்லாவற்றையும் இவ்வாறே ஒட்டிக. இன்னும் எல்லாம் என்றதனானே கந்தன்று ஆகன்று என மொழிக்கு ஈருவனவுந் தம்பெயர் கூறும் வழி ஆமென்று கொள்க. (சசு)

1 "சொல்லி னெச்சஞ்சொல்லியாங் குணர்த்தல்" - சொல்லிற்றறலாற் பெறப்படும் பொருளையும் அடுத்ததாறியாவருக் கொள்ள வைத்தல்; அஃது, "எஞ்சியவெல்லா மெடுகதலிவ" (எழு. 77) என்புமி, எல்லாமென்பதனை எச்சப்படுத்தற்கு ஆகாதன இருபத்தாறு கொண்டவழியும் அதனை எடுத்தோதிற் சிறப்பின்றென்று கொள்ளுக என்பது " (பிராசிரியம்).

2 "இதற்கு ஏகார ஓகாரங்கள் ஏறிவருவன உளவேற்கொள்க" என்ப பல மெய்க் குக கூறியிருப்பதாலும்; என்னே அன்னே, ஐயோ எனற வடிவங்கள் காட்டாக கொள்ளப்பட்டிருப்பதாலும்; அடே, வீணே, ஐயே, ஏறே, அரோ முதலிய வடிவங்கள் வழக்கிலிருப்பதாலும், காட்டுக காட்டப்படாத ஏகார ஓகார உயிர் மெய்யீறுகட்கெல்லாம் காட்டுண்டென அறிக.

நச்சுனாகவீனியர் ஈற்றின் மொத்தத்தொகை கூறுமிடத்து. "ஆக ஈறு நூற்று நாற்பத்து மூன்றும் உதாரணமில்லாத பதினெட்டும் ஆக" என்பது, ஆக ஈறுநூற்று நாற்பத்தொன்றும் உதாரணமில்லாத இருபதும் என்றிருத்தல் வேண்டும்.

மொழியிலும் மெய்கள்

எஅ. ஞ ண ந ம ன ய ர ல வ ழ ள எ ன் னு ம்
அப்பதி னென்றே புள்ளி யிறுதி.

இது முன்னர் உயிர் ஈரூமாறு உணர்த்திப் புள்ளிகளுள் ஈரூவன இவை யென்கின்றது.

இ - ள் : ஞ ண ந ம ன ய ர ல வ ழ ள எ ன் னு ம் அப்பதி னென்றே புள்ளி யிறுதி — ஞ ண ந ம ன ய ர ல வ ழ ள வென்று கூறப்பட்ட பதினென்றுமே புள்ளிகளில் மொழிக்கு ஈரூவன ; எ - று.

எ - று : உரிஞ், மண், பொருச், நிரும், பொன். வேய், வேர், வேல், தெவ், வீழ், வேள் என வரும். னகரம் ஈற்று வையாது மகரத்தோடு வைத்தது வழக்குப் பயிற்சியும் மயக்க இயைபுட் ளோக்கி. (௪௫)

நகாமெய் இருமொழிக்கு ஈரூதல்

எகூ. உச்ச காரமொடு நகாரஞ் சிவணும்.

இது மேற் பொதுவகையான் ஈரூவனவற்றுள் வரையறைப்படுவது இது வென்கின்றது.

இ - ள் : உச்சகாரமொடு நகாரஞ் சிவணும் — உகாரத்தோடு கூடிய சகரம் இருமொழிக் கீரூயவாறு போல நகரவொற்றும் இரு மொழிக்கல்லது ஈரூகாது ; எ - று.

எ - று : பொருச் வெரிச் என வரும்.

(௪௬)

ஞகாமெய் ஒரு மொழிக்கே ஈரூதல்

அய். உப்ப காரமொடு ஞகாரையும் அற்றே
அப்பொருள் இரட்டா திவணை யான.

இதுவும் அது.

இ - ள் : உப்பகாரமொடு ஞகாரையும் அற்றே — உகாரத் தோடு கூடிய பகரத்தோடு ஞகரமும் ஒத்து ஒரு மொழிக்கு ஈரூம், இவ்ணையான அப்பொருள் இரட்டாது — இவ்விடத்து ஞகாரத் தின் கண்ணுள் அப்பொருள் பகரம்போல இருபொருட் படாது ; எ - று.

எ - று : உரிஞ் என வரும். ஞகாரம் ஒரு மொழிக்கு ஈரூதலின் நகரத் தின் பின் கூறினார். இவ்ணை யென்னும் ஐகாரம் அகை. (௪௭)

வகாமெய் நான்மொழிக்கு ஈரூதல்

அக. வகரக் கிளவி நான்மொழி ஈற்றது.

இதுவும் அது.

இ - ள்: வகரக் கிளவி நான்மொழி ஈற்றது — வகரமாகிய எழுத்து நான்கு மொழியின் ஈற்றதாம்; எ - று.

எ - று: அவ் இவ் உவ் தெவ் என வரும். கிளவி ஆகுபெயர், எழுத்துக் கிளவியாதற்கு உரித்தாமாதலின். (சஅ)

அஃறிணைக்கண் னகரவீற்று மொழிகள் ஒன்பது

அஉ. மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைந்த
னகரத் தொடர்மொழி ஒன்பபி தென்ப
புகரறக் கிளந்த அஃறிணை மேன.¹

இதுவும் அது; வரையறை கூறுதலின்.

இ - ள்: புகரறக் கிளந்த அஃறிணை மேன — குற்றமறச்சொல் லப்பட்ட அஃறிணைப்பெயரிடத்து, மகரத்தொடர்மொழி மயங்கு தல் வரைந்த னகரத் தொடர்மொழி ஒன்பபிது என்ப — மகர ஈற் றுத் தொடர்மொழியோடு மயங்கா தென்று வரையறைப்பட்ட னகர ஈற்றுத் தொடர்மொழி ஒன்பதென்று கூறுவர் ஆசிரியர்; எ - று.

ஆய்தம் விகாரம்.

எ - று: எகின், செகின், விழன், பயின், குயின், அழன், புழன், கடான், வயான் என வரும். எகின் எகினம் என்றற்போல வேறொர் பெயராய்த் திரி வனவுஞ் சந்தியால் திரிவனவுமாய் ஈற்றுள் திரிபுடையன களைந்து ஒன்பதும் வருமேற் கண்டொள்க. எல்ம் நிலன், பிலம் பிலன், கலம் கலன், வலம் வலன், உலம் உலன், குலம் குலன், கடம் கடன், பொலம் பொலன், புலம் புலன், நலம் நலன், குளம் குளன், வளம் வளன் என இத்தொடக்கத்தன தம்முள் மயங்குவன. வட்டம் குட்டம், தூடம் பாடம் இவைபோல்வன மயங்காதன. வரையறை னகரத்தின்மேற் செல்லும். மயங்காவெனவே மயக்கமும் பெற்றும்.

மொழிமரபு முற்றிற்று.

1 " மகரத் தொடர்மொழி.....அஃறிணை மேன " என்று, எகின், செகின், எயின், வயின், குயின், அழன், புழன், புலான், கடான் என வரும் ஒன்பதும் மயங்காதன வெனக்கொள்ளின, பயியன், வலியன், வயாவன், கயான், அலவன், கலவன், குறு மன், மறையன், குகலயன் முதலாயின மயங்காபெகு வென மறுக்க " என்பது நன்னூல மயிலகரக்குரை (நா. 121).

௩. பிறப்பியல்

[எழுத்துக்களின் பிறப்பிலக்கணம் உணர்த்துவது.]

க. எழுத்துக்கள் பொதுவாகப் பிறக்குமாறு

அங். உந்தி முதலா முந்துவளி தோன்றித்
தலையினும் மிடற்றினும் நெஞ்சினும் நிலைஇப்
பல்லும் இதழும் நாவும் மூக்கும்
அண்ணமும்¹ உளப்பட எண்முறை நிலையான்
உறுப்புற் றமைய நெறிப்பட நாடி
எல்லா எழுத்தும் சொல்லங் காலைப்
பிறப்பின் ஆக்கம் வேறுவேறியல
திறப்படத் தெரியுங் காட்சி யான.

என்பது சூத்திரம். இவ்வோத்து எழுத்துக்களினது பிறப்பு உணர்த்து
தலிற் பிறப்பிய லென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. சார்பிற் றேற்றத்து எழுத்துந்
தனிமெய்யும் மொழியி னன்றி உணர்த்தலாகாமையின் அவை பிறக்கும்
மொழியை மொழிமாயி னை உணர்த்திப் பிறப்பு உணர்த்த வேண்டெலின்
தூன்மாயின் பின்னர் வையாது இதனை மொழிமாயின் பின்னர் எவத்தார்.

இச்சூத்திரம் எழுத்துக்களினது பொதுப்பிறவி இத்துணை நிலைக்களத்து
நின்று புலப்படு மென்கின்றது.

இ - ள்: எல்லா எழுத்தும் பிறப்பின் ஆக்கஞ் சொல்லங்
காலை — தமிழெழுத்து எல்லாவற்றிற்கும் ஆசிரியன் கூறிய பிறப்
பினது தோற்றரவை யாங் கூறுமிடத்து, உந்திமுதலாத் தோன்றி
முந்து வளி — கொப்பூழடியாகத் தோன்றி முந்துகின்ற உதான
னென்னுங் காற்று, தலையினும் மிடற்றினும் நெஞ்சினும் நிலைஇ --
தலையின்கண்ணும் மிடற்றின்கண்ணும் நெஞ்சின்கண்ணும் நிலை
பெற்று, பல்லும் இதழும் நாவும் மூக்கும் அண்ணமும் உளப்பட
எண்முறை நிலையான் உறுப்புற்று -- பல்லும் இதழும் நாவும்
மூக்கும் அண்ணமு மென்ற ஐந்துடனே அக்காற்று, நின்ற தலை
யும் மிடறும் நெஞ்சங் கூட எட்டாகிய முறைமையையுடைய தன்
மையோடு கூடிய உறுப்புக்களோடு ஒன்றுற்று, அமைய -- இங்ங
னம் அமைதலானே, வேறுவேறு இயல -- அவ்வெழுத்துக்களது
தோற்றரவு வேறுவேறு புலப்பட வழங்குதலையுடைய, காட்சி

1 எழுத்தைப் பிறப்பித்தற்கு இடமும் உறுப்பும் என இரண்டு வேண்டும். எழுத்தின்
இனத்தன்மையைத் தோற்றமும் நெஞ்சு தொண்டை முதலியவை இடம்; தனித்
தனி எழுத்தைத் தோற்றமும் நாவ முதலியவை உறுப்பு. மூக்கைத் தொண்டையி
யா உறுப்பென்றார்; நன்னூலார் இடமென்றார். இருவரும் தலையை ஓர் இட
மாகக் கொண்டனர். இஃது உடலு னாலுக்கும் ஒலி னாலுக்கும் பொருந் துவதாயத்
தோன்றவில்லை.

யான நாடி நெறிப்பட — அதனை யறிவான் ஆராய்ந்து அவற்றின் வழியிலே மனம்பட, திறப்படத் தெரியும் — அப் பிறப்பு வேறு பாடுகளெல்லாங் கூறுபட விளங்கும்; எ - று.

சொல்லுங்காலே வளி நிலைபெற்று உறுப்புக்களற்று இங்ஙனம் அமைதலானே அவை வழங்குதலையுடைய; அவற்றின் வழக்கம் அவற்றின் வழியிலே மனந் திறப்படத் தெரியுமெனக் கூட்டி உரைத்துக் கொள்க. இங்ஙனங் கூறவே முயற்சியும் முயலுங் கருத்தாவும் உண்மை பெற்றாம். (க)

உ. உயிரெழுத்துக்கள் பிறக்குமாறு

எல்லா உயிர்களும் பொதுவாகப் பிறக்கும் வகை

அச. அவ்வழிப்

பன்னீ ருயிரும் தந்நிலை திரியா

மிடற்றுப் பிறந்த வளியின் இசைக்கும்.

இஃது உயிரெழுத்திற்குப் பொதுப்பிறவி கூறுகின்றது.

இ - ள்: பன்னீருயிருந் தந்நிலை திரியா — பன்னிரண்டு உயிருந் தத்தம் மாத்திரை திரியாவாய், அவ்வழிப் பிறந்த — அவ்வுந்தியிடத்துப் பிறந்த, மிடற்று வளியின் இசைக்கும் — மிடற்றின் கண் நிலைபெற்ற காற்றின ஒலிக்கும்; எ - று.

எனவே குற்றியலிகாமுங் குற்றியலுகாமுந் தந்நிலை திரியு மென்றாயிற்று. அவ்வெழுத்துக்களைக் கூறி உணர்க. (உ)

அ, ஆ பிறக்குமாறு

அரு. அவற்றுள்,

அ ஆ ஆயிரண் டங்காந் திய லும்.

இஃது அவ்வுயிர்களுட் சிலவற்றிற்குச் சிறப்புப் பிறவி கூறுகின்றது.

இ - ள்: அவற்றுள் — முற்கூறிய பன்னிரண்டு உயிர்களுள், அ ஆ ஆயிரண்டு — அகர ஆகாரங்களாகிய அவ்விரண்டும், அங்காந்து இயலும் — அங்காந்து கூறும் முயற்சியாற் பிறக்கும்; எ - று.

முயற்சி உயிர்க்கிழவன் கண்ணது. அ ஆ என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (ங)

இகாம் முதலியன பிறக்குமாறு

அகா. இ ஈ எ ஏ ஐயென இசைக்கும்

அப்பால் ஐந்தும் அவற்றோ ரன்ன

அவைதாம்

அண்பல் முதல்நா விளிம்புறல் உடைய.

இதுவும் அது.

இ - ன் : இ ஈ எ ஏ ஐ என இசைக்கும் அப்பாலைந்தும் — இ ஈ எ ஏ ஐ என்று கூறப்படும் அக்கூற்று ஐந்தும், அவற்றோரன்ன — அகர ஆகாரங்கள்போல அங்காந்து கூறும் முயற்சியாற் பிறக்கும், அவைதாம் அண்பல் முதல் நா விளிம்பு உறல் உடைய — அவைதாம் அங்ஙனம் பிறக்குமாயினும் அண்பல்லும் அடிநா விளிம்பும் உறப் பிறக்கும் வேறுபாடுடைய ; எ - று.

அண்பல் வினைத்தொகை. எனவே, நாவிளிம்பு அணுகுதற்குக் காரணமான பல்லென்று அதற்கோர் பெயராயிற்று. இ ஈ எ ஏ ஐ என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (ச)

உகா முதலியன பிறக்குமாறு

அ.எ. உ ஊ ஒ ஓ ஔ என இசைக்கும்
அப்பால் ஐந்தும் இதழ்குவிற் தியலும்.

இதுவும் அது.

இ - ன் : உ ஊ ஒ ஓ ஔ என இசைக்கும் அப்பாலைந்தும் — உ ஊ ஒ ஓ ஔ என்று சொல்லப்படும் அக்கூற்று ஐந்தும், இதழ் குவிந்து இயலும் — இதழ்குவித்துக் கூறப் பிறக்கும் ; எ - று.

உ ஊ ஒ ஓ ஔ என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (ரு)

உயிர்க்கும் மெய்க்கும் ஓடு பொது விதி

அ.அ. தத்தம் திரிபே சிறிய என்ப.

இது முற்கூறிய உயிர்க்கும் மேற்கூறும் மெய்க்கும் பொது விதி கூறிச் சிங்களோக்காகக் கிடந்தது.

இ - ன் : தத்தம் திரிபே சிறிய என்ப — உயிர்களும் மெய்களும் ஒவ்வொரு தானங்களுட் பிறப்பனவற்றைக் கூட்டிக் கூறினோமாயினும் நுண்ணுணர்வான் ஆராயுமிடத்துத் தம்முடைய வேறுபாடுகள் சிறியவாக உடைய என்று கூறுவர் புலவர் ; எ - று.

அவை எடுத்தல் படுத்தல் நலிதல் விலங்கல் என்றவாற்றினுந் தலைவளி¹ நெஞ்சுவளி மிடற்றுவளி மூக்குவளி என்றவாற்றினும் பிறவாற்றினும் வேறுபடுமாறு நுண்ணுணர்வுடையோர் கூறி உணர்க. ஐ விலங்கலுடையது.² வல் லின் தலைவளியுடையது.³ மெல்லினம் மூக்குவலி யுடையது. இடையினம் மிடற்றுவலி யுடையது. ஏனையுங் கூறிக் கண்டு உணர்க. (சு)

ங. மெய்யெழுத்துக்கள் பிறக்குமாறு

க, ங

அ.க. ககார ஙகாரம் முதல்நா அண்ணம்.

இது மெய்களுட் சிலவற்றிற்குப் பிறப்புக் கூறுகின்றது.

1 தலைவளி எழுத்திற்குப் பயன்படுவதாயத் தெரியவில்லை.

2 விலங்கல் — நலிதலை அடுத்த படுத்த சொற்களைச் சேர்த்துக் கூறும்பொது உள்ள ஓசை.

3 வல்லினம் நெஞ்சுவளியுடையதென்பதே பொருத்தமானது.

இ - ள் : ககார ங்காரம் முதல் நா அண்ணம் — ககாரமும் ங்காரமும் முதல் நாவும் முதல் அண்ணமும் உறப் பிறக்கும் ; எ - று.

உயிர்மெய்யாகச் சூத்திரத்துக் கூறினுந் தனிமெய்யாகக் கூறிக் காண்க. முதலை இரண்டிற்குங் கூட்டுக. க ங என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (எ)

ச, ரு

கூயி. சகார ருகாரம் இடைநா அண்ணம்.

இதவும் அது.

இ - ள் : சகார ருகாரம் இடைநா அண்ணம் — சகாரமும் ருகாரமும் இடைநாவும் இடையண்ணமும் உறப் பிறக்கும் ; எ - று.

இடையை இரண்டிற்குங் கூட்டுக. ச ரு என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (அ)

ட, ண

கூக. டகார ணகாரம் நுனிநா அண்ணம்.

இதவும் அது.

இ - ள் : டகார ணகாரம் நுனி நா அண்ணம் — டகாரமும் ணகாரமும் நுனிநாவும் நுனியண்ணமும் உறப் பிறக்கும் ; எ - று.

நுனியை இரண்டிற்குங் கூட்டுக. ட ண என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (க)

மேலனவற்றிற்கு ஒர் ஐயத் தீர்த்தது

கூஉ. அவ்வாறெழுத்தும் மூவகைப் பிறப்பின.

இது மேலனவற்றிற்கோர் ஐயம் அகற்றியது.

இ - ள் : அவ்வாறெழுத்தும் மூவகைப் பிறப்பின — அக்கூறப் பட்ட ஆறெழுத்தும் மூவகையாகிய பிறப்பினை உடைய ; எ - று.

எனவே, அவை ககாரம் முதல் நாவினும் ங்காரம் முதல் அண்ணத்தினும் பிறக்குமென்று இவ்வாறே நிரனிறைவையான் அறுவகைப் பிறப்பின அல்ல என்றார். (ஐ)

த, த்

கூங். அண்ணம் நண்ணிய பல்முதல் மருங்கில்

நா நுனி பரந்து மெய்யுற ஒற்றத்

தாம்இனிது பிறக்குந் தகார நகாரம்.

இது மெய்களுட் சிலவற்றிற்குப் பிறவி கூறுகின்றது.

இ - ள் : அண்ணம் நண்ணிய பல்முதல் மருங்கில் — அண்ணத்தைச் சேர்ந்த பல்வின தடியாகிய இடத்தே, நா நுனி பரந்து மெய்யுற ஒற்ற — நாவினது நுனி பரந்து சென்று தன் வடிவு

மிகவும் உறும்படி சேர, தகார நகாரந்தாம் இனிது பிறக்கும் — தகார நகார மென்றவைதாம் இனிதாகப் பிறக்கும்; எ - று.

த ந என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. முன்னர் உறுப்புற்று அமைய என்று கூறி ஈண்டு மெய்யுற ஒற்ற என்றார். சிறிது ஒற்றவும் வருடவும் பிறப்பன¹ உளவாகலின். (௧௧)

ற, ன

௧௪. அணரி நுனிநா அண்ணம் ஒற்ற
றலிகான் னலிகான் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்.

இதுவும் அது.

இ - ள்: நுனி நா அணரி அண்ணம் ஒற்ற — நாவினது நுனி மேனோக்கிச் சென்று அண்ணத்தைத் தடவ, றலிகான் னலிகான் ஆயிரண்டும் பிறக்கும் — றகார னகாரமாகிய அவ்விரண்டும் பிறக்கும்; எ - று.

இது முதலாக டெடுங் கணக்கு முறையன்றி நாவதிகாரம்² பற்றிக் கூறு கின்றார்.

ற ன என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (௧௨)

ர, ம

௧௫. நுனிநா அணரி அண்ணம் வருட
ரகாரம் முகாரம் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்.

இதுவும் அது.

இ - ள்: நுனி நா அணரி அண்ணம் வருட — நாவினது நுனி மேனோக்கிச் சென்று அண்ணத்தைத் தடவ, ரகார முகாரம் ஆயிரண்டும் பிறக்கும் — ரகார முகாரமாகிய அவ்விரண்டும் பிறக்கும்; எ - று.

ர மு என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க. (௧௩)

ல, ன

௧௬. நாவிலிம்பு விங்கி யண்பல் முதலுற
ஆவயின் அண்ணம் ஒற்றவும் வருடவும்
லகார ளகாரம் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்.

இதுவும் அது.

இ - ள்: நா விங்கி விளிம்பு அண்பல் முதலுற — நா மேனோக் கிச் சென்று தன் விளிம்பு அண்பல்லி னடியிலே உருநிற்க, ஆவ

1 சிறிது ஒற்றப் பிறப்பன லகார னகாரங்கள்; சிறிது வருடப் பிறப்பன ரகார முகாரங்கள்.

2 நாவதிகாரம் - நாவினால் ஏற்பட்ட முறைமை.

யின் அண்ணம் ஒற்ற லகாரமாய் — அவ்விடத்து அவ்வண் ணத்தை அந்நாத் தீண்ட லகாரமாயும், ஆவயின் அண்ணம் வருட ளகாரமாய் — அவ்விடத்து அவ்வண்ணத்தை அந்நாத் தடவ ளகாரமாயும், இரண்டும் பிறக்கும் — இவ்விரண்டெழுத்தும் பிறக்கும்; எ - று.

ல ள என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க.

இத்துணையும் நாவதிகாரங் கூறிற்று.

(கச)

ப, ம

கௌ. இதழியைந்து பிறக்கும் பகார மகாரம்.

இதாவும் அது.

இ - ள்: இதழ் இயைந்து பிறக்கும் பகார மகாரம் — மேலீத முங் கீழிதமுந் தம்மிற் கூடப் பகாரமும் மகாரமும் பிறக்கும்; எ - று.

ப ம என இவற்றின் வேறுபாடு உணர்க.

(கடு)

வ

கௌ. பல்வீதழ் இயைய வகாரம் பிறக்கும்.

இது வகாரம் பிறக்குமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள்: பல் இதழ் இயைய வகாரம் பிறக்கும் — மேற்பல் லுங் கீழிதமுங் கூட வகாரமானது பிறக்கும்; எ - று.

வ என வரும். இதற்கும் இதழ் இயைதலின் மகரத்தின் பின்னர் வைத்தார்.

(கசு)

ய

ககூ. அண்ணம் சேர்ந்த மிடற்றெழு வளியிசை

கண்ணுற் றடைய யகாரம் பிறக்கும்.

இது யகாரம் பிறக்குமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள்: எழுவளி மிடற்றுச் சேர்ந்த இசை — உந்தியி லெழுந்த காற்று மிடற்றிடத்துச் சேர்ந்த அதனாற் பிறந்த ஓசை, அண்ணங் கண்ணுற்று அடைய — அண்ணத்தை அணைந்து உரலாணி¹ இட்டாற்போலச் செறிய, யகாரம் பிறக்கும் — யகார வொற்றுப் பிறக்கும்; எ - று.

ஆணி — மரம். ய என — வரும்.

(கஎ)

1 உரலாணி - உரற்குழி பள்ளமாகியபாவி அடியில் துளைவிழுந்தபின் அதை அடைக் கும்படி செறிக்கும் மரத்துண்டு.

மெய்தெரி வளி யெனவே பொருள் தெரியா முற்கும் வீளையும் முயற்சியா னுமெனினும் பொருள் தெரியாமையின் அவை கழியப்பட்டன. எனவே, சொல் லப் பிறந்து சொற்கு உறுப்பாம் ஒசையை இவர் எழுத்தென்று வேண்டுவ ரென உணர்க,

‘நிலையும் வளியும் முயற்சியும் மூன்று

மியல நடப்ப தெழுத்தெனப் படுமே.’

என்றாராகலின்.

(உ௦)

பிறப்பியல் முற்றிற்று.

சு. புணரியல்

[எழுத்துக்களின் புணர்ச்சி யிலக்கணம் உணர்த்துவது]

சு. மொழிகளின் முதலும் ஈறும்

மொழிக்கு முதலினும் இறுதியினும் வரும் எழுத்துக்கள்

க௦௩. மூன்றுதலை யிட்ட முப்பதிற் றெழுத்தின்

இரண்டுதலை யிட்ட முதலா இருபஃது

அறுநான் கிற்கொடு நெறிநின் றியலும்

எல்லா மொழிக்கும் இறுதியும் முதலும்

மெய்யே உயிரென்று ஆயீ ரியல.

என்பது சூத்திரம். மொழிமரபிற் கூறிய மொழிகளைப் பொதுவகையாற் புணர்க்கும் முறைமை உணர்த்தினமையிற் புணரிய லென்று இவ்வோத்திற்குப் பெயராயிற்று. ஈண்டு முறைமை யென்றது மேற் செய்கை யோத்துக்களுட் புணர்த்தற்கு உரியவாக ஈண்டுக் கூறிய கருவிகளை.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மொழிமரபிற் கூறிய மொழிக்கு முதலா மெழுத்தும் மொழிக்கு ஈறா மெழுத்தும் இத்துணை யென்றலும், எல்லா மொழிக்கும் ஈறும் முதலும் மெய்யும் உயிரு மல்லது இல்லை யென்று வரையறுத்தலும், ஈறும் முதலுமாக எழுத்து நாற்பத்தாறு உளவோ வென்று ஐயற்றார்க்கு எழுத்து முப்பத்து மூன்றுமே அங்ஙனம் ஈறும் முதலுமாய் நிற்ப தென்று ஐயமுறுத்தலும் கூதலிற்று.

இ - ள்: முதல் இரண்டு தலையிட்ட இருபஃது ஈறு அறுநான் காகும் மூன்று தலையிட்ட முப்பதிற்றெழுத்தினொடு — மொழிக்கு முதலா மெழுத்து இரண்டை முடியிலே யிட்ட இருபஃதும் மொழிக்கு ஈறுமெழுத்து இருபத்துநான்கு மாகின்ற மூன்றை முடியிலே யிட்ட முப்பதாகிய எழுத்துக்களோடே, நெறிநின்று இய லும் எல்லா மொழிக்கும் — வழக்கு நெறிக்கணின்று நடக்கும் மூவகை மொழிக்கும், மெய்யே உயிரென்று ஆயீரியல இறுதியும் முதலும் — மெய்யும் உயிரு மென்று கூறப்பட்ட அவ்விரண்டு ஐயல்பிணையுடைய எழுத்துக்களே ஈறும் முதலும் ஆவன; எ - று.

இருபத்திரண்டு முதலாவன பன்னிருயிரும் ஒன்பது உயிர்மெய்யும் மொழிமுதற் குற்றியலுகரமுமாம். இருபத்து நான்கு ஈராவன பன்னிருயிரும் பதினொரு புள்ளியும் ஈற்றுக் குற்றியலுகரமுமாம். மெய்யை முற்கூறினார் நால்வகைப் புணர்ச்சியும் மெய்க்கண் நிகழுமாறு உயிர்க்கண் நிகழா வென்றற்கு.

௭ - ௮ : மரம் என மெய்முதலும் மெய்யீறும், இலை என உயிர் முதலும் உயிரீறும், ஆல் என உயிர்முதலும் மெய்யீறும், விள என மெய் முதலும் உயிரீறும். மொழியாக்கம் இயல்பும் விகாரமு மென இரண்டாம். உயிர் தாமே நின்று முதலும் ஈறு மாதல் இயல்பு. அவை மெய்யோடு கூடி நின்று அங்குன மாதல் விகாரம். (க)

மொழியிறுதி மெய்கள் புள்ளி பெறுதல்

க௦௪. அவற்றுள்

மெய்யீ ரெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்.

இது முற்கூறியவாற்றால் தனிமெய் முதலாவான் சென்றதனை விலக்கின் எய்தியது விலக்கிற்று.

இ - ள் : அவற்றுள் — முற் கூறிய மெய்யும் உயிருமென்ற இரண்டினுள், மெய்யீறு எல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல் — மெய் மொழிக்கு ஈராயவை யெல்லாம் புள்ளி பெற்று நிற்கும்; எ - று.

எனவே மொழிக்கு முதலாயினவை யெல்லாம் புள்ளி யிழந்து உயிரேறி நிற்கு மென்றாயிற்று. இன்னும் ஈற்று மெய் புள்ளிபெற்று நிற்கு மென்ற தனானே உயிர்முதன்மொழி தம்மேல் வந்தால் அவை உயிரேற இடங்கொடுத்து நிற்கு மென்பதாஉங் கூறினாராயிற்று. இவ்விதி முற்கூறியதன்றோ வெனின் ஆண்டுத் தனிமெய் பதினெட்டும் புள்ளி பெற்று நிற்கு மென்றும் அவைதாம் உயிரேறுங்காற் புள்ளி யிழந்து நிற்கு மென்றுங் கூறினார்; ஈண்டு மெய்முதல் மெய்யீறெனப் பொருளுரைக்க வேண்டினமையின் மொழிமுதன் மெய்களும் புள்ளிபெறுமோ வென்று ஐயுற்ற ஐயம் அகற்றக் கூறினா ரென்று உணர்க. மரம் எனப் புள்ளி பெற்று நின்றது அரிதென வந்துழி மரமரி தென்று ஏறி முடிந்தவாறு காண்க. (உ)

குற்றுகாரம் ஒற்றெழுத் தோத்தல்

க௦௫. குற்றிய லுகரமும் அற்றென மொழிப.

இது முன்னர்ப் புள்ளியீற்றுமுன் உயிர் தனித் தியலா தென்று மெய்க்கு எய்துவிக்கின்ற கருவியை எதிரது போற்றி உயிர்க்கும் எய்துவிக்கின்ற கருவிச் சூத்திரம்.

இ - ள் : குற்றியலுகரமும் அற்றென மொழிப — ஈற்றுக் குற்றியலுகரமும் புள்ளியீறுபோல உயிரேற இடங்கொடுக்கு¹ மென்று கூறுவர் புலவர்; எ - று.

1 "குற்றியலுகரம் மொழிப" எனபதற்கு, குற்றியலுகரமும் மெய்யீறுபோலப் புள்ளிபெறும் எனபதே போத்த பொருளாம். "மெய்யினியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்" "எகர ஒத்ததெய்தியற்கையும் அற்றெ" என்று ஆசிரியர் மாட்டிய விடத்தும் எகரலுகரம் புள்ளிபெறு மொழிபதே கருத்தாதல தெளிவாம். ஆகலால், இனம் புரணரும் ராசினாகினியும குற்றியலுகரம் புள்ளியீறுபோல உயிரேற இடங்

இம்மாட்டேறு ஒருபுடைச் சேறல் புள்ளி பெருமையின். அங்ஙனம் உயிரேறுங்காற் குற்றகரங் கெட்டுப்போக நின்ற ஒற்றின்மேல் உயிரேறிற் றென்று கொள்ளற்க. நாகரிதென்புழி முன்னர்க் குற்றகர வோசையும் பின் னர் உயிரோசையும் பெற்று அவ்விரண்டுங் கூடி நின்றல்லது அப்பொரு ளுணர்த்த லாகாமையின், இஃது உயிரோடுங் கூடி நிற்கு மென்றார். (ங)

உயிர் மெய்யீறு உயிர்த்தது

க௦௬. உயிர்மெய் ஈறும் உயிரீற் றியற்றே.

இது 'மெய்யே யுரோன்றாயிரியல்' (எழு - க௦௩) என்ற உயிர்க்கண் நிகழ்வதோர் ஐயம் அகற்றியது; உயிர்மெய் யென்பதோர் ஈறு உண்டேனும் அது புணர்க்கப்படாது, அதுவும் உயிராயே அடங்குமென்றவின்.

இ - ள் : உயிர்மெய்யீறும் — உயிர்மெய் மொழியினது ஈற் றின்கண் நின்றதும், உயிரீற்றியற்றே — உயிரீற்றின் இயல்பை யுடைத்து; எ - று.

உம்மையான் இடைநின்ற உயிர்மெய்யும் உயிரீற்றின் இயல்பை யுடைத்து என்றாயிற்று. உம்மை எச்சவும்மை. ஈற்றினும் இடையினும் நின்றன உயிருள் அடங்கு மெனவே முதல் நின்றன மெய்யுள் அடங்கு மென்றார். இத னானே மேல் விள என்றற் போலும் உயிர்மெய்க் கொல்லாம் அகர வீற்றென்று புணர்க்குமாறு உணர்க. வரகு இதனை மேல் உயிர்த்தொடர் மொழி யென்ப. முன்னர் 'மெய்யின் வழியது' (எழு - க௧) என்றது ஒரொழுத்திற் கென்று உணர்க. இத்துணையும் மொழிமரபின் ஒழிபு கூறிற்று. (ச)

புணர்ச்சிக்குரிய இருமொழிகளின் இயல்பு

**க௦௭. உயிரி று சொல்முன் உயிர்வரு வழியும்
உயிரி று சொல்முன் மெய்வரு வழியும்
மெய்யி று சொல்முன் உயிர்வரு வழியும்
மெய்யி று சொல்முன் மெய்வரு வழியுமென்று
இவ்வென அறியக் கிளக்குங் காலை
நிறுத்த சொல்லே குறித்துவரு கிளவியென்று
ஆயி ரியல் புணர்நிலைச் சுட்டே.**

இது மேற்கூறும் புணர்ச்சிகளெல்லாம் இருமொழிப் புணர்ச்சி யல்லது இல்லை யென்பதும் அஃது எழுத்துவகையான் நான்காமென்பதும் உணர்த்துவின்றது.

இ - ள் : உயிரி று சொல்முன் உயிர்வரு வழியும் — உயிர் தனக்கு ஈறாக இறுஞ் சொல்லின்முன் உயிர் முதலாகிய மொழி வரும் இடமும், உயிரி று சொல்முன் மெய்வரு வழியும் — உயிர்

கொடுக்குமென்று உரைகுவது மாட்டேற்றிற்கு முற்றிலும் பொருந்தாது. இதுவே பேராசிரியர்க்கும் சிவஞானமுனிவர்க்கும் சங்கயாப் புடையார்க்கும் கருத்தாம். "தொல்லைவடிவின் புள்ளி" எனனும் நன்னூல் நூற்பாவுரையில் "ஆண்டு என்ற மிகையானே.....குறறுகரக் குறிகரங்களுக்குமேற் புள்ளி கொடுப்பாரும் உளரெனக் கொள்க" என்று மயிலைநாதர் கூறுவதுங் காண்க.

தனக்கு ஈருக இறுஞ் சொல்லின் முன்னர் மெய் முதலாகிய மொழி வரும் இடமும், மெய்யிறு சொல்முன் உயிர்வரு வழியும் — மெய் தனக்கு ஈருக இறுஞ் சொல்லின் முன்னர் உயிர்முதலாகிய மொழி வரும் இடமும், மெய்யிறு சொல்முன் மெய்வரு வழியும் — மெய் தனக்கு ஈருக இறுஞ் சொல்லின் முன்னர் மெய் முதலாகிய மொழி வரும் இடமும், என்று புணர்நிலைச் சுட்டு — என்று சொல்லப்பட்ட ஒன்றினோடொன்று கூடும் நிலைமையாகிய கருத்தின்கண், இவ்வென அறியக் கிளக்குங் காலை — அவற்றை இத்துணை யென வரையறையை எல்லாரும் அறிய யாங் கூறுங்காலத்து, நிறுத்த சொல்லே குறித்துவரு கிளவி யென்று ஆயிரியல — முன்னர் நிறுத்தப்பட்ட சொல்லும் அதனை முடித்தலைக் குறித்து வருஞ் சொல்லும் என்று சொல்லப்பட்ட அவ்விரண்டு இயல்பினை யுடைய; எ - று.

எனவே, நான்கு வகையானுங் கூடுங்கால் இருமொழி யல்லது புணர்ச்சி யின்று என்றாயிற்று.

எ - று: ஆவுண்டு ஆவலிது ஆலில ஆல்வீழ்ந்தது என முறையே காண்க. விளவினைக் குறைத்தான் என்றவழிச் சாரியையும் உருபும் நிலை மொழியாய் நிற்கு மென்பது நோக்கி அதனை நிறுத்தசொல்லென்றும் முடிக்குஞ் சொல்லைக் குறித்துவரு கிளவி யென்றும் கூறினார். இதனானே நிலை மொழியும் வருமொழியுங் கூறினார். முன்னர் 'மெய்யே யுயிர்' (எழு - ௧௦௬) என்றது ஒரு மொழிக்கு, இஃது இருமொழிக்கென்று உணர்க. (இ)

உ. புணர்நிலை இயல்பு

மொழி புணர்நிலைப் பதஞ்சு

௧௦௮. அவற்றுள்

நிறுத்த சொல்லின் ஈரு தெழுத்தொடு

குறித்துவரு கிளவி முதலெழுத் தியையப்

பெயரொடு பெயரைப் புணர்க்குங் காலும்

பெயரொடு தொழிலைப் புணர்க்குங் காலும்

தொழிலொடு பெயரைப் புணர்க்குங் காலும்

தொழிலொடு தொழிலைப் புணர்க்குங் காலும்

முன்றே திரிபிடன் ஒன்றே இயல்பென

ஆங்கந் நான்கே மொழிபுணர் இயல்பே.

இது முன்னர் எழுத்துவகையான் நான்கு புணர்ச்சி எய்திய இருவகைச் சொல்லுஞ் சொல்வகையானும் நான்கு மென்பதாஉம் அங்ஙனம் புணர்வது சொல்லுஞ் சொல்லும் அன்று எழுத்தும் எழுத்துமென்பதாஉம் உணர்த்துகின்றது.

இ - ஷ: அவற்றுள் — நிலைமொழி வருமொழி யென்றவற்றுள், நிறுத்த சொல்லின் ஈருகு எழுத்தொடு குறித்துவரு கிளவி

முதலெழுத்து இயைய — முன்னர் நிறுத்தப்பட்ட சொல்லினது ஈறு கின்ற எழுத்தோடே அதனை முடிக்கக் கருதி வருகின்ற சொல்லினது முதலெழுத்துப் பொருந்த, பெயரொடு பெயரைப் புணர்க்குங் காலும் — பெயர்ச்சொல்லோடு பெயர்ச் சொல்லைக் கூட்டும் இடத்தும், பெயரொடு தொழிலைப் புணர்க்குங்காலும் — பெயர்ச் சொல்லோடு தொழிற்சொல்லைக் கூட்டும் இடத்தும், தொழிலொடு பெயரைப் புணர்க்குங்காலும் — தொழிற் சொல்லோடு பெயர்ச்சொல்லைக் கூட்டும் இடத்தும், தொழிலொடு தொழிலைப் புணர்க்குங்காலும் — தொழிற் சொல்லோடு தொழிற் சொல்லைக் கூட்டும் இடத்தும், மூன்றே திரிபு இடன் ஒன்றே இயல்பென ஆங்கு அந்நான்கே — திரியும் இடம் மூன்று இயல்பு ஒன்று என்று முந்து நூலிற் கூறிய அந்நான்கு இலக்கணமுமே, மொழி புணர் இயல்பு — ஈண்டு மொழிகள் தம்முட் கூடும் இலக்கணம்; எ - று.

௧ - ௫ : சாத்தன்கை சாத்தனுண்டான் வந்தான்சாத்தன் வந்தான் போயினன் என முறையே காண்க. இவை நான்கு இனத்தோடுங் கூடப் பதினாரும். இடையும் உரியுந் தாமாக நில்லாமையிற் பெயர்வினையே கூறினார். இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் புணர்க்குஞ் செய்கைப்பட்டழிப் புணர்ப்புச் சிறுபான்மை. பெயர்ப்பெயரும் ஒட்டுப்பெயரு மென இரண்டு வகைப்படும் பெயர். தெரிசிலைவினையுந் குறிப்புவினையு மென இரண்டு வகைப் படுத் தொழில். சிலமொழியது ஈற்றெழுத்து முன்னர்ப் பிறந்து கெட்டுப் போக வருமொழியின் முதலெழுத்துப் பின் பிறந்து கெட்டமையான் முறையே பிறந்து கெடுவன ஒருங்குகின்று புணருமா நின்மையிற் புணர்ச்சி யென்பது ஒன்றின்றும் பிற வெனின், அச்சொற்களோக் கூறுகின்றோருங் கேட்கின்றோரும் அவ்வோசையை இடையறவுபடாமை உள்ளத்தின்கண்ணே உணர்வராதலின் அவ்வோசை கேடின்றி உள்ளத்தின்கண் சிலபெற்றுப் புணர்த்தனவே யாம். ஆகவே, பின்னர்க் கண்கூடாகப்¹ புணர்க்கின்ற புணர்ச்சியும் முடிந்தனவேயா மென்று உணர்க. இனி முயற்கோடு உண்டென்றால் அது குறித்துவரு கிளவி யன்மையிற் புணர்க்கப்படாது.² இதுதான் இந் தென்றூற் புணர்க்கப்படுமென்று³ உணர்க. (சு)

புணர்ச்சியில் மூவகைத் திரிபுகள்

௧௦௯. அவைதாம்

மெய்பிறி தாதல் மிகுதல் குன்றலென்று

இவ்வென மொழிப திரியு மாறே.

இது முற்கூறிய மூன்று திரிபும் ஆமாறு கூறுகின்றது.

1 கண்கூடாக - கட்டிலாகை வரிவடிவில்.

2 முயற்கோடு உண்டு என்றால் பொருளின்மையின, உண்டு என்பது முடிக்குஞ் சொல்லென்று

3 முயற்கோடு இன்று என்றால் பொருளுண்மையின, இன்று என்பது முடிக்குஞ் சொல்லாகும். ஆகவே, புணருஞ் சொற்கட்கு அண்மைசில மட்டும் போதாது, பொருட் பொருத்தமும் வேண்டும் என்பது கருத்து. உரையில இது என்றது முயற்கோடடை.

இ - ள் : அவைதாந் திரியுமாறு — முன்னர்த் திரிபென்று கூறிய அவைதாந் திரிந்து புணரும் நெறியை, மெய் பிறிதாதல் மிகுதல் குன்ற லென்று இவ்வென மொழிப — மெய் வேறுபடுதல் மிகுதல் குன்ற லென்று கூறப்படும் இம்மூன்று கூற்றை யுடைய வென்று கூறுவர் ஆசிரியர் ; எ - று.

இம்மூன்றும் அல்லாதது இயல்பாமென்று உணர்க. இவை விகற்பிக் கப் பதினாறு உதாரணமாம். மட்குடம் மலைத்தலை மரவோர் இவை பெயரோடு பெயர் புணர்ந்த மூன்று திரிபு. மண்மலை என்பது இயல்பு. சொற் கேட் டான் பலாக்குறைத்தான் மரட்டான் இவை பெயரோடு தொழில் புணர்ந்த மூன்று திரிபு. கொற்றன் வந்தான் இஃது இயல்பு. வந்தானாற் சாத்தன், கொடாப்பொருள், ஒடுநாகம் இவை தொழிலோடு பெயர் புணர்ந்த மூன்று திரிபு. வந்தான் சாத்தன் இஃது இயல்பு. வந்தாற் கொள்ளும், பாடப் போயி னான், சாளுன்றான் இவை தொழிலோடு தொழில் புணர்ந்த மூன்று திரிபு. வந்தான் கொண்டான் இஃது இயல்பு. மூன்று திரிபென்னுது இடனென்ற தனான் ஒரு புணர்ச்சிக்கண் மூன்றும் ஒருங்கேயும் வரப்பெறு மென்று உணர்க. மகத்தாற் கொண்டான் இஃது அங்ஙனம் வந்தவாறு மகர ஈற்று 'நாட்பெயர்க் கிளவி' (எழு - ௩௩௧) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் உணர்க. இரண்டு வருவன வுங் காண்க.

(௭)

அடை மொழிகளோடு புணர்ந்தல்

௧௧௦. நிறுத்த சொல்லுங் குறித்துவரு கிளவியும்

அடையொடு தோன்றினும் புணர்நிலைக் குரிய.

இது நிலைமொழி அடையடுத்தும் வருமொழி அடையடுத்தும் அவ்விரு மொழியும் அடையடுத்தும் புணரு மென எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறு கின்றது.

இ - ள் : நிறுத்த சொல்லுங் குறித்துவரு கிளவியும் — நிலை மொழியாக நிறுத்தின சொல்லும் அதனைக் குறித்துவருஞ் சொல் லும், அடையொடு தோன்றினும் புணர் நிலைக்கு உரிய — தாமே புணராத ஒரோவோர் சொல் அடையடுத்து வரினும் இரண்டும் அடையடுத்து வரினும் புணர் நிலைமைக்கு உரிய ; எ - று.

அடையாவன, உம்மைத் தொகையும்¹ இருபெயரோட்டுப் பண்புத் தொகை²யுமாம்.

௭ - ௮ : பதினாயிரத்தொன்று ஆயிரத்தொருபஃது பதினாயிரத் திரு பஃது என வரும். இவ்வடைகள் ஒரு சொல்லே யாம். வேற்றுமைத்

1 பன்னிரண்டு கண என்னுமபோது, பன்னிரண்டு என்பது பதனும் இரண்டும் எனப் பொருள்படுவதால் உம்மைத்தொகை.

2 பதினாயிரத்தொன்று என்னுமபோது, பதினாயிரம் என்பது பத்தாயிர ஆயிரம் எனப் பொருள்படுதலின் பண்புத்தொகையாம் ; ஆனால், இரு பெயரோட்டுப் பண்புத் தொகையன்று. இருபெயரோட்டாயின பதது ஆயிரம் என்னுஞ் சொற்கள் தனித்தனி நின்றும் ஒரு பொருளை யுணராதல் வேண்டும். அங்ஙனம் உணர்ந்தா மையும், பன்னிரம் எனலும் இருபெயரோட்டுப் புண்புத்தொகையில் இரு சொல் லும் தனித்தனி ஒரே பொருளை யுணரத்துவதையும் தோகுக.

தொகையும் உவமத் தொகையும் முடியப்¹ பண்புத் தொகையும் வினைத் தொகையும் பிளந்து முடியாமையின்² ஒரு சொல்லேயாம். அன்மொழித் தொகையுந்³ தனக்கு வேறோர் முடிபின்மையின் ஒரு சொல்லேயாம். இத் தொகைச் சொற்களெல்லாம் அடையாய் வருங் காலத்து ஒரு சொல்லாய் வரு மென்று உணர்க. உண்டசாத்தன் வந்தான், உண்டு வந்தான் சாத்தன் என்பனவும்⁴ ஒரு சொல்லே யாம். (அ)

மருஉ மொழிப் புணர்ச்சி

ககக. மருவின் தொகுதி மயங்கியல் மொழியும்
உரியவை உளவே புணர்நிலைச் சுட்டே.

இது மருஉச்சொற்களும் புணர்ச்சிபெறு மென்பதூஉம் நிறுத்த சொல்லுங் குறித்து வரு கிளவியுமாய்ப் பொருளியைபில்லனவும் புணர்ச்சி பெற்றாற் போல நிற்கு மென்பதூஉம் உணர்த்துகின்றது.

இ - ள்: மரு மொழியும் — இரு வகையாகி மருவிய சொற்களும், இன்றொகுதி மயங்கியன் மொழியும்⁵ — செவிக்கினிதாகச் சொற்றிரளிடத்து நிறுத்த சொல்லுங் குறித்துவரு கிளவியுமாய் ஒட்டினாற்போல நின்று பொருளுணர்த்தாது பிரிந்து பின்னர்ச் சென்று ஒட்டிப் பொருளுணர்த்த மயங்குதல் இயன்ற சொற்களும், புணர்நிலைச் சுட்டு உரியவை உள — புணரும் நிலைமைக் கருத்தின்கண் உரியன உள; ஏ - று.

மொழியு மென்பதனை மருவென்பதனோடுங் கூட்டுக. இன்றொகுதியென்றார், பாவென்னும் உறுப்பு நிகழ்ப் பொருளொட்டாமற் சான்றோர் சொற்களைச் சேர்த்தலின்.

எ - று: முன்றில் மீகண் இவை இலக்கணத்தோடு பொருந்திய மரு. இலக்கணம் அல்லா மரு 'வழங்கியன் மருங்கின் மருவொடு திரிநவும்' (எழு - சஅஉ) என்புழிக் காட்டுதும். இனி,

‘இரும்பு திரித்தன்ன மாயிரு மருப்பிற்

பரல்அவல் அடைய இரலை தெறிப்ப.’

(அகம் - ச)

என்புழி மருப்பி னிரலை யென்று ஒட்டி இரண்டாவதன் தொகையாய்ப் பொருள் தந்து ‘புள்ளி யீற்றுமுன் னுயிர்தனித் தியலா’ (எழு - கஅஉ) என்று உயிரேறி முடிந்து மயங்கி கின்றது. ஆயின், மருப்பிற் பரலென்று மெய் பிறிதாய்

1 முடிய - இரு சொல்லாய்ப் பிளந்து முடிய. மரககினை என்னும் வேறறுமைத் தொகை மரம்+கினை என்றும், முத்துப்பல என்னும் உவமைத்தொகை முத்து+பல என்றும் பிளந்து முடிதல்காண்க.

2 சொதாமரை என்றும் பண்புத்தொகையும் கொல்கனியு என்னும் வினைத்தொகையும் திட்டமாக அல்லது தெளிவாக இரு சொல்லாய்ப் பிளந்து முடியாமைமும் ஒரு சொற்றனமைப்பட்டு நிறைவுங் காண்க.

3 அன்மொழித்தொகை என்றும் வெளிப்பட்டாத சொல்லாய் ஏனைத் தொகைகளின் சுற்றில் பிறத்தலானும் ஒருசொற்றனமைப்பட்டு நிறைவானும் ஒரு சொல்லாம்.

4 உண்டசாத்தனய வந்தான், உண்டு வந்தவறுகிய சாத்தன் எனப் பொருள்படும் போது இவை ஒரு சொற்றனமைப்படும்.

5 இத்தூதர்பாவின் முதலடியை மருவின் தொகுதியும் மயங்கியன் மொழியும் எனப் பிரித்துப் பொருள் கொள்வதே சிறந்தது. மருமொழியும் இனத்தொகுதி மயங்கியல் மொழியும் எனப் பிரிப்பது அத்துணைச் சிறந்ததன்று.

ஒட்டி நின்றவா நென்னை யெனின் மருப்பினையுடைய பாலென வேற்றுமைத் தொகைப் பொருள் உணர்த்தாமையின் அஃது அச்செய்யுட்கு இன்னேகை நிகழ்தற்குப் பகரத்தின் முன்னர் நின்ற நகரம் நகரமாய்த் திரிந்து நின்ற துணையேயாய்ப் புணர்ச்சிப் பயனின்றி நின்றது. இங்ஙனம் புணர்ச்சி யெய்தினாற் போல மாட்டிலக்கணத்தின் கண்ணும் மொழிமாற்றின் கண்ணும் நிற்பல் சொற்கு இயல்பென்றற்கு அன்றே ஆசிரியர் இன்றொருதி யென்ற தென்று உணர்க. 'கருங்கா லோமைக் காண்பின் பெருஞ்சினை' (அகம் - ௨) என்புழி ஒமைச்சினை யென்று ஒட்டி ஒமையினது சினை யெனப் பொருள் தருகின்றது இன்னேகை தருதற்குக் ககரவொற்று மிக்குக் காண்பி னெனப் பதனேடும் ஒட்டிஒற்போல நின்றது. 'தெய்வ மால்வரைத் திருமுனியரு ளால்' (சிலப் - ௩) என் புழித் தெய்வவரை யென்று ஒட்டித் தெய்வத்தன்மை யுடைய வரை யெனப் பொருள் தருகின்றது இன்னேகை தருதற்கு மாலெனப் பதனேடும் ஒட்டிஒற்போலக் குறைந்து நின்றது. மூன்று திரிபும் வந்தவாறு காண்க. இனி எச்சத்தின்கண்ணும்

‘பொன்னோடைப் புகரணிநுதல்
துன்னருந்திறல் கமழ்கடாஅத்
தெயிறுபடையாக எயிற்கதவிடாஅக்
கயிறுபிணிக்கொண்ட கவிழ்மணிமருங்கிற்
பெருங்கையானே இரும்பிடர்த்தலையிருந்து
மருந்தில்கூற்றத் தருந்தொழில்சாயா’ (புறம் - ௩)

என மாட்டாய் ஒட்டிசின்றது¹ கயிறுபிணிக்கொண்ட என்பதனேடும் ஒட்டி ஒற்போல நின்ற ஒற்றடித்தது இன்னேகை பெறுதற்கு. பிற சான்றோர் செய்யுட்கண் இவ்வாறும் பிறவாறும் புணர்ச்சி யில்வழிப் புணர்ச்சி பெற்றாற் போல நிற்பன எல்லாவற்றிற்கும் இதுவே ஒத்தாகக் கொள்க. (க)

இருவகைப் புணர்ச்சி

ககஉ. வேற்றுமை குறித்த புணர்மொழி நிலையும் ✓
வேற்றுமை அல்வழிப் புணர்மொழி நிலையும்
எழுத்தே சாரியை ஆயிரு பண்பின்
ஒழுக்கல் வலிய புணருங் காலை.

இது மூவகைத்திரிபினுள் மிக்குப் புணரும் புணர்ச்சி இருவகைய என்கின்றது.

இ - ள் : புணருங்காலை — நால்வகைப் புணர்ச்சியுள் மிக்க புணர்ச்சி புணருங் காலத்து, வேற்றுமை குறித்த புணர்மொழி நிலையும் — வேற்றுமைப் பொருண்மையினைக் குறித்த புணர் மொழியினது தன்மையும், வேற்றுமை அல்வழிப் புணர்மொழி நிலையும் — வேற்றுமையல்லாத அல்வழியிடத்துப் புணரும் மொழி யினது தன்மையும், எழுத்தே சாரியை ஆயிரு பண்பின் ஒழுக்கல் வலிய — எழுத்து மிகுதலுஞ் சாரியை மிகுதலுமாகிய அவ்

¹ மாட்டாய் ஒட்டி நின்றது - எயிறுபடையாக எயிற்கதவிடாஅ மருந்தில கூற்றத் தருந்தொழில் சாயா எனக் கொண்டு கூட்டாய் இசைந்து நின்றது.

வீரண்டு குணத்தினுஞ் செல்லுதலைத் தமக்கு வலியாகவுடைய ;
எ - று.

எனவே ஏனைப் புணர்ச்சிகளுக்கு இத்துணை வேறுபாடு இன்றென உணர்க.

எ - டு : விளங்கோடு இஃது எழுத்துப் பெற்றது. மகவின் கை, இது சாரியை பெற்றது. இனி அல்வழிக்கண் விளக்குறிது, இஃது எழுத்துப் பெற்றது. பினையின் குறை இது சாரியை பெற்றது. இதற்குப் பினை குறைந்த தென்பது பொருளாம். இஃது அளவுப் பெயர். ஒழுக்கல் வலிய என்றத னான் இக் கூறிய இரண்டும் எழுத்துஞ் சாரியையும் உடன்பெறுதலுங் கொள்க. அவற்றுக் கோடென்பது வேற்றுமைக்கண் இரண்டும் பெற்றது. கலத்துக் குறையென்பது அல்வழிக்கண் இரண்டும் பெற்றது. இதற்குக் கலங் குறைந்த தென்பது பொருளாம். இயல்பு கணத்துக்கண் இவ்விரண்டும் உடன்பெறுத லின்ம. அல்வழி முற்கூறுதது வேற்றுமை யல்லாதது அல்வழி பென வேண்டுதலின். எழுத்துப்பேறு யாப்புடைமையானும்¹ எழுத்தினுற் சாரியை யாதலானும் எழுத்து முற்கூறினர். வேற்றுமை மேலேச்சுத்திரத்தே கூறு கின்றார்.

அல்வழியாவன அவ்வுருபுகள் தொக்கும் விரிந்தும் நிலலாது புணர்வன. அவை எழுவாய்வேற்றுமை ஆறு பயனிலையோடும்² புணர்ந்த புணர்ச்சியும், விளிவேற்றுமை தன்பொருளோடு புணர்ந்த புணர்ச்சியும், முற்றுப் பெயரோ டும் வினையோடும் புணர்ந்த புணர்ச்சியும், பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும் பெயரோடும் வினையோடும் புணர்ந்த புணர்ச்சியும், உவமத் தொகையும் உம் மைத் தொகையும் இருபெயரோட்டிப் பண்புத்தொகையும் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் பெயரோடும் வினையோடும் புணர்ந்த புணர்ச்சியும், அன் மொழித்தொகை பொருளோடு புணர்ந்த புணர்ச்சியும், பண்புத்தொகையும் வினைத்தொகையும் விரிந்துள்ளவழிப் புணர்ந்த புணர்ச்சியு மென உணர்க.

௩. உருபு புணர்ச்சி

வேற்றுமை யுருபுகள்

ககந. ஐஒடு கு இன் அதுகண் என்னும்

அவ்வாறென்ப வேற்றுமை யுருபே.

இது மேல் வேற்றுமை யெனப்பட்ட அவற்றது பெயரும் முறையுந் தொகையும் உணர்த்துகின்றது.

இ - ள் : வேற்றுமையுருபு — முற்கூறிய வேற்றுமைச் சொற் களை, ஐ ஒடு கு இன் அதுகண் என்னும் அவ்வாறென்ப — ஐ ஒடு கு இன் அதுகண் என்று சொல்லப்படும் அவ்வாறு உருபு மென்று சொல்வர் ஆசிரியர் ; எ - று.

மேற் சொல்லதிகாரத்து எழுவாயையும் விளியையும் கூட்டி வேற்றுமை எட்டென்பாராலெனின் ஐ முதலிய வேற்றுமையாறுத் தொக்கும் விரிந்தும்

1 யாப்பு - வலி. 2 ஆறு பயனிலை - பொருணமை கட்டடல், வியங்கொள வந்தல், வினைநிலை யுரைத்தல், விநுவிறுக்கற்றல், பண்புகொள வந்தல், பெயர்கொளவரு தல் என்பன.

பெரும்பான்மையும் புலப்பட்டுகின்ற பெயர்ப்பொருளைச் செயப்படுபொருள் முதலியனவாக வேறுபாடு செய்து புணர்ச்சி யெய்துவிக்கு மென்றற்கு ஈண்டு ஆறென்றார். ஆண்டு எழுவாயும் விளியுஞ் செயப்படுபொருள் முதலியவற்றினின்றும் தம்மை வேறுபடுத்திப் பொருள்மாத்திரம் உணர்த்தினின்றும் விளியாய் எதிர்முகமாக்கினின்றும் இங்ஙனஞ் சிறு பான்மையாய்ப் புலப்பட நிலை வேறுபாடு உடையவேனும், அவையும் ஒருவாற்றான் வேற்றுமையாயின் வென்றற்கு ஆண்டு எட்டென்றாரென உணர்க. (கக)

வலிமுதலுருபு புணருநிலை

ககச. வல்லெழுத்து முதலிய வேற்றுமையுருபிற்கு
கொல்வழி ஒற்றிடை மிகுதல் வேண்டும்.

இது நான்காவதற்கும் ஏழாவதற்கும் உருபியலை நோக்கியதோர் கருவி கூறுகின்றது.

இ - ள் : வல்லெழுத்து முதலிய வேற்றுமையுருபிற்கு — வல்
லெழுத்து அடியாய் நின்ற நான்காவதற்கும் ஏழாவதற்கும், ஒல்
வழி ஒற்று இடைமிகுதல் வேண்டும் — பொருந்தியவழி வல்லொற்
றாயினும் மெல்லொற்றாயினும் இடைக்கண் மிக்குப் புணர்தலை
விரும்பும் ஆசிரியன் ; எ - று.

வரையாது ஒற்றெனவே வல்லொற்றும் மெல்லொற்றும் பெற்றும்.

எ - று : மணிக்கு மணிக்கண் தீக்கு தீக்கண் மனைக்கு மனைக்கண் என
வும், வேய்க்கு வேய்க்கண் ஊர்க்கு ஊர்க்கண் பூழ்க்கு பூழ்க்கண் எனவும்,
உயிரீறு மூன்றினும் புள்ளியீறு மூன்றினும் பெரும்பான்மை வல்லொற்று
மிக்கு வரும். தங்கண் நங்கண் நுங்கண் எங்கண் என மெல் லொற்று மிக்கது.
இவற்றிற்கு நிலைமொழி மகரக்கேடு உருபியலிற் கூறுப. ஆங்கண் ஈங்கண்
ஊங்கண் என்பன சுட்டெழுத்து நீண்டு நின்றன. இவற்றிற்கு ஒற்றுக்கேடு
கூறுதற்கு ஒற்றின்றும்.

இனி நான்கனுருபிற்கு மெல்லொற்று மிகாதென்று உணர்க.

இனி ஒல்வழி யென்பதனால் ஏழா முருபின்கண் நம்பிகண் என இகர
ஈற்றின்கண்ணும் நங்கைகண் என ஐகர ஈற்றின்கண்ணும் தாய்கண் என
யகர ஈற்றின்கண்ணும் அரசர்கண் என ரகர ஈற்றின்கண்ணும் ஒற்று
மிகாமை கொள்க.

இனி மெய்பிரிதாதலை முன்னே கூறுது மிகுதலை முற்கூறிய அத
னானே பொற்கு பொற்கண் வேற்கு வேற்கண் வாட்கு வாட்கண் எனத்
திரித்து முடிவனவுக் கொள்க. இதனானே அவன்கண் அவன்கண் என
உயர்திணைப் பெயர்க்கண் ஏழனுருபு இயல்பாய் வருதலுக் கொள்க. இவற்
பிற்குக் குன்றிய புணர்ச்சி வருமெனவுக் கொள்க.

கொற்றிக்கு கொற்றிகண் கோதைக்கு கோதைகண் என விரவுப் பெயர்க்
கும் இதனானே கொள்க. (கஉ)

அது உருபின் அகரம் கெடும்

ககரு. ஆறன் உருபின் அகரக் கிளவி

ஈரு ககரமுனைக் கெடுதல் வேண்டும்.

இஃது ஆறாவதற்குத் தொகைமாபை நோக்கியதோர் கருவி கூறு கின்றது.

இ - ள் : ஆறனுருபின் அகரக்கிளவி — அதுவென்னும் ஆற னுருபின்கண் நின்ற அகரமாகிய எழுத்து, ஈரூகு அகரமுனைக் கெடுதல் வேண்டும் — நெடுமுதல் குறுகு மொழிகட்கு 'ஈரூகு புள்ளி யகரமொடு நிலையும்' (எழு - ககக) என விதித்ததனால் உளதாகிய அகரத்தின் முன்னர்த் தான் கெடுதலை விரும்பும் ஆசிரி யன் ; எ - று.

தமது நமது எமது நமது தனது எனது நினது என வரும். இது நிலைமொழிக்கு ஓர் அகரம் பெறுமென விதியாது உருபு அகரம் ஏறி முடியு மென விதித்தால் வருங் குற்றம் உண்டோ வெனின், 'நினைவ கூறுவ லெனவ கேண்மதி' (புறம் - ௩௫) என்றாற்போல ஆறாவதற்கு உரிய அகர உருபின் முன்னரும் ஓர் அகர எழுத்துப்பேறு நிலைமொழிக்கண் வருதலுளதாகக் கருதினாராதலின், ஆறனுருபிற்கும் நான்கனுருபிற்கும் பொதுவாக நிலை மொழிக்கண் அகரப்பேறு விதித்து, அதுவென்னும், ஒருமையுருபு வந்தால் ஆண்டுப் பெற்று நின்ற அகரத்தின் முன்னர் அது வெண்பதன்கண் அகரங் கெடுக வென்று ஈண்டுக் கூறினாராதலின் அதற்குக் குற்றம் உண்டென்று உணர்க. (க௩)

வேற்றுமை யுருபுகள் நிற்குமிடம்

ககக. வேற்றுமை வழிய பெயர்புணர் நிலையே.

இது வேற்றுமை பெயர்க்கண் நிற்குமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள் : வேற்றுமை பெயர்வழிய — வேற்றுமைகள் பெயரின் பின்னிடத்தனவாம், புணர்நிலை — அவற்றோடு புணரும் நிலை மைக்கண் ; எ - று.

எ - டு : சாத்தனை சாத்தனெடு சாத்தற்கு சாத்தனின் சாத்தனது சாத்தன்கண் என வரும். மற்று இது 'கூறிய முறையின்' (சொ - ௬௬) என்னும் வேற்றுமையோத்திற் சூத்திரத்தாற் பெறுதுமெனின், பெயரொடு பெயரைப் புணர்த்தல் முதலிய நால்வகைப் புணர்ச்சியினையும் வேற்றுமை அவ்வழி யென இரண்டாக அடக்குதலின் தொழிற் பின்னும் உருபு வருமென எய்தியதனை விலக்குதற்கு ஈண்டுக் கூறின ரென்க. ஆயின் இவ்விலக்குதல் வினையின் முதற் சூத்திரத்தாற் பெறுதுமெனின், அது முதனிலையைக் கூறிற்றென்பது ஆண்டு உணர்க. (க௬)

பெயர்களின் பெயர், முறை, தொகை

கக௭. உயர்திணைப் பெயரே அஃறிணைப் பெயரென் றுயிரண் டென்ப பெயர்நிலைச் கூட்டே.

இது முற்கூறிய பெயர்கட்குப் பெயரும் முறையும் தொகையும் கூறு கின்றது.

இ - ஷ்: சுட்டுநிலைப் பெயர் — பொருளை ஒருவர் கருதுதற்குக் காரணமான நிலைமையையுடைய பெயர்களை, உயர்திணைப் பெயரே அஃறிணைப் பெயரென்று ஆயிரண்டென்ப—உயர்திணைப் பொருளை ஒருவன் கருதுதற்குக் காரணமான பெயரும் அஃறிணைப் பொருளை ஒருவன் கருதுதற்குக் காரணமான பெயரும் என்னும் அவ்விரண்டென்று கூறுவர் ஆசிரியர்; எ - று.

பெயரியலுள் அவன் இவன் உவன் என்பது முதலாக உயர்திணைப் பெயரும் அது இது உது என்பது முதலாக அஃறிணைப் பெயரும் ஆமாறு அவற்றிற்கு இலக்கணங் கூறுகின்றார், ஈண்டுக் குறியிட்டானதல் மாத்திரையே கூறினொன்று உணர்க. இனிக் கொற்றன் கொற்றி என்றும் போலும் விரவுப்பெயருங் கொற்றன் குறியன் கொற்றி குறியன் கொற்றன் குளம்பு கொற்றி குறிது எனப் பின்வருவனவற்றால் திணை தெரிதலின் இரு திணைப்பெயரின்கண் அடங்கும். கொற்றன்செவி கொற்றிசெவி என்பனவும் பின்னர் வருகின்ற வினைகளால் திணை விளங்கி அடங்குமாறு உணர்க.¹ இனி 'அஃறிணை விரவுப்பெய ரியல்புமா ருளவே' (எழு - கரு) என்றும் போலப் பிறண்டும் ஒதுதல் பற்றி நிலை யென்றதனால் விரவுப்பெயர் கோட லும் ஒன்று. (கரு)

ங. சாரியைப் புணர்ச்சி

சாரியை வருமிடம்

ககஅ. அவற்றுவழி மருங்கிற் சாரியை வருமே.

இது சாரியை வரும் இடங் கூறுகின்றது.

இ - ஷ்: அவற்றுவழி மருங்கின் — அச் சொல்லப்பட்ட இரு வகைப் பெயர்களின் பின்னாகிய இடத்தே, சாரியை வரும் — சாரியைச் சொற்கள் வரும்; எ - று.

எ - று: ஆடுஉலிண்கை மகடுஉலிண்கை பலவற்றுக்கோடு எனப் புணரிய நிலையிடைப் பொருணிலைக்கு உதவி வந்தன. சாரியை யென்றதன் பொருள் வேறாகி நின்ற இருமொழியுந் தம்மிற் சார்த்தப் பொருட்டு இயைந்து நின்றது என்றவாறு. (கசு)

சாரியைகளின் பெயரும் முறையும் தொகையும்

ககக. அவைதாம்,

இன்னே வற்றே அத்தே அம்மே

ஒன்னே ஆனே அக்கே இக்கே

அன்னென் கிளவி உளப்படப் பிறவும்

அன்ன என்ப சாரியை மொழியே.

இஃது அச்சாரியைகட்குப் பெயரும் முறையும் தொகையும் உணர்த்துகின்றது.

1 கொற்றன் செவி செவியன் என்ற விடத்து உயர்திணை என்றும் கொற்றன் செவி செவியன் என்ற விடத்து அஃறிணை யென்றும் திணை விளங்கியமை காண்க.

இ - ள் : அவைதாம் — முன்னர்ச் சாரியை யெனப் பட்ட அவைதாம், இன்னே வற்றே அத்தே அம்மே ஒன்னே ஆனே அக்கே இக்கே அன்னென் கிளவி உளப்பட அன்ன என்ப — இன்னும் வற்றும் அத்தும் அம்மும் ஒன்னும் ஆனும் அக்கும் இக்கும் அன்னென்னுஞ் சொல்லோடு கூட ஒன்பதாகிய அத்தன்மையுடையனவும், பிறவுஞ் சாரியை மொழி என்ப — அவை யொழிந் தனவுஞ் சாரியைச் சொல்லா மென்பர் ஆசிரியர் ; எ - று.

பிறவாவன தம் நம் தம் உம் ஞான்று கெழு எ ளு என்பனவாம். இவற்றுள் ஞான்று ஒழிந்தன எடுத்தோதுவர் ஆசிரியர். 'எடுத்த நறவின் குலைய லங் காந்தன்¹' (சுலி - ௪0) இது வீணத்தொகை ; சாரியை யன்று. இன் சாரியை வழக்குப் பயிற்சியும் பலகால் எடுத்தோதப்படுதலும் பொதுவகையான் ஒதிய வழித் தானே சேறலு² மாகிய சிறப்பு ளோக்கி முன் வைத்தார். வற்றும் அத்தும் இன்போல முதல் திரியுமாகலானுஞ் செய்கை யொப்புமையானும் அதன்பின் வைத்தார். அம் ஈறுதிரியுமாதலின் திரிபுபற்றி அதன்பின் வைத்தார். ஒன் ஈறுதிரியுமேனும் வழக்குப்பயிற்சி யின்றி நான்கா முருபின்கண் திரிதலின் அதன்பின் வைத்தார். ஆன் பொருட்புணர்ச்சிக்கும் உருபு புணர்ச்சிக்கும் வருமென்று அதன்பின் வைத்தார். அக்கு ஈறு திரியுமேனும் உருபு புணர்ச்சிக்கண் வாராமையின் அதன்பின் வைத்தார். இக்கு முதல் திரியுமேனுஞ் சிறுபான்மைபற்றி அதன்பின் வைத்தார். அன் இன்போலச் சிறத்தலிற் பின் வைத்தார்.

ஆனுருபிற்கும் ஆன்சாரியைக்கும் இன்னுருபிற்கும் இன்சாரியைக்கும் வேற்றுமை யாதெனின், அவை சாரியையான இடத்து யாதானும் ஓர் உருபேற்று முடியும் ; உருபாயின இடத்து வேறோர் உருபினே லொ வென்று உணர்க. இனி மகத்துக்கை என்புழித் தகரவொற்றுத் தகரவுகரமும் வருமென்று கோடுமெனின், இருளத்துக் கொண்டானென்றால் அத்து எனவே வேண்டதலின் ஆண்டும் அத்துதன்றே கெட்டதென்று கோடும். அக்கு இக்கு என்பனவும் பிரித்துக்கூட்டக் கிடக்கும். தாமுக்கோ லென அக்குப் பெற்று நின்றலானும் ஆடிக்கு என்புழிக் குகரம் நான்கனுரு பாகாமையானும் இவை சாரியையாமாறு உணர்க. (கஎ)

கஉயி. அவற்றுள்,

இன்னின் இகரம் ஆவின் இறுதி

முன்னர்க் கெடுதல் உரித்து மாகும்.

இது முற்கூறியவற்றுள் இன்சாரியை முதல் திரியுமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள் : அவற்றுள் — முற் கூறிய சாரியைகளுள், இன்னின் இகரம் — இன் சாரியையது இகரம், ஆவின் இறுதி முன்னர் — ஆ என்னும் ஓரெழுத் தொரு மொழி முன்னர், கெடுதல் உரித்து மாகும் — கெட்டு முடியவும் பெறும் ; எ - று.

1 குலையலங் காந்தன் என்பது குலையலங்கு காந்தன் என்பதன் தொகுத்தல்.

2 பொது வகையான் ஒதியவழி தானே சேறல் - இச் சொல்லுக்கு இன்னசாரியை என விதியாது பொதுவாகச் சாரியைப் பேறு கூறிய விடத்தும் தானே சாரியையாய் அமைதல்.

உரித்துமாகு மென்றதனற் கொது முடியவும் பெறும் என்றவாறு. இஃது ஒப்பற் கூறலென்னும் உத்தி.

எ - று : ஆனை ஆவினை, ஆனொடு ஆவினொடு, ஆற்கு ஆவிற்கு, ஆனின் ஆவினின், ஆனது ஆவினது, ஆன்கண் ஆவின்கண் என வரும்.

இனி முன்னரென்றதனானே மாவிற்கும் இவ்வாறே கொள்க. மானை மாவினை, மானொடு மாவினொடு, மாற்கு மாவிற்கு என ஒட்டிக். ஆகார ஈறென்னது ஆவினிறுதி யென்று ஒதினமையின் மா இலேசினற் கொள்ளப் பட்டது.

இனி, ஆன்கோடு ஆவின்கோடு, மான்கோடு மாவின்கோடு என உருபிற் குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழியும் கொள்க. (கஅ)

இன் சாரியை ஈறு திரியுமிடம்

கஉக. அளவாகும் மொழிமுதல் நிலையு உயிர்மிசை
னஃகான் றஃகா னாகிய நிலைத்தே.

இஃது அவ் இன்சாரியை ஈறு திரியுமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள் : அளவாகும் மொழி — அளவுப் பெயராய்ப் பின்னிற் கும் மொழிக்கு, முதல் நிலையு உயிர்மிசை னஃகான் — முன்னர் நின்ற எண்ணுப் பெயர்களின் ஈற்று நின்ற குற்றுகரத்தின்மேல் வந்த இன்சாரியையது னகரம், றஃகா னாகிய நிலைத்து — றகர மாய்த் திரியும் நிலைமையை யுடைத்து; எ - று.

எ - று : பதிற்றகல் பதிற்றுடிக்கு. இவற்றைப் பத்தென நிறுத்தி 'நிறையுமளவும்' (எழு - சஉசு) என்னுஞ் சூத்திரத்தால் இன்சாரியை கொடுத்துக் 'குற்றிய லுகா மெய்யொடுங் கெடுமே' (எழு - சஉஉ) என்ற தனற் குற்றுகரம் மெய்யொடுங் கெடுத்து வேண்டுஞ் செய்கை செய்து 'முற்ற வின் வறூஉம்' (எழு - சஉஉ) என்பதனான் ஒற்றிரட்டித்து முடிக்க.

நிலையு என்றதனற் பிறவழியும் இன்னின் னகரம் றகரமாதல் கொள்க. பதிற்றெழுத்து, பதிற்றடுக்கு ஒன்பதிற்றெழுத்து, பதிற்றென்று, பதிற் றிரண்டு, பதிற்றென்பது என எல்லாவற்றோடும் ஒட்டிக்கொள்க. அச் சூத் திரத்திற் 'குறையாதாகும்' (எழு - சஉசு) என்றதனற் பொருட் பெயர்க்கும் எண்ணுப்பெயர்க்கும் இன்கொடுக்க. (கக)

வற்று முதல் கெடுதல்

கஉஉ. வஃகான் மெய்கெடச் சுட்டுமுதல் ஐம்முன்
அஃகான் நின்றல் ஆகிய பண்பே.

இது வற்று முதல் திரியுமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள் : சுட்டு முதல் ஐம்முன் — சுட்டெழுத்தினை முதலாக வுடைய ஐகார ஈற்றுச் சொன்முன் வற்று¹ வருங்காலை, வஃகான் மெய்கெட அஃகான் நின்றலாகிய பண்பு — அவ் வற்றுச் சாரியை

1 வற்றுச் சாரியையை நன லாவர் அற்றுச் சாரியை எனப்.

யினது வகரமாகிய ஒற்றுக் கெட ஆண்டு ஏறிய அகரம் நிற்கல் அதற்கு உளதாகிய குணம்; எ - று.

எ - று: அவையற்றை, இவையற்றை, உவையற்றை என வரும். இன்னும் இவற்றை, அவை இவை உவை என நிறுத்திச் 'சுட்டு முதலாகிய ஐயெ னிறுதி' (எழு - கஎஎ) என்றதனான் வற்றும் உருபுங் கொடுத்து வேண்டுஞ் செய்கை செய்க. இவ்வாறே எல்லா உருபிற்கும் ஒட்டிக. அவையற்றுக்கோடு என உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்டிச் சென்றவழியுங் கொள்க.

ஆகிய பண்பு என்றதனானே எவனென்பது படுத்த லோசையாற் பெயராயவழி¹ எவன் என உறுத்தி வற்றும் உருபுங் கொடுத்து வற்றியிசை யொற்றென்று னகரங் கெடுத்து அகரவுயிர் முன்னர் வற்றின் வகரங் கெடுமெனக் கெடுத்து எவற்றை எவற்றோடு என முடிக்க. (உ0)

னகர நற்றுச் சாரியை திரியுமிடம்

கஉ௩. னஃகான் றஃகான் நான்கனுரு பிற்கு.

இஃது இன் ஒன் ஆன் அன்னென்னும் னகர ஈறு நான்குத் திரியுமாறு கூறுகின்றது.

இ - ஷ்: னஃகான் நான்கனுருபிற்கு றஃகான் — னகார ஈற்று நான்கு சாரியையின் கைரமும் நான்கா முருபிற்கு றகாரமாய்த் திரியும்; எ - று.

எ - று: வீனவிற்கு கோஒற்கு ஒருபாற்கு அதற்கு என வரும்.

இதனை 'அளவாகு மொழிமுதல்' (எழு - கஉக) என்பதன்பின் வையாது ஈண்டு வைத்தது னகர ஈறுகளெல்லாம் உடன் திரியு மென்றற்கு. ஆண்டு வைப்பின் இன் சாரியையே திரியு மென்பது படிம். 'ஒன்று முதலாகப் பத்தூர்த்து வருஉ — மெல்லா எண்ணும்' (எழு - ககக) என்பதனான் ஒரு பாற்கு என்பதனை முடிக்க. (உக)

பொருட் புணர்ச்சியில் ஆன் ஈறு திரிதல்

கஉச. ஆனின் னகரமும் அதனோ ரற்றே

நாள்முன் வருஉம் வன்முதற் றோழிற்கே.

இஃது ஆனின் ஈறு பொருட்புணர்ச்சிக்கண் திரியு மென்கின்றது.

இ - ஷ்: நாள்முன் வருஉம் வன்முதல் தொழிற்கு — நாட் பெயர் முன்னர் வரும் வல்லெழுத்தை முதலாக உடைய தொழிற் சொற்கு இடையே வரும், ஆனின் னகரமும் அதனோரற்று — ஆன்சாரியையின் னகரமும் நான்கனுருபின்கண் வரும் ஆன்சாரியை போல றகரமாய்த் திரியும்; எ - று.

எ - று: பரணியாற் கொண்டான் சென்றான் தத்தான் போயினான் என வரும். 'நாண்முற் றோன்றுத் தொழினிலைக் கிளவிக்கு' (எழு - உசஎ) என்

1 எவன் என்பது படுத்தலோசையாற் பெயராகும் எனவே எடுத்தலோசையால் வினா எவன் குறிப்பாகும் என்பதாம்.

றதனான் ஆன்சாரியை கொடுத்துச் செய்கை செய்க. இனி உம்மையை இறந் ததுதழீஇயதாக்கி னாளல்லவற்றுமுன் வரும் வன்முதற்ருழிற்கண் இன்னின் னகரமும் அதனோடு ஒக்கு மெனப் பொருளுரைத்துப் பனியிற் கொண்டான் வளியிற் கொண்டான் என இன்னின் னகரமும் நகரமாதல் கொள்க.

இனி, ஞாபகத்தால்¹ தொழிற்கண் இன்னின் னகரத் திரியு மெனவே பெயர்க்கண் இன்னின் னகரத் திரிதலுந் திரியாமையுந் கொள்க. குறும்பிற் சொற்றன், பறப்பிற் பாரி எனத் திரிந்து வந்தன; குருகின் கால், எருத்தின் புறம் எனத் திரியாது வந்தன. (உஉ)

அத்து முதல் கெடுதல்

கஉரு. அத்தின் அகரம் அகரமுனை யில்லை.

இஃது அத்து முதல் திரியுமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள்: அத்தின் அகரம் — அத்துச்சாரியையின் அகரம், அகரமுனை இல்லை — அகர ஈற்றுச் சொன் முன்னர் இல்லையாம்; எ - று.

‘அத்தவண் வரினும் வரைநிலை யின்றே’ (எழு - உகக) என்பதனான் மகப்பெயர் அத்துப்பெற்று நின்றது மகத்துக்கை யென அகரங் கெட்டு நின்றது. விளவத்துக் கண்ணென்புழிந் கெடாது நின்றல் ‘அத்தே வற்றே’ (எழு - ககக) என்பதனுள் ‘தெற்றென்றற்றே’ என்பதனாற் கூறுப. (உஉ)

இக்கு முதல் கெடுதல்

கஉக. இக்கின் இகரம் இகரமுனை யற்றே.

இஃது இக்கு முதல் திரியுமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள்: இக்கின் இகரம் — இக்குச் சாரியையினது இகரம், இகரமுனை அற்று — இகர ஈற்றுச்சொன் முன்னர் முற் கூறிய அத்துப் போலக் கெடும்; எ - று.

‘திங்கண் முன்வரின்’ (எழு - உசஅ) என்பதனாற் பெற்ற இக்கு ஆடிச் சூக் கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என இகரங் கெட்டு நின் றது. இஃது இடப்பொருட்டு. (உச)

கஉஎ. ஐயின் முன்னரும் அவ்வியல் நிலையும்.

இதவும் அது.

இ - ள்: ஐயின் முன்னரும் அவ்வியல் நிலையும் — இக்கின் இகரம் இகர ஈற்றுச் சொன் முன்னரன்றி ஐகார ஈற்றுச் சொன் முன்னரும் மேற் கூறிய கெடுத லியல்பிலே நிற்கும்; எ - று.

‘திங்களு னாளு முந்துகிளந் தன்ன’ (எழு - உஅச) என்பதனாற் சித் திரைக்குக் கொண்டான் என்புழிப் பெற்ற இக்கு ஐகாரத்தின் முன்னர்க் கெட்டவாறு காண்க. (உடு)

1 ஞாபகம் - ஞாபகங் கூறல எனவும் உத்தி. அதாவது, தூறபாவைச் சொற சூறங் கவும் பொருள் விளங்கவும் செய்யாது அரிதும் பெரிதுமாகச் செய்யுது அதனால் வேறு பல் பொருளுணர்தல்.

அக்கு அகாம் நிற்க ஏனைய கெடுமாறு

கஉஅ. எப்பெயர் முன்னரும் வல்லெழுத்து வருவழி
அக்கின் இறுதிமெய்ம் மிசையொடுங் கெடுமே
குற்றிய லுகரம் முற்றத் தோன்றுது.

இஃது அக்கு முதல் ஒழிய ஏனைய கெடுமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள்: எப்பெயர் முன்னரும் — எவ்வகைப்பட்ட பெயர்ச் சொன் முன்னரும், வல்லெழுத்து வருவழி — வல்லெழுத்து வருமொழியாய் வருமிடத்து, அக்கின் இறுதிக் குற்றியலுகரம் முற்றத் தோன்றுது — இடை நின்ற அக்குச் சாரியையின் இறுதி நின்ற குற்றியலுகரம் முடியத் தோன்றுது, மெய்ம்மிசை யொடுங் கெடும் — அக்குற்றுகரம் ஏறிநின்ற வல்லொற்றுத் தனக்குமேல் நின்ற வல்லொற்றோடுங் கெடும்; எ - று.

‘ஒற்றுநிலை திரியா தக்கொடு வருஉம்’ (எழு - ௪௧௮) என்றதனான் அக்குப்பெற்ற குன்றக்கூடை மன்றப்பெண்ணை என்பனவும், ‘வேற்றுமை யாயி னேனை யிரண்டும்’ (எழு - ௩௨௯) என்பதனான் அக்குப்பெற்ற ஈமக்குடம் கம்மக்குடம் என்பனவும், ‘தமிழென் கிளவியும்’ (எழு - ௩௮௩) என்பதனான் அக்குப்பெற்ற தமிழ்க்கூத்து என்பதனும் அக்கு ஈறுகெட்டவாறு காண்க. இங்ஙனம் வருதலின் எப்பெய ரென்றார். முற்ற வென்பதனான் வன்கண மன்றி ஏனையவற்றிற்கும் இவ் விதி கொள்க. தமிழ் நூல், தமிழ் யாழ், தமிழ்வரையர் என வரும். இன்னும் இதனானே தமக்கேற்ற இயைபு வல்லெழுத்துக் கொடுத்து முடித்துக்கொள்க. அன்றிக் கேடோதிய ககரவொற்று நிற்குமெனின், சகரத் தகரம் பகரம் வந்தவற்றிற்குக் ககரவொற்றாகாமை உணர்க. ()

அம் ஈறு திரியு மிடம்

கஉக. அம்மின் இறுதி கசதக் காலைத்
தன்மெய் திரிந்து ஈருந ஆகும்.

இஃது அம் ஈறு திரியுமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள்: அம்மின் இறுதி — அம்முச் சாரியையின் இறுதியாகிய மகரவொற்று, கசதக் காலை — கசதக்கள் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, தன்மெய் திரிந்து ஈருந ஆகும் — தன் வடிவு திரிந்து ஈருநக்களாம்; எ - று.

எ - று: புளியங்கோடு, செதிள், தோல் என வரும்.

இது ‘புளிமார்க் கிளவிக்கு’ (எழு - ௨௪௪) என்பதனான் அம்முப்பெற்றது. கசதக்காலைத் திரியு மெனவே பகரத்தின்கண் திரியின்றாயிற்று. மெய்திரித் தென்னாது தன்மெய் என்றதனான் அம்மின் மகரமேயன்றித் தம் நம் நும் உம் என்னுஞ் சாரியை மகரமுந் திரிதல் கொள்க. எல்லார் தங்கையும் எல்லார் தங்கையும் எல்லீர் தங்கையும் வானவரி வில்லுந் திங்களும் என வரும். துறை கேழூரன் வளங்கேழூரன் எனக் கெழு வென்னுஞ் சாரியையது உகரக்கேடும் ஏகர நீட்சியுஞ் செய்யுண் முடிபென்று கொள்க. (உஎ)

அம் ஈறு கெடுமிடம்

கடமி. மென்மையும் இடைமையும் வருஉம் காலை

இன்மை வேண்டும் என்மனார் புலவர்.

இஃது அம்மீறு இயல்புகணத்து முன்னர்க் கெடு மென்கின்றது.

இ - ள்: மென்மையும் இடைமையும் வருஉங்காலை — மென் கணமும் இடைக்கணமும். வருமொழியாய் வருங் காலத்து, இன்மை வேண்டும் என்மனார் புலவர் — அம்முச் சாரியை இறுதி மகர மின்றி முடிதலை வேண்டுமென்று கூறுவர் புலவர்; எ - று.

எ - று: புளியஞ்சுரி நுனி முரி யாழ் வட்டு என வரும். உரையிற் கோட லென்பதனாற் புளியவிலை யென உயிர்வருவழி ஈறு கெடுத்தலும் புளியிலை யென அம்மு முழுவதுங் கெடுத்தலுங் கொள்க. புளியவிலை யென்றது 'ஒட் டிதற் கொழுகிய வழக்கு' ¹ (எழு - கடஉ) அன்று. மென்கணமும் இடைக் கணமும் உயிர்க்கணமுந் தம்மு னொக்குமேனும் அம்மு முழுவதுங் கெட்டி வரு தலின் உயிரை எடுத்தோதாராயினார். புளிங்காய் என்பது மரு முடிபு. (உஅ)

இன் சாரியை முழுதும் கெடுமிடம்

கடக. இன்னென வருஉம் வேற்றுமை யுருபிற்

கின்னென் சாரியை இன்மை வேண்டும்.

இஃது இன்சாரியை ஐந்தாமுருபின்கண் முழுவதுங் கெடு மென்கின்றது.

இ - ள்: இன்னென வருஉம் வேற்றுமை யுருபிற்கு — இன் னென்று சொல்ல வருகின்ற வேற்றுமை யுருபிற்கு, இன்னென் சாரியை இன்மை வேண்டும் — இன்னென்னுஞ் சாரியை தான் இன்றி முடிதலை விரும்பும் ஆசிரியன்; எ - று.

எ - று: விளவின், பலாவின், கடுவின், தழுவின், சேலின், வெளவின் என வரும். இவற்றிற்கு வீழ்பழ மெனவும் நீங்கினு னெனவுங் கொடுத்து முடிவுணர்க. ஊரின்னீங்கினுன் என ஏனையவற்றோடும் ஒட்டுக. இனி 'அவற் றுள் இன்னினிகரம்' (எழு - கடஉ) என்னுதன்பின் இதனை வையாத முறை யன்றிக் கூற்றினுன் இன்சாரியை கெடாது வழக்கின்கண்ணுஞ் செய்யுட்கண் ணும் நின்றல் கொள்க பாம்பினிற் கடிது தேன், 'கற்பினின் வழாஅ நற்பல வுதவி', 'அகமசேர்பு பொருத்தி யளவின்னில் திரியாது' (மலபடு - கடஉ) என வரும். இனி இன்மையும் வேண்டுமென்னும் உம்மை தொக்கு சிந்ததாக்கி அதனான் இவை கோடலும் ஒன்று. (உக)

புணர்மொழிகளிற் சாரியை வருதல்

கடஉ. பெயருந் தொழிலும் பிரித்தொருங் கிசைப்ப

வேற்றுமை உருபிலைபெறு வரியுந்

தோற்றம் வேண்டாத் தொகுதிக் கண்ணும்

ஒட்டுதற் கொழுகிய வழக்கொடு சிவணிச்

சொற்சிதர் மருங்கின் வழிவந்து விளங்கா

1 ஒட்டுதற் கொழுகிய வழக்கு - சாரியை பொருடதுதற் தோற்புடத வழக்கு.

திடைநின் றியலுஞ் சாரியை இயற்கை
உடைமையும் இன்மையும் ஓடுவயின் ஓக்கும்.

இது முற்கூறிய சாரியைகளெல்லாம் புணர்மொழியுள்ளே வருமென்ப தூஉம் அம்மொழி தாம் இவை யென்பதூஉம் அவை வாராத மொழிகளும் உளவேன்பதூஉங் கூறுகின்றது.

இ - ள்: பெயருந் தொழிலும் — பெயர்ச் சொல்லுந் தொழிற் சொல்லும், பிரிந்து இசைப்ப ஒருங்கு இசைப்ப — பெயருந் தொழிலுமாய்ப் பிரிந்திசைப்பப் பெயரும் பெயருமாய்க் கூடியிசைப்ப, வேற்றுமை யுருபு நிலைபெறு வழியும் — வேற்றுமை செய்யும் உருபுகள் தொகாது நிலைபெற்ற இடத்தும், தோற்றம் வேண்டாத் தொகுதிக் கண்ணும் — அவ்வேற்றுமை யுருபுகள் தோற்றுதல் வேண்டாது தொக்க இடத்தும்,¹ ஓட்டுதற்கு ஒழுகிய வழக்கோடு சிவணி — தாம் பொருந்துதற் கேற்ப நடந்த வழக்கோடே பொருந்தி, சொற்சிதர் மருங்கின் — சாரியை பெறும் புணர் மொழிகளைப் பிரித்துக் காணுமிடத்து, சாரியை இயற்கை வழி வந்து விளங்காது இடை நின்று இயலும் — அச்சாரியையினது தன்மை அச்சொற்களின் பின்னே வந்து விளங்காது நடுவே நின்று நடக்கும், உடைமையும் இன்மையும் ஓடுவயின் ஓக்கும் — அச்சாரியை உண்டாதலும் இல்லையாதலும் ஓடுவருபினிடத்து ஓத்துவரும்; எ - று.

ஓடுவிற் கொக்கும் எனவே எனைய ஒவ்வாவாயின.

எ - று: விளவினைக்குறைத்தான், கூழிற்குக் குற்றேவல் செய்யும் - இவை பிரிந்திசைத்து உருபு நிலைபெற்றன. 'அன்னென் சாரியை' (எழு - ௧௧௪) என்பதனைக் 'குற்றியலுகரத்தியுதி' (எழு - ௧௧௫) என்பதனைச் சேர வைத்ததனால் இன்சாரியை வருதல் கொள்க. இவ்விரண்டுருபுஞ் சாரியை நிற்பப் பெரும்பான்மையுந் தொகா வென்று உணர்க. விளவினைக் குறைத்தவன். கடிசுத்திரத்திற்குப் பொன் - இவை ஒருங்கிசைப்ப உருபு நிலைபெற்றன, வானத்தின் வழக்கி, வானத்து வழக்கி எனச் சாரியை பெற்றுப் பிரிந்திசைத்து ஐந்தாமுருபு நிலைபெற்றும் நிலைபெறும் வந்தது. வானத்தின் வழக்கல், வானத்து வழக்கல் - இவை 'மெல்லெழுத் துறழும்' (எழு - ௩௧௨) என்னுஞ் சூத்திரத்து 'வழக்கத்தான்' என்பதனால் அத்துக் கொடுத்து மகரங் கெடுக்க ஒருங்கிசைத்தன. விளவினது கோடு, விளவின் கோடு என ஒருங்கிசைத்துச் சாரியை பெற்றவழி ஆறனுருபு தொகாதுந் தொக்கும் நின்றது. இதற்குப் பிரிந்திசைத்த வின்று. மரத்துக்கட் கட்டினான், மரத்துக் கட்டினான் எனப் பிரிந்திசைத்தவழியும், மரத்துக்கட் குரங்கு, மரத்துக் குரங்கு என ஒருங்கிசைத்தவழியுஞ் சாரியை நின்றவழி ஏழனுருபு தொகாதுந் தொக்கும் நின்

1 இத்திற்பாவிற்கு, பெயரும் பெயரும் பெயரும் வினையும் வேற்றுமை விரியல் இரு சொல்லாய்ப் பிரிந்திசைக்கும் என்றும், வேற்றுமைத் தொகையில் ஒரு சொல் போல ஒருங்கிசைக்கும் என்றும், பொருள் கொள்வா டானுலாருள்ளிட டுசிரியா சிலா.

றது. 'கிளைப்பெய ரெல்லாம்' (எழு - ௩௦௭) என்றதனுட் 'கொள' என்ற தனூண் ணகாரம் டகார மாயிற்று. 'நிலாவென் கிளவியத்தொடு சிவணும்' (எழு - ௨௨௮) என விதித்த அத்து நிலாக்கதிர் நிலாமுற்றம் என்றவழிப் பெருதாயிற்று, அஃது 'ஒட்டுதற் கொழுகிய வழக்கு' அன்மையின். நிலாத்துக் கொண்டான், நிலாத்துக் கொண்டவன் என்பன உருபுதொக்குழி இரு வழியும் பெற்றன. எல்லார் தம்மையும் எனச் சாரியை சுற்றின்கண்ணும் வருதலின் இடை நிற்றல் பெரும்பான்மை யென்றற்கு இயலு மென்றார். பூவி லொடு விரிந்த கூந்தல், பூவொடு விரிந்த கூந்தல் என உடைமையும் இன்மையும் ஒடுவையின் ஒத்தது. இனி இயற்கை யென்றதனான் ஒடு உருபின்கட் பெற்றும் பெருமையும் வருதலன்றிப் பெற்றே வருதலுங் கொள்க. பலவற் றொடு என வரும். (௩௦)

அத்து வற்று வருமிடத்து நிகழும் விகாரம்

க௩௩. அத்தே வற்றே ஆயிரு மொழிமேல்

ஒற்றுமெய் கெடுதல் தெற்றென் றற்றே

அவற்றுமுன் வருஉம் வல்லெழுத்து மிகுமே.

இஃது அத்து வற்று என்பனவற்றிற்கு நிலைமொழியது ஒற்றுக் கேடும் வருமொழி வன்கணத்துக்கண் ஒற்றுப்பேறுமாகிய செய்கை கூறு கின்றது.

இ - ள்: அத்தே வற்றே ஆயிரு மொழிமேல் ஒற்று — அத்தும் வற்றுமாகிய அவ்விரண்டு சாரியைமேல் நின்ற ஒற்று, மெய் கெடு தல் தெற்றென்றற்று — தன் வடிவு கெடுதல் தெளியப்பட்டது, அவற்றுமுன் வருஉம் வல்லெழுத்து மிகுமே — அவ்விரு சாரியை முன்னும் வரும் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்; எ - று.

௭ - ௮: கலத்துக்குறை, அவற்றுக்கோடி என வரும் 'அத்திடைய வரு உங் கலமென் னளவே' (எழு - ௧௬௮) 'சுட்டுமுதல் வகரம் ஐயு மெய்யும்' (எழு - ௧௮௩) என்பனவற்றான் அத்தும் வற்றும் பெற்றுவரும் மகர வகர சுறுகட்கு சுற்றுவல்லெழுத்துவிதி இன்மையின் அவற்றுமுன் வருஉம் வல் லெழுத்து மிகுமென்று சாரியை வல்லெழுத்து விதித்தார். வல்லெழுத்து இன்றித் திரிந்து முடிவன ணகாரமும், னகாரமும், லகாரமும், ளகாரமுமாகும். மகர சுற்றிற்கு அத்தும், வகர சுற்றிற்கு வற்றும் வருமென்பது அச்சுத்திரங் களாற் பெற்றும். வற்றே யத்தே யென்றோ, முறையன்றிக் கூற்றினாற் புள்ளி யின்றின் முன்னர் அத்தின்மிகை யொற்றுக் கெடாது நின்றலுங் கொள்க.

௭ - ௮: விண்ணத்துங் கொட்கும், வெயிலத்துங் சென்றன், - இரளங் துக் கொண்டான் என வரும். மெய்யென்றதனான் அத்தின் அகரம் அகர முன்னரேயன்றிப் பிற உயிர்முன்னருங் கேடும் ஒபோவிடத் தென்று கொள்க. அண்ணத்தேரி, திட்டாத்துக்குளம் என ஆகாரத்தின் முன்னரும் வரும் அத்தின் அகரங் கெட்டது. இவற்றை அகர சுருக்கியும் முடிப்ப. இனித் தெற்றென்றற்றே என்றதனான் அத்தின் அகரம் தெற்றெனக் கெடாது நிற்கும் இடமுங் கொள்க. அதவத்துக்கண், விளவத்துக்கண் என வரும். (௩௧)

௫. எழுத்துச் சாரியை

எழுத்துச் சாரியைகளின் பெயர்

கங்.சு. காரமுங் கரமுங் காணொடு சிவணி

நேரத் தோன்றும் எழுத்தின் சாரியை.

இது மொழிச்சாரியையை விட்டு எழுத்துக்கட்கு வருஞ் சாரியைகளது பெயரும் முறையுந் தொகையும் உணர்த்துகின்றது.

இ - ள்: காரமுங் கரமுங் காணொடு சிவணி — காரமுங் கரமுங் காணொடு பொருந்தி, எழுத்தின் சாரியை நேரத் தோன்றும் — எழுத்தின்கண் வருஞ் சாரியையாதற்கு எல்லா ஆசிரியரானும் உடம்படத் தோன்றும் ; எ - று.

காரமுங் கரமும் எடுத்துச் சொல்லியவழி இனிதிசைத்தலானும், வழக்குப் பயிற்சி யுடைமையானும், வடவெழுத்திற்கும் உரியவாதலானுஞ் சேரக் கூறினார். காண் அத்தன்மை யின்மையினுற் பின் வைத்தார். நேரத் தோன்று மெனவே நேரத்தோன்றாதனவும் உளவாயின. அவை ஆனம் எனம் ஒனம் என்க. இவை சிதைத்த வழக்கேனுங் கடியலாகாவாயின. (ங்.உ)

நெட்டெழுத்துக்குச் சாரியை

கங்.௫. அவற்றுள்,

கரமுங் கானும் நெட்டெழுத்திலவே.

இஃது அவற்றுட் சில சாரியை சில வெழுத்தோடு வாரா வென எய்தியது விலக்கிற்று.

இ - ள்: அவற்றுள் — முற் கூறியவற்றுள், கரமுங் கானும் நெட்டெழுத்தில — கரமுங் கானும் நெட்டெழுத்திற்கு வருதலின்று ; எ - று.

எனவே, நெட்டெழுத்திற்குக் காரம் வருமாயிற்று. ஆகாரம் ஈகாரம் என ஒட்டுக. ஐகாரம் ஒளகார மெனச் சூத்திரங்களுள் வருமாறு காண்க.

குற்றெழுத்துக்குச் சாரியை

கங்.சு. வரன்முறை மூன்றுங் குற்றெழுத் துடைய.

இஃது ஐயம் அகற்றியது ; என்னை ? நெட்டெழுத்திற்குச் சில சாரியை விலக்கினற்போலக் குற்றெழுத்திற்கும் விலக்கற்பாடு உண்டோ வென ஐயம் நிகழ்தலின்.

இ - ள்: வரன்முறை மூன்றும் — வரலாற்று முறைமையை யுடைய மூன்று சாரியையும், குற்றெழுத்துடைய - குற்றெழுத்துப் பெற்று வருதலையுடைய ; எ - று.

அகாரம் அகரம் மஃகான் என ஒட்டுக. 'வகார மிசையும்' 'அகர இகரம்' 'வஃகான் மெய்செட்ட' எனவும் பிறவுஞ் சூத்திரங்களுட் காண்க.

இஃகான் ஒஃகான் என்பன பெருவழக் கன்று. வான்முறை யென்றதனான் அஃகான் என்புழி ஆய்தம் பெறுதல் கொள்க. இது 'குறியதன் முன்ன ராய்தப்புள்ளி' (எழு - ௩௮) என்பதனாற் பெருதாயிற்று, மொழியாய் நில்லா மையின். (௩௯)

ஐ, ஔவின் சாரியை

க௩௭. ஐகார ஔகாரங் காணெடுந் தோன்றும்.

இஃது 'அவற்றுட் காமுங் கானும்' என்பதற்கோர் புறனடை கூறு கின்றது.

இ - ள்: ஐகார ஔகாரங் காணெடுந் தோன்றும் — நெட் டெழுத்துக்களுள் ஐகார ஔகாரங்கள் முன் விலக்கப்பட்ட காணெடுந் தோன்றும்; எ - று.

ஐகான் ஔகான் என வரும். உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று, காரத் தைக் கருதுதலின். (௩௯)

க௩. உயிரெழுத்தின் புணர்ச்சி யியல்புகள்

க௩௮. புள்ளி சுற்றுமுன் உயிர்தனித் தியலாது
மெய்யொடுஞ் சிவணும் அவ்வியல் கெடுத்தே.

இது புள்ளி யீற்றுமுன் உயிர்முதன்மொழி வந்த காலத்துப் புணரும் முறைமை கூறுகின்றது.

இ - ள்: புள்ளி யீற்றுமுன் உயிர் தனித்து இயலாது — புள்ளியீற்றுச் சொன்முன்னர் வந்த உயிர்முதன்மொழியின் உயிர் தனித்து நடவாது, மெய்யொடுஞ் சிவணும் — அப்புள்ளியோடும் கூடும், அவ்வியல் கெடுத்து — தான் தனித்து நின்ற அவ்வியல் பிணைக் கெடுத்து;¹ எ - று.

எனவே, நீரோடு கூடிய பால்போல சிந்தகென்று ஒற்றுமை கூறினார். ஈண்டு இதனானே உயிர்மெய்யெனப் பெயர்பெற்றது.

௭ - ௮: பாலரிது பாலாழி, ஆலிலை, பொருளீட்டம், வானுலகு, வானாடு, வேலெறிந்தான், வேலெற்றான், பொருளையம், பொருளொன்று, காணெழிற்று, சொல்லெளவியம் என வரும்.

ஒன்றென முடித்த லென்பதனான் இயல்பல்லாத புள்ளி முன்னர் உயிர் வந்தாலும் இவ் விதி கொள்க. அதனை அதனோடு காடுமி என வரும். இவற் றைச் 'சுட்டுமுத லுகர் மன்னெடு' (எழு - ௧௭௬) 'உரிவரு காலை காழிக் கிளவி' (எழு - ௨௪௮) என்பனவற்றான் முடிக்க. புள்ளியீற்று முன்னுமென உம்மையை மாறி எச்சவும்மையாக்கிக் குற்றியலுரத்தின் முன்னரும் என அவ் விதி கொள்க. எனவே, 'குற்றிய லுகர்மு மற்று' (எழு - ௧௮௮) என்றத னோடும் பொருந்திற்றும். நாகரிது, வாகரிது என வரும். (௩௯)

1 'அவ்வியல் கெடுத்து' என்பதற்கு, புள்ளி பெற்று நிற்கும் அமமெய்யின் இயல்பைக் கெடுத்து எனவே பொருள் கொள்வது தக்கது; 'மெய்யுயிர் நீங்கின் தன்னுரு வாகும்' என்று அடுத்த நூற்பாவுங் கூறுதல் காண்க.

உயிர் பிரித்த மெய்யின் இயல்பு

கூகூ. மெய் உயிர் நீங்கின் தன்னுரு வாகும்.¹

இஃது உயிர்மெய் புணர்ச்சிக்கண் உயிர்நீங்கியவழிப் படுவதோர் விதி கூறுகின்றது.

இ - ள் : மெய் உயிர் நீங்கின் — மெய் தன்னோடு கூடிநின்ற உயிர் புணர்ச்சியிடத்துப் பிரிந்து வேறு நின்றதாயின், தன் உருவாகும் — தான் முன்னர்ப் பெற்று நின்ற புள்ளிவடிவு பெறும் ; எ - று.

ஆல் இலை அதன் ஐ என வரும்.

உயிர் இன்ன வடிவிற்கென்று ஆசிரியர் கூறாமையின் உயிர்க்கண் ஆராய்ச்சி யின்று.

இனி, எகர ஓகரங்களைப் புள்ளியான் வேற்றுமை செய்தலின், தொன்று தொட்டு வழங்கின வடிவுடைய என்று கோடலுமாம். புணர்ச்சியுள் உயிர் மெய்யினைப் பிரிப்பாராதலின், இது கூறக்காற் குன்றக் கூறலாம் என்று உணர்க. (கூஎ)

உடம்படு மெய் தோன்றும் இடம்

கசூ0. எல்லா மொழிக்கும் உயிர்வரு வழியே

உடம்படு மெய்யின் உருவுகொளல் வரையார்.

இஃது உயிரீறும் உயிர்முதன்மொழியும் புணரும்வழி நிகழ்வதோர் கருவி கூறுகின்றது.

இ - ள் : எல்லா மொழிக்கும் — நிலைமொழியும் வருமொழியுமாய்ப் புணரும் எவ்வகை மொழிக்கும், உயிர் வருவழி — உயிர் முதன்மொழி வருமிடத்து, உடம்படுமெய்யின் உருவு கொளல் வரையார் — உடம்படுமெய்யினது வடிவை உயிரீறு கோடலை நீக்கார், கொள்வார் ஆசிரியர் ; எ - று.

அவை யகரமும் வகரமுமென்பது முதனூல்பற்றிக் கோடும்;

‘உடம்படு மெய்யே யகர வகாரம்’

உயிர்முதன் மொழிவருஉங் காலை யான’

எனவும்

‘இறுதியும் முதலும் உயிர்க்கலை வரினே

உறுமென மொழிப உடம்படு மெய்யே’

எனவும் கூற்றொகலின். உயிர்க்களுள் இகர ஈகார ஐகார ஈறு யகர உடம்படு மெய் கொள்ளும். எகாரம், யகாரமும், வகாரமும் கொள்ளும். அல்லன் வெல்லாம் வகர உடம்படுமெய்யே கொள்ளு மென்று உணர்க.

எ - று : கிளியழகிது, குரீஇயோப்புவாள், வரையரமகளிர் எனவும் ; விளவழகிது, பலாவழகிது, கடுவழகிது, பூவழகிது, கோவழகிது, கௌவடைந்

1 இவ்வியல்பு ஒன்றென முடிததல என்னும் உத்தியால குற்றியலுகரத்திற்கும் ஏறகும்.

தது என்வும் ஒட்டுக. 'எஎ யிவனொருத்தி பேடியோ வென்றார்' (சீவக - சுருஉ) எவாடல் காண்க என ஏகாரத்திற்கு இரண்டும் வந்தன.

ஒன்றென முடித்த லென்பதனால் விகாரப்பட்ட மொழிக்கண்ணும் உடம் படுமெய் கொள்க. மரவடி ஆயிருதிணை என வரும். வரையா ரென்றதனால் உடம்படுமெய் கோடல் ஒருதலை யன்று. கிளி அரிது மூங்கா இல்லை¹ எனவும் வரும். ஒன்றென முடித்த லென்பதனால் 'விண்வத்துக் கொட்கும்' எனச் சிறுபான்மை புள்ளியற்றினும் வரும். செல்வுழி உண்புழி என்பன வினைத் தொகை யென மறுக்க.² (கூஅ)

எ. புணர்ச்சியிற் பொருள் வேறுபடுமிடம்

ஒளி வேற்றுமையாற் பொருள் வேறுபடல்

கசுக. எழுத்தோ ரன்ன பொருள்தெரி புணர்ச்சி

இசையில் திரிதல் நிலையு பண்பே.

இஃது எழுத்துக்கள் ஒன்று பலவா மென எய்தாத தெய்துவிக்கின்றது.

இ - ள்: எழுத்தோரன்ன பொருள் தெரி புணர்ச்சி — எழுத்து ஒருதன்மைத்தான பொருள் விளங்க நிற்கும் புணர் மொழிகள்; இசையில் திரிதல் நிலையு பண்பு — எடுத்தல் படுத்தல் நலித லென்கின்ற ஓசை வேற்றுமையாற் புணர்ச்சி வேறுபடுதல் நிலைபெற்ற குணம்; எ - று.

எ - டு: செம்பொன் பதின்னொடி, செம்பருத்தி, குறும்பரம்பு, நாகன் நேவன்போத்து, தாமரைக்கணியார், குன்றேறமா³ என இவை இசையில் திரிந்தன. (கூக)

கசுஉ. அவைதாம்,

முன்னப் பொருள புணர்ச்சி வாயின்

இன்ன என்னும் எழுத்துக்கடன் இலவே.

இது மேலதற்கோர் புறனடை கூறுகின்றது.

இ - ள்: அவை தாம் — பல பொருட்குப் பொது வென்ற புணர்மொழிகள் தாம், முன்னப் பொருள — குறிப்பான் உணரும் பொருண்மையினையுடைய, புணர்ச்சிவாயின் இன்ன வென்

1 இததொடாகனால, தமிழாரு ஒரு காலத்தில ஆங்கிலத்தைப் போல புணர்ச்சியின்றி எழுதப்பட்டமை ஊடுதரப்பட்டும்.

2 இமமறுப்பு சரியானதாய்த் தொன்றவில்லை. செல்வுழி உண்புழி என்பன, வினைத் தொகையல்ல வாதலின் தொழிற்பெயரும் உயிரிறும் புணர்ந்த வினையெச்சங்களாதல வேண்டும், வினைத்தொகையாயின செல்வுழி உண்ணுழி என்ற வடவுகளே கொள்ளல் வேண்டும்; அங்ஙன மானிச செல்வுழி உண்புழிபென்றிருத்தலின் இவை வினைத்தொகையாக வென்றே கொள்ளுதலாகும்.

3 செம்பொன்பதின்னொடி = செம்பொன் + பதின்னொடி, செம்பு + ஓன்பதின்னொடி; செம்பருத்தி = செம்பு + பருத்தி, செம்பு + அருத்தி; குறும்பரம்பு = குறும் + பரம்பு, குறும்பா + அம்பு; நாகன்றேவன்போத்து = நாகன்றேவன் + போத்து, நாகன்றே + வன்போத்து; தாமரைக்கணியார் = தாமரை + கணியார், தாம் + அரைக்கு + அணியார்; குன்றேறமா = குன்றேற + மா, குன்றேறு + ஆமா.

னும் எழுத்துக் கடன் இல் — புணர்ச்சியிடத்து இத்தன்மைய வென்னும் எழுத்துமுறைமையை உடையவல்ல; எ - று.

செம்பொன்பதின்னொடி என்றுழிப் பொன்னாய்ச்சி யுளவழிப் பொன்னெனவுஞ் செம்பாராய்ச்சி யுளவழிச் செம்பெனவுங் குறிப்பான் உணரப்பட்டது. இசையில் திரித லென்றது ஒலியெழுத்திற் கெனவும் எழுத்துக்கடனில் வென்றது வரிவடிவிற் கெனவும் கொள்க. (சு௦)

புணரியல் முற்றிற்று

டு. தொகைமரபு

[எழுத்துப் புணர்ச்சியுள், தொகுத்துக் கூறுதற்குரிய புணர்ச்சி யிலக்கணங்களை உணர்த்துவது.]

க. உயிரீறு மெய்யீறுகளின் பொதுப் புணர்ச்சி

மெல்லினத் தோன்று மிடம்

கசந. கசதப முதலிய மொழிமேற் றோன்றும்
மெல்லெழுத் தியற்கை சொல்லிய முறையான்
ங்ருநம் வென்னும் ஒற்றா கும்மே
அன்ன மரபின் மொழிவயி னான.

என்பது சூத்திரம்.

உயிரீறும் புள்ளியீறும் மேலே அகத்தோத்தினுள் முடிக்கும்வழி ஈறுக டோறும் விரித்து முடிப்பனவற்றை ஈண்டு ஒரோவோர் சூத்திரங்களால் தொகுத்து முடிபு கூறினமையின், இவ்வோத்துத் தொகைமர பென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. மேல் மூவகை மொழியும் நால்வகையாற் புணர்வுழி, மூன்று திரிபும் ஓரியல்பும் எய்தி வேற்றுமை அல்வழி யென இருபகுதியவாகி எழுத் துஞ் சாரியையும் மிக்குப் புணருமாறு இது வென்று உணர்த்தி அவைதாம் விரிந்த சூத்திரப் பொருளவன்றியுந் தொக்குப் புணருமாறு கூறுதலின், இவ் வோத்துப் புணரியலோடு இயைபுடைத்தாயிற்று. இத் தலைச் சூத்திரம் உயிர் மயங்கியிலையும் புள்ளி மயங்கியிலையும் நோக்கியதோர் வருமொழிக் கருவி கூறு கின்றது.

இ - ன்: கசதப முதலிய மொழிமேற் றோன்றும் இயற்கை மெல்லெழுத்து -- உயிரீறும் புள்ளியீறும் முன்னர் நிற்பக் கசத பக்களை முதலாகவுடைய மொழிகள் வந்தால் அவற்றிற்கு மேலே தோன்றி நிற்கும் இயல்பாகிய மெல்லெழுத்துக்கள், சொல்லிய முறையான் ங்ருநம் என்னும் ஒற்றாகும் -- நெடுங்கணக்கிற் பொருந்தக் கூறிய முறையானே கசதபக்களுக்கு ங்ருநம் வென்னும் ஒற்றுக்கள் 'நிரனிறைவகையானும், அன்ன மரபின் மொழி

வயினான — அத்தன்மைத்தாகிய முறைமையினையுடைய மொழிகளிடத்து; எ - று.

எ - று: விளங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும். இது 'மரப் பெயர்க்கிளவி' (எழு - உகௌ) என்பதனால் மெல்லெழுத்துப் பெற்றது. மரங் குறிது சிறிது தீது பெரிது என அல்வழிக்கட் டிரியுமாறு 'அல்வழி பெல்லாம்' (எழு - ஙகச) என்பதனால் பெறுதுமேனும் ஈண்டுத் தோன்று மென்றதனால் நிலைமொழிக்கட் டோன்றி நின்ற ஒற்றுத் திரிதல் கொள்க. அன்ன மரபின் மொழியன்மையின் விளங்குறுமை¹ விளங்குறைத்தான் என்புழி மெல்லெழுத்துப் பெறுவாயின, இவை ஏழாவதும் இரண்டாவதுத் திரிதலின். இங்ஙனம் எழுத்துப் பெறுவனவுந் திரிவனவு மெல்லாம் வருமொழியேற்றி வருமென்று உணர்க.

(க)

வருமொழி யியல்பாதல்

கசச. ரூநம யவவெனும் முதலாகு மொழியும்
உயிர்முத லாகிய மொழியும் உளப்பட
அன்றி யனைத்தும் எல்லா வழியும்
நின்ற சொல்முன் இயல்பா கும்மே.

இது முற்கூறிய நால்வகைப் புணர்ச்சியுள் இயல்பு புணருங்கால் இக் கூறிய பதினே மெழுத்தும் வருமொழியாய் வந்த இடத்து இருபத்துநான்கு நின்ற முன்னரும் வேற்றுமையிலும் அல்வழியிலும் வருமொழி இயல்பாய் முடிசு வென்கின்றது.

இ - ள்: ரூநமயவ எனும் முதலாகுமொழியும் — ரூநமயவ என்று சொல்லப்படும் எழுத்துக்கள் முதலாய் நிற்குஞ் சொற்களும், உயிர்முதலாகிய மொழியும் உளப்பட — உயிரெழுத்து முதலாய் நின்ற சொற்களுந் தம்மிற்கூட, அன்றி யனைத்தும் — அப் பதினேழாகிய வருமொழிகளும், எல்லாவழியும் — வேற்றுமையும் அல்வழியுமாகிய எல்லா இடத்தும், நின்ற சொன்முன் — இருபத்துநான்கு ஈற்றவாய் நின்ற பெயர்ச்சொன்முன்னர், இயல்பாகும் — திரிபின்றி இயல்பு புணர்ச்சியாய் நிற்கும்; எ - று.

உயிரீற்றின்கண் எகர ஒகரம் ஒழிந்தன கொள்க.

எ - று: விள பலா கிளி குரீ கடு பூ சே கை சோ கென என நிறுத்தி, ஞான்றது நீண்டது மாண்டது யாது வலிது நுந்தையது என்பமெய்முதன் மொழி வருவித்து, பொருள் தருதற்கு ஏற்பன அறிந்து கூட்டிக. சோ என்பது அரண். அதற்குச் சோ ஞொள்கிறது எனக் கொள்க. கௌவென்பதற்குக் கௌஞெகிழ்த்து நீடிற்று என்க. இனி இவற்றின் முன்னர் உயிர் முதன் மொழி வருங்கால் அழகிது ஆயிற்று இல்லே ஈண்டிற்று உண்டு ஊறிற்று எழுத்தது வய்ந்தது ஐது ஒன்று ஒங்கிற்று ஒளவியத்தது என வரும். இவற்றுட் சோவுக்கு இடிந்தது ஈண்டையது உள்ளது ஊறிற்று என்பனவற்றோடு முந்

¹ விளங்குறுமை என்பது ஆறும் வேற்றுமையுமாகும்.

கூறியவற்றையும் ஒட்டுக. இனி வேற்றுமைக்கண் விள முதலியவற்றை நிறுத்தி ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி யாப்பு வன்மை அழகு ஆக்கம் இளமை ஈட்டம் உயர்வு ஊற்றம் எழுச்சி ஏற்றம் ஐயம் ஒழிவு ஓக்கம் ஓளவியம் என ஒட்டுக. ஏலாதனவற்றிற்கு முற் கூறியவாறுபோல ஏற்பன கொணர்ந்து ஒட்டுக.

இனிப் புள்ளியீற்று ணகாரமும் ணகாரமும் மேற்கூறுப. ஏனைய ஈண்டுக் கூறுதும்.

௭ - ௮ : உரிஞ் வெரிந் என நிறுத்தி, னெகிழ்த்தது நீடிற்று அழகிது ஆயிற்று எனவும், னெகிழ்ச்சி நீட்டிப்பு அடைவு ஆக்கம் எனவும் வருவித்து, எல்லாவற்றோடும் ஒட்டுக. மரம் வேய் வேர் யாழ் என நிறுத்தி, ஞான்றது நீண்டது மாண்டது யாது வலிது நந்தையது அழகிது ஆயிற்று எனவும், ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி யாப்பு வன்மை அடைவு ஆக்கம் எனவும் வருவித்து, எல்லாவற்றோடும் ஒட்டுக. இவற்றுள் மகர ஈறு வேற்றுமைக்கட் கெடுதல் 'துவா' (எழு - ௩௧௦) என்றதனாற் கொள்க. அல்வழிக்கட் கெடுதல் 'அல் வழி யெல்லாம்' (எழு - ௩௧௧) என்றதனாற் கொள்க. நிலைமொழித் திரிபு ஈண்டுக் கொள்ளாமை உணர்க. யகர ஈறு யகரத்தின் முன்னர் இரண்டிடத் துங் கெடுதல் ஈண்டு எல்லா மென்றதனாற் கொள்க. வேல் தெவ் கோள் என நிறுத்தி ஏற்பன கொணர்ந்து இருவழியும் ஒட்டுக. ணகார லகார ளகார ணகாரங்களின் முன்னர் நகரம் வருமொழியாக வந்துழி அந்நகரம் திரிதலின் அத்திரிந்த உதாரணங்கள் ஈண்டுக் கொள்ளற்க. இவற்றுள் திரிந்து வருவன வுள் ; அவை எடுத்தோத்தானும்¹ இலேசானும்² ஏனையோத்துக்களுள் முடிக்கின்றவாற்றான் உணர்க. இனி, எல்லாமென்றதனான் உயிர்க்கணமாயின் ஒற்றிரட்டியும் உடம்படு மெய் பெற்றும் உயிரேறியும் முடியுங் கருவித்திரிபுகள் திரிபெனப்படா³ இவ்வியல்பின்கண் ணென்று உணர்க. வரகு ஞான்றது வரகு ஞாற்சி எனக் குற்றுகரத்தின்கண்ணும் இவ்வாறே கொள்க. இருபத்துளான்கு ஈற்றிற்கும் வேற்றுமைக்கும் அல்வழிக்கும் அகத்தோத்தினுள் நாற்பத்தெட்டுச் சூத்திரங்களான் முடிவனவற்றை ஒரு சூத்திரத்தாற் றொகுத்து முடித்தார். மேலும் இவ்வாறே கூறுப. இவ்வியல்பு வருமொழி நோக்கிக் கூறிய தென்று உணர்க. இவ்வியல்பு புணர்ச்சி மெய்க்கண் நிகழுமாறு உயிர்க்கண் நிகழாமையின் மெய் முற்கூறினார். (உ)

கசு௮. அவற்றுள்,

மெல்லெழுத் தியற்கை உறழினும் வரையார்
சொல்லிய தொடர்மொழி இறுதி யான.

இது முற்கூறிய முடிபிற் சிலவற்றிற்கு அம்முடிபு விலக்கிப் பிறிது விதி எய்துவித்தது.

இ - ள் : அவற்றுள் — முற்கூறிய மூன்று கணத்தினுள், மெல்லெழுத்தியற்கை உறழினும் வரையார் — மெல்லெழுத்து

¹ எடுத்தோத்து — வெளிப்படையாய் எடுத்து ஒதும் விதி.

² இலேசு — தூறபாவில மிகையாயிருக்கும் எழுத்தும் சொல்லும்.

³ உயிர் முதற்சொல் வருமொழியாயின நிலைமொழியீற்று ஒற்றிரட்டுதலும் இரு மொழிக்கும் இடையில் உடம்படுமெய் தோன்றாதலும், அவ்விருவகை மெய்யின் மேலும் உயிரேறி முடிதலும் கருவித்திரிபுகள் ; நிலைமொழியிறும் வரு மொழியிறும் திரிதலும், வருமொழி முதன்மெய் தன்னொறும் இனவொற்றும் மிகப் பெறுதலும் செய்யகைத் திரிபுகள் என்பது நச்சினுர்க்கினியர் கருத்து.

இயல்பியல் பாதலேயன்றி உறழ்ந்து முடியினும் நீக்கார். சொல்லிய தொடர்மொழி இறுதியான — சொல்லப்பட்ட தொடர் மொழியீற்றுக்கண் ; எ - று.

உம்மை எதிர்மறை. எனவே, உறழாமை வலியுடைத்தாயிற்று. கதிர் னொரி கதிர்னொரி நுனி முரி எனவும், இதழ்னொரி இதழ்னொரி நுனிமுரி எனவும் வரும். வருமொழி முற்கூறியவதனால் ஒரெழுத் தொருமொழி ஈரெழுத் தொருமொழிகளுள்ளுஞ் சில உறழ்ச்சிபெற்று முடிதல் கொள்க. பூனொரி பூனொரி நுனி முரி, காய்னொரி காய்னொரி நுனி முரி எனவரும். சொல்லியவென்றதனால் ஒரெழுத் தொருமொழிகளுட் சில மிக்கு முடிதல் கொள்க. கைனொரித்தார் நீட்டினார் மறித்தார் என வரும். இன்னும் இத னானே ஈரெழுத் தொருமொழிக்கண் மெய்ஞ்ஞானம் தூல் மறத்தார்¹ என வரும். இவற்றை நலிந்து கூறப் பிறத்தலின் இயல்பென்பாரும் உளர். பூஞாற்றினார் என்றற் போல்வன மிகாதன. (ங)

ண ன முன் யாவும் ஞாவும்

கசு கூ. ணனவென் புள்ளிமுன் யாவும் ஞாவும்

வினையோ ரணைய என்மனார் புலவர்.

இது யகர ஞகர முதன்மொழி வந்த இடத்து நிகழ்வதோர் தன்மை கூறுகின்றது. இதுவும் புணரியலொழிபாய்க் கருவிப்பாற்படும்.

இ - ள் : ணனவென் புள்ளிமுன் யாவும் ஞாவும் — ணகார ணகார மென்று கூறப்படும் புள்ளிகளின் முன்னர் வந்த யாவும் ஞாவும் முதலாகிய வினைச்சொற்கள், வினையோரணைய என்மனார் புலவர் — ஒரு வினை வந்த தன்மையை ஒக்கு மென்று சொல்லுவார் புலவர் ; எ - று.

௭ - ௮ : 'மண்யாத்த கோட்ட மழகளிறு தோன்றுமே' 'மண்ஞாத்த கோட்ட மழகளிறு தோன்றுமே' எனவும், 'பொன்யாத்த தார்ப்புரவி பரிக்குமே' 'பொன்ஞாத்த தார்ப்புரவி பரிக்குமே' எனவும் வரும்.

வினைக்கண் ணெனவே மண்யாமை மண்ஞாமை எனப் பெயர்க்கண் வாரா வாயின. ஞா முற்கூறது யா முற்கூறியவதனால் ஞாச் சென்றவழி யாச் செல்லாது யாச் சென்றவழி ஞாச் செல்லு மென்று கொள்க. மண்ஞான்றது என்ற வழி மண்யான்றது என்று வாராமை உணர்க. (ச)

ண ன ஈறு அல்வழியில் இயல்பாதல்

கசு எ. மொழிமுத லாகும் எல்லா எழுத்தும்

வருவழி நின்ற ஆயிரு புள்ளியும்

வேற்றுமை யல்வழித் திரிபிடன் இலவே.

இது ணகார ஈறும் ணகார ஈறும் அல்வழிக்கண் இயல்பாய் முடியு மென்கின்றது.

1 மெய் தூல என்னுஞ் சொற்களை நசகினார்க்கினியா இங்கு ஈரெழுத்தொருமொழி யாகக் கொண்டது, அவா 'ஒரெழுத் தொருமொழி' என்னும் தாற்பாவுரையில் சொற்களை ஒறும்-குற்றுசரமும் நீக்கி யெண்ணிய முறையொடு முரணும்.

இ - ள் : மொழி முதலாகும் எல்லா வெழுத்தும் வருவழி — மொழிக்கு முதலாமெனப்பட்ட இருபத்திரண்டெழுத்தும் வரு மொழியாய் வருமிடத்து, நின்ற ஆயிரு புள்ளியும் — முன்னர்க் கூறி நின்ற ணகாரமும் னகாரமும், வேற்றுமையல்லவழித் திரி பிடன் இலவே — வேற்றுமை யல்லாத இடத்துத் திரியுமிடம் இல; எ - று.

மண் பொன் என நிறுத்திக், கடிது சிறிது தீது பெரிது ளெகிழ்ந்தது நீண்டது மாண்டது யாது வலிது நுந்தையது அடைந்தது ஆயிற்று இல்ல ஈண்டிற்று உண்டு ஊட்டிற்று எல்லிடத்தது ஏறிற்று ஐது ஒழுகிற்று ஒங்கிற்று ஒளவையது என ஒட்டுக. வருமொழி முற்கூறியவதனால் ணகாரத்திற்குச் சிறுபான்மை திரிபும் உண்டென்று கொள்க. சாட்கோல் என வரும்; இதற் குச் சாணகிய கோ லென்க. இவை 'நின்றசொன்முன் இயல்பாகும்' (எழு - கச்ச) என்ற வழி, அடங்காவாயின; அது வருமொழிப்பற்றித் திரியாமை கூறிய தாதலின். இது நிலைமொழிப்பற்றித் திரியாமை கூறியது. (டு)

அவை வேற்றுமையிலும் இயல்பாதல்

கசஅ. வேற்றுமைக் கண்ணும் வல்லெழுத் தல்வழி
மேற்கூறியற்கை ஆவயினுன.

இது முற்கூறியவாற்றான் வேற்றுமைக்கண் திரிபு எய்தினின்றவற்றை ஈண்டு வேற்றுமைக்கண்ணும் வல்லெழுத் தல்வழித் திரியா வென எய்தியது விலக்கிற்று.

இ - ள் : ஆவயினுன — அவ்வழிக்கண் அங்ஙனம் திரியாது நின்ற அவ்வொற்றுக்கள், வேற்றுமைக்கண்ணும் — வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சி யிடத்தும், வல்லெழுத்தல்வழி மேற்கூறியற்கை — வல்லெழுத்தல்லாத இடத்து மேற்கூறிய இயல்பு முடிபாம்; எ - று.

எனவே, வல்லெழுத்து வந்துழித் திரியு மென்றாயிற்று.

எ - று : மண் பொன் என நிறுத்தி, ளெகிழ்ச்சி நீட்சி மாட்சி யாப்பு வன்மை நுந்தையது அழகு ஆக்கம் இன்மை என ஏற்பன கொணர்ந்து ஒட்டுக. இதுவுஞ் செய்கைச் சூத்திரம். மேல் நான்கு சூத்திரத்தாற் கூறியன வல் லெழுத்து வந்துழித் திரியுமாறு தத்தம் ஈற்றுட் கூறுப. (சு)

லன முன் த நக்கள் திரிதல்

கசக. லனவென வருஉம் புள்ளி முன்னர்த்
த ந எனவரிற் றனவா கும்மே.

இது புள்ளியாய்கியலை நோக்கியதோர் வருமொழிக் கருவி கூறுகின்றது.

இ - ள் : லன என வருஉம் புள்ளிமுன்னர் — லகார னகார மென்று சொல்ல வருகின்ற புள்ளிகளின் முன்னர், த ந என வரின் — தகாரமும் நகாரமும் முதலென்று சொல்லும்படியாகச் சில

சொற்கள் வரின், நனவாகும் — நிரனிறையானே அவை நகார
னகாரங்களாகத் திரியும்; எ - று.

எ - று: கஃறீது கன்னன்று பொன்றீது பொன்னன்று என வரும்.
நிலைமொழித்திரிபு தத்தம் ஈற்றுட் கூறுப. (எ)

ணளமுன் தந்மெய் டணவாதல்

கரு. ணளவென் புள்ளிமுன் டணவெனத் தோன்றும்.

இதுவும் அது.

இ - ள்: ணளவென் புள்ளிமுன் — ணகார ளகார மென்று
சொல்லப்படும் புள்ளிகளின் முன்னர் அதிகாரத்தால் தகார நகா
ரங்கள் வருமெனின், டண வெனத் தோன்றும் — அவை நிரனிறை
யானே டகார ணகாரங்களாய்த் திரிந்து தோன்றும்; எ - று.

எ - று: மண்டிது மண்ணன்று முஃஇது முண்ணன்று என வரும். நிலை
மொழித்திரிபு தத்தம் ஈற்றுட் கூறுப. (அ)

உ. உயிரீறு மெய்யீறுகளின் சிறப்புப் புணர்ச்சி

முன்னிலை வினைச்சொல் முடியுமாறு

கரு. உயிரீ ருகிய முன்னிலைக் கிளவியும்

புள்ளி யிறுதி முன்னிலைக் கிளவியும்

இயல்பா குநவும் உறழா குநவுமென்

ரூயீ ரியல வல்லெழுத்து வரினே.

இது முன்னிலை வினைச்சொல் வன்கணத்துக்கண் முடியுமாறு கூறு
கின்றது.

இ - ள்: உயிரீ ருகிய முன்னிலைக் கிளவியும் — உயிரீறுய்வந்த
முன்னிலை வினைச்சொற்களும், புள்ளியிறுதி முன்னிலைக் கிளவியும்
— புள்ளியீறும் வந்த முன்னிலைவினைச்சொற்களும், வல்லெழுத்து
வரின் — வல்லெழுத்து முதலாகிய மொழி வரின், இயல்பாகுநவும்
உறழாகுநவுமென்று ஆயிரியல — இயல்பாய் முடிவனவும்
உறழ்ந்து முடிவனவு மென அவ்விரண்டு இயல்பினையுடைய;
எ - று.

எ - று: எறிகொற்றா கொண்கொற்றா உண்கொற்றா தின்கொற்றா
சாத்தா தேவா பூதா என இவை இயல்பு. நடகொற்றா நடக்கொற்றா ஈர்
கொற்றா ஈர்க்கொற்றா சாத்தா தேவா பூதா என இவை உறழ்ச்சி. ஈறென்று
ஒதினமையின் வினைச்சொல்லே கொள்க. இவை முன்னின்றான் தொழி
லுணர்ந்துவனவும், அவனைத் தொழிற் படுத்துவனவு மென இருவகைய.
இ ஐ ஆய் முதலியன தொழிலுணர்ந்துவன.¹ நட வா முதலியன உயிரீறும்
புள்ளியீறும் தொழிற்படுத்துவன.² நிக்கொற்றா நிற்கொற்றா எனத் திரிந்

1 தொழிலுணர்ந்துவன - செய்தாய் செய்கின்றாய் செய்வாய் என்பன போன்ற முக்
கால முன்னிலை வினைமுற்று. 2 தொழிற்படுத்துவன - எவன் வினைமுற்று.

துறழ்ந்தனவும், உறழாருநவு மென்னும் பொதுவகையான் முடிக்க. இயல்பு முறழ்வுமென் நிரண்டியல்பின் என்னாது ஆருநவு மென்றதனான் துக்கொற்றா நொக்கொற்றா னெள்ளா நாகா மாடா வடுகா என ஐரெழுத் தொருமொழி முன்னிலை வினைச்சொல் மிக்கே முடிதல் கொள்க. (க)

அதற்குச் செப்பு விதி

கருஉ. ஓளவென வருஉம் உயிரிற் சொல்லும்
ருநமவ என்னும் புள்ளி யிறுதியுங்
குற்றிய லுகரத் திறுதியும் உளப்பட
முற்றத் தோன்ற முன்னிலை மொழிக்கே.

இஃது எய்தியது விலக்கிற்று, முற்கூறியவற்றுட் சில ஆகாதனவற்றை வரைந்து உணர்த்தலின்.

இ - ள்: ஓளவென வருஉம் உயிரிற் சொல்லும் — ஓளவென வருகின்ற உயிரீற்றுச்சொல்லும், ருநமவ என்னும் புள்ளியிறுதியும் — ருநமவ என்று சொல்லப்படும் புள்ளியீற்றுச் சொல்லும், குற்றியலுகரத்து இறுதியும் — குற்றியலுகரத்தை இறுதியிலே யுடைய சொல்லும், முன்னிலை மொழிக்கு உளப்பட முற்றத் தோன்ற — முன்னர் முன்னிலை மொழிக்குப் பொருந்தக் கூறிய இயல்பும் உறழ்ச்சியுமாகிய முடிபிற்கு முற்றத் தோன்ற; எ - று.

முற்றவென்றதனான் நிலைமொழி உகரம் பெற்று உறழ்ந்து முடிதல் கொள்க.

எ - று: கௌவுகொற்றா கௌவுக்கொற்றா, வெளவுகொற்றா வெளவுக் கொற்றா, உரிஞுகொற்றா உரிஞுக்கொற்றா, பொருநுகொற்றா பொருநுக் கொற்றா, திருமுுகொற்றா திருமுக்கொற்றா, தெவ்வுகொற்றா தெவ்வுக்கொற்றா, கூட்டுகொற்றா கூட்டுக்கொற்றா என வரும். (ய)

உயர்திணைப் பெயர் புணருமாறு

கருங். உயிரீருகிய உயர்திணைப் பெயரும்
புள்ளி யிறுதி உயர்திணைப் பெயரும்
எல்லா வழியும் இயல்பென மொழிப.

இஃது உயர்திணைப்பெயர் வன்கணம் மென்கணம் இடைக்கணம் உயிர்க் கண மென்னும் நான்கு கணத்தினும் இருவழியும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள்: உயிரீருகிய உயர்திணைப்பெயரும் — உயிரீருய் வந்த உயர்திணைப்பெயர்களும், புள்ளி யிறுதி உயர்திணைப்பெயரும் — புள்ளியீற்றினையுடைய உயர்திணைப்பெயர்களும், எல்லாவழியும் — நான்கு கணத்து அவ்வழியும் வேற்றுமையுமாகிய எல்லா இடத் தும், இயல்பென மொழிப — இயல்பாய் முடியு மென்று கூறுவர் புலவர்; எ - று.

வன்கணம் ஒழிந்த கணங்களை 'ஞ ந ம ய வ ' (எழு - கசச) என்பதனை முடிப்பாரும் உள். அது பொருந்தாது, இவ்வாசிரியர் உயர்திணைப் பெயரும் விரவுப்பெயரும் எடுத் தாதியே முடிப்பாராதலின்.

எ - று : நம்பி அவன் எனவும், நங்கை அவள் எனவும் நிறுத்தி, அல்லழிக் கட் குறியன் சிறியன் தீயன் பெரியன் எனவும், குறியன் சிறியன் தீயன் பெரியன் எனவும், ஞான்றான் நீண்டான் மாண்டான் எனவும், ஞான்றான் நீண்டான் மாண்டான் எனவும், யாவன் வலியன் எனவும், யாவன் வலியன் எனவும், அடைந் தான் ஆயினான் ஒளவியத்தான் எனவும், அழகியன் ஆழிநான் ஒளவியத்தான் என வும் ஒட்டுக. இனி வேற்றுமைக்கண் கை செவி தலை புறம் எனவும், ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி எனவும், யாப்பு வன்மை எனவும், அழகு ஒளவியம் எனவும் எல்லாவற் றோடும் ஒட்டுக. ஒருவேன் எனத் தன்மைப் பெயர்க்கண்ணுங் குறியேன் சிறியேன் தீயேன் பெரியேன் எனவும், கை செவி தலை புறம் எனவும் ஒட்டுக. நீ முன்னிலை விரவுப்பெயராதலின் ஈண்டைக் காகா.

இனி, உயிரீறு புள்ளியிறுதி என்ற மிகையானே உயர்திணைப்பெயர் திரிந்து முடிவனவுங் கொள்க. கபிலபரணர், இறைவனெடுவேட்டுவர், மருத்துவ மாணிக்கர் என நகர ஈறு கெட்டு இயல்பாய் முடிந்தன. ஆசீவகப்பள்ளி ரிக் கந்தக்கோட்டம் என இவை அவ் வீறு கெட்டு ஒற்று மிக்கு முடிந்தன. ஈழ வந்தத்தி வாணிகத்தெரு அரசுக்கன்னி கோலிங்கருவி என இவை ஒருமை யீறும் பன்மையீறும் கெட்டு மிக்கு முடிந்தன. குமரகோட்டம் குமரக்கோட் டம், பிரமகோட்டம் பிரமக்கோட்டம் என இவை ஈறு கெட்டு வல்லெழுத்து உழந்தன. வண்ணாரப்பெண்டிர் இது மிக்கு முடிந்தது. பல்சங்கத்தார் பல்சான்றோர் பல்லரசர் என்றற் போல்வன ரகரவீறும் அதன் முன்னின்ற அகரமுக கெட்டுப் பிற செய்கைகளும் பெற்று முடிந்தன.

இனி, எல்லாவழியு மென்றதனை உயர்திணை வினைச்சொல் இயல்பாயுந் திரிந்தும் முடிவன எல்லாங் கொள்க. உண்கு உண்டு வருது சேறு உண்பல் உண்டேன் உண்பேன் என்னுந் தன்மை வினைகளைக் கொற்ற சாத்தா தேவா பூதா என்பனவற்றோடு ஒட்டுக. உண்டீர் சான்றீர் பார்ப்பீர் என முன்னி லைக்கண்ணும் உண்ப உண்டார் சான்றார் பார்ப்பார் எனப் படர்க்கைக்கண்ணும் ஒட்டுக. இவை இயல்பு. உண்டனெஞ்சான்றேம் உண்டேநாம் என்றற் போல்வன திரிந்து முடிந்தன. பிறவும் அன்ன. (கக)

அதற்குச் சிறப்பு விதி

கருசு. அவற்றுள்,

இகர இறுபெயர் திரிபிடனுடைத்தே.

இஃது உயர்திணைப்பெயருட் சிலவற்றிற்கு எய்தாத தெய்துவத்தது.

இ - ள் : அவற்றுள் இகர இறுபெயர் — முற்கூறிய உயர் திணைப்பெயர்களுள் இகர ஈற்றுப்பெயர், திரிபிடனுடைத்து — இருவழியுந் திரிந்து முடியும் இடனுடைத்து ; எ - று.

எட்டி¹ப்பு காவதி²ப்பு நம்பிப்பேறு என இவ்வயர்திணைப் பெயர்கள் வேற்றுமைக்கண் மிக்கு முடிந்தன. எட்டி காவதி என்பன தேயவழக்காகிய

1 எட்டி - வணிகருட் சிறந்தோர்க்கு அரசராம கொடுக்கப்பட்ட பட்டப்பெயர்.

2 காவதி - உழவித்துண்ணும் வேளாளருட் சிறந்தோர்க்கு அரசராம கொடுக்கப் பட்ட பட்டப் பெயர்.

சிறப்புப்பெயர். எட்டி மரம் அன்று. அஃது 'எட்டி குமர னிருந்தோன்
றன்னை' (மணி. 4: 58) என்பதனால் உணர்க. இவை எட்டியதுபூ எட்
டிக்குப்பூ என விரியும். இனி நம்பிக்கொல்லன் நம்பிச்சான்றான் நம்பித்துணை
நம்பிப்பிள்ளை எனவும், செட்டிக்கூத்தன் சாத்தன் தேவன் பூதனெனவும் அல்
வழிக்கண் உயர்திணைப்பெயர் மிக்கு முடிந்தன. இடனுடைத்தென்றதனால்
இகர ஈறல்லாதனவும் ஈறு திரியாது நின்று வல்வெழுத்துப் பெறுதல்
கொள்க. நங்கைப்பெண் நங்கைச்சாணி என அல்வழிக்கண் சிறுபான்மை ஐகார
ஈறு மிக்கன. இவ்வீற்றஃறிணைப்பெயர் மிக்கு முடிதல் உயிர் மயங்கியனூட்
கூறுப. (கஉ)

விரவுப்பெயருள் இயல்பு

கருநு. அஃறிணை விரவுப்பெயர் இயல்புமா ருளவே.

இது விரவுப்பெயருள் இயல்பாய் முடிவனவும் உளவென்கின்றது.

இ - ள்: அஃறிணை விரவுப்பெயர் — உயர்திணைப் பெயரோடு
அஃறிணை விரவிய விரவுப்பெயர். இயல்பு மாருள — இயல்பாய்
முடிவனவும் உள, உம்மையான் இயல்பின்றி முடிவனவும் உள ;
எ - று.

உயர்திணைப்பெயரோடு அஃறிணை சென்று விரவிற் நென்ற தென்னை ?
சொல்லதிகாரத்து 'இருதிணைச் சொற்குமோ ரன்ன விரிமையின்' (சொல் -
கஎஉ) என்று சூத்திரஞ் செய்வாரா லெனின், அதுவும் பொருந்துமாறு கூறு
தும். சாத்தன் சாத்தி, முடவன் முடத்தி என வரும் விரவுப் பெயர்க்கண்
உயர்திணைக்கு உரித்தாக ஓதிய ஆண்பாலும் பெண்பாலும் உணர்த்தி நின்ற
ஈற்றெழுத்துக்களே அஃறிணை யாண்பாலும் பெண்பாலும் உணர்த்திற் நென்
றல் வேண்டும்; என்னை ? அஃறிணைக்கு ஒருமைப்பாலும் பன்மைப்பாலும்
உணர்த்தும் ஈறன்றி ஆண்பாலும் பெண்பாலும் உணர்த்தும் ஈறுகள் உளவாக
ஆசிரியர் ஓதாமையின்; அங்ஙனம் உயர்திணை இருபாலும் உணர்த்தும் ஈறு
கள் நின்றே அஃறிணை யாண்பாலையும் பெண்பாலையும் உணர்த்துதலின், அஃ
றிணை உயர்திணையோடு சென்று விரவிற்நென்று அவற்றின் உண்மைத் தன்
மைத் தோற்றங் கூறுவான் ஈண்டுக் கூறினார். இவ்வாறே விளிமரபின்கட்
'கிளந்த விறுதி யஃறிணை விரவுப் பெயர்' (எழு - கரு) என்புழியும் ஆசிரி
யர் உயர்திணையோடு அஃறிணை விரவிய விரவுப் பெயரென ஆண்டும் உண்
மைத் தன்மைத் தோற்றங் கூறுவர். மாணுக்கன் இனிது உணர்த்தற்கு இவ்
வாறு விரவுப் பெயரினது உண்மைத் தன்மைத் தோற்றம் இரண்டு அதிகாரத்
துங் கூறி, அவ் விரவுப்பெயர் வழக்கின்கண் இருதிணைப் பொருளும்
உணர்த்தி இருதிணைச் சொல்லாய் நின்றற்கும் ஒத்த உரிமையவா மெனப் புலப்
பட நிற்குமாறு காட்டினு ரென்று உணர்க.

இனி, அவை அல்வழிக்கண் இயல்பாய் நிற்குமாறு:—சாத்தன் கொற்
றன் சாத்தி கொற்றி என நிறுத்திக் குறியன் சிறியன் தீயன் பெரியன் குறியன்
சிறியன் தீயன் பெரியன் எனவும், ஞானஞன் நீண்டான் மாண்டான்
யாவன் வலியன் ஞானஞன் நீண்டான் மாண்டான் யாவன் வலியன் எனவும்,
அடைந்தான் ஓனவித்தான் அடைந்தான் ஓனவித்தான் எனவும் நான்கு கணத்
'தோடும் ஒட்டி உணர்க. இனி வேற்றுமைக்கண் கை செவி தலை புறம் என

வும், ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி யாப்பு வன்மை அழகு ஓளவியம் எனவும் ஒட்டுக. இவற்றுள் எனகாரம் நிற்பத் தகார நகாரம் வந்துழித் திரியும் உதாரணம் ஈண்டுக் கொள்ளற்க. இனிச் சாத்தன் குறிது சாத்தி குறிது என அஃறிணை முடிபேற்பனவுங் கொள்க. இவற்றோடு வினைச்சொல் தலைப்பெய்ய இவை இரு திணைக்கும் உரியவாம். ஆண்டு நாற்பத்தெட்டுச் சூத்திரங்களான் முடிவதனை ஈண்டுத் தொகுத்தார். இஃது உயர்திணைக்கும் ஒக்கும். உம்மையான் இயல் பின்றி முடிவன எனகார ஈற்றுட் காட்டினும். (கங)

மூன்றாம் வேற்றுமை முடிபு

கருகூ. புள்ளி யிறுதியும் உயிரிறு கிளவியும்
வல்லெழுத்து மிகுதி சொல்லிய முறையால்
தம்மினாகிய தொழிற்சொல் முன்வரின்
மெய்ம்மை யாகலும் உறழத் தோன்றலும்
அம்முறை யிரண்டும் உரியவை உளவே
வேற்றுமை மருங்கிற் போற்றல் வேண்டும்.

இது மேல் உயிரீற்றிற்கும் புள்ளியீற்றிற்கும் வேற்றுமைக்கட் கூறும் முடிபு பெறுது நிற்கும் மூன்றாம் வேற்றுமைமுடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள்: தம்மினாகிய தொழிற்சொல் — மூன்றாவதற்கு உரிய வினைமுதற்பொருளானாவாகிய தொழிற்சொல், புள்ளியிறுதி முன்னும் உயிரிறு கிளவி முன்னும் வரின் — புள்ளியீற்றுச்சொன் முன்னரும் உயிரீற்றுச்சொன் முன்னரும் வருமாயின், மெய்ம்மை யாகலும் உறழத்தோன்றலும் அம்முறை யிரண்டும் உரியவை உள — அவற்றுள் இயல்பாகலும் உறழத்தோன்றலுமாகிய அம் முறை யிரண்டும் பெறுதற்கு உரிய உளவாதலால், வேற்றுமை மருங்கிற் சொல்லிய முறையான் வேண்டும் வல்லெழுத்துமிகுதி — உயிரமயங்கியலுள்ளும் புள்ளிமயங்கியலுள்ளும் வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்குச் சொல்லிய முறையான் விரும்பும் வல்லெழுத்து மிகுதியை, போற்றல் — ஈண்டுக் கொள்ளற்க; எ - று.

மெய்ம்மை பட்டாங்காதலின் இயல்பாம்.¹

எ - று: நாய் புலி என நிறுத்திக் கோட்பட்டான் சாரப்பட்டான் தீண்டப்பட்டான் பாயப்பட்டான் என வருவித்து இயல்பாயவாறு காண்க. ஞர்கோட்பட்டான் ஞர்க்கோட்பட்டான், வளிகோட்பட்டான் வளிக்கோட்பட்டான், சாரப்பட்டான், தீண்டப்பட்டான், பாயப்பட்டான் என இவை உறழ்ந்தன. இவை நாற்பத்தெட்டுச் சூத்திரங்களான் முடிவனவற்றைத் தொகுத்தார்.

புள்ளியிறுதி உயிரிறுகிளவி என்றதனாற் பேஎய்க்கோட்பட்டான் பேஎய்க் கோட்பட்டான் என எகரப்பேறும் உறழ்ச்சிக்குக் கொடுக்க. அம்முறை யிரண்டு முரியவை யுளவே என்றதனாற் பாம்புகோட்பட்டான் பாப்புக்கோட்

1 பட்ட+ஆங்கு=பட்டாங்கு - நோ 5த அல்லது உள்ள வகை, உண்மை. உண்மை வேறுபாடனமையின் இயல்பாம்.

பட்டான் என்னும் உறழ்ச்சியுள் நிலைமொழி யொற்றுத் திரிதலுங் கொள்க. இவ்வீறுகள் நாயக்கால் தேர்க்கால் கிளிக்கால் என ஆண்டு வேற்றுமைக்கண் வல்லெழுத்து மிகுமாறு காண்க. (கச)

இரண்டாம் வேற்றுமைத் திரிபு

கருள. மெல்லெழுத்து மிகுவழி வலிப்பொடு தோன்றலும்
வல்லெழுத்து மிகுவழி மெலிப்பொடு தோன்றலும்
இயற்கை மருங்கின் மிகற்கை தோன்றலும்
உயிர்மிக வருவழி உயிர்கெட வருதலுஞ்
சாரியை உள்வழிச் சாரியை கெடுதலுஞ்
சாரியை உள்வழித் தன்னுருபு நிலையலுஞ்
சாரியை மீயற்கை யுறழத் தோன்றலும்
உயர்நினை மருங்கின் ஒழியாது வருதலும்
அஃறினை விரவுப்பெயர்க் கவ்வியல் நிலையலும்
மெய்பிறி தாகிடத் தியற்கை யாதலும்
அன்ன பிறவுந் தன்னியல் மருங்கின்
மெய்ப்பெறக் கிளந்து பொருள்வரைந் திசைக்கும்
ஐகார வேற்றுமைத் திரிபென மொழிப.

இஃது இரண்டாம் வேற்றுமைத் திரிபு தொகுத்து உணர்த்துகின்றது.

இ - ள்: மெல்லெழுத்து மிகுவழி வலிப்பொடு தோன்றலும் — ‘மரப்பெயர்க் கிளவி மெல்லெழுத்து மிகுமே’ (எழு-உக௭) என்ற தனான் விளங்குறைத்தானென மெல்லெழுத்து மிகுமிடத்து விளக் குறைத்தானென வல்லெழுத்துத் தோன்றுதலும், வல்லெழுத்து மிகுவழி மெலிப்பொடு தோன்றலும் — ‘மகரவிறுதி’ (எழு-ஈக௦) என்பதனான் மரக்குறைத்தான் என வல்லெழுத்து மிகுமிடத்து மரங்குறைத்தான் என மெல்லெழுத்துத் தோன்றுதலும், இயற்கை மருங்கின் மிகற்கை தோன்றலும் — ‘தாயென் கிளவி யியற்கை யாகும்’ (எழு-ஈரு௮) என்றவழித் தாய்கொலை என இயல்பாய் வருமிடத்துத் தாய்க்கொலை என மிகுதி தோன்றலும், உயிர்மிக வருவழி உயிர்கெட வருதலும் — ‘குறியதன் முன்னரும்’ (எழு-உ௨௬) எனவுங் ‘குற்றெழுத்திம்பரும்’ (எழு-உ௬௭) எனவுங் ‘ஏயெனிறுதிக்கு’ (எழு-உ௭௭) எனவுங் கூறியவற்றான் உயிர்மிக்கு வருமிடத்துப் பலாக்குறைத்தான் கழுக்கொணர்ந்தான் ஏக்கட்டினான் என உயிர் கெட வருதலும், சாரியை உள்வழிச் சாரியை கெடுதலும் — ‘வண்டும் பெண்டும்’ (எழு-ச௨௦) என்பதனாற் சாரியைப்பேறு உள்ள இடத்து வண்டு கொணர்ந்தான் எனச் சாரியை கெட்டுபிற்றலும், சாரியை உள்வழித் தன்

னுருபு நிலையலும் --- 'வண்டும் பெண்டும்' என்பதனாற் சாரியைப் பேறு உள்ள இடத்து வண்டினைக் கொணர்ந்தான் எனத் தன் னுருபு நின்றலும் (இதற்கு வல்லெழுத்துப் பேறு ஈற்று வகையாற் கொள்க), சாரியை இயற்கை உறழத் தோன்றலும் — 'புளிமரக் கிளவிக்கு' (எழு-உசச) எனவும் 'பனையுமரையும்' (எழு-உஅந) எனவும் 'பூல்வேலென்ற' (எழு-நஎரு) எனவும் பெற்ற சாரியை பெறுது இயல்பாய் நின்று புளிகுறைத்தான் புளிக்குறைத்தான் பனைதடிந்தான் பனைத்தடிந்தான் பூல்குறைத்தான் பூற்குறைத் தான் என மிக்குந் திரிந்தும் உறழ்ச்சியாகத் தோன்றலும், உயர் திணை மருங்கின் ஒழியாது வருதலும் — 'உயிரீருகிய உயர்திணைப் பெயரும்' (எழு - கருந) என்பதனை வேற்றுமைக்கண் இயல் பாய் வருமென்றவை நம்பியைக் கொணர்ந்தான் நங்கையைக் கொணர்ந்தான் என்றவழி இரண்டனுருபு தொகாதே நின்ற லும், (ஒழியாதென்றதனை மகப்பெற்றான் மகப்பெற்றான் எனவும் ஆடுஉவறிசொல் 'மழவரோட்டிய' (அகம் - க) 'அவர்க் கண் டெம்முள்' எனவும் ஒழிந்தும் வருமென்று கொள்க.) அஃறிணைவிரவுப் பெயர்க்கு அவ்வியல் நிலையலும் — உயர்திணை யோடு அஃறிணை விரவும் பெயர்க்குக் கொற்றனைக் கொணர்ந்தா னென உருபு தொகாதே நின்றலும், (அவ்வியல் நிலையலும் என்ற தனானே மகப்பெற்றேனென விரவுப் பெயர்க்கண் னுந் தொகுதல் கொள்க. உருபியலுள் 'தேருங்காலை' (எழு-உ.உ) என்ற இலேசான் இதற்கும் முன்னையதற்கும் வல்லெழுத்துப்பேறுங்கொள்க.) மெய் பிறிதாகிடத்து இயற்கையாதலும் - புள்ளி மயங்கியலுள் னகார னகார இறுதி வல்லெழுத்தியையின் மெய்பிறிதாகமென்ற இடத்து மெய்பிறிதாகாது மண் கொணர்ந்தான் பொன் கொணர்ந்தான் என இயற்கையாய் வருதலும், அன்ன பிறவும் — அவைபோல்வன பிற வும், (அவை 'எக்கண்டு பெயருங் காலை யாழநின். கற்கெழு சிறு குடி' எனவும் 'நப்புணர் வில்லா நயனில்லோர் நட்பு' எனவும் வருவழி எக்கண்டு நப்புணர்வு என்னுந் தொடக்கங்குறுகும் உயர்திணைப்பெயர்கள் மெல்லெழுத்துப் பேறுதற்கு உரியன வல் லெழுத்துப் பேறுதல் கொள்க. இன்னுந் திணைபிளந்தான் மயிர் குறைத்தான் தற்கொண்டான் செறுத்தான் புகழ்ந்தான் என வரும்.) தன் இயல் மருங்கின் — தன்னையே நோக்கித் திரிபு நடக்குமிடத்து, மெய்பெறக் கிளந்து பொருள்வரைந்து இசைக் கும் — பொருள்பெற எடுத்தோதப்பட்டு ஏனை வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சியது பொதுமுடிபினைத் தான் நீக்கி வேறு முடி பிறழ்ந் நின்று ஒலிக்கும், ஐகார வேற்றுமைத் திரிபென மொழிப-

இரண்டாம் வேற்றுமையது வேறுபட்ட புணர்ச்சி என்று கூறுவர் ஆசிரியர் ; எ - று.

மெய்பெற என்றதனானே சாரியையுள்வழித் தன்னுருபு நிலையாது செய்புட்கண் வருவனவும் பிறவற்றின்கண் உறழ்த்து முடிவனவுங் கொள்க. 'மறங்கடிந்த வருங்கற்பின்' எனவும் 'சில்சொல்லிற் பல் கூட்தல்' (புறம் - ௧௬௬) எனவும் 'ஆயிருதிணையி னிசைக்குமன்' (சொல் - ௧) எனவும் பிறுண்டும் பெரும்பான்மையும் வருமென்று கொள்க. மை கொணர்ந்தான் மைக்கொணர்ந்தான் வில்கோள் விற்கோள் என வரும். இனி, இவ்வாறு திரியாது அகத் தோத்திற் கூறிய பொது முடிபே தமக்கு முடிபாக வருவனவுங் கொள்க. அவை கடுக்குறைத்தான் செப்புக் கொணர்ந்தான் என்றும் போல்வன. 'தம்மினாகிய தொழிற்சொன் முன்வரின்' (எழு - ௧௫௬) என்ற அதிகாரத்தான் வினைவந்துழியே இவ்ஙனம் பெரும்பான்மை திரிவதென்று உணர்க. இனித் தன்னின முடித்த லென்பதனான் ஏழாவதற்கும் வினையோடு முடிவுழித்திரிதல் கொள்க. அது 'வரைபாய் வருடை' (மலைபடு - ௫௦௩) 'புலம்புக்கனனே புல்லணற்காளை' (புறம் - ௨௫௮) என்றும்போல வரும். (௧௫)

இகர ஐகர ஈற்று அல்வழி முடிபு

௧௫௮. வேற்றுமை யல்வழி இ ஐ யென்னும்
ஈற்றுப்பெயர்க் கிளவி மூவகை நிலைய
அவைதாம்

இயல்பா குநவும் வல்லெழுத்து மிகுநவும்
உறழா குநவும் என்மனார் புலவர்.

இஃது இகர ஈற்றுப் பெயர்க்கும் ஐகர ஈற்றுப் பெயர்க்கும் அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : வேற்றுமை யல்வழி — வேற்றுமை யல்லா இடத்து, இ ஐ என்னும் ஈற்றுப்பெயர்க்கிளவி மூவகை நிலைய — இ ஐ என்னும் ஈற்றையுடைய பெயர்ச்சொற்கள் மூவகையாகிய முடிபு நிலையையுடைய, அவை தாம் — அம்முடிபுகடாம், இயல்பாகுநவும் — இயல்பாய் முடிவனவும், வல்லெழுத்து மிகுநவும் — வல் லெழுத்து மிக்கு முடிவனவும், உறழாகுநவும் — உறழ்ச்சியாய் முடிவனவும், என்மனார் புலவர் — என இவையென்று கூறுவர் புலவர் ; எ - று.

எ - று : பருத்தி குறிது நாரை குறிது சிறிது தீது பெரிது என இவை இயல்பு. மாசித் திங்கள் சித்திரைத் திங்கள் அலிக்கொற்றன் புலக்கொற்றன் காலிக்கண் குவினக்கண் என இவை மிகுதி. கிளிக்குறிது கிளிக் குறிது தினை குறிது தினைக்குறிது என இவை உறழ்ச்சி.

பெயர்க்கிளவி மூவகைநிலைய வெனவே பெயரல்லாத இரண்உற்று வினைச் சொல்லும் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் இயல்பும் மிகுதியுமாகிய இருவகை நிலையவாம். ஒல்லக்கொண்டான் என்பது ஐகர ஈற்று வினைச் சொன் மிகுதி. 'இனி யணி' (எழு - ௨௩௬) யென்பதன்கண் இகர ஈற்று வினை

யெச்சம் எடுத்தோதுப. இவற்றிற்கு இயல்புவந்துழிக் காண்க. 'சென்மதி பாக' இஃது இகர ஈற்று இடைச்சொல்லியல்பு. மிகுதி வந்துழிக் காண்க. 'தில்லைச் சொல்லே' (சொல் - உடுங்) இஃது ஐகார ஈற்று இடைச்சொன் மிகுதி. இயல்பு வந்துழிக் காண்க. 'கடிகா' இஃது இகர ஈற்று உரிச் சொல்லியல்பு. மிகுதி வந்துழிக் காண்க. பணைத்தோள் இஃது ஐகார ஈற்று உரிச்சொன் மிகுதி. இயல்பு வந்துழிக் காண்க. (கசு)

இ ஐ ஈற்று ஏழாம் வேற்றுமை முடிபு

கருகூ. சுட்டுமுத லாகிய இகர இறுதியும்
எகரமுதல் வினாவின் இகர இறுதியும்
சுட்டுச்சினை நீடிய ஐயென் இறுதியும்
யாவென் வினாவின் ஐயென் இறுதியும்
வல்லெழுத்து மிகுநவும் உறழா குநவுஞ்
சொல்லியல் மருங்கின் உளவென மொழிப.

இஃது ஏழாம் வேற்றுமை இடப்பொருளுணர்ந்தி நின்ற இகர ஐகார ஈற்று இடைச்சொன் முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : சொல்லியல் மருங்கின் — இகர ஐகாரங்கட்கு முன்னர்க் கூறிய மூவகை யிலக்கணங்களுள் இயல்பை நீக்கி, சுட்டு முதலாகிய இகர இறுதியும் — சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய அவ்விகர ஈற்று இடைச்சொல்லும், எகர வினாவின் முதல் இகர இறுதியும் — எகரமாகிய வினாவினை முதலாகவுடைய அவ்விகர ஈற்று இடைச்சொல்லும், சுட்டுச்சினை நீடிய ஐயென் இறுதியும் — சுட்டாகிய உறுப்பெழுத்து நீண்ட அவ்வைகார ஈற்று இடைச்சொல்லும், யாவென் வினாவின் ஐயென் இறுதியும் — யாவென் வினாவினை முதற்கனுடைய அவ்வைகார ஈற்று இடைச்சொல்லும், வல்லெழுத்து மிகுநவும் — வல்லெழுத்து மிக்கு முடிவனவும், உறழாகுநவும் — உறழ்ச்சியாய் முடிவனவும், உளவென மொழிப — உளவென்று கூறுவர் புலவர் ; எ - று.

எ - டு : அதோளிக்கொண்டான் இதோளிக்கொண்டான் உதோளிக் கொண்டான் எதோளிக்கொண்டான் சென்றான் தத்தான் போயினான் எனவும், ஆண்டைக் கொண்டான் ஈண்டைக் கொண்டான் ஊண்டைக் கொண்டான் யாண்டைக் கொண்டான் எனவும் இவை மிக்கன. அதோளி அவ்விடமென்னும் பொருட்டு. அவ்வழிகொண்டான் அவ்வழிக்கொண்டான் இவ்வழிகொண்டான் இவ்வழிக்கொண்டான் உவ்வழிகொண்டான் உவ்வழிக்கொண்டான் எவ்வழிகொண்டான் எவ்வழிக்கொண்டான் என உறழ்ந்தன. சுட்டுச்சினை நீண்டதற்கும் யாவினாவிற்கும் வரும் ஐகார ஈற்றுக்கு உதாரணம் அக்காலத்து ஆயிடைக்கொண்டான் ஆயிடைக்கொண்டான் என்றப்போல ஏனையவற்றிற்கும் வழங்கிற்றுப்போலும். இனி, ஆங்கவை கொண்டான் ஆங்கவைக்கொண்டான் என்பன காட்டுவாரும் உளர். அவை திரிபுடைபயனவாம். சொல்லி

யல் என்றதனானே பிற ஐகார ஈறு மிக்ருமுடிவன கொள்க. அன்றைக் கூத்தர் பண்டைச் சான்றோ ரெனவும் ஒரு திங்களைக் குழவி ஒருநாளைக் குழவி எனவும் வரும். (க௭)

நெடியுமுன் குறியுமுன் ஒற்றுக்கள்

ககூயி. நெடியதன் முன்னர் ஒற்றுமெய் கெடுதலுங்
குறியதன் முன்னர்த் தன்னுரு இரட்டலும்
அறியத் தோன்றிய நெறியிய லென்ப.

இது புள்ளிமயங்கியலை ளேக்கியதோர் நிலைமொழிக் கருவி கூறு கின்றது.

இ - ள் : நெடியதன் முன்னர் ஒற்று மெய் கெடுதலும் — நெட் டெழுத்தின்முன் நின்ற ஒற்றுத் தன்வடிவு கெடுதலும், குறியதன் முன்னர்த் தன் உரு இரட்டலும் — குற்றெழுத்தின் முன் நின்ற ஒற்றுத் தன் வடிவு இரட்டித்தலும், அறியத் தோன்றிய நெறியியல் என்ப — அறியும்படி வந்த அடிப் பாட்டியலென்று கூறுவார் ஆசிரியர் ; எ - று.

இங்ஙனம் நெடியதன் முன்னர் ஒற்றுக் கெடுவன ண்காரமும் ன்காரமும் மகாரமும் ல்காரமும் ள்காரமும் என ஐவகையவாம்.

௭ - ௮ : கோணியிர்த்தது தானல்லன் தாநல்லர் வேனன்று தோணன்று என நகரம் வருமொழியாதற்கண் நெடியதன் முன்னர் ஒற்றுக் கெட்டது. கோறீது வேறீது எனத் தகரம் வருமொழியாதற்கண் ல்காரவொற்றுக் கெட்டது. ஏனைய வந்துழிக் காண்க. இவற்றை 'லனவென வருடும்' (எழு - கசக) 'ணனவென் புள்ளிமுன்' (எழு - க௮௦.) என்பனவற்றான் முடித்துக் கெடுமாறு காண்க. ஒற்றிபட்டுவன ள்கார ஈகார மூகாரம் ஒழிந்தன. கண் ணழுகிது பொன்னகல் தம்மாடை சொல்லழுகிது எள்ளழுகிது நெய்யகல் தெவ் வண் எனக் குறியதன் முன்னர்த் தன்னுரு இரட்டின.

மேலேச் சூத்திரத்து நான்கனுருபு பிற்கூறியவதனான் ஒற்றிரட்டுதல் உயிர் முதன்மொழிக் கண்ணதென்று உணர்க. குறியது பிற்கூறிய முறையன்றிக் கூற்றினால் தம்மை எம்மை நினை என நெடியன குறுகியின்ற வழியுங் குறியதன்முன்ன ரொற்றாய் இரட்டுதலும், விரனன்று குறணியிர்ந்தது எனக் குறிலினையின் முன்னர் வந்த ஒற்றுக் கெடுதலும், வராதீது நன்று எனக் குறினெய்தற்கண் நின்ற ஒற்றுக் கெடுதலும், அதுகா ரேழி எனவுங் குரிசிறியன் எனவுங் தொடர்மொழி யீற்று நின்ற ஒற்றுக் கெடுதலும் இடைச் சொல்லோடு ஒட்டுப்பட்டு நின்றலுங்,¹ காற்றீது எனவும் விரற்றீது எனவும் ஒற்று நின்றலுங் கொள்க. இனி அறிய என்றதனாற் தேன்றீது நாண்டீது என்றாற்போல்வன கெடாமை நின்றலுங், கெடுதலுந் தகரநகரங்கள் வந்துழி யென்பதாஉங் கொள்க. நெறியிய லென்றதனாற் சுட்டின்முன் உயிர்முதன்

1 அது கொரேழி என்பது இடைச்சொல்லோடு ஒட்டுப்பட்டு நின்று தொடாமொழி யாகி ஈறுநின்ற ஒற்றுக் கெட்டது ; குரிசிறியன் என்பது இடைச்சொல்லோடு ஒட்டுப்படாது இயல்பாய்த் தொடாமொழியாயிருந்து ஈறுநின்ற ஒற்றுக் கெட்டது.

மொழி வந்துழி அவ்வடை அவ்வாடை என இடை வகரவொற்று இவ்வழியும் இரட்டுதல் கொள்க. (௧௮)

குறிப்புள் ஒற்று இரட்டாத இடம்

௧௬௧. ஆறன் உருபினும் நான்கன் உருபினும்

கூறிய குற்றொற் றிரட்ட லில்லை

ஈரகு புள்ளி அகரமொடு நிலையும்

நெடுமுதல் குறுகும் மொழிமுன் னான.

இஃது உருபியலை நோக்கியதோர் நிலைமொழிக்கருவி கூறுகின்றது.

இ - ள் : நெடுமுதல் குறுகும் மொழிமுன் ஆன — நெடிதாகிய முதலெழுத்துக் குறுகிமுடியும் அறுவகைப்பட்ட மொழிகளின் முன்னர் வந்த, ஆறனுருபினும் நான்கனுருபினும் — ஆறும் வேற்றுமைக்கண்ணும் நான்காம் வேற்றுமைக்கண்ணும், கூறிய குற்றொற்று இரட்டலில்லை — முன்னர் நிலைமொழிக்கு இரட்டுமென்ற குற்றொற்று இரட்டி வருதலில்லை, ஈரகுபுள்ளி அகரமொடு நிலையும் — நிலைமொழி யிற்றுக்கண் நின்ற ஒற்றுக்கள் அகரம்பெற்று நிற்கும்; எ - று.

உருபியலில் 'நீயெனொருபெயர்' (எழு - ௧௭௧) எனவுந் 'தாம்நாமென்னும்' (எழு - ௧௮௨) எனவுந் 'தான்யானென்னும்' (எழு - ௧௯௨) எனவுந் கூறியவற்றற் குறுகி ஒற்றிரட்டித் தம்மை நம்மை எம்மை தன்னை நின்னை என்னை என வருவன இதனானே தமது நமது எமது தனது நினது எனது எனவும், தமக்கு நமக்கு எமக்கு தனக்கு நினக்கு எனக்கு எனவும் ஒற்றிரட்டாது அகரம் பெற்று வந்தன. நான்காவதற்கு ஒற்று மிகுதல் 'வல்லெழுத்து முதலிய' (எழு - ௧௯௪) என்பதனாற் கொள்க. ஆறனுருபாகிய அகரம் ஏறி முடியாமைக்குக் காரணம் 'ஆறனுருபி னகரங்கிலாவி' (எழு - ௧௯௫) என்புழிக் கூறிலும், ஒற்றிரட்டாமையும் அகரப்பேறும் இரண்டற்கும் ஒத்தவிதியென்று உணர்க. கூறிய வென்றதனான் நெடுமுதல் குறுகாத¹ தம் நம் நும் என வருஞ் சாரியைகட்கும் இவ்விருவிதியிங் கொள்க. எல்லார்தமக்கும் எல்லாநமக்கும் எல்லீர்நமக்கும் எல்லார்தமதும் எல்லீர்நமதும் என வரும். (௧௯)

'நும்' என் மொழிக்கும் அவ்விதி

௧௯௨. நும்மென் இறுதியும் அந்நிலை திரியாது.

இது நெடுமுதல் குறுகாத நும்மென்கின்றதும்² அவ்விதி பெறுமென்கின்றது.

இ - ள் : நும்மென் இறுதியும் — நெடுமுதல் குறுகா நும்மென்னும் மகரவீறும், அந்நிலை திரியாது — முற் கூறிய குற்

¹ தாம் நாம நும் (வழக்கறந்து) எனனும் பெயராகனே தம் நம நும் எனக் குறுகிச் சாரியை யாவதால், 'நெடுமுதல் குறுகாத தம் நம நும்' என நச்சினுக்கணியர் கூறுவது பொருந்தாது.

² இது மேற கூறப்பட்டது.

நேற்று இரட்டாமையும் ஈரூகுபுள்ளி அகரமொடு நிலையலும் எய்தும்; எ - று.

எ - டு : நுமது நுமக்கு என வரும்.

(௨௦)

புள்ளியிறுதி உகரம் பெருத இடம்

ககூங். உகரமொடு புணரும் புள்ளி யிறுதி
யகரமும் உயிரும் வருவழி இயற்கை.

இது புள்ளி மயங்கியலை நோக்கியதோர் நிலைமொழிச் செய்கை கூறுகின்றது.

இ - ள் : உகரமொடு புணரும் புள்ளி யிறுதி — உகரப் பேற்றோடு புணரும் புள்ளியிறுகள், யகரமும் உயிரும் வருவழி இயற்கை — யகரமும் உயிரும் வருமொழியாய் வருமிடத்து அவ்வுகரம் பெறுது இயல்பாய் முடியும்; எ - று.

அவ் வீறுகளாவன புள்ளி மயங்கியலுள் உகரம் பெறுமென்று விதிக்கும் பல ஈறுகளு மென்று கொள்க. உரிஞ் யானு அனந்தா ஆதா இகலா ஈந்தா உழுந்தா ஊரா எயினா ஏறா ஐயா ஒழுக்கா ஒதா ஒளவியா எனவும், உரிஞ்யாது அழகு எனவும் ஒட்டுக. ஏனைப் புள்ளிகளோடும் ஏற்பன அறிந்து ஒட்டுக.

‘ஞகாரை யொற்றிய’ (எழு - உகூசு) என்பதனானும் ‘ஞ ந ம வ வியையினும்’ (எழு - உகூஎ) என்பதனானும் யகரமும் உயிரும் வந்தால் உகரம் பெறுது இயல்பாமென்பது பெறுதலின் ஈண்டு விலக்கல் வேண்டா வெனின், எடுத்தோத்தில் வழியதே உய்த்துணர்ச்சி யென்று கொள்க. (௨௧)

இது முசலாக அல்வழி கூறுகின்றார்.

அளவு நிறை எண்ணுப்பெயர்கள் தம்மிற் புணருமாறு

ககூசு. உயிரும் புள்ளியும் இறுதியாகி

அளவும் நிறையும் எண்ணுஞ் சுட்டி

உளவெனப் பட்ட எல்லாச் சொல்லும்

தத்தங் கிளவி தம்மகப் பட்ட

முத்தை வருஉங் காலந் தோன்றின்

ஒத்த தென்ப ஏயென் சாரியை.

இஃது அளவும் நிறையும் எண்ணுமாகிய பெயர்கள் தம்மிற் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள் : உயிரும் புள்ளியும் இறுதியாகி — உயிரும் புள்ளியுந் தமக்கு ஈராய், அளவும் நிறையும் எண்ணுஞ் சுட்டி உளவெனப் பட்ட எல்லாச் சொல்லும் — அளவையும் நிறையையும் எண்ணியுங் கருதி வருவன உளவென்று ஆசிரியர் கூறப்பட்ட எல்லாச் சொற்களும், தத்தங் கிளவி தம்மகப்பட்ட — தத்தமக்கு இனமாகிய சொற்களாய்த் தம்மிற் குறைந்த சொற்கள், முத்தை

வருஉங் காலந் தோன்றின் — தம்முன்னே வருங் காலந் தோன்று
மாயின், ஏயென் சாரியை ஒத்தது என்ப — தாம் ஏயென் சாரியை
பெற்று முடிதலைப் பொருந்திற்றென்பார் ஆசிரியர்; எ - று.

முந்தை முத்தை யென விகாரம்.

நாழியே யாழாக்கு உழக்கே யாழாக்கு கலனே பதக்கு என அளவுப்
பெயர் ஏகாரம் பெற்றுத் தம்முன்னர்த் தம்மிற் குறைந்தன வந்தன. தொழி
யே கஃசு கழஞ்சே குன்றி கொள்ளே யையவி என நிறைப்பெயர் ஏகாரம் பெற்
றுத் தம்முன்னர்த் தம்மிற் குறைந்தன வந்தன. ஒன்றேகால் காலே காணி
காணியே முந்திரிகை என எண்ணுப்பெயர் ஏகாரம் பெற்றுத் தம் முன்னர்த்
தம்மிற் குறைந்தன வந்தன. அதிகாரம்பட்ட புள்ளியீறு முற்கூறுததனானே
குறுணி நாழி ஐநாழி யுழக்கு என ஏகாரமின்றி வருவனவுங் கொள்க. (உஉ)

அவை 'அரை' என்பதனோடு புணர்தல்

ககூடு. அரையென வருஉம் பால்வரை கிளவிக்குப்
புரைவ தன்றூற் சாரியை யியற்கை.

இஃது எய்தியது விலக்கிற்று.

இ - ள்: அரையென வருஉம் பால்வரை கிளவிக்கு — அம்மூவ
கைச் சொன் முன்னர் வரும் அரை யென்று சொல்ல வருகின்ற
பொருட்கூற்றை உணரநின்ற சொல்லிற்கு, சாரியை யியற்கை
புரைவதன்று — ஏயென்சாரியை பெறுந் தன்மை பொருந்துவ
தன்று; எ - று.

ஆல் அசை.

எ - று: உழக்கரை செவிட்டரை மூவுழக்கரை எனவும், கஃசரை கழஞ்
சரை தொழியரை கொள்ளரை எனவும், ஒன்றரை பத்தரை எனவும் இவை
ஏயென்சாரியை பெறுவாய் வந்தன. புரைவதன் நென்றதனூற் கலவரை
யென்பதனை ஒற்றுக் கெடுத்துச் செய்கை செய்து முடிக்க. இதனானே செவிட்
டரை யென்புழி டகரவொற்று மிகுதலுங் கொள்க. 'ஒட்டெந் கொழுகிய
வழக்கு' (எழு - ககூஉ) அன்மையிற் சாரியை பெறுவாயின என்றாலோ
வெனின் அவை பெற்றும் பெறுதும் வருவனவற்றிற்குக் கூறிய தாகலானும்
இது 'தம்மகப்பட்ட' (எழு - ககூச) என வரைந்தோதினமையானும் விலக்கல்
வேண்டிற்று.¹ (உஉ)

அவை 'குறை' என்பதனோடு புணர்தல்

ககூகூ. குறையென் கிளவி முன்வரு காலை
நிறையத் தோன்றும் வேற்றுமை யியற்கை.

1 'ஒட்டுதற்கொழுகிய வழக்கு' . . . வேண்டிற்று - "ஒட்டுதற்கொழுகிய வழக்கு"
என முன்னர்க் கூறியது சாரியை பெற்றும் பெறுதும் வரும் புணர்மொழிகட்கு.
இங்குக் கூறிய அரை யெனனுஞ் சொல்லு' வருமொழியாகக் கொண்ட புணர்ச்சிக
ளெல்லாம் சாரியை பெறாமலே வரும். முந்தின நூற்பாவில் 'தம்மகப்பட்ட' . .
ஏயென் சாரியை' என அரை யெனலும் சொல்லும் அடங்கக் கூறினமையின்
அதை இங்கு விலக்க நோர்ந்தது.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுக்கின்றது, ஏயென்சாரியை விலக்கி வேற்றுமை முடிபினோடு மாட்டெறிதலின்.

இ - ள்: குறையென் கிளவி முன்வருகாலை — குறை யென்னுஞ்சொல் அளவுப்பெயர் முதலியவற்றின்முன் வருங்காலத்திற்கு, வேற்றுமை யியற்கை — வேற்றுமைப்புணர்ச்சி முடிபிற்கு உரித்தாகக் கூறும் தன்மை, நிறையத் தோன்றும் — நிரம்பத் தோன்றும்; எ - று.

எ - று: உரிக்குறை கலக்குறை எனவும், தொடிக்குறை கொட்டுறை எனவும், காணக்குறை காற்குறை எனவும் வரும். உரிய நெல்லுங் குறை நெல்லு மென்க.

வேற்றுமையியற்கை யெனவே இவை வேற்றுமை யன்றாயின. எனவே உரிக்குறை யென்பதற்கு உரியும் உழக்கு மெனப் பொருளாயிற்று, ஏனையவும் அன்ன.

முன்வருகாலை யென்றதனானே கலப்பயறு கலப்பாகு என்றும்போலப் பொருட்பெயரோடு புணரும் வழியும் இவ்வேற்றுமை முடிபு எய்துவிக்க. பாகென்று பாக்கினே - நிறைய வென்றதனானே உரிக்கூறு தொடிக்கூறு காணிக்கூறு எனக் கூறென்றதற்கும் இம்முடிபு எய்துவிக்க. (உச)

அவற்றுட் குற்றுகா மொழிகட்குச் சாரியை

கக௭. குற்றிய லுகரக் கின்னே சாரியை.

இது வேற்றுமை முடிபு விலக்கி இன் வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுகின்றது.

இ - ள்: குற்றியலுகரக்குச் சாரியை — குற்றியலுகர ஈற்று அளவுப்பெயர் முதலியவற்றிற்குக் குறையென்பதனோடு புணரும் வழி வருஞ் சாரியை, இன்னே — இன்சாரியையேயாம்; எ - று.

குற்றியலுகரக்கு, இதற்கு அதது விதித்து முடிக்க. குற்றியலுகரத் தின்னையென்பதாம் பாடம்.

உழக்கின்குறை ஆழாக்கின்குறை எனவும், கழஞ்சின்குறை கஃசின் குறை எனவும், ஒன்றின்குறை பத்தின்குறை எனவும் வரும். இதற்கு உழக் குங்குறையு மென்பது பொருள். இது வேற்றுமைக்கண்ணுயின் உழக்கிற் குறையென நிற்கும். (உ௫)

‘கலம்’ அத்துச் சாரியை பெறுதல்

கக௮. அத்திடை வருஉங் கலமென் அளவே.

இதவும் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது, வேற்றுமைவிதி விலக்கி அத்து வகுத்தலின்.

இ - ள்: கலமென் அளவே — கலமென்னும் அளவுப்பெயர் குறையோடு புணருமிடத்து, அத்து இடை வருஉம் — அத்துச் சாரியை இடை வந்து புணரும்; எ - று.

கலத்துக்குறை. இதனை 'அத்தேவற்றே' (எழு - ககக) என்பதனால் முடிக்க. இதற்குக் கலமும் குறையு மென்பது பொருள். சாரியை முற் கூறியவதானே முன் இன்சாரியை பெற்றவழி வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (உசு)

பனையும் காவும் இன்சாரியை பெறுதல்

ககக. பனையென் அளவுங் காவென் நிறையும்
நினையுங் காலை இன்னொடு சிவனும்.

இதுவும் அது, வேற்றுமைவிதி விலக்கி இன் வகுத்தலின்.

இ - ள்: பனையென் அளவுங் காவென் நிறையும் — பனையென்னும் அளவுப்பெயருங் காவென்னும் நிறைப்பெயருங் குறையென்பதனோடு புணருமிடத்து, நினையுங்காலை இன்னொடு சிவனும் — ஆராயுங்காலத்து இன்சாரியை பெற்றுப் புணரும் என - று.

பனையின் குறை காவின் குறை என வரும். இவையும் உம்மைத் தொகை. நினையுங்காலை யென்பதனால் வேற்றுமைக்கு உரிய விதி யெய்தி வல்லெழுத்துப் பெறுதலுஞ் சிறுபான்மை கொள்க. பனைக்குறை காக்குறை எனவரும்.

இத்துணையும் அவ்வழி முடிபு. இவற்றை 'வேற்றுமை யவ்வழி இஐ' (எழு - ககக) என்னுஞ் சூத்திரத்திற் கூறுது வேறேதினார், இவை அளவும் நிறையும் எண்ணுமாதலின். (உஎ)

அளவு நிறைப் பெயர்களில் மொழி முதலாம் எழுத்துக்கள்

கஎயி. அளவிற்கும் நிறையிற்கும் மொழிமுத லாகி
உளவெனப் பட்ட ஒன்பதிற் றெழுத்தே
அவைதாங்

கசதப என்று நமவ என்று

அகர உகரமோ டவையென மொழிப.

இது முற்கூறிய மூன்றனுள் அளவிற்கும் நிறைக்கும் மொழிக்கு முதலாம் மெழுத்து இனைத் தென்கின்றது.

இ - ள்: அளவிற்கும் நிறையிற்கும் மொழி முதலாகி உளவெனப்பட்ட ஒன்பதிற்றெழுத்தே — அளவுப்பெயர்க்கும் நிறைப்பெயர்க்கும் மொழிக்கு முதலாயுள்ளவென்று கூறப்பட்டன ஒன்பதெழுத்துக்கள், அவைதாங் கசதப என்று நமவ என்று அகரவுகரமோடு அவையென மொழிப — அவ்வெழுத்துக்கள்தாங் கசதபக்களும் நமவக்களும் அகர உகரமுமாகிய அவை யென்று கூறுவர் புலவர்; என - று.

எ - டு: கலம் சாடி துதை பாளை நாழி மண்டை வட்டி அகல் உழுக்கு இவை அளவு. கழுஞ்சு சீரகம் தொடி பலம் நிறை மா வரை அந்தை இவை நிறை. நிறைக்கு உகரமுதற்பெயர் வந்துழிக் காண்க, இனி உளவெனப்

பட்ட என்றதனானே உளவெனப்படாதனவும் உள. அவை இம்மி ஓரடை இடா என வரையறை கூறாதனவுங் கொள்க. இன்னும் இதனானே தேய வழக்காய் ஒருநூர் ஒருதுவலி என்பனவுங் கொள்க. இங்ஙனம் வரையறை கூறினார், அகத்தோத்தினுள் முடிபு கூறியவழி அதிகாரத்தான் வன்கணத்தின்மேற் செல்லாது ஒழிந்தகணத்தினுஞ் செல்லு மென்றற்கு.¹ எண்ணுப் பெயர் வரையறை யின்மையிற் கூறராயினார்.² (உஅ)

ங. புறநடை

இவ்வியலுக்குப் புறநடை

ககக. ஈறியல் மருங்கின் இவையிவற் றியல்பெனக்
கூறிய கிளவிப் பல்லாறெல்லாம்
மெய்த்தலைப் பட்ட வழக்கொடு சிவணி
ஒத்தவை யுரிய புணர்மொழி நிலையே.

இஃது இவ்வோத்திற்குப் புறநடை; எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் முடியாதனவற்றிற்கு இதுவே ஒத்தாகலின்.

இ - ள்: ஈறு இயல் மருங்கின் — உயிரும் புள்ளியும் இறுதியாகிய சொற்கள் வருமொழியோடு கூடி நடக்குமிடத்து, இவற்று இயல்பு இவையெனக் கூறிய கிளவிப் பல்லாறெல்லாம் — இம் மொழிகளின் முடிபு இவையெனக் கூறி முடிக்கப்பட்ட சொற்களினது அவ்வாற்றான் முடியாதுநின்ற பலவகை முடிபுகளெல்லாம், மெய்த்தலைப்பட்ட வழக்கொடு சிவணி — உண்மையைத் தலைப்பட்ட வழக்கோடுகூடி, புணர்மொழிநிலை ஒத்தவை உரிய — புணரும் மொழிகளின் நிலைமைக்கட் பொருந்தினைவ உரியவாம்; எ - று.

எ - று: நடனெள்ளா என உயிரீருகிய முன்னிலைக் கிளவி மென் கணத்தோடு இயல்பாய் முடிந்தது. மண்ணுகொற்ற மண்ணுக்கொற்ற மன்னுகொற்ற மன்னுக்கொற்ற உள்ளுகொற்ற உள்ளுக்கொற்ற கொல்லுகொற்ற கொல்லுக் கொற்ற என்பன புள்ளியறுதி முன்னிலைக் கிளவி உகரம் பெற்றும் உறழ்ந்தும் முடிந்தன. உரினுளுள்ளா இஃது 'ஒளவெனவருஉம்' (எழு - கருஉ) என்பதன் ஒழிபு. பதக்கநாழி பதக்கமுந்நாழி என இவை ஏயென் சாரியை பெறுது அக்குப்பெற்று அதன் இறுதி மெய்மயிசையொடுங் கெட்டுப் புணர்ந்தன. வாட்டானே தோற்றண்டை என்பன தகரம் வந்துழித் திரிந்து நெடியதன் முன்னர் ஒற்றுக் கெடாது நின்றன. சேரகரை என்பதனைச் சேரகம் அரை யென நிறுத்திக் ககரவொற்றின் மேலேறின அகரத்தையும் மகரவொற்றையுங் கெடுத்து அரை யென்பதன் அகரத்தை யேற்றி முடிக்க. இது நிறைப்பெயர். ஒருமா வரை யென்பதனை ஒரு மா அரை யென நிறுத்தி வரு

1 'இங்ஙனம் வரையறை. . . செலலுமென்றற்கு . . . முந்தின நான்கு நூற்பாக்களிலும் குறை யென்னும் வலி முதல வருமொழியே கூறப்பட்டமையின். அதிகாரத்தால வன்கணத்தினமேல மட்டும் செல்வதலை விலக்கி ஒழிந்த கணத்தின்மேலுஞ் செலலும் என்று அறிவித்தற்கு, இந்நூற்பாவில் வரையறை கூறினார்.

2 எண்ணுப்பெயர்களின் முதலெழுத்துக்கள் மிகப் பல வாதலின் கூறப்பட்டவிலை,

மொழி அகரங் கெடுத்து ஒருமாரை யென முடிக்க. கலவரை யென்பதனைக் கலரை என முடிக்க. அகர மகரங் கெடுத்து ஈகாணை யெனப் பிறவும் வருவன வெல்லாம் இச் சூத்திரத்தான் முடிக்க. (உக)

‘யாவர்’ ‘யாது’ என்னுஞ் சொற்களின் மருஉ.

கஎஉ. பலரறி சொன்முன் யாவ ரென்னும்
பெயரிடை வகரங் கெடுதலும் ஏனை
ஒன்றறி சொன்முன் யாதென் வினாவிடை
ஒன்றிய வகரம் வருதலும் இரண்டும்
மருவின் பாத்தியின் திரியுமன் பயின்றே.

இது மருஉச்சொன் முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : பலரறி சொன்முன் யாவ ரென்னும் பெயரிடை வகரங் கெடுதலும்—பலரை யறியும் அவரென்னுஞ் சொல்லின் முன்னர் வருகின்ற யாவரென்னும் பெயர் இடையில் வகரங் கெடுதலும், ஏனை ஒன்றறி சொன்முன் யாதென் வினா இடை ஒன்றிய வகரம் வருதலும்—ஒழிந்த ஒன்றனை அறியும் அது வென்னுஞ் சொல்லின் முன்னர் வருகின்ற யாதென்னும் வினாச்சொல் இடையிலே உயிரோடு பொருந்திய வகரம் வருதலும், இரண்டும்—ஆகிய அவை யிரண்டும், மருவின் பாத்தியின் மன் பயின்று திரியும்—மருமுடிபின் பகுதியிடத்து மிகவும் பயின்று திரியும்; எ - று.

எ - று : அவர் யார் எனவும் அது யாவது எனவும் வரும். அவர் யாவ ரென்பது வகரங் கெட்டு அவர்யாரென நின்றவழி ‘யாஅ ரென்னும் வினாவின் கிளவி’ (சொ - உக) என்று வினையியலுட் கூறும் வினைக் குறிப்புச் சொல்லாம் பிறவெனின், ஆகாது; அவ்வகரங் கெட்டாலும் ஈண்டு யாவரென்னும் பெயர்த்தன்மையாயே நின்றவின். அது பெற்றவா றென்னை யெனின், ஈண்டுப் பலரறி சொன்முன் வந்த யாவ ரென்பதன் வகரங் கெடுமெனவே, ஏனை அவன் அவள் என்னும் இருபான் முன்னும் யாவரென்பது வாராதென்றும் அது திரிந்து மருவாய் நிற்கு மென்றுங் கூறுதலானும் ‘யாவரென்னும் பெயரிடை’ என்பதனானும் பெற்றும். இதனானே அவன் யாவர் அவள் யாவர் என்றும் பால் வழுவாமென்பது பெற்றும். இதனை ‘யாவன் யாவன் யாவ ரென்னு மாவயின் மூன்றோடு’ (சொ - ககஉ) எனப் பெயராக ஒதிய வாற்றான் உணர்க. அன்றியும் யாரென்னும் வினாவின் கிளவி முப்பாற்றும் உரித்தென்று யாரென்னும் வினாவினைக் குறிப்பினை அவன்யார் அவன்யார் அவர்யார் என முப்பாற்றும் ஒப்ப உரிமை கூறுதலானும் அது வேறென்பது பெற்றும். அது வினையியலுள் ஒதினமையானும் ‘வினாவிற் கேற்றல்’ (சொ - சுசு) எனப் பயனிலையாக ஒதினமையானும் வேறாயிற்று.

இனி ‘யார்யார்க் கண்டே யுலப்பர்’ எனப் பலரறி சொன் முன்னான்றி இயல்பாக வந்த யாரென்பது யாண்டு அடங்குமெனின் அதுவும் யாரை யாரைக்கண்டென உருபு விரிதலின் யாவரை என்னும் வகரங்கெட்ட பெயுடே

யாம். அங்ஙனம் நிலைமொழி வருமொழியாய் நிற்கல் பயின்றென்றதனாற் கொள்க. இதனானே 'யாவது நன்றென வுணரார் மாட்டும்' என ஏனை ஒன்றறி சொல்லும் நிலைமொழியாய் நிற்கல் கொள்க. இன்னும் இதனானே யாவார் யாவதது என இவ்விரு சொல்லும் நிலைமொழியாய் வருதல் கொள்க.

தொகைமரபு முற்றிற்று.

கூ. உருபியல்

[உருபெழுத்துக்களின் புணர்ச்சி யிலக்கணம் உணர்த்துவது.]

க. உயிர்கள்

அகர ஈறு முதலியவற்றில் வேற்றுமை யுருபிற்கு இன் சாரியை

களாக. அஆ உஊ ஏஒள என்னும்

அப்பா லாறன் நிலைமொழி முன்னர்

வேற்றுமை யுருபிற் கின்னே சாரியை.

என்பது சூத்திரம்.

உருபுகளோடு பெயர் புணரும் இயல்பு உணர்த்தினமையின் இவ்வோத்து உருபிய லென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. மேற் ரெருத்துப் புணர்த்ததனை ஈண்டு விரித்துப் புணர்க்கின்றாராகலின், இவ்வோத்துத் தொகை மரபோடு இயைபுடைத்தாயிற்று. இச் சூத்திரம் அகர முதலிய ஈற்றான் வரும் ஆறு ஈற்றுச்சொற்கள் நின்று இன் பெற்று உறுப்பினொடு புணருமாறு கூறுகின்றது. உருபின் பொருள் படவரும் புணர்ச்சி மேற் கூறுப.

இ - ள்: அ ஆ உ ஊ ஏ ஒள என்னும் அப்பால் ஆறன் நிலை மொழி முன்னர் — அ ஆ உ ஊ ஏ ஒள என்று சொல்லப்படுகின்ற அக்கூற்று ஆறினையும் ஈறுகவுடைய நிலைமொழிகளின் முன்னர் வருகின்ற, வேற்றுமை யுருபிற்கு இன்னே சாரியை — வேற்றுமை யுருபுக்கு இடையே வருஞ் சாரியை இன் சாரியையே; எ - று.

௭ - ௮: விளவினை விளவினொடு விளவிற்கு விளவினது விளவின்கண் எனவும், பலாவினை பலாவினொடு பலாவிற்கு பலாவினது பலாவின்கண் எனவும், கடுவினை கடுவினொடு கடுவிற்கு கடுவினது கடுவின்கண் எனவும், தழுவ வினை தழுவலினொடு தழுவலிற்கு தழுவலினது தழுவலின்கண் எனவும், சேவினை சேவினொடு சேவிற்கு சேவினது சேவின்கண் எனவும், வெளவினை வெளவினொடு வெளவிற்கு வெளவினது வெளவின்கண் எனவும் வரும். இவ்வாறே செய்யை யறிந்து ஒட்டுக.

‘இன்னென வருதல் வேற்றுமை யுருபிற்

கின்னென் சாரியை யின்மை வேண்டும்’ (எழு - ககச)

எனவே, ஏனைய இன் பெறு மென்றலின், ‘ஞமயவ’ (எழு - ககச) என்பதனான் இயல்பென்றது விலக்கிற்கும்.

(க)

அகர ஈற்றுப் பன்மைப் பெயர்க்கு வற்றுச் சாரியை

கஎசு. பல்லவை நுதலிய அகர இறுபெயர்
வற்றொடு சிவணல் எச்ச மின்றே.

இஃது இன்சாரியை விலக்கி வற்று வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

இ - ள்: பல்லவை நுதலிய பெயரினு அகரம் — பன்மைப் பொருளைக் கருதின பெயர்களின் இறுதி நின்ற அகரம், வற்றொடு சிவணல் எச்ச மின்று — வற்றுச் சாரியையோடு பொருந்துதலை ஒழிதலில்லை; எ - று.

எ - டு: பல்லவற்றை பல்லவற்றொடு பலவற்றை பலவற்றொடு சில்ல வற்றை சில்லவற்றொடு சிலவற்றை சிலவற்றொடு உள்ளவற்றை உள்ளவற் றொடு இல்லவற்றை இல்லவற்றொடு என ஒட்டுக.

எச்சமின்று என்றதனானே மேல் இன் பெற்றன பிறசாரியையும் பெறு தல் கொள்க. நிலாத்தை துலாத்தை மகத்தை என வரும். இன்னும் இத னானே பல்லவை நுதலியவற்றின்கண் மூன்றாமுருபு வற்றுப் பெற்றே முடிதல் கொள்க. (உ)

‘யா’ என் வினாவுக்கும் வற்றுச் சாரியை

கஎரு. யாவென் வினாவும் ஆயியல் திரியாது.

இஃது ஆகார ஈற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இ - ள்: யாவென் வினாவும் — யாவென்று சொல்லப்படும் ஆகார ஈற்று வினாப்பெயரும், ஆயியல் திரியாது — முற்கூறிய வற்றுப் பேற்றிற் திரியாது; எ - று. (ங)

யாவற்றை யாவற்றொடு என வரும்.

உகர வீற்றுச் சுட்டுக்கு அன் சாரியை

கஎசு. சுட்டுமுத லுகரம் அன்னொடு சிவணி
ஒட்டிய மெய்யொழித் துகரங் கெடுமே.

இஃது உகர ஈற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இ - ள்: சுட்டுமுதல் உகரம் அன்னொடு சிவணி — சுட்டெழுத் தினை முதலாகவுடைய உகர ஈற்றுச்சொல் அன் சாரியையோடு பொருந்தி, ஒட்டிய மெய் ஒழித்து உகரங் கெடும் — தான் பொருந் திய மெய்யை நிறுத்தி உகரங் கெடும்; எ - று.

அதனை அதனொடு இதனை இதனொடு உதனை உதனொடு என வரும். அதினை அதினொடு என்றற் போல்வன மரு முடிப்புழி முடிந்தன.¹ ஒட்டிய

1. அதினை அதினொடு என்றற் போல்வன ‘வழங்கியன் மருங்கின மருவொடு திரிநவும்’ என்னும் அதிகாரப் புறனடையான முடிந்தன. அதனை அதனொடு என்பன அதினை அதினொடு என மருவின். அன் சாரியையின் மருஉத் திரிபே இன் என்பது கருத்து.

என்றதனாற் சுட்டுமுதல் உகரமன்றிப் பிற உகரமும் உயிர் வருவழிக் கெடுவன கொள்க. அவை கதவு களவு கனவு என நிறுத்தி அழகிது இல்லை என வருவித்து உகரங் கெடுத்து முடிக்க. இவற்றை வகர ஈரூக்கி உகரம் பெற்றன வென்று கோடு மெனின் வழக்கின்கண்ணுஞ் செய்யுட்கண்ணும் பயின்று வரும் வகர ஈறுகளை ஒழித்து ஆசிரியர் 'வகரக் கிளவி நான்மொழி யீற்றது' (எழு - அக) என்றற்போல வரைந்தோதல் குன்றக்கூறலாம் ஆதலின், அவை உகர ஈற்றென்று உணர்க. அவை செலவு வரவு தரவு உணவு கனவு என வழக்கின்கண்ணும் 'புன்கண் ணுடைத்தாற் புணர்வு' (குறள் - ககருஉ) 'பாடறியா தானை யிரவு' 'கண்ணூரக் காணக் கதவு' (முத்தொள் - சஉ) எனச் செய்யுட் கண்ணும் பயின்று வருமாறு உணர்க. (ச)

ஐகார ஈற்றிற்கு வற்றுச் சாரியை

**கஎஎ. சுட்டுமுத லாகிய ஐயென் இறுதி
வற்றொடு சிவணி நின்றலும் உரித்தே.**

இஃது ஐகார ஈற்றிற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : சுட்டு முதலாகிய ஐயெனிறுதி — சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய ஐகார ஈற்றுச் சொல், வற்றொடு சிவணி நின்றலும் உரித்து — வற்றுச் சாரியையோடு பொருந்தி நின்றலும் உரித்து? எ - று. உம்மையான் வற்றொடு சில உருபின்கண் இன் சாரியை பெற்று நின்றலும் உரித்து; எ - று.

அவையற்றை அவையற்றொடு இவையற்றை இவையற்றொடு உவையற்றை உவையற்றொடு என ஒட்டிக; இங்ஙனம் ஐகாரம் நிற்க வற்று வந்துழி 'வஃகான் மெய்கெட' (எழு - கஉஉ) என்பதனான் முடிக்க.

இனி, உம்மையான் அவையற்றிற்கு அவையற்றின்கண் என நான்காவதும் எழாவதும் வற்றும் இன்னும் பெற்று வந்தவாறு காண்க. இனி, ஒன்றென முடித்த லென்பதனாற் பலலவை நுதலிய அகர ஈற்றிற்கும் இவ்விரண்டு உருபின்கண் வற்றும் இன்னுங் கொடுத்துப் பலவற்றிற்கு பலவற்றின்கண் என முடிக்க. இது மேல் வருவனவற்றிற்கும் ஒக்கும். (ரு)

யாவென் வினாவின் ஐக்கும் வற்றுச்சாரியை

**கஎஅ. யாவென் வினாவின் ஐயென் இறுதியும்
ஆயியல் திரியா தென்மனார் புலவர்
ஆவயின் வகரம் ஐயொடுங் கெடுமே.**

இதுவும் அது.

இ - ள் : யாவென் வினாவின் ஐயென் இறுதியும் — யாவென்னும் வினாவையுடைய ஐகார ஈற்றுச் சொல்லும், ஆயியல் திரியாது — முற் கூறிய சுட்டு முதல் ஐகாரம் போல வற்றுப் பெறும் அவ்வியல்பில் திரியாதென்று சொல்லுவார் ஆசிரியர், ஆவயின் வகரம் ஐயொடுங் கெடும் — அவ் ஈற்றிடத்து வகரம் ஐகாரத்தோடுகூடக் கெடும்; எ - று.

யாவற்றை யாவற்றோடு என ஒட்டிக. வகரம் வற்றுமிசை யொற்
மென்று கெடுவதனைக் கேடு ஒதிய மிகையானே பிற ஐகாரமும் வற்றுப் பெறு
தல் கொள்க. கரியவற்றை கரியவற்றோடு டெடியவற்றை டெடியவற்றோடு
குறியவற்றை குறியவற்றோடு என எல்லாவற்றோடும் ஒட்டிக. இது கருமை
கெடுமை குறுமை என்னும் பண்புப்பெயரன்றிக் கரியவை டெடியவை குறியவை
எனப் பண்புகொள் பெயராய் நிற்கலின் வகர ஐகாரங் கெடுத்து வற்றுச்சாரியை
கொடுத்து முடிக்கப்பட்டன. இவை 'ஐம்பாலறியும் பண்பு தொகுமொழி'¹
(எழு - சஅஉ) அன்மை உணர்க. (சு)

நீ என்னும் ஈகார ஈற்றுப் பெயர்க்கு னகர ஒற்று

கஎக. நீயென் ஒருபெயர் நெடுமுதல் குறுகும்
ஆவயின் னகரம் ஒற்றாகும்மே.

இஃது ஈகார ஈறு இன்னவாறு புணருமென்கின்றது.

இ - ள்: நீ என் ஒரு பெயர் நெடு முதல் குறுகும் — நீ யென்
னும் ஒரு பெயர் தன்மேல் நின்ற நெடியதாகிய ஈகாரங் குறுகி
இகரமாம், ஆவயின் னகரம் ஒற்றாகும் — அவ்விடத்து வரும்
னகரம் ஒற்றாய் நிற்கும்; எ - று.

எ - று: நின்னை நின்னோடு நினக்கு எனச் செய்கை யறிந்து ஒட்டிக
நினக்கு என்பதற்கு 'ஆறனுருபினு நான்கனுருபினும்' (எழு - கசக) 'வல்
லெழுத்து முதலிய' (எழு - ககச) என்பன கொணர்ந்து முடிக்க. நினதென்
பதற்கு 'ஆறனுருபி னகரக் கிளவி' (எழு - ககரு) என்பதனான் முடிக்க. நின்
னென்பது வேறொரு பெயரோ எனக் கருதுதலை விலக்குதற்கு ஒரு பெய
ரென்றார். பெயர் குறுகு மென்றது முதல் குறுகு மென்றது அப்பெயரின் எழுத்
தின் கண்ணது குறுக்க மென்றற்கு. நெடுமுத லெனவே ஈகரங் குறுகுதலை
விலக்கிற்று. உயிர்மெய் யொற்றுமைபற்றி டெடியது முதலாயிற்று. 'உடை
மையு மின்மையு மொடுவயி னோக்கும்' (எழு - கஉஉ) என்றதனை நோக்கி
ஒடுவிடத்துச் சாரியை பெற்றே வந்த அதிகாரத்தை மாற்றுதற்குச் சாரியைப்
பெற்றிடை எழுத்துப்பேறு கூறினார். (எ)

ஓகார ஈற்றுக்கு ஒன் சாரியை

கஅ0. ஓகார இறுதிக்கு ஒன்னே சாரியை.

இஃது ஓகார ஈறு இன்னவாறு புணரு மென்கின்றது.

இ - ள்: ஓகார இறுதிக்கு ஒன்னே சாரியை — ஓகார ஈற்
பிற்கு இடை வருஞ் சாரியை ஒன் சாரியை; எ - று.

கோஒனை கோஒனோடு என ஒட்டிக. ஒன்னே யென்ற வகாரத்தாற்
பெரும்பான்மையாக வருஞ் சாரியை ஒன்னே, சிறுபான்மை இன் சாரியை

1 'ஐம்பாலறியும் பண்பு தொகுமொழி' — 'கருமபரப்பான் கருமபாபபனி கரும்
பார்ப்பா கருங்குதிரை கருங்குதிரைகள் என வரும் இவற்றுட் கரியனாகிய பார்ப்
பான் கரியனாகிய பார்ப்பனி கரியராகிய பாபபா கரியதாகிய குதிரை கரியன
வாகிய குதிரைகள் என ஐம்பாலறியும் உணராதும் பண்புகொள் பெயா தொகை
வாறு காண்க' (15ச. - உரை.)

வரு மென்று கொள்க. 'ஒன்றாக நின்ற கோவினை யடர்க்கவந்த' எனவும், கோவினை கோவினொடு சோவினை சோவினொடு ஓவினை ஓவினொடு எனவும் வரும். (அ)

ஓவென்பது மதகுநீர் தாங்கும் பலகை.

அகர ஆகார நற்றுப் பெயர்க்கு அத்துச் சாரியை

கஅக. அஆ என்னும் மரப்பெயர்க் கிளவிக்
கத்தொடுஞ் சிவணும் ஏழ னுருபே.

இஃது அகர ஆகார ஈற்றிற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறு கின்றது.

இ - ள்: அஆ என்னும் மரப்பெயர்க் கிளவிக்கு — அஆ வென்று சொல்லப்படும் மரத்தை உணர்த்துகின்ற பெயராகிய சொல்லிற்கு, ஏழனுருபு அத்தொடுஞ் சிவணும் — ஏழாமுருபு இன்னோடன்றி அத்தோடும் பொருந்தும்; எ - று.

எ - று: விளவத்துக்கண் பலாவத்துக்கண் என வரும்.

'வல்லெழுத்து முதலிய' (எழு - ககச) என்பதனை வல்லெழுத்துக் கொடுத்துத் 'தெற்றென்றற்றே' (எழு - கஙங) என்பதனை 'அத்தினகர மகரமுனை' (எழு - கஉரு) க் கெடாமைச் செய்கை செய்து முடிக்க. (க)

உ. மெய்யீறுகள்

ஞ, ந, மெய் நற்றுக்கு இன் சாரியை

கஅஉ. ஞநஎன் புள்ளிக் கின்னே சாரியை.

இது புள்ளியீற்றுள் ஞகார ஈறும் நகார ஈறும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள்: ஞந என் புள்ளிக்கு இன்னே சாரியை — ஞநவென்று சொல்லப்படுகின்ற புள்ளியீறுகட்கு வருஞ் சாரியை இன் சாரியை; எ - று.

எ - று: உரிஞ்னை உரிஞ்னொடு பொருந்னை பொருந்னொடு என ஓட்டிக். (க)

வகர நற்றுச் சுட்டுக்கு வற்றுச் சாரியை

கஅங. சுட்டுமுதல் வகரம் ஐயும் மெய்யுங்
கெட்ட இறுதி யியஸ்திரி பின்றே.

இது நான்கு மொழிக்கு ஈறும் வகர நற்றுட் சுட்டுமுதல் வகர ஈற்றிற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள்: சுட்டு முதல் வகரம் — அவ் இவ் உவ் என்னுஞ் சுட் டெழுத்தினை முதலாகவுடைய வகர ஈற்றுச் சொல், ஐயும் மெய் யுங் கெட்ட இறுதியியல் திரிபின்று — ஐகாரமும் ஐகாரத்தான்

ஊரப்பட்ட மெய்யுங் கெட்டு வற்றுப் பெற்று முடிந்த யாவை (எழு - கஎஅ) என்னும் ஐகார ஈற்றுச் சொல்லியல்பில் திரிபின்றி வற்றுப் பெற்று முடியும்; எ - று.

எ - று: அவற்றை அவற்றொடு, இவற்றை இவற்றொடு, உவற்றை உவற்றொடு என ஒட்டுக. (கக)

ஏனை வகர ஈற்றுக்கு இன் சாரியை

கஅச. ஏனை வகரம் இன்னொடு சிவனும்.

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது; பெயர்க்கே யன்றி உரிச்சொல் வகரத் திற்கு முடிபு கூறுதலின்.

இ - ள்: ஏனை வகரம் இன்னொடு சிவனும் — ஒழிந்த உரிச் சொல் வகரம் இன்சாரியையோடு பொருந்தி முடியும்; எ - று.

தெவ்வினை தெவ்வொடு என ஒட்டுக. இஃது உரிச்சொல்லாயினும் படுத்தலோசையாற் பெயராயிற்று. (கஉ)

மகர ஈற்றுக்கு அத்துச் சாரியை

கஅரு. மஃகான் புள்ளிமுன் அத்தே சாரியை.

இது மகர ஈறு புணருமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள்: மஃகான் புள்ளிமுன் அத்தே சாரியை — மகரமாகிய புள்ளியீற்றுச் சொன்முன் வருஞ் சாரியை அத்துச் சாரியை; எ - று.

எ - று: மரத்தை மரத்தொடு நுகத்தை நுகத்தொடு என ஒட்டுக. 'அத்தேவற்றே' (எழு - கஈஉ) 'அத்தினகரம்' (எழு - கஉரு) என்பனவற் றுன் முடிக்க. (கங)

சில மகர ஈறு இன் சாரியை பெறுதல்

கஅசு. இன்னிடை வருஉம் மொழியுமா ருளவே.

இது மகர ஈற்றிற் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வருக் கின்றது.

இ - ள்: இன்னிடை வருஉம் மொழியுமாருள — மகர ஈற்றுச் சொற்களுள் அத்தே யன்றி இன்சாரியை இடையே வந்து முடியுஞ் சொற்களும் உள; எ - று.

மார் அசை.

எ - று: உருமினை உருமினொடு, திருமினை திருமினொடு என ஒட்டுக.

'தும்' என்னும் மகர ஈற்றுப் பெயர் சாரியை பெருமை

கஅஎ. தும்மென் இறுதி இயற்கை யாகும்.

இது மகர ஈற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

இ - ள்: நும்மென் இறுதி இயற்கை யாகும் — நும்மென்னும் மகர ஈறு மேற்கூறிய அத்தும் இன்னும் பெறுது இயல்பாக முடியும்; எ - று.

எ - று: நம்மை, நம்மொடு, நம்க்கு, நம்மின், நமது, நங்கண் என வரும்.

நம்க்கு நமது என்பனவற்றிற்கு ‘ஆறனுருபினு நான்கனுருபினும்’ (எழு - கசுசு) ‘நம்மெனியுதியு மந்நிலை’ (எழு - கசுஉ) ‘வல்லெழுத்து முதலிய’ (எழு - கசுசு) ‘ஆறனுருபி நகரக்கிளவி’ (எழு - கசுடு) என்பன கொணர்ந்து முடிக்க.

நங்கணென்பதற்கு மேலைச்சூத்திரத்து ‘மெய்’ என்றதனான்¹ மகர வொற்றுக் கெடுத்து ‘வல்லெழுத்து முதலிய’ என்பதனான் மெல்லொற்றுக் கொடுக்க. இயற்கை யென்றார் சாரியை பெருமை கருதி. (கடு)

‘தாம்’ ‘நாம்’ ‘யாம்’ என்னும் மகர ஈறுகளும் அள்ள

கஅஅ. தாம்நாம் என்னும் மகர இறுதியும்
யாமென் இறுதியும் அதனோ ரன்ன
ஆவ வாகும் யாமென் இறுதி
ஆவயின் யகரமெய் கெடுதல் வேண்டும்
ஏனை யிரண்டும் நெடுமுதல் குறுகும்.

இது மகர ஈற்றின் முற்கூறிய முடிபு ஒவ்வாதனவற்றிற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள்: தாம் நாம் என்னும் மகர இறுதியும் யாமென் இறுதியும் அதனோரன்ன — தாம் நாம் என்று கூறப்படும் மகர ஈறும் யாமென்னும் மகர ஈறும் நும்மென்னும் மகர ஈறு போல அத்தும் இன்னும் பெறுது முடிதலையுடைய, யாமென் இறுதி ஆ எ ஆகும் — யாமென்னும் மகர ஈற்றுச் சொல்லில் ஆகாரம் எகாரமாம்; ஆவயின் யகரமெய் கெடுதல் வேண்டும் — அவ்விடத்து நின்ற யகரமாகிய மெய் கெடுதலை விரும்பும் ஆசிரியன், ஏனை இரண்டும் நெடுமுதல் குறுகும் — ஒழிந்த தாம் நாம் என்னும் இரண்டும் நெடியவாகிய முதல் குறுகித் தம் நம் என நிற்கும்; எ - று.

எ - று: தம்மை தம்மொடு நம்மை நம்மொடு எம்மை எம்மொடு என ஆறு உருபோடும் ஒட்டுக. ஆறனுருபிற்கும் நான்கனுருபிற்குங் கருவி யறிந்து முடிக்க.

¹ மேலைச் சூத்திரம் என்றது வரும் நூற்பாவை, இங்ஙனம் வரும் நூற்பாவினை முந்தின நூற்பாவிற்கு இலேசு கொள்வது அத்துணைச் சிறந்ததன்று.

மெய் பென்றதனாற் பிறவயின் மெய்யுங் கெடுக்க. தங்கண் நங்கண் எங்கண் என எழனுருபின்கண் மகரங் கெடுத்து 'வல்லெழுத்து முதலிய' (எழு - ககச) என்பதனான் மெல்லெழுத்துக் கொடுக்க. (கசு)

'எல்லாம்' என்னும் மகர ஈற்றிற்கு வற்றும் உம்மும்

கஅக. எல்லா மென்னும் இறுதி முன்னர்
வற்றென் சாரியை முற்றத் தோன்றும்
உம்மை நிலையும் இறுதி யான.

இது மகர ஈற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

இ - ள்: எல்லா மென்னும் இறுதி முன்னர் வற்றென் சாரியை முற்றத் தோன்றும் -- எல்லா மென்னும் மகர ஈற்றுச் சொன் முன்னர் அத்தும் இன்னும் அன்றி வற்றென்னுஞ் சாரியை முடியத் தோன்றி முடியும், உம்மை நிலையும் இறுதியான -- ஆண்டு உம்மென்னுஞ் சாரியை இறுதிக்கண் நிலைபெறும்; எ - று.

மகரம் வற்றின்மிசை யொற்றெனக் கெடுக்க.

எல்லாவற்றையும் எல்லாவற்றினும் எல்லாவற்றுக்கண்ணும் என வரும். முற்ற வென்றதனாள் எனே முற்றுக்கரத்திற்கும்¹ உம்மின் உகரங் கெடுத்துக் கொள்க. எல்லாவற்றோடும் எல்லாவற்றுக்கும் எல்லாவற்றதும் என வரும். முற்றுக்கரமாதலின் ஏறி முடியா. (கஎ)

உயர்திணையில் அது 'நம்' சாரியை பெறுதல்

கக௦. உயர்திணை யாயின் நம்மிடை வருமே.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

இ - ள்: உயர்திணையாயின் -- எல்லா மென நின்ற மகர ஈற்று விரவுப் பெயர் உயர்திணைப் பெயரா மெனின், நம் இடை வரும் -- நம் மென்னுஞ் சாரியை இடை நின்று புணரும்; எ - று.

மகர ஈற்றினை மேல் வற்றின்மிசை யொற்றெனக் கெடுத்த அதிகாரத் தாற் கெடுக்க. எல்லா நம்மையும் எல்லா நம்மினும் எல்லா நங்கணும் என உகரம் பெற்றும் எல்லா நம்மோடும் எல்லா நம்க்கும் எல்லா நமதும் என உகரங் கெட்டும் மகரம் நிற்கும். இவற்றிற்கு எல்லாரையும் எல்லாரோடும் என்பது பொருளாக ஒட்டிக்.² இதற்கு நம்முவகுத்ததே வேறுபாடு. ஈறாகு புள்ளி அகரமொடு நின்றல் (எழு - கசுச) நான்காவதற்கும் ஆறாவதற்குங் கொள்க. (கஅ)

1 இங்கு முறுகரம் என்றது ஒடு, கு, அது என்னும் உருபுகளை.

2 எல்லாம் எனப்படில் 'ஆம்' ஈறு தனமைப் பனமையாதலாலும் அது பெற்றுவரும் 'நம்' சாரியை தனமை யிடத்திற்குரிய தாதலாலும், அடுத்த நூற்பாவில் எல்லாரும் எவ்விதம் என்னும் படாக்கை முன்னிலைப் பெயர்கள் முறையே தம் தும் என்னும் சாரியை பெறுமென்று கூறியிருப்பதாலும், எல்லா நம்மையும் எல்லா நம்மோடும் எனப்பவற்றிற்கு நம்மெல்லாரையும் நம்மெல்லாரோடும் என்று தன்மைப் பொருள் கொள்ளாது எல்லாரையும் எல்லாரோடும் என்று படாக்கைப் பொருள் கொள்வது பொருத்தது.

‘ எல்லாரும் ’ ‘ எல்லீரும் ’ என்னும் மகர ஈறுகளின் முடிபு

ககக. எல்லாரு மென்னும் படர்க்கை யிறுதியும்
எல்லீரு மென்னும் முன்னிலை யிறுதியும்
ஒற்றும் உகரமுங் கெடுமென மொழிப
நிற்றல் வேண்டும் ரகரப் புள்ளி
உம்மை நிலையும் இறுதி யான
தம்மிடை வருஉம் படர்க்கை மேன
நும்மிடை வருஉம் முன்னிலை மொழிக்கே.

இது மகர ஈற்று உயர்திணைப் பெயர்க்கு முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : எல்லாரு மென்னும் படர்க்கை யிறுதியும் — எல்லாரு மென்னும் மகர ஈற்று உயர்திணைப் படர்க்கைப் பெயரும், எல்லீரு மென்னும் முன்னிலை யிறுதியும் — எல்லீரு மென்னும் மகர ஈற்று உயர்திணை முன்னிலைப் பெயரும், ஒற்றும் உகரமுங் கெடுமென மொழிப — மகர வொற்றும அதன்முன் னின்ற உகரமுங் கெட்டு முடியு மென்று சொல்லுவர் புலவர், ரகரப்புள்ளி நிற்றல் வேண் டும் — அவ்வுகரம் ஏறி நின்ற ரகர ஒற்றுக் கெடாது நிற்றலே விரும்பும் ஆசிரியன், இறுதியான உம்மை நிலையும் — அவ்விரு மொழி யிறுதிக்கண்ணும் உம்மென்னுஞ் சாரியை நிலைபெறும், படர்க்கை மேன தம் இடை வருஉம் — படர்க்கைச் சொல்லிடத் துத் தம்முச்சாரியை இடைவரும், முன்னிலை மொழிக்கு நும்இடை வருஉம் — முன்னிலைச் சொற்கு நும்முச்சாரியை இடை வரும் ; எ - று.

எ - று : எல்லார்தம்மையும் எல்லார்தம்மினும் எல்லார்தங்கணும் என உகரம் பெற்றும், எல்லார்தம்மொடும் எல்லார்தமக்கும் எல்லார்தமதும் என உகரங் கெட்டும், மகரம் நிற்கும். எல்லீர்தம்மையும் எல்லீர்தம்மினும் எல் லீர்தங்கணும் என உகரம் பெற்றும், எல்லீர்தம்மொடும் எல்லீர்தமக்கும் எல்லீர்தமதும் என உகரங் கெட்டும், மகரம் நிற்கும்.

முன்னர் ‘மெய்’ (எழு - கஅஅ) என்ற இலேசாற் கொண்ட மகரக்கேடு இவற்றிற்கும் மேல்வருவனவற்றிற்குங் கொள்க.

படர்க்கைப் பெயர் முற்கூறிய வதனானே ரகர ஈற்றுப் படர்க்கைப் பெய ரும் முன்னிலைப் பெயரும் மகர ஈற்றுத் தன்மைப் பெயரும் தம் நும்நம் என் னுஞ் சாரியை இடையே பெற்று இறுதி உம்முச்சாரியையும் பெற்று முடிவன கொள்க. கரியார்தம்மையும் சான்றோர்தம்மையும் எனவும், கரியீர்தம்மை யும் சான்றீர்தம்மையும் எனவும், கரியேநம்மையும் இருவேநம்மையும் என வும் எல்லாவுருபொடுஞ் செய்கை யறிந்து ஒட்டிக. உகரமும் ஒற்றும் என்னுத தனான இக்காட்டியவற்றிற்கெல்லாம் மூன்று உருபின்கண்ணும் உம்மின் உக ரங் கெடுதல் கொள்க. ‘நிற்றல் வேண்டும் ரகரப் புள்ளி’ என்றதனானே தம் முப்பெருமை வருமவையுங் கொள்க. ‘எல்லார்க்கு மெல்லா நிகழ்பவை’ (குறள் - ௫அஉ) என வரும். (கக)

‘தான்’ ‘யான்’ என்னும் எனகர ஈற்றுப் பெயர்கள் சாரியை பெருமை

ககஉ. தான்யான் என்னும் ஆயீ ரிறுதியும்
மேல்முப் பெயரோடும் வேறுபா டிலவே.

இது எனகர ஈற்றுத் சிலவற்றிற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : தான் யான் என்னும் ஆயீ ரிறுதியும் --- தான் யான் என்று சொல்லப்பட்ட அவ்விரண்டு எனகர ஈறும், மேல் முப்பெயரோடும் வேறுபாடு இலவே — மேல் மகர ஈற்றுத் கூறிய மூன்று பெயரோடும் வேறுபாடின்றித் தானென்பது குறுகியும் யானென்பதன்கண் ஆகாரம் எகரமாய் யகர வொற்றுக் கெட்டும் முடியும்; எ - று.

தன்னை என்னை என எல்லாவுருபோடும் ஒட்டுக. செய்கை யறிந்து ஒற்றிரட்டுதல் ‘நெடியதன் முன்னர்’ என்பதனுள் இலேசாற் கொள்க. (உ௦)

‘அழன்’ ‘புழன்’ என்னும் எனகர ஈறுகள் அத்தும் இன்னும் பெறுதல்

ககங். அழனே புழனே ஆயிரு மொழிக்கும்
அத்தும் இன்னும் உறழத் தோன்றல்
ஒத்த தென்ப உணரு மோரே.

இதுவும் அது.

இ - ள் : அழனே புழனே ஆயிரு மொழிக்கும் — அழன் புழன் ஆகிய அவ்விரு மொழிக்கும், அத்தும் இன்னும் உறழத் தோன்றல் ஒத்த தென்ப — அத்துச் சாரியையும் இன்சாரியையும் மாறி வரத் தோன்றுதலைப் பொருந்திற் றென்பர், உணருமோர் — அறிவோர்; எ - று.

அழத்தை அழனினை, புழத்தை புழனினை எனச் செய்கையறிந்து எல்லாவுருபிலேடும் ஒட்டுக. எனகரத்தை அத்தின்மிகை ஒற்றென்று கெடுத்து ‘அத்தினகரம்’ (எழு - கஉடு) என்பதனான் முடிக்க. தோன்ற லென்றதனான் எவன் என நிறுத்தி வற்றுக்கொடுத்து வேண்டுஞ் செய்கை செய்து எவற்றை எவற்றோடு என முடிக்க. எல்லாவுருபிலேடும் ஒட்டுக எற்றை¹ என புழி நிலைமொழி வகரம் இதனாற் கெடுக்க, இனி ஒத்த தென்றதனால் எகின் என நிறுத்தி அத்தும் இன்னும் கொடுத்துச் செய்கை செய்து எகினத்தை எகினினை என ஒட்டுக. அத்து இனிது இசைத்தலின் முற்கூறினார். (உக)

ங். முற்றுகர குற்றுகர ஈறுகள்

‘எழு’ என்னும் எண்ணுப்பெயர்க்கு அன் சாரியை

ககசு. அன்னென் சாரியை ஏழ் னிறுதி

முன்னர்த் தோன்றும் இயற்கைத் தென்ப.

1 ஏறறை என்பது நிலைமொழி வகரங் கெட்டதாயின பன்மையாம் (எவறறை); வகரம் முன்னமே அறததாயின ஒருமையாம். (எதை).

இஃது ஏழென்னும் எண்ணுப்பெயர் அன்சாரியை பெற்றுப் புணர்க என்கிறது.

இ - ள் : அன்னென்சாரியை ஏழனிற்றுதி முன்னர்த் தோன்றும் இயற்கைத் தென்ப — அன்னென்னுஞ் சாரியை ஏழென்னும் எண்ணுப்பெயரின் முன்னே தோன்றும் இயல்பினை யுடைத்தென்று கூறுவர் ஆசிரியர் ; எ - று.

எ - று : ஏழனை ஏழற்கு ஏழனின் என்க. ஏனை உருபுகளோடுஞ் செய்கை யறிந்து ஒட்டுக. சாரியை முற்கூறியவதனாற் பிறவும் அன் பெறுவன கொள்க. பூழனை யாழனை என ஏனையவற்றோடும் ஒட்டுக. மேல் வருகின்ற இன் சாரியையைச் சேரவைத்தமையான் அவையெல்லாம் இன்சாரியை பெற்று வரு தலுங் கொள்க. ஏழினை பூழினை யாழினை என வரும். (உஉ)

குற்றுகா ஈற்றிற்கு இன் சாரியை

ககரு. குற்றிய லுகரத் திறுதி முன்னர்
முற்றத் தோன்றும் இன்னென் சாரியை.

இது குற்றுகா ஈற்றிற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : குற்றியலுகரத்து இறுதி முன்னர் — குற்றியலுகர மாகிய ஈற்றின் முன்னர், முற்றத்தோன்றும் இன்னென் சாரியை — முடியத் தோன்றும் இன்னென்னுஞ் சாரியை ; எ - று.

எ - று : நாகினை நாகினோடு, வாகினை வாகினோடு என வரும். ஏனைய வற்றோடுஞ் செய்கை யறிந்து ஒட்டுக.

முற்ற என்றதனானே பிற சாரியை பெறுவனவுங் கொள்க. வழக்கத் தாற் பாட்டாராய்த் தா னெனவுங் கரியதனை எனவும் வரும். (உஉ)

சில குற்றுகா ஈறுகள் இரட்டி முடிதல்

ககசு. நெட்டெழுத் திம்பர் ஒற்றுமிகத் தோன்றும்
அப்பால் மொழிக ளல்வழி யான.

இஃது அக்குற்றிய லுகரங்களுட் சிலவற்றிற்கு இனவொற்று மிகுமென் கின்றது.

இ - ள் : நெட்டெழுத்திம்பர் ஒற்று மிகத் தோன்றும் — நெட் டெழுத்தின் பின்னர் வருகின்ற குற்றுகரங்கட்கு இனவொற்று மிகத் தோன்றாநிற்கும், அப்பால் மொழிகள் அல்வழி ஆன — ஒற்று மிகத் தோன்றாத கசதபக்கள் ஈருகிய மொழிகள் அல்லாத இடத்து ; எ - று.

எனவே, டகார நகாரங்கள் ஈரான சொல்லிடைத் தோன்றுமாயிற்று.

எ - று : யாட்டை யாட்டோடு யாட்டுக்கு யாட்டின் யாட்டது யாட்டுக் கண் எனவும், யாற்றை சோற்றை எனவும் இனவொற்று மிக்கன. இவை அப்பால் மொழிகள் அல்லன.

நாகு காசு போது காபு என்றற் போல்வன அப்பால் மொழிகள் ; அவை
இனவொற்று மிகாவாயின. (உச)

இரட்டி முடிவன சாரியை பெருமை

ககௌ. அவைதாம்,

இயற்கைய வாகுஞ் செயற்கைய என்ப.

இஃது எய்தியது விலக்கிற்று.

இ - ள் : அவைதாம் இயற்கைய ஆகுஞ் செயற்கைய என்ப —
அங்ஙனம் இனவொற்று மிகுவனதாம் இன்சாரியை பெறுது இயல்
பாக முடியுஞ் செய்தியையுடைய வென்று கூறுவர் ஆசிரியர் ;
எ - று.

எ - று : முன்னர்க் காட்டியனவே கொள்க.

செயற்கைய என்ற மிகையானே உயிர்த்தொடர்மொழிகளில் ஏற்பன
வற்றிற்கும் ஒன்று மிகத் தோன்றுதல் கொள்க. முயிற்றை முயிற்றொடு
முயிற்றுக்கு முயிற்றின் முயிற்றது முயிற்றுக்கண் என வரும். இன்னும்
இதனானே யாட்டினை முயிற்றினை என விலக்கிய இன் பெறுதலுங் கொள்க.

குற்றுகா ஈற்று எண்ணப்பெயர்க்கு அன் சாரியை

ககஅ. எண்ணின் இறுதி அன்றொடு சிவணும்.

இது குற்றுகா ஈற்று எண்ணப்பெயர் முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : எண்ணின் இறுதி அன்றொடு சிவணும் — எண்ணுப்
பெயர்களினது குற்றுகா ஈற்று அன்சாரியையோடு பொருந்தும் ;
எ - று.

எ - று : ஒன்றனை இரண்டனை என எல்லா எண்ணினையும் எல்லா
உருபினோடுஞ் செய்கை யறிந்து ஒட்டிக. முன்னர்ச் செயற்கைய என்ற
இலேசானே ஒன்றனை இரண்டனை என இன் சாரியையுங் கொடுக்க. (உச)

ஒருபத்து முதலிய குற்றுகா ஈறுகள் ஆன் சாரியையும் பெறுதல்

ககக. ஒன்றுமுதலாகப் பத்தார்ந்து வருஉம்

எல்லா எண்ணுஞ் சொல்லுங் காலை

ஆனிடை வரினும் மான மில்லை

அஃதென் கிளவி ஆவயிற் கெடுமே

உய்தல் வேண்டும் பஃகான் மெய்யே.

இஃது ஒன்று முதலாக எட்டு இறுதியாக நின்ற குற்றுகா ஈற்று எண்
ணுப்பெயர் ஏழினோடும் பத்தென்னும் எண்ணப்பெயர் வந்து புணர்ந்து ஒன்
றாய் நின்ற சொற்கள் சாரியை பெற்றுத் திரியுமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள் : ஒன்று முதலாகப் பத்து ஊர்ந்து வருஉம் எல்லா
எண்ணும் — ஒன்றுமுதலாக எட்டிற்கு நின்ற எண்களின் மேலே

பத்தென்னும் எண்ணுப்பெயர் ஏறி வருகின்ற ஒருபது முதலான எல்லா என்களையும், சொல்லுங்காலே — முடிபு கூறுங்காலத்து, ஆன் இடைவரினும் மான மில்லை — முற்கூறிய அன்சாரியையே யன்றி ஆன்சாரியை இடையே வரினுங் குற்றமில்லை, ஆவயின் அஃதென் கிளவி கெடும் — அவ் ஆன் பெற்றுழிப் பஃதென்னும் எண்ணிடத்து அஃதென்னுஞ் சொற் கெட்டுப்போம், பஃகான் மெய் உய்தல் வேண்டும் — அவ் அகரத்தான் ஊரப்பட்ட பகர மாகிய ஒற்றுக் கெடாது நின்றலை ஆசிரியன் விரும்பும் ; எ - று.

‘ நின்ற பத்த னொற்றுக்கெட வாய்தம்
வந்திடை நிலையும் ’ (எழு - சஉஎ)

என்பதனான் ஆய்தம் பெற்றது.

எ - று : ஒருபஃது இருபஃது முப்பஃது நார்பஃது ஐம்பஃது அறுபஃது என்பஃது எனக் குற்றியலுகாப் புணரியலுள் விதிக்குமாறே நிறுத்தி அஃதென்பதனைக் கெடுத்துப் பகரவொற்றை நிறுத்தி ஆன்சாரியை கொடுத்து ஒருபானை இருபானை என எல்லா எண்ணெடும் எல்லா உருபினையுஞ் செய்கை யறிந்து ஒட்டுக, உம்மை எதிர்மறையாதலின் ஒருபஃதனை இருபஃதனை என எல்லாவற்றோடும் ஒட்டுக.

சொல்லுங்காலே என்றதனாற் பத்தூர் கிளவியே யன்றி ‘ ஒன்பான் முதனிலை ’ (எழு - சசஉ) ‘ ஒன்பாற் கொற்றிடை மிகுமே ¹ ’ (எழு - சஎடு) என்றற்போல வருவனவற்றின் கண்ணும் பகரத்துள் அகரம் பிரித்து அஃதென்பது கெடுத்து ஆன் கொடுக்க. (உஎ)

‘ யாது ’ ‘ அஃது ’ என்னுங் குற்றுகர ஈறுகட்டு அன்சாரியை

உ஠. யாதென் இறுதியுஞ் சுட்டுமுத லாகிய

ஆய்த இறுதியும் அன்னொடு சிவனும்

ஆய்தங் கெடுதல் ஆவயி னான.

இஃது எண்ணுப் பெயரல்லாத குற்றுகர ஈற்றுட் சிலவற்றிற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ஷ : யாது என் இறுதியும் — யாதென வருங் குற்றுகர ஈறும், சுட்டு முதலாகிய ஆய்த இறுதியும் — சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய ஆய்தத்தொடர்மொழிக் குற்றுகர ஈறும், அன்னொடு சிவனும் — அன்சாரியையோடு பொருந்தும், ஆவயின் ஆன ஆய்தங் கெடுதல் — அவ்விடத்து வந்த ஆய்தங் கெடும் ; எ - று.

யாதனை யாதனொடு எனவும், அதனை அதனொடு, இதனை இதனொடு, உதனை உதனொடு எனவும் வரும். (உஅ)

1 ஒன்பான் என்று திரியும் ஒன்பஃது என்னும் சொல்லும் பத்தூர் கிளவியே, இதன் விளக்கத்தை சசடு-ம் நூற்பா அடிக் குறிப்பிற் காண்க.

குற்றகர ஈற்றுத் திசைப்பெயர் ஏழனுருபிற் சாரியை பெருமனும் வருதல்

உ௦௧. ஏழ்னுருபிற்குத் திசைப்பெயர் முன்னர்ச்
சாரியைக் கிளவி இயற்கையு மாகும்
ஆவயி னிறுதி மெய்யொடுங் கெடுமே.

இதுவுங் குற்றகர ஈற்றுட் சிலவற்றிற்கு ஏழனுருபோடு முடிபு கூறு கின்றது.

இ - ள் : திசைப் பெயர் முன்னர் ஏழனுருபிற்கு — திசைப் பெயர்களின் முன்னர் வந்த கண்ணென்னும் உருபிற்கு முடிபு கூறுங்கால், சாரியைக்கிளவி இயற்கையு மாகும் — முன்கூறிய இன்சாரியையாகிய சொல் நின்று முடிதலேயன்றி நில்லாது இயல்பாயும் முடியும், ஆவயின் இறுதி மெய்யொடுங் கெடும் — அங்ஙனம் இயல்பாயவழித் திசைப்பெயரிறுதிக் குற்றகரந் தன்னான் ஊரப்பட்ட மெய்யொடுங் கெடும் ; எ - று.

எ - று : வடக்கின்கண் கிழக்கின்கண் தெற்கின்கண் மேற்கின்கண் எனவும், வடக்கண் கிழக்கண் தெற்கண் மேற்கண் எனவும் வரும். இன்பெறு வழி உகரங் கெடாதென்று உணர்க.

ஆவயினென்றதனை கீழ்சார் கீழ்புடை, மேல்சார் மேல்புடை, தென் சார் தென்புடை, வடசார் வடபுடை எனச் சாரியை யின்றிப்பல விகாரப்பட்டு நிற்பனவுங் கொள்க. இன்னும் இதனானே கீழைக்குளம் மேலைக்குளம், கீழைச்சேரி மேலைச்சேரி என ஐகாரம் பெறுதலுங் கொள்க. (உ௧)

ச. புறனடை

இவ்வியலின் புறனடை

உ௦௨. புள்ளி யிறுதியும் உயிரிற் கிளவியும்
சொல்லிய அல்ல ஏனைய வெல்லாம்
தேருங் காலை உருபொடு சிவணிச்
சாரியை நிலையுங் கடப்பா டிலவே.

இஃது இவ்வோத்தினுள் எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் முடியாது நின்றவற்றிற் கெல்லாம் இதுவே ஒத்தாயதோர் புறனடை கூறுகின்றது.

இ - ள் : சொல்லிய அல்ல புள்ளி யிறுதியும் உயிரிற் கிளவியும் — முற்கூறிய புள்ளியீறும் உயிரீறும் அல்லாத புள்ளியீற்றுச் சொல்லும் உயிரீற்றுச் சொல்லும், ஏனையவு மெல்லாம் — முற்கூறிய ஈறுகள் தம்முனொழிந்து நின்றனவு மெல்லாம், தேருங் காலை உருபொடு சிவணிச் சாரியை நிலையுங் கடப்பாடு இல — ஆராயுங் காலத்து உருபுகளொடு பொருந்திச் சாரியை நின்று முடியும் முறைமையை உடைய வல்ல, நின்றும் நில்லாது முடியும் ; எ - று.

வணையவு மென உம்மை விரிக்க. கூறாத புள்ளியீறுகள் ஐந்து. அவை ணகர யகர ரகர லகர எகரங்களாம். மண்ணினை மண்ணை, வேயினை வேயை, நாரினை நாரை, கல்லினை கல்லை, முள்ளினை முள்ளை என வரும். உயிரீற்றுள் ஒழிந்தது இகரம் ஒன்றுமே யாதலின், அதனைப் பிற்கூறினார். கிளியினை கிளியை என வரும்.

இனித் தான் யான் அழன் புழன் என்னும் நகர ஈற்றினும் ஏழென்னும் முகர ஈற்றினும் ஒழிந்தன பொன்னினை பொன்னை தாழினை தாழை என்றும் போல வருவன பிறவுமாம். இனி, ஈகார ஈற்றுள் ஒழிந்தன தீயினை தீயை ஈயினை ஈயை, வீயினை வீயை என்றும் போல்வன பிறவுமாம். ஐகார ஈற்றுள் ஒழிந்தன தினையினை தினையை, கழையினை கழையை என்றும் போல்வன பிறவுமாம். ஏனை ஈறுகளினும் வருவன உணர்ந்துகொள்க.

மேலே பெயரீற்றுச் செய்கையெல்லாம் தத்தம் ஈற்றின்கண் முடிப்பா ராதலின் அவை ஈண்டுக் கூறல் வேண்டா.

இனித் தேருங்காலை என்றதானே உருபுகள் நிலமொழியாக நின்று தம் பொருளோடு புணரும்வழி வேறுபடும் உருபீற்றுச் செய்கை யெல்லாம் ஈண்டு முடித்துக்கொள்க.

அ - ஓ : நம்பியைக் கொணர்ந்தான் மண்ணினைக் கொணர்ந்தான் கொற் றனைக் கொணர்ந்தான் என மூவகைப் பொருளோடு¹ கூடி நின்ற உருபிற்கு ஒற்றுக்கொடுக்க. மலையோடு பொருதது, மத்திகையாற் புடைத்தான், சாத் தற்குக் கொடுத்தான், ஊர்க்குச் சென்றான், காக்கையிற் கரிது, காக்கையது பவி, மடியுட் பழுக்காய், தடாவினுட் கொண்டான் என்னுந் தொடக்கத்தன உருபு காரணமாகப் பொருளோடு புணரும் வழி² இயல்பாயும் ஈறுதிரிந்தும் ஒற்றுமிக்கும் வந்தன கொள்க.

இனிக் கண் கால் புறம் முதலியன பெயராயும் உருபாயும் நிற்குமாதலின் அவை உருபாகக் கொள்ளும்வழி வேறுபடுஞ் செய்கைகளெல்லாம் இவ்வினே சான் முடிக்க. இஃது உருபியலாதலின் உருபொடு சிவணி என வேண்டா, அம் மிகையானே உருபு புணர்ச்சிக்கட் சென்ற சாரியைகளெல்லாம் ஈற்றுப்³ பொருண்முடிபு உள்வழிப்⁴ பொருட் புணர்ச்சிக்கு⁵ கொள்க. விளவின் கோடு கிளியின் கால் என எல்லா ஈற்றினும் கொள்க. நம்பியை கொற்றனை என உயிரீற்றுப் புள்ளியிறுஞ் சாரியை பெறுது இயல்பாய் முடிவனவும் ஈண்டே கொள்க.

(ஊ0)

உருபியல் முற்றிற்று

1 மூவகைப் பொருளோடும் — உயர்திணைப் பெயர் அஃறிணைப் பெயர் வீரவுப் பெயர் என்ற மூவகைப் பெயரோடும்.

2 உருபு காரணமாகப் பொருளோடு புணரும் வழி — உருபோடு பொருள் தொடர் புள்ள சொற்களுடன் புணரு மிடத்து.

3 ஈற்று - பெயர்களின் ஈற்றல்.

4 பொருண்முடிபு உள்வழி — பொருளுள்ள சொற்களோடு சேர்ந்து முடியு மிடத்து.

5 பொருட்புணர்ச்சி - உருபோடு புணராது சொல்லோடு புணரும் புணர்ச்சி.

எ. உயிர்மயங்கியல்

[உயிர்மயங்களின் புணர்ச்சி யிலக்கணம் உணர்த்துவது.]

க. அகர ஈறு

அல்வழியில் அகர ஈற்றுப் பெயர் புணருமாறு

உ௦௩. அகர இறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்

வேற்றுமை யல்வழிக் கசதபத் தோன்றின்

தத்தம் ஒத்த ஒற்றிடை மிகுமே.

என்பது சூத்திரம். உயிர்மய ரின்று வன்கணத்தோடுஞ் சிறுபான்மை ஏனைக் கணங்களோடும் மயங்கிப் புணரும் இயல்பு உணர்த்தினமையின் இவ் வேர்த்து உயிர்மயங்கிய லென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. மேற் பெயரோடு உருபு புணருமாறு கூறிப் பெயர்வருவழி உருபு தொக்குரின்ற பொருட்புணர்ச்சி கூறுகின்றமையின் உருபியலோடு இயைபுடைத்தாயிற்று.

இச் சூத்திரம் அகர ஈற்றுப்பெயர் அல்வழிக்கண் வன்கணத்தோடு புணருமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள்: அகர இறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர் — அகரமாகிய இறுதியையுடைய பெயர்ச்சொன் முன்னர், வேற்றுமை யல்வழிக் கசதபத் தோன்றின் — வேற்றுமை யல்லாத விடத்துக் கசதப முதன் மொழிகள் வருமொழியாய்த் தோன்றுமாயின், தத்தம் ஒத்த ஒற்று இடைமிகும் — தத்தமக்குப் பொருந்திய அக் கசத பக்களாகிய ஒற்று இடைக்கண் மிகும்; எ - று.

௭ - ௮: விளக்குறிது நுணக்குறிது அதக்குறிது சிறிது தீது பெரிது என ஒட்டிக. இவை அஃறிணை இயற்பெயராகிய¹ எழுவாய் வினைக் குறிப்புப் பண்பாகிய பயனிலையோடு² முடிந்தன.

ஒத்த வென்றமையாத தத்தமொத்த என்றதனான் அகர ஈற்று உரிச் சொல் வல்லெழுத்து மிக்கும் மெல்லெழுத்து மிக்கும் முடியும் முடியும் அகரத் தன்னை உணர ரின்றவழி வன்கணத்தோடு மிக்கு முடியும் முடிபுங் கொள்க. தடக்கை தவக்கொண்டான் வயக்களிது வயப்புலி குழக்கன்று எனவும், தடஞ் செவி கமஞ்சுல் எனவும், அக்குறிது சிறிது தீது பெரிது எனவும் வரும். இனி, இடைச்சொல் வல்லொற்றுப் பெற்று வருவன உளவேல் அவற்றையும் இவ்வி லேசினான் முடித்துக் கொள்க. (க)

அகர ஈற்று வினைச்சொல்லும் இடைச்சொல்லும்

உ௦௪. வினையெஞ்சு கிளவியும் உவமக் கிளவியும்³

எனவென் எச்சமும் சுட்டின் இறுதியும்

ஆங்க என்னும் உரையசைக் கிளவியும்

ஞாங்கர்க் கிளந்த வல்லெழுத்து மிகுமே.

1 இயற்பெயர் - இயல்பாக இடப்பட்ட பெயர்.

2 வினைக்குறிப்புப் பண்பாகிய பயனிலை - பண்புடையாகப் பிறந்த குறிப்புவினைமுற்று.

3 போல என்னும் உவமக்கிளவியும் குறிப்புவினையெச்சமாய் வினையெஞ்சு கிளவியுள் அடங்குமேனும், உவமைப்பொருள் தருதலபற்றித் தனித்துக் கூறப்பட்டது.

இஃது அகர ஈற்று வினைச்சொல்லும் இடைச்சொல்லும் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள் : வினையெஞ்சு கிளவியும் — வினையை ஒழிபாகவுடைய அகர ஈற்று வினைச்சொல்லும், உவமக் கிளவியும் — உவமவுருபாய் நின்ற அகர ஈற்று இடைச் சொல்லும், எனவென் எச்சமும் — என வென்னும் வாய்பாட்டால் நின்ற அகர ஈற்று இடைச் சொல்லும், சுட்டின் இறுதியும் — சுட்டாகிய அகர ஈற்று இடைச் சொல்லும், ஆங்க என்னும் உரையசைக் கிளவியும் — ஆங்க வென்னும் அகர ஈற்று உரையசையிடைச் சொல்லும், ஞாங்கர்க் கிளந்த வல்லெழுத்து மிகும் — முன்னர்க் கூறிய வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்; எ - று.

௭ - ௮ : உண தாவ சாவ என நிறுத்திக் கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வல்லெழுத்துக் கொடுத்து முடிக்க. இவ் வினையெச்சம் ஒழிந்தன எல்லாம் இடைச்சொல் லென்று உணர்க. புலி போலக் கொன்றான் சென்றான் தந்தான் போயினான் எனவும், கொள்ளெனக் கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் எனவும், அக்கொற்றன் சாத்தன் தேவன் பூதன் எனவும், ஆங்கக் கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் 'ஆங்கக் குயிலு மயிலுங் காட்டிக் கேசவினை விடுத்துப் போகியோனே' எனவும் வரும். உவமம் வினையெச்ச வினைக்குறிப்பேனும் ஒன்றறோடு பொருவப் படுதல் நோக்கி உவமவியலின்கண் ஆசிரியர் வேறுபடுத்திக் கூறினர். என வென்னும் எச்சமும் இருசொல்லையும்¹ இயைவிக்கின்ற நிலையான் இடைச் சொல்லோத்தினுள் வேரேறினர். ஆங்க என்பது ஏழனுருபின் பொருள்பட வந்ததல்லாமை 'ஆங்க வென்னு முரையசை' என்றதனாலும் 'ஆங்கவுரையசை' என்னும் இடையியற் குத்திரத்தானும் உணர்க. இவை இயல்பு கணத்துக்கண் முடியும் முடிபு 'ஞாமயவ' (எழு - கசச) என்பழிக் கூறியதேயாம். அவை தாவ புலிபோல கொள்ளென ஆங்க என நிறுத்தி ஞாமயவ முதலிய மொழி ஏற்பன கொணர்ந்து புணர்த்தி இயல்பாமாறு ஒட்டிக் கொள்க. சுட்டு மெற் கூறுப.

(உ)

சுட்டின் முன் ஞநம மெய்

உரு. சுட்டின் முன்னர் ஞநமத் தோன்றின்
ஒட்டிய ஒற்றிடை மிகுதல் வேண்டும்.

இது 'ஞாமயவ' (எழு - கசச) என்னுஞ் குத்திரத்தான் மென்கணம் இயல்பாகும் என முற்கூறியதனை விலக்கி மிக்கு முடிக என்றலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

இ - ள் : சுட்டின் முன்னர் ஞநமத் தோன்றின் — அகரச் சுட்டின் முன்னர் ஞநமக்கள் முதலாகிய மொழிவரின், ஒட்டிய ஒற்று இடை மிகுதல் வேண்டும் — தத்தமக்குப் பொருந்தின ஒற்று இடை மிகுதலை விரும்பும் ஆசிரியன்; எ - று.

1 இருசொல் - எச்சப்பகுதியும் முற்றும், அல்லது முன்னும் பின்னும் வருஞ் சொற்கள், எ - று : கொள்ளெனக் கொண்டான், காற்றெனச் சென்றான்.

அஞ்ஞான் அந்நூல் அம்மணி என வரும்.

ஒட்டிய வென்றதனான் அஞ்ஞெளிந்தது அந்நன்று அம்மாண்டது என
அகரத் தன்னை யுணர நின்றவழியும் மிகுதல் கொள்க. (ங)

சுட்டின் முன் ய வ மெய்

உ௦௬. யவமுன் வரினே வகரம் ஒற்றும்.

இதுவும் அது.

இ - ள் : யவ முன்வரின் — யகர வகர முதன்மொழி அகரச்
சுட்டின் முன்னே வரின், வகரம் ஒற்றும் — இடைக்கண் வகரம்
ஒற்றும்; எ - று.

௭ - ௮ : அவ்யாழ் அவ்வளை என வரும்.

வருமொழி முற்கூறியவதனால் அகரத் தன்னை யுணர நின்றவழியும்
வகரம் மிகுதல் கொள்க. அவ்வளைந்தது என வரும். (ச)

சுட்டின் முன் உயிர்

உ௦௭. உயிர்முன் வரினும் ஆயியல் திரியாது.

இதுவும் அது.

இ - ள் : உயிர் முன் வரினும் ஆயியல் திரியாது — உயிர்கள்
அகரச்சுட்டின்முன் வரினும் முற்கூறிய வகரம் மிக்கு வரும்
இயல்பிற் திரியாது; எ - று.

அ என நின்ற சுட்டின் முன்னர் அடை என வருவித்து வகரம் ஒற்றித்
தன்னுரு இரட்டி உயிரேற்றி அவ்வடை அவ்வாடை அவ்வளை அவ்வீயம்
அவ்வரல் அவ்வூர்தி அவ்வெழு அவ்வேணி அவ்வையம் அவ்வொழுக்கம் அவ்
வோடை அவ்வெனவியம் என ஒட்டுக.

‘நெடியதன் முன்னர்’ (எழு - ௧௬௦) என்பதனுள் ‘நெறியியல்’ என்ற
தனான் இரட்டுதல் கூறினமையின், அது நிலமொழித் தொழிலென்பது
பெறப்பட்டது. வருமொழி முற்கூறியவதனான் அகரத் தன்னை உணரநின்ற
வழியும் வகரம் மிகுதல் கொள்க. அவ்வழித்து என வரும். திரியா தென்ற
தனான் மேற் சுட்டு நீண்டவழி வகரக்கேடு கொள்க. (ரு)

செய்யுளில் சுட்டு நீளுதல்

உ௦௮. நீட வருதல் செய்யுளுள் ஞரித்தே.

இஃது எய்தியது விலக்கிச் செய்யுட்கு ஆவதோர் விதி கூறுகின்றது.

இ - ள் : நீட வருதல் செய்யுளுள் உரித்து — அகரச் சுட்டு
நீட வருதல் செய்யுளிடத்து உரித்து; எ - று.

௭ - ௮ : ‘ஆயிருதிணைய¹ னிசைக்குமன சொல்லே’ (சொல் - ௧)
‘ஆயிருபாற்சொல்’ (சொல் - ௩) என வரும். இது வருமொழி வரையாது

1 ஆயிரு — இலக்கணப் போலி.

கூறலின் வன்கணம் ஒழிந்தகணம் எல்லாவற்றோடு சென்றது. அவற்றிற்கு உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க. இந்நீட்சி இருமொழிப் புணர்ச்சிக்கண் வருதலின் 'நீட்டுமவழி நீட்டல்' ஆகாமை உணர்க. (சு)

‘சாவ’ என்னுஞ் சொல்

உகக. சாவ என்னுஞ் செயவென் எச்சத்து

திறுதி வகரங் கெடுதலும் உரித்தே.

இது மேல் வினையெஞ்சு கிளவி என்ற எச்சத்திற்கு எய்தாத தெய்து வித்தது.

இ - ள் : சாவ என்னுஞ் செயவென் எச்சத்து இறுதி வகரம்—சாவ வென்று சொல்லப்படுஞ் செயவெ வெச்சத்து இறுதிக்கண் நின்ற அகரமும் அதனாற் பற்றப்பட்ட வகரமும், கெடுதலும் உரித்து — கெட்டு நின்றலுங் கெடாது நின்றலும் உரித்து ; எ-று.

௭ - ௮ : கோட்டிடைச் சாக்குத்தினுன் என வரும். சீறினுன் தகர்தான் புடைத்தான் என ஒட்டுக. கெடாதது முன்னர் முடித்தாம்.

இதனை ‘வினையெஞ்சு கிளவி’ (எழு - உரச) என்றதன்பின் வையாத தனான் இயல்புணத்தும் இந் நிலைமொழிக்கேடு கொள்க. சாளுன்றான் நீண்டான் மாண்டான் யாத்தான் வீழ்த்தான் அடைந்தான் என ஒட்டுக. (எ)

இயல்பாகும் அகர ஈற்றுச் சொற்கள்

உக௦. அன்ன வென்னும் உவமக் கிளவியும்

அண்மை சுட்டிய விளிநிலைக் கிளவியுஞ்

செய்ம்மன வென்னுந் தொழிலிற் சொல்லும்

ஏவல் சுண்ணிய வியங்கோட் கிளவியுஞ்

செய்த என்னும் பெயரெஞ்சு கிளவியுஞ்

செய்யிய என்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும்

அம்ம என்னும் உரைப்பொருட் கிளவியும்

பலவற் றிறுதிப் பெயர்க்கொடை உளப்பட

அன்றி அனைத்தும் இயல்பென மொழிப.

இஃது அகர ஈற்றுள் ஒருசார் பெயர்க்கும் வினைக்கும் இடைக்கும் முன்னெய்தியது விலக்கியும் எய்தாத தெய்துவித்தும் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

இ - ள் : அன்ன என்னும் உவமக் கிளவியும் — அன்ன என்று சொல்லப்படும் உவமவுருபாகிய அகர ஈற்று இடைச்சொல்லும், அண்மை சுட்டிய விளிநிலைக் கிளவியும் — அணியாரைக் கருதின விளியாகிய நிலைமையினையுடைய அகர ஈற்று உயர்திணைப் பெயர்ச்சொல்லும், செய்ம்மன என்னுந் தொழிலிற் சொல்லும்—செய்ம்மன என்று சொல்லப்படுந் தொழிற்சொற் பொருள் தருங்

கால் உம் ஈற்றுன் இறுஞ் சொல்லும், ஏவல் கண்ணிய வியங் கோட் கிளவியும் — ஒருவரான் ஏவற்றொழின்மை கருதிக் கூறப் பட்ட ஏவற் பொருண்மையை முற்ற முடித்தலை உணர்த்தும் அகர ஈற்று வினைச்சொல்லும், செய்த என்னும் பெயரெஞ்சு கிளவியும் — செய்த என்று சொல்லப்படும் பெயரெச்சமாகிய அகர ஈற்று வினைச்சொல்லும், செய்யிய என்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும் — செய்யிய என்று சொல்லப்படுகின்ற வினையெச்சமாகிய அகர ஈற்று வினைச்சொல்லும், அம்ம என்னும் உரைப்பொருட் கிளவியும் — அம்ம என்று சொல்லப்படும் எதிர்முக மாக்கிய அகர ஈற்று இடைச் சொல்லும், பலவற்று இறுதிப் பெயர்க்கொடை உளப்பட — பன்மைப் பொருளை உணர்த்தும் அகர ஈற்றுப் பெயர்கள் ஐந்தினையும் முற் கூறியவற்றோடு கூட்டிக் கொடுத்தல் உள்ளிட்டு, அன்றி அனைத்தும் இயல்பென மொழிப — அவ் வெட்டுச் சொல்லும் இயல்பாய் முடியு மென்று கூறுவர் ஆசிரியர் ; எ-று.

௭ - ௮ : பொன்னன்ன குதிரை செந்நாய் தகர் பன்றி என இது 'வினையெஞ்சு கிளவி' (எழு - ௨௦௪) என்பதனான் மிக்முடித்தலை விலக்கிற்று. ஊர கேள் செல் தா போ என 'உயிர்முகிய வுயர்தினை' என்னுஞ் குத்திரத் தான் இயல்பாய் முடிவது ஈண்டு நகரங் கெட்டு அகர ஈறாய் விளியேற்று முடிந்தமையின் எய்தாத தெய்துவித்தது. உண்மனகுதிரை செந்நாய் தகர் பன்றி என்பனவற்றிற்கு உண்ணுமென விரித்தும் யானுண்மன நீயுண்மன அவனுண்மன என நிறுத்திக் கூழ் சோறு தேன் பால் என வருவித்தும் முடிக்க. இவற்றிற்கும் அவ்வாறே விரித்துக் கொள்க. இங்ஙனஞ் செய்யு மென்பதன் பொருட்டாகிய மனவெ னிறுதிச்சொல் அக்காலம் வழங்கிய தாதலின் ஆசிரியர் அதனையும் வேராக எடுத்தோதினர். யானும் நின்னோடுன் வருக அவன் செல்க அவன் செல்க அவர் செல்க என நிறுத்திக் காட்டின்கண் செறுவின்கண் தானைக்கண் போரின்கண் என வருவித்து முடிக்க. இவை ஏவற்பொருண்மையை முற்ற முடித்தன. ஏவல் கண்ணிய எனவே ஏவல் கண்ணதனவும் உளவாயின. அவை நீ செல்க அது செல்க அவை செல்க என நிறுத்தி முற்கூறிய காடு முதலியவற்றை வருவித்து முடிக்க. இவை ஏவற் பொருண்மையை முற்ற முடியாதன.¹ அஃறிணை ஏவற் பொருண்மையை முற்ற முடியாமை வினையியலுள் வியங்கோட்கண்ணை பொருளியலுஞ் செய்யுளியலும்பற்றிக் கூறுதாம். மனவும் வியங்கோளும் எய்தாததெய்து வித்தது. உண்ட குதிரை செந்நாய் தகர் பன்றி இதுவும் அது. இதற்கு உரிய உண்ணதகுதிரை யென்னும் எதிர்மறையும் நல்லகுதிரை யென்னுங் குறிப்புப் கொள்க. உண்ணிய கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் இது முன்னர் வினையெச்சம் வல்லெழுத்துப் பெறுக என்றலின் எய்தியது விலக்கிற்று. அம்ம கொற்றா சாத்தா தேவா பூதா என்பது இடைச்சொல்லா தலின் எய்தாந் தெய்துவித்தது. இது கேளாய் கொற்றனே என எதிர்முக மாக்கியவாறு காண்க. பல்ல குதிரை பல குதிரை சிலவ குதிரை சில குதிரை

1 அஃறிணை யுயிராகள் ஒருவனுடைய ஏவல் யுணர்ந்து செய்ய மாட்டாமையின் அவற்றை நோக்கி இடம ஏவல்களை ஏவல் கண்ணதன எனறா.

உள்ள குதிரை இல்ல குதிரை செந்நாய் தகர் பன்றி என ஒட்டுக. இக்காலத் துப் பல்ல சில்ல என்பன வழங்கா. இதுவும் விளக்குறிது என்றற்போலப் பலக் குதிரை யென வல்லெழுத் தெய்தியதனை விலக்கிற்று. விளிநிலைக் கிளவியாகிய பெயர் முற்கூறுததனானே செய்யு மென்பதன் மறையாகிய செய்யாத வென்பதற்கும் இவ்வியல்பு முடிபு கொள்க. அது வாராத கொற்ற னென வரும். இவ்வியல்பு முடிபிற்குச் செய்மன சிறத்தலின் வியங் கோட்கு முன் வைத்தார். ஏவல் கண்ணிய என்பதனான் ஏவல் கண்ணுததும் உளதென்று கூறி 'மன்னிய பெருமநீ' (புறம் - கக) என உதாரணங் காட் டிக வெனின், அது பொருந்தாது; கூறுகின்றான் அவன் நிலைபெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்றே கருதிக் கூறுதலின் அதுவும் ஏவல்கண்ணிற்றேயாம். எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்த பலவற்றிதுதி முற்கூறுக வெனின், அது வழக்கிற் குஞ் செய்யுட்கும் வேறுவேறு முடிபுடைத் தென்றற்குஞ் செய்யுண் முடிபு இவ்வியல்புபோற் சிறப்பின்றென்றற்கும் அகர ஈற்றுள் முடிபு கூறுது நின்ற முற்றுவினையும் வினைக்குறிப்பும் இவ்வியல்பு முடிபு பெறு மென்றற்கும் பின் வைத்தார். உண்டன குதிரை இது முற்றுவினை. கரியன குதிரை இது முற்றுவினைக் குறிப்பு. இஃது இயல்புகணத்து முடிபு 'ஞமயவ' (எழு - கசச) என்புழிப் பொருந்துவன வெல்லாம் கொள்க. (அ)

'வாழிய' என்னுஞ் சொல்

உகக. வாழிய என்னுஞ் செயவென் கிளவி

இறுதி அகரங் கெடுதலும் உரித்தே.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வகுத்தது.

இ - ள்: வாழிய என்னுஞ் செய என் கிளவி — வாழுங்காலம் நெடுங்காலமாகுக என்னும் பொருளைத் தரும் வாழிய வென்று சொல்லப்படுஞ் செயவெனெச்சக் கிளவி, இறுதி யகரங் கெடுத லும் உரித்து — இறுதிக்கண் அகரமும் அதனற் பற்றப்பட்ட யகர வொற்றுங் கெட்டு முடிதலும் உரித்து; எ - று.

கெடுதலு மெனவே, கெடாது முடிதலே பெரும்பான்மை யென்றவாறு.

வாழிகொற்ற சாத்தா தேவா பூதா என வரும். வாழிய என்பதே பெரும்பான்மை. வாழிய யான் நீ அவன் அவள் அவர் அது அவை என இது மூன்றிடத்துஞ் சேறலின் 'உயிரீருகிய முன்னிலைக் கிளவியும்' (எழு - கடுக) என்புழி முன்னிலையியல்பாம் என்றதன்கண் அடங்கா தாயிற்று. இது குறிப்புவிதங்கோள்.

ஒன்றென முடித்தலான் இஃது இயல்புகணத்துங் கொள்க. வாழி னெள்ளா என வரும். இவை வாழ்த்தப்படும் பொருள் வாழவேண்டு மென் னுங் கருத்தினனாகக் கூறுதலின் ஏவல்கண்ணிற்றேயாம். அல்லாக்கால் 'வாழ்த்தியல் வகையே நாற்பாற்கு முரித்தே' (செய்யுளியல் - கடுக) என்ப தற்கும் வாழ்த்தியலாகச் சான்றோர் கூறிய செய்யுட்களுக்கும் பயனின்ற மென்று உணர்க. (க)

'அம்ம' என்னுஞ் சொல்துக்கு மேலும் ஒரு விதி

உகஉ. உரைப்பொருட் கிளவி நீட்டமும் வரையார்,

இஃது அம்ம வென்பதற்கு எய்தாத தெய்துவித்தது.

இ - ள் : உரைப்பொருட் கிளவி — எதிர்முக மாக்கும் பொருளையுடைய அம்மவென்னுஞ் சொல், நீட்டமும் வரையார் — அகரமாகி நின்றலேயன்றி ஆகாரமாய் நீண்டு முடிதலையும் நீக்கார் ; எ - று.

அம்மா கொற்ற சாத்தா தேவா பூதா என வரும். உம்மையால் நீளா மையே பெரும்பான்மையாம். வரையாது கூறினமையின் நீட்சி இயல்பு கணத்துக் கொள்க. அம்மா ஞெள்ளா நாகா மாடா வடுகா ஆதா என ஒட்டுக.

‘ பல ’ என்னுஞ் சொல்

உகந. பலவற் றிறுதி நீடுமொழி உளவே
செய்யுள் கண்ணிய தொடர்மொழி யான.

இது முற்கூறிய பலவற்றிறுதிக்கண் சிலவற்றிற்குச் செய்யுண்முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : பலவற்று இறுதி நீடும் மொழி உள — பலவற்றை உணர்த்தும் ஐவகைச் சொல்லின் இறுதி அகரம் நீண்டு முடியும் மொழிகளுஞ் சில உள, செய்யுள் கண்ணிய தொடர்மொழி ஆன — யாண்டுள வெனிற் செய்யுளாதலைக் கருதிய ஒன்றோ டொன்று தொடர்ச்சிப்படுஞ் செய்யுண் முடிபுடைய மொழிகளின்கண் ; எ - று.

உடைத்தென்னுது உள என்ற பன்மையான் வருமொழிக்கண் சில என் பது வந்து நீடு மென்று கொள்க. செய்யுளான என்னுது செய்யுள் கண்ணிய தொடர்மொழியான என்றதனால், பல என்பதன் இறுதி அகரம் நீண்டுநிலை மொழி அகரப்பேறும் வருமொழி ஞகரமாகிய மெல்லெழுத்துப் பேறும், வரு மொழியிறுதி நீண்டவழி அகரப்பேறும் மகரமாகிய மெல்லெழுத்துப்பேறாக கொள்க.

௭ - டு : ‘ பலாஅஞ் சிலாஅ மென்மனார் புலவர்’, இதன் சொன்னிலை பல சில என்னுஞ் செவ்வெண்.¹ (கக)

‘ பல ’ ‘ சில ’ என்னுஞ் சொற்கள்

உகசு. தொடரல் இறுதி தம்முன் தாம்வரின்
லகரம் நகரவொற் ருசுலு முரித்தே.

இது பல சில என்பனவற்றிற்கு இயல்பேயன்றித் திரிபும் உண்டென எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இ - ள் : தொடர் அல் இறுதி — தொடர்மொழி யல்லாத ஈரெழுத் தொடருமொழியாகிய பல சில என்னும் அகர ஈற்றுச்

1 செவ்வெண் - என்னுமை தொக்கு வருவது.

சொல், தம்முன் தாம் வரின் — தம் முன்னே தாம் வருமாயின், லகரம் நகரவொற்று ஆகலும் உரித்து — தம் ஈற்றில் நின்ற லகர வொற்று நகரவொற்றுகத் திரிந்து முடிதலும் உரித்து; எ - று.

உம்மையாற் நிரியாமையும் உரித்தென்றார்.

எ - று: பற்பல கொண்டார் சிற்சில வித்தி என வரும். அகர ஈற்றுச் சுட்டல்லாத குற்றெழுத்து ஓரெழுத் தொருமொழி யாகுவன இன்மையின் தொடரலிறுதி யெனவே ஈரெழுத் தொருமொழியே உணர்த்திற்று. தன்முனைனாது தம்முனென்ற பன்மையாற் பல சில என நின்ற இரண்டுந் தழு வப்பட்டன.

தம்முன்வரி நெனாது தாமென்றதனற் பலவின்முன் பல வருதலுஞ் சிலவின்முன் சில வருதலுங் கொள்க. லகரம் நகரவொற்று மென ஒற்றிற் குத் திரிபு கூறி அகரங்கெடுதல் கூறிற்றில் ரெனின், அது வாராததனால் வந்தது முடித்த லென்னும் உத்தி¹ பெறவைத்த தென்று உணர்க. இதனை ஞாபக மென்பாரும் உளர். அருத்தாபத்தியால்² தம்முன் தாம் வரி நெனவே தம்முன் பிற வரின் லகரம் நகர வொற்றுகாது அகரங் கெடு மென்று கொள்ளப்படும்.

எ - று: பல்கடல் சேனை தானே பறை எனவும், பல்யானே பல்வேள்வி எனவும், சில்காடு சேனை தானே பறை எனவும், சில்யானே சில்வேள்வி எனவும் வரும். உரித்தென்றது அகர ஈற் றொருமை பற்றி. (கஉ)

அவற்றிற்கு, மேலும் ஒரு முடிபு

உகரு. வல்லெழுத் தியற்கை உறழத் தோன்றும்.

இது முற்கூறிய இரண்டற்கும் உள்ளதோர் முடிபு வேற்றுமை கூறு கின்றது.

இ - ள்: வல்லெழுத்து இயற்கை — முற்கூறிய பல சில வென் னும் இரண்டற்கும் அகர ஈற்றுப் பொது விதியிற் கூறிய வல் லெழுத்து மிகும் இயல்பு உறழத் தோன்றும் — மிகுதலும் மிகா மையுமாய் உறழ்ந்துவரத் தோன்றும்; எ - று.

எ - று: பலப்பல பலபல சிலச்சில சிலசில என வரும். ஈண்டுந் தம் முன் தாம் வருதல் கொள்க. இயற்கை யென்றதனான் அகரங் கெட லகரங் திரிந்துந் திரியாதும் உறழ்ந்தும் முடிதலுங் கொள்க. பற்பல பல்பல சிற்சில சில்சில என வரும். தோன்று மென்றதனான் அகரங் கெட லகரம் மெல் லெழுத்தும் ஆய்தமுமாகத் திரிந்து முடிதலுங் கொள்க. பன்மீன் வேட்டத்து பன்மலர் பஃரூலி பஃரூழிசை சின்னூல் சிஃரூழிசை என வரும். இது முன் னர்த்தோன்று மென்று எடுத்தோதிய சிறப்பு விதியால் அகரங் கெட நின்ற லகரவொற்றின் முடிபாகவின் தகரம் வருவழி ஆய்த மென்பதனான் முடியாது.

வேற்றுமையில் அகர ஈறு

உகக. வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோ ரற்றே.

1 வாராததனால் வந்ததுமுடித்தல்-ஒரு பொருண்மைக்கு வேண்டும் இலக்கணம் நிரம்ப வாராததோர் நூற்பாவானே அப்பொருண்மைக்கு வேண்டும் முடிபுகொள்ளச் செய்தல்.

2 அருத்தாபத்தி - ஒருபொருளுக்கு ஓர் இயல்பு கூறின், அதன் மறுதலையான பொருளுக்கு அவ்வியல்பிலலை யெனறு கொள்ளும் முறைமை.

இஃது அகர ஈற்றிற்கு அல்வழிமுடிபு கூறி வன்கணத்தோடு வேற்றுமை தொக்கு நின்ற முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள்: வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோற்று — அகர ஈற்றுப்பெயர் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக் கண்ணும் முற்கூறிய அல்வழியோடு ஒரு தன்மைத்தாய்க் கசதப முதன் மொழி வந்துழித் தத்தம் ஒத்த வொற்று இடைமிக்கு முடியும்; எ - று.

எ - று: இருவிளக் கொற்றன் சாத்தன் தேவன் பூதன் என வரும். இருவிளக் குறுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனக் குணவேற்றுமைக்கண்ணுங் கொள்க. இருவிள வென்பது ஒலை; வேணுட்டகத்து ஒரூர்; கருவூரினகத்து ஒரு சேரியு மென்ப. இருவிளவிற் கொற்றன் என விரிக்க. (கச)

மரப் பெயர்க்குப் பிறிது விதி

உக௭. மரப்பெயர்க் கிளவி மெல்லெழுத்து மிகுமே.

இஃது அகர ஈற்று மரப்பெயர்க்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இ - ள்: மரப்பெயர்க் கிளவி மெல்லெழுத்து மிகும் — அகர ஈற்று மரப்பெயராய சொல் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக் கண் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்; எ - று.

எ - று: அதங்கோடு விளங்கோடு செதிள் தோல் பூன வரும்.

இது 'கசதப முதலிய' (எழு - கசகூ) என்பதனான் முடியும். (கடு)

மக என்னும் பெயர்

உக௮. மகப்பெயர்க் கிளவிக் கின்னே சாரியை.

இஃது அகர ஈற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இ - ள்: மகப்பெயர்க் கிளவிக்கு இன்னே சாரியை — அகர ஈற்று மக என்னும் பெயர்ச்சொல்லிற்கு வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண் வருஞ் சாரியை இன்சாரியை; எ - று.

எ - று: மகவின்கை செவி தலை புறம் என வரும். சாரியைப் பேறு வரையாது கூறியவழி நான்கு கணத்துக்கண்ணுஞ் செல்லு மென்பது ஆசிரியர்க்குக் கருத்தாகலின் மகவின்கூண் தூல் மணி யாழ் வட்டு அடை என ஒட்டுக.

மேல் அவண் என்றதனான் இன்சாரியை பெற்றுழி இயைபு வல் லெழுத்து வீழ்க்க. (கசு)

உக௯. அத்தவண் வரினும் வரைநிலை இன்றே.

இஃது ஈற்று வல்லெழுத்தும் அத்தும் வகுத்தலின் எய்தியதன்மேற் செற்பு விதி கூறுகின்றது.

இ - ள் : அவண் — முற்கூறிய மகவிடத்து, அத்து வரினும், வரைநிலை இன்று — இன்னேயன்றி அத்துச் சாரியையும் ஈற்று வல்லெழுத்தும் வந்து முடியினும் நீக்கும் நிலைமையின்று ; எ - று.

எ - று : மகத்துக் கை செவி தலை புறம் என வரும்.

அவண் என்றதனால் மகப்பால்யாடு என வல்லெழுத்துப் பேறும், மக வின் கை என மேல் இன்சாரியை பெற்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்வும், விளவின்னோடு என உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்வுந் கொள்க. நிலை யென்றதனால் மகம் பால்யாடு என மெல்லெழுத்துப் பேறும் கொள்க. (கஎ)

அகர ஈற்றுப் பன்மைச் சொற்கள்

உஉ௦. பலவற் றிறுதி உருபியல் நிலையும்.

இஃது ஈற்று வல்லெழுத்தும் வற்றும் வகுத்தலின் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இ - ள் : பலவற்றிறுதி — பல்ல பல சில உள்ள இல்ல என் னும் பலவற்றை யுணர்த்தும் அகர ஈற்றுச் சொற்களின் இறுதி, உருபியல் நிலையும் — உருபியற்கண் வற்றுப்பெற்றுப் புணர்ந் தாற்போல உருபினது பொருட் புணர்ச்சிக் கண்ணும் வற்றுப் பெற்றுப் புணரும் ; எ - று.

ஈற்று வல்லெழுத்து அதிகாரத்தாற் கொள்க.

எ - று : பல்லவற்றுக்கோடு பலவற்றுக்கோடு சிலவற்றுக்கோடு உள்ள வற்றுக்கோடு இல்லவற்றுக்கோடு, செதிள் தோல் பூ என ஒட்டிக. உருபு விரிந்துழி நிற்குமாறுபோ லன்றி அவ்வுருபு தொக்கு அதன் பொருள் நின்று புணருவகால் வேறுபாடு உடைமையின் அவ் வேறுபாடுகள் ஈண்டு ஒதினார் இத்துணையு மென்று உணர்க. (கஅ)

உ. ஆகார ஈறு

அவ்வழியில் ஆகார ஈற்றுப் பெயர்

உஉ௧. ஆகார இறுதி அகர இயற்றே.

இஃது ஆகார ஈற்றுப்பெயர் அவ்வழிக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள் : ஆகார இறுதி அகர இயற்று — ஆகார ஈற்றுப் பெயர் அவ்வழிக்கண் அகர ஈற்று அவ்வழியது இயல்பிற்றாய் வல் லெழுத்து வந்துழித் தத்தம் ஒத்த ஒற்று இடைமிகும் ; எ - று.

எ - று : மூங்காக்கடிது தாராக்கடிது சிறிது தீது பெரிது என ஒட்டிக.

ஆகார ஈற்று வினை

உஉ௨. செய்யா என்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும்

அவ்வியல் திரியா தென்மனார் புலவர்.

இஃது ஆகார ஈற்று வினைச்சொன் முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : செய்யா என்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும் — செய்யா வென்னும் வினை யெச்சமாகிய சொல்லும் உம்மையாற் பெய ரெச்ச மறையாகிய சொல்லும், அவ்வியல் திரியாது என்மனார் புலவர் — வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் அவ்வியல்பிற் றிரியா தென்று சொல்லுவார் புலவர் ; எ - று.

௭ - டு : உண்ணக் கொண்டான் சென்றான் தத்தான் போயினான் என வும், உண்ணக் சொற்றன் சாத்தன் தேவன் பூதன் எனவும் வரும். (உ௦)

உம்மைத் தொகை முடிபு

உ.உ.௩. உம்மை எஞ்சிய இருபெயர்த் தொகைமொழி
மெய்ம்மையாக அகரம் மிகுமே.

இஃது ஆகார ஈற்று' அல்வழிக்கண் உம்மைத் தொகை முடிபு கூறு கின்றது.

இ - ள் : உம்மை எஞ்சிய இருபெயர்த் தொகை மொழி — உம்மை தொக்கு நின்ற இரு பெயராகிய தொகைச் சொற்கள், மெய்ம்மையாக அகரம் மிகும் — மெய்யாக நிலைமொழி யீற்று அகரம் மிக்கு முடியும் ; எ - று.

௭ - டு : உவாஅப்பதினான்கு இராஅப்பகல் என வரும். மெய்ம்மை யாக என்பதனான் வல்லெழுத்துக் கொடுக்க. இஃது எழுவாயும் பயனிலையு மன்றி உம்மைத் தொகைபாதலின் மாட்டேற்றான் வல்லெழுத்துப் பெருதா யிற்று.¹

உம்மை தொக்க என்னது எஞ்சிய என்ற வாய்பாட்டு வேற்றுமையான் அராஅப்பாம்பு எனப் பண்புத் தொகைக்கும் இராஅக்கொடிது என எழுவாய் முடிபிற்கும் இராஅக்காக்கை எனப் பெயரெச்ச மறைக்கும் அகரப் பேறு கொள்க. வருமொழி வரையாது கூறினமையின் இயல்பு கணத்துக் கண் ணும் அகரப்பேறு கொள்க. இராஅவழுதுணங்காய் என வரும். இஃது உம்மைத் தொகை. அராஅக்குட்டி என்பது பண்புத் தொகையும்² வேற்று மைத் தொகையுமாம். உவாஅப்பட்டினி என்பது வேற்றுமைத் தொகை.

இயல்பாகும் ஆகார ஈற்றுச் சொற்கள்

உ.உ.௪. ஆவும் மாவும் விளிப்பெயர்க் கிளவியும்
யாவென் வினாவும் பலவற் றிறுதியும்
ஏவல் குறித்த உரையசை மியாவுந்

1 மாட்டேற்றான வல்லெழுத்துப் பெருதாயிற்று — விளக்குறிது என்று அகரவீறு புணர்வது போல மூங்காக் கடிது என ஆகார ஈறு புணராதலின், 'ஆகார விறுதி அகர வியற்றே' என்று மாட்டேற்றிக் கூறினா ஆசிரியர். ஆனால், உவாஅப் பதி னான்கு என்னும் உம்மைத் தொகை மூங்காக் கடிது என்பதைப்போல எழுவாயும் பயனிலையும் அனமையின், மாட்டேற்றான வல்லெழுத்துப் பெருது வேறுவகையில் வல்லெழுத்துப் பெற்றது என்பது கருத்தது.

2 அராஅக்குட்டி என்பது அராவாகிய குட்டி என்று பொருள்படின் இருபெயரொட் டுப் பண்புத் தொகையாம்.

தன்தொழில் உரைக்கும் வினாவின் கிளவியோ
டன்றி அனைத்தும் இயல்பென மொழிப.

இஃது எய்தியது விலக்கலும் எய்தாத தெய்துவித்தலும் உணர்த்து
கின்றது.

இ - ள் : ஆவும் — ஆவென்னும் பெயரும், மாவும் — மாவென்
னும் பெயரும், விளிப்பெயர்க் கிளவியும் — விளித்தலை யுடைய
பெயராகிய உயர்திணைச் சொல்லும், யாவென் வினாவும் —
யாவென்னும் வினாப்பெயரும், பலவற்று இறுதியும் — பன்மைப்
பொருளை உணர்த்தும் ஆகார ஈற்றுப் பெயரெச்ச மறையாகிய
முற்றுவினைச்சொல்லும், ஏவல் குறித்த உரையசை மியாவும் —
முன்னிலை யேவல் வினையைக் கருதிவரும் எதிர்முகமாக்குஞ் சொல்
வினைச் சேர்ந்த மியாவென்னும் ஆகார ஈற்று இடைச்சொல்லும்,
தன் தொழில் உரைக்கும் வினாவின் கிளவியோடு — தனது தொழி
லினைச் சொல்லும் ஆகார ஈற்றுத் தன்மையாகிய வினாச் சொல்
லோடு கூட, அன்றி யனைத்தும் — அவ் வெழு வகையாகிய சொல்
லும், இயல்பென மொழிப — இயல்பாய் முடியுமென்று சொல்
லுவர் புலவர் ; எ - று.

எ - று : ஆகுறிது மாகுறிது சிறிது தீது பெரிது குறிய சிறிய தீய
பெரிய என ஒட்டுக. இஃது ஆகார ஈற்றுப் பெயராகவின் மிக்கு முடிவன
மிகாவென எய்தியது விலக்கிற்று. ஊராகேன் செல் தா போ என இஃது
இயல்பாமென்ற உயர்திணைப் படர்க்கைப் பெயர் திரிந்து முன்னிலையாய் விளி
யேற்றவின் எய்தாத தெய்துவித்தது. யா குறிய சிறிய தீய பெரிய என
இதுவும் பெயராகவின் எய்திய இயைபு வல்லெழுத்து விலக்கியதாம். உண்ணு
குதிரைகள் செந்நாய்கள் தகர்கள் பன்றிகள் என இஃது எய்தியது விலக்கிற்று,
செய்யா வென்னுஞ் சூத்திரத்து உம்மையாற் பெற்ற வல்லெழுத்தினை விலக்
கலின். கேண்மியா கொற்றா சாத்தா தேவா பூதா எனவும், உண்கா கொற்றா
சாத்தா தேவா பூதா எனவும் இவ்விடைச் சொற்கள் முடியாமையின் எய்தாத
தெய்துவித்ததுமாம். உண்கா என்பது யானுண்பேனோ என்னும்பொரு
ட்டு. இயல்பு கணத்துக் கண்ணின் 'கு ந ம ய வ' (எழு - கசச) என்பத
னான் முடிபெய்தும். (உஉ)

வேற்றுமையில் ஆகார ஈற்று

உஉரு. வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோ ரற்றே.

இஃது ஆகார ஈற்று வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண் முடியுமாறு
கூறுகின்றது.

இ - ள் : வேற்றுமைக் கண்ணும் — ஆகார ஈற்றுப் பெயர்
அவ்வறிக்கண்ணே யன்றி வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக் கண்
ணும், அதனோற்று — அகர ஈற்று அவ்வழியோடு ஒரு தன்

மைத்தாய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ்வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும்; எ - று.

எ - று : தாரா மூங்கா வங்கா என நிறுத்திக் கால் செவி தலை புறம் என வருவித்து வல்லெழுத்துக் கொடுத்து ஒட்டுக. (உஉ)

குறிற்கீழ் ஆகாரமும் தனி ஆகாரமும்

உஉக. குறியதன் முன்னரும் ஒரெழுத்து மொழிக்கும்

அறியத் தோன்றும் அகரக் கிளவி.

இஃது அவ் வீற்றிற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது, அகரமும் வல்லெழுத்தும் பெறுதலின்.

இ - ள் : குறியதன் முன்னரும் — குற்றெழுத்தின் முன்வின்ற ஆகார ஈற்றிற்கும், ஒரெழுத்து மொழிக்கும் — ஒரெழுத் தொரு மொழியாகிய ஆகார ஈற்றிற்கும், அகரக்கிளவி அறியத் தோன்றும் — நிலைமொழிக்கண் அகரமாகிய எழுத்து விளங்கத் தோன்றும்; எ - று.

எ - று : பலாஅக்கோடு செதிள் தோல் பூ எனவும், காஅக்குறை செய்கை தலை புறம் எனவும் வரும். ஒரெழுத் தொருமொழி அகரம் பெறுதல் சிறுபான்மை யென்றற்கு அதனைப் பிற்கூறினர். இது நிலைமொழிச் செய்கையாதலிற் பலாஅவிலை பலாஅநார் என இயல்பு கணத்துங் கொள்க. அறிய என்றதனால் அவ் வகரம் ஈரிடத்தும் பொருந்தினவழிக் கொள்க.

இன்னும் இதனானே அண்ணஅத்தேரி திட்டஅத்துக்குளம் என அத்துக் கொடுத்தும், உவாஅத்து ஞான்று கொண்டான் என அத்தும் ஞான்றுங் கொடுத்தும், உவாஅத்தாற் கொண்டான் என அத்தும் ஆனுங் கொடுத்தும் இடாவினுட் கொண்டான் என இன்னும் எழுனுருபுங் கொடுத்துஞ் செய்கை செய்து முடிக்க.

இன்னும் இதனானே மூங்காவின்கால் மூங்காவின்றலை என உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி இயைபு வல்லெழுத்துக் கேடுங் கொள்க. (உச)

‘இரா’ என்னுஞ் சொல்

உஉஎ. இராவென் கிளவிக் ககரம் இல்லை.

இஃது ஆகார ஈற்றுப் பெயர்க்கு ஒருவழி எய்தியது விலக்குகின்றது.

இ - ள் : இராவென் கிளவிக்கு — இராவென்னும் ஆகார ஈற்றுச் சொல்லிற்கு, அகரம் இல்லை — முற்கூறிய அகரம் பெறுதலின்றி வல்லெழுத்துப்பெற்று முடியும்; எ - று.

எ - று : இராக்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும். இராஅக்காக்கை இராஅக்கூத்து எனப் பெயரெச்சமறைப்பொருள் தாராது இராவிடத்துக் காக்கை இராவிடத்துக் கூத்து என வேற்றுமை கருதியவழி இராக்காக்கை இராக்கூத்து என அகரம் பெருதென்று உணர்க. (உரு)

1 இரா என்னும் சொல் இராத என்று பொருள்பட்டு, வினையைக் குறிப்பின அகரம் பெறும்; இராவில் என்று பொருள்பட்டுக் காலத்தைக் குறிப்பின அகரம் பெறுது.

‘நிலா’ என்னுஞ் சொல்

உஉஅ. நிலாவென் கிளவி அத்தொடு சிவணும்.

இஃது அகரம் விலக்கி அதிகார வல்லெழுத்தினோடு அத்து வகுத்தவின் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இ - ள் : நிலா வென் கிளவி அத்தொடு சிவணும் — நிலா வென்னுஞ் சொல் அத்துச்சாரியையோடு பொருந்தி முடியும்; எ - று.

எ - டு : நிலாஅத்துக்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும். நிலைமொழித் தொழில் நிலைமொழித் தொழிலை விலக்குமாதலின் அத்து வகுப்ப அகரம் வீழ்ந்தது¹. இதற்கு ஏழனுருபு விரிக்க, நிலாஅக்கதிர் என்பது ‘வேற்றுமைக் கண்ணும்’ (எழு - உஉடு) என்பதனை ஈற்று வல் லெழுத்துப் பெற்றது. நிலாஅ முற்ற மென்பது ‘ஒட்டுதற்கொழுகிய வழக்கு’ அன்மையின் அத்துப் பெருதாயிற்று. ஈண்டு வருமொழி வரையாது கூறினமையின் நிலாஅத்து ஞானரூன் என இயல்பு கணத்துக் கண்ணும் ஏற்பன கொள்க. (உச)

சில மரப்பெயர்கள்

உஉக. யாமரக் கிளவியும் பிடாவுந் தளாவும்

ஆமுப் பெயரும் மெல்லெழுத்து மிகுமே.

இது வருமொழி வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து வகுத்தவின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

இ - ள் : யாமரக் கிளவியும் — யாவென்னும் மரத்தை உணர நின்ற சொல்லும், பிடாவும் — பிடாவென்னுஞ் சொல்லும், தளாவும் — தளாவென்னுஞ் சொல்லும், ஆம் முப்பெயரும் மெல் லெழுத்து மிகும் — ஆகிய மூன்று பெயரும் வல்லெழுத்து மிகாது மெல்லெழுத்துமிக்கு முடியும்; எ - று.

எ - டு : யாஅங்கோடு பிடாஅங்கோடு தளாஅங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும். வருமொழித் தொழிலாகிய மெல்லெழுத்து வகுப்பவே வல் லெழுத்து விலக்கிற்கும், இதற்கு விலக்காணியின் அகரம் பெற்றது. (உஎ)

அவற்றிற்கு, மேலும் ஒரு முடிபு

உஉஃ. வல்லெழுத்து மிகினும் மான மில்லை.

இஃது எய்தியது இகந்துபடாமற் காத்தது, அகரத்தோடு மெல்லெழுத்தே யன்றி வல்லெழுத்தும் பெறு மென்றவின்.

இ - ள் : வல்லெழுத்து மிகினும் மானம் இல்லை — முற் கூறிய மூன்று பெயர்க்கும் மெல்லெழுத்தே யன்றி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியினுங் குற்றமில்லை; எ - று.

1 நிலைமொழித் தொழில் அத்துபு பேறு. நிலை மொழித் தொழிலை விலக்கல், உச-ம் நூற்பாவில் விதித்த அகரத்தை விலக்கல்,

எ - டு : யாஅக்கோடு பிடாஅக்கோடு தளாஅக்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும். மானமில்லை என்றதனால் இம் மூன்றற்கும் உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. யாவின்கோடு பிடாவின்கோடு தளாவின்கோடு என வரும். சாரியை பெறவே அகரம் வீழ்ந்தது.

இன்னும் இதனானே யாஅத்துக்கோடு பிடாஅத்துக்கோடு தளாஅத்துக்கோடு என அத்துப் பெறுதலுங் கொள்க, அகரமும் வல்லெழுத்தும் பெறுதலின்¹.

யாமரக் கிளவி யென்பதனைக் 'குறியதன் முன்னர்' (எழு - உஉசு) என்பதன்பின் வையாதவதனான் இராவிற் கொண்டான் நிலாவிற்கொண்டான் என உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி இயைபு வல் லெழுத்து வீழ்க்க. (உஅ)

'மா' என்னும் மாப் பெயரும் 'ஆ' 'மா' என்னும் விலங்கின் பெயர்களும்

உருக. 'மாமரக் கிளவியும் ஆவும் மாவும்

ஆமுப் பெயரும் அவற்றோ ரன்ன

அகரம் வல்லெழுத் தவையவண் நிலையா

னகரம் ஒற்றும் ஆவும் மாவும்.

இஃது எய்தியது விலக்கி எய்தாத தெய்துவித்தது. இம்மூன்றும் வல் லெழுத்துப் பெறு என்றலின் எய்தியது விலக்கிற்று. மாமரத்துக்கு அகரமும் நஞ்ரம் ஒற்றும் ஏனையவற்றிற்கு னகர ஒற்றும் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இ - ள் : மாமரக் கிளவியும் ஆவும் மாவும் ஆம் முப் பெயரும் அவற்றோரன்ன — மாமரமாகிய சொல்லும் ஆவென்னுஞ் சொல் லும் மாவென்னுஞ் சொல்லுமாகிய மூன்று பெயரும் யாமரம் முதலிய மூன்றோடும் ஒரு தன்மையவாய் மெல்லெழுத்துப் பெற்று முடியும், ஆவும் மாவும் அகரம் அவண் நிலையா னகரம் ஒற்றும் — அவற்றுள் ஆவும் மாவும் புணர்ச்சியிடத்து அகரம் நிலை பெறு வாய் னகர ஒற்றுப் பெற்று முடியும், எனவே அருத்தாபத்தியான் மாமரத்திற்கு அகரம் நிலைபெற்று நஞ்ரம் ஒற்றும் பெறுமாயிற்று ; அவை வல்லெழுத்து அவண் நிலையா — அம் மூன்று பெயரும் முற்கூறிய வல்லெழுத்துப் புணர்ச்சியிடத்து நிலைபெறுவாய்வரும் ; எ - று.

அவணிலையா என்றதனை இரண்டிடத்துங் கூட்டிக்.

எ - டு : மாஅக்கோடு செதிள் தோல் பூ ஆன்கோடு மான்கோடு செவி தலை புறம் என வரும்.

1 அகரமும் வல்லெழுத்தும் பெறுதலின் — அத்துப் பேற்றில் உஎ-ம் நூற்பாவிற்கேற்ப அகரமும் உஅ-ம் நூற்பாவிற்கேற்ப வல்லெழுத்தும் இருத்தலின். அகரம் அத்தின் முதலெழுத்து, வல்லெழுத்துப்பெறு அத்திற்கும் வருமொழிக்கும் இடைப் பட்டது.

ஆவும் மாவும் அவற்றோரன்ன என்று ஞாபகமாகக்¹ கூறியவதனால் மாங்கோ டென அகர மின்றியும் வரும்.

இனி, அவண் என்றதனாற் காயாங்கோடு நுணங்கோடு ஆணங்கோடு என்ற றற் போலப் பிறவும் மெல்லெழுத்துப் பெறுதலும், அங்காக் கொண்டான் இங்காக் கொண்டான் உங்காக் கொண்டான் எங்காக் கொண்டான் என இவற்றுள் ஏழாம் வேற்றுமை யிடப்போருள் உணர நின்ற இடைச் சொற்கள் வல்லெழுத்துப் பெறுதலும், ஆவின் கோடு மாவின் கோடு எனச் சிறுபான்மை இன் பெறுதலும், பெற்றுழி வல்லெழுத்து வீழ்வுங் கொள்க.

மாட்டேற்றான் மூன்று பெயரும் வல்லெழுத்துப் பெறுது மெல்லெழுத்துப் பெற்றவாறும் மாமரம் அகரம் பெற்றவாறும் இச் சூத்திரத்தின் கண்ணழிவான்² உணர்க.

(உக)

‘ ஆன் ’ என்னுஞ் சொல்

உகஉ. ஆனெற் றகரமொடு நிலையிடன் உடைத்தே.

இஃது அவற்றுள் ஆனென்றதற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இ - ள் : ஆனெற்று — ஆவென்னுஞ் சொன் முன்னர்ப் பெற்று நின்ற னகரவொற்று, அகரமொடும் நிலையிடன் உடைத்து — அகரத்தோடு கூடி நிற்கும் இடனும் உடைத்து; எ - று.

இடனுடைத் தென்ற வகுஞல் வன்கண மொழிந்த கணத்து இம் முடிபெனக் கொள்க.

எ - று : ‘ ஆனெய் தெளித்து நான நீவி ’ ‘ ஆனமணிகறங்குங் கானத் தாங்கண் ’ என வரும். அகரமொடும் என்ற உம்மையால் அகரமின்றி வருதலே பெரும்பான்மை. ஆனெய் தெளித்து ஆன்மணி ஆன்வால் என வரும்.

(கஉ)

உகங. ஆன்முன் வருஉம் ஈகார பகரந்

தான்மிகத் தோன்றிக் குறுகலும் உரித்தே.

இஃது ஆனென்பதற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி கூறுகின்றது.

இ - ள் : ஆன்முன் வருஉம் ஈகார பகரம் — ஆனென்னுஞ் சொன் முன்னர் வருமொழியாய் வருகின்ற ஈகாரத்தோடு கூடிய பகரமாகிய மொழி. தான் மிகத் தோன்றி — அப் பகரமாகிய தான் மிக்கு நிற்ப நிலைமொழி னகரத்திற்குக் கேடு தோன்றி, குறுகலும் உரித்து — ஈகாரம் இகரமாகக் குறுகி நின்றலும் உரித்து; எ - று.

எ - று : ஆப்பி என வரும்.

உம்மை எதிர்மறை யாகலான் ஆன்பீ என்றமாம்.

(கக)

1 ஞாபகம் — ஞாபகங் கூறல என்னும் உத்தி. இதன் விளக்கத்தைப் புணரியல் உஉ-ம் நூற்பா அடிக்குறிப்பிற் காண்க. இங்கு ஞாபகமாகக் கூறிய தென்றது, மா ஆ மா என்னும் முப்பெயரும் யா பிடா தளா என்னும் முப்பெயர் போலப் புணரா விடினும் புணாவதுபோல ‘ அவற்றோரன்ன ’ என மாட்டெற்றததை.

2 கண்ணழிவு — புணர்ச்சி பிரித்துச் சொற்பொருள் கூறல்,

சிலவற்றிற்கு உகரப் பேறு

உகர. குறியதன் இறுதிச் சினைகெட உகரம்
அறிய வருதல் செய்யுளுள் உரித்தே.

இஃது ஆகார ஈற்றுட் சிலவற்றிற்குச் செய்யுண் முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள்: குறியதன் இறுதிச் சினைகெட — குற்றெழுத்தின் இறுதிக்கண் நின்ற ஆகாரத்தினது இரண்டு மாத்திரையில் ஒரு மாத்திரை கெட்டு அஃது அகரமாய் நிற்ப, உகரம் அறிய வருதல் செய்யுளுள் உரித்து — ஆண்டு உகரம் புலப்பட வருதல் செய்யு ளிடத்து உரித்து; எ - று.

எ - று :

‘இறவுப்புறத் தன்ன பிணர்படு தடவுமுதற்
சுறவுக்கோட் டன்ன முன்றிலைத் தாழை’ (நற் - கக)

‘புறவுப்புறத் தன்ன பன்காயுகாய்’ (குறு - உஎச)

என வரும். உகரம் வகுப்பவே நிலமொழி அகரங் கெட்டது. அதிகார வல் லெழுத்து விலக்காமையின் நின்று முடிந்தது. இனி நிலமொழித் தொழில் வரையாது கூறினமையின் இயல்பு கணத்திற்கும் இவ் விதி எய்திற் ருகலின், ஆண்டு வரும் உகரம் புலப்பட வாராமையும் உணர்க. சுறவுயர்கொடி அரவுயர் கொடி முழவுறழ்தோள் என இவை குறியதனிறுதிச் சினை கெட்டு வருமொழி உயிர் முதன் மொழியாய் வருதலின் வகர உடம்படுமெய் பெற்று உகரம் பெறுது முடிந்தன. இவற்றிற்கு இரண்டா முருபு விரிக்க¹; மூன்றாவதாமம்.²

உ. இகர ஈறு

வேற்றுமையில் இகர ஈற்றுப் பெயர்

உகரு. இகர இறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்
வேற்றுமை யாயின் வல்லெழுத்து மிகுமே.

இஃது இகர ஈற்றுப் பெயர்க்கு அல்வழி முடிபு தொகைமரபிற் கூறி ஈண்டு வேற்றுமை முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள்: இகர இறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர் — இகர ஈற்றுப் பெயர்ச்சொன் முன்னர் அதிகாரத்தாற் கசுதப முதன் மொழி வந்துழி, வேற்றுமையாயின் வல்லெழுத்து மிகும் — வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சியாயின் தமக்குப் பொருந்தின வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்; எ - று.

எ - று : கிளிக்கால் சிறகு தலை புறம் என வரும். புலி நரி என்றற் போல்வனவும் அவை.

1 சுறவை உயர்த்திய கொடி-இரண்டாம் வேற்றுமை.

2 சுறவால் உயர்த்தப்பட்ட அல்லது சுறவுடன் உயர்ந்த கொடி - மூன்றாம் வேற்றுமை.

இனிக் கிளி குறுமை கிளிக் குறுமை எனக் குணம்பற்றி வந்த உறழ்ச்சி முடிபு மேல் 'வல்லெழுத்து மிகினும்' (எழு - உச்சு) என்னுஞ் சூத்திரத்து 'ஒவ்வழி யறிதல்' என்பதனாற் கொள்க. (நட)

இகர ஈற்று வினைச்சொல்லும் இடைச்சொல்லும்

உருசு. இனி அணி என்னுங் காலையும் இடனும்
வினையெஞ்சு கிளவியஞ் சுட்டு மன்ன.

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது, இவ் வீற்று இடைச் சொற்கும் வினைச் சொற்கும் முடிபு கூறுதலின்.

இ - ள்: இனி அணி என்னுங் காலையும் இடனும் — இனி யென்றும் அணி யென்றுஞ் சொல்லப்படுகின்ற காலத்தையும் இடத்தையும் உணரநின்ற இடைச்சொல்லும், வினையெஞ்சு கிளவியும் — இவ்வீற்று வினையெச்சமாகிய சொல்லும், சுட்டும் — இவ் வீற்றுச் சுட்டாகிய இடைச்சொல்லும், அன்ன — முற் கூறியவாறே வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்; எ - று.

எ - று: இனிக் கொண்டான் அணிக் கொண்டான் தேடிக் கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் எனவும், இக் கொற்றன் சாத்தன் தேவன் பூதன் எனவும் வரும். இவ் விடைச்சொல் மூன்றும் இப்பொழுது கொண்டான் அணிய இடத்தே கொண்டான் இவ்விடத்துக் கொற்றன் என உருபின் பொருள்பட வந்த வேற்றுமையாதலின் வேறேதி முடித்தார். (நசு)

'இன்றி' என்னுஞ் சொல்

உருசு. இன்றி என்னும் வினையெஞ் சிறுதி
நின்ற இகரம் உகர மாதல்
தொன்றியல் மருங்கின் செய்யுளுள் உரித்தே.¹

இஃது இவ்வீற்று வினையெச்சத்துள் ஒன்றற்குச் செய்யுண் முடிபு கூறு கின்றது.

இ - ள்: இன்றி என்னும் வினையெஞ்சு இறுதி நின்ற இகரம் உகரம் ஆதல் — இன்றி யென்று சொல்லப்படும் வினை யெச்சக் குறிப்பின் இறுதிக்கண் நின்ற இகரம் உகரமாகத் திரிந்து முடி தல், தொன்றியல் மருங்கின் செய்யுளுள் உரித்து — பழக நடந்த கூற்றையுடைய செய்யுளுள் உரித்து; எ - று.

1 இன்று என்னும் சொல் இன்றி எனபதன் திரிபாகாமலே குறிப்பு வினையெச்சமா யிருக்க முடியும். சொல்லாது (சொல்லாமல்) என்னும் தெரிநிலை வினையெச்சத்தை யொத்த இல்லாது (இல்லாமல்) என்னும் குறிப்பு வினையெச்சமே இன்று எனக் குறுகி வழங்குகின்றதென்று கொள்ளலாம். இல்+ஆது=இல்லாது. இல்+அது=இல்லது. இல்+து=இன்று. ஆது—அது—து. அன்று என்னும் எச்சமும் இங் னனமே. அல்+து=அன்று. அறிநா இதை ஆராய்க. இன்று என்னும் எச்சம் இன்றி எனபதன் திரிபாயின், இல்லாது என்னும் எச்சமும் ஓர இகர வீற்றுச் சொல்லின் திரிபா யிருக்க வேண்டும். அங்ஙன மின்மை நோக்குக.

எ - டு: 'உப்பின்று புற்கை யுண்கமா கொற்கையோனே.'

நின்ற என்றதனால் வினையெச்சத்திற்கு முன் எய்திய வல்லெழுத்து வீழ்க்க.

தோன்றியன் மருங்கின் என்றதனால் அன்றி யென்பதூஉஞ் செய்யுளில் இம் முடிபு எய்துதல் கொள்க. 'இட னன்று துறத்தல் வல்லியோரே' 'வாளன்று பிடியா வன்களுடவர்' 'நாளன்று போகி' (புறம் - கஉச) என வரும். முற்றியலிகரத் திரிந்து குற்றியலுகரமாய் நின்றது.¹ (௩௮)

சுட்டுப் பெயர்

உ௩அ. சுட்டி னியற்கை முற்கிளந் தற்றே.

இஃது இகர ஈற்றுச் சுட்டுப்பெயர் இயல்பு கணத்தோடு முடியுமாறு கூறுதலின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இ - ள்: சுட்டின் இயற்கை — இகர ஈற்றுச் சுட்டின் இயல்பு, முன் கிளந்தற்று — முன் அகர ஈற்றுச் சுட்டிற்குக் கூறிய தன்மைத்தாம்; எ - று.

என்றது 'சுட்டின் முன்னர் ஓடமத் தோன்றின்' (எழு - உ௦௮) என்பது முதலிய நான்கு சூத்திரத்தானுங் கூறிய இலக்கணங்களை; அவை மென்கணத்து மெல்லெழுத்து மிகுதலும் இடைக்கணத்தும் உயிர்க்கணத்தும் வகரம் பெறுதலுஞ் செய்யுட்கண் வகரங் கெட்டுச் சுட்டு நீடலுமாம்.

இஞ்ஞான் தூல் மணி எனவும், இவ்யாழ் இவ்வட்டு எனவும், இவ்வடை இவ்வாடை இவ்விலை இவ்வீயம் இவ்வுரல் இவ்வூர்தி இவ்வெழு இவ்வேணி இவ்வையம் இவ்வோடு இவ்வோக்கம் இவ்வெளவியம் எனவும், ஈவயினான் எனவும் வரும்.

'ஈ'காண் டோன்றுமெஞ் சிறுநல் லாரே'

என்றதும்,

'கள்வனோ வல்லன் கணவனென் காற்சிலம்பு

கொள்ளும் விலைப்பொருட்டாற் கொன்றாரே யீதொன்று'

(சிலப் - ஊர்குழுவரி - எ)

என்றதும் இது வென்னுஞ் சுட்டு முதல் உகர ஈருதலின் அது செய்யுளகத்துப் புறனடையான் முடிபு மென உணர்க. (௩௯)

'தூணி' முன் 'பதக்கு'

உ௩க. பதக்குமுன் வரினே தூணிக் கிளவி

முதற்கிளந் தெடுத்த வேற்றுமை யியற்றே.

இஃது இவ்வீற்று அல்வழிகளுள் அளவுப்பெயருள் ஒன்றற்குத் தொகை மரபினுள் எய்திய ஏயென் சாரியை விலக்கி வேறு முடிபு கூறுகின்றது.

1 அன்றி என்பதன் இகரம் முற்றியலிகரம்; அன்று என்பதன் உகரம் குற்றியலுகரம்.

2 ஈ — இதோ, ஈ என்பதே அண்மைச் சுட்டின் முதல் வடிவம். இத்தகைய முதல் வடிவங்கள் சில, செய்யுளில் அருமையாய்ப் பேரறறப்பட்டுள்ளன.

இ - ள் : தூணிக் கிளவிமுன் பதக்கு வரின் — தூணியாகிய அளவுப்பெயரின் முன்னர்ப் பதக்கு என்னும் அளவுப்பெயர் வரு மாயின், முதற் கிளந்து எடுத்த வேற்றுமை இயற்று — முன்பு விதந்தெடுத்த வேற்றுமை முடிபின் இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்; எ - று.

எ - று : தூணிப்பதக்கு என வரும். இஃது உம்மைத் தொகை.

வருமொழி முற்கூறிய வதனான் அடையொடு வந்துழியும் இவ் விதி கொள்க. இரு தூணிப் பதக்கு முத்தூணிப் பதக்கு என ஒட்டுக. கிளந் தெடுத்த வென்றதனால் தூணிக்கொள் சாமை தோரை பாளிதம் எனப் பொருட் பெயர் முன் வந்துழியும், இரு தூணிக்கொள் என அதுதான் அடையடுத்துழி யுந், தூணித்தூணி தொடித்தொடி காணிக்காணி புணிப்பூணி எனத் தன் முன்னர்த் தான் வந்துழியும் இவ் விதி கொள்க.

இன்னும் இதனானே தன் முன்னர்த் தான் வந்துழியும் அதுதான் அடையடுத்து வந்துழியும் இக்குச்சாரியை பெறுதலுந் கொள்க. தூணிக்குத் தூணி இரு தூணிக்குத் தூணி என வரும். இவற்றுட் பண்புத் தொகையும் உள. ()

‘நாழி’ முன் ‘உரி’

உச௦. உரிவரு காலை நாழிக் கிளவி

இறுதி இகரம் மெய்யொடுங் கெடுமே

டகர மொற்றும் ஆவயி னுன.¹

இதுவும் அது.

இ - ள் : உரிவரு காலை — நாழி முன்னர் உரி வருமொழியாய் வருங்காலத்து, நாழிக் கிளவி — அந்நாழி யென்னுஞ் சொல், இறுதி இகரம் மெய்யொடுங் கெடும் — தன் இறுதியினின்ற இகரந் தானேறிய மெய்யொடுங் கெடும், ஆவயின் ஆன டகரம் ஒற்றும் — அவ்விடத்து டகரம் ஒற்றாய் வரும்; எ - று.

எ - று : நாடுரி என வரும் இதனான் யகாரமும் விலக்குண்டது.

வருமொழி முற்கூறிய வதனான் இரு நாடுரி முந்நாடுரி எனவும் ஒட்டுக.

இறுதியிகர மென முன்னும் ஓர் இகரம் உள்ளது போலக் கூறியவதனான் ஈண்டை நிலைமொழியும் வருமொழியும் நிலைமொழியாய் நின்று பெயரோடு வல்லெழுத்து மிக்கு முடிதலுந் கொள்க. நாழிக்காயம் உரிக்காயம் சுக்கு தோரை பாளிதம் என வரும். (நஅ)

‘பனி’ என்னும் காலச்சொல்

உசக. பனியென வருஉங் கால வேற்றுமைக்

கத்தும் இன்னுஞ் சாரியை யாகும்.

இஃது இகர ஈற்று வேற்றுமையுள் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்தினோடு சாரியை பெறுமென எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதி கூறுகின்றது.

1.நாழி+உரி=நாழூரி — நாடுரி (மருஉ அல்லது போலி) என்று கொள்ளவும் இடமுண்டு.

இ - ள் : பனியென வருஉங் கால வேற்றுமைக்கு — பனியென்று சொல்ல வருகின்ற நோயன்றிக் காலத்தை உணர நின்ற வேற்றுமை முடிபுடைய பெயர்க்கு, அத்தும் இன்னுஞ் சாரியை ஆகும் — அத்தும் இன்னுஞ் சாரியையாக வரும் ; எ - று.

எ - று : பனியத்துக் கொண்டான் பனியிற் கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும்.

வேற்றுமை யென்றதனால் இன்பெற்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க.

‘வளி’ என்னும் பூதச்சொல்

உசஉ. வளியென வருஉம் பூதக் கிளவியும்
அவ்வியல் நிலையல் செவ்வி தென்ப.

இதுவும் அது.

இ - ள் : வளியென வருஉம் பூதக் கிளவியும் — வளியென்று சொல்ல வருகின்ற இடக்கரல்லாத ஐம்பெரும் பூதங்களில் ஒன்றை உணரநின்ற சொல்லும்,¹ அவ்வியல் நிலையல் செவ்வி தென்ப — முன்னைக் கூறிய அத்தும் இன்னும் பெறும் அவ்வியல் பின்கண் நிறறல் செவ்விதென்று கூறுவர் புலவர் ; எ - று.

எ - று : வளியத்துக்கொண்டான் வளியிற்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும்.

செவ்விதென்றதனால் இன்பெற்றுழி இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்க்க. (௪௦)

‘உதி’ என்னும் மரப்பெயர்

உசங். உதிமரக் கிளவி மெல்லெழுத்து மிகுமே.

இது மரப்பெயரில் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்து விலங்கி மெல்லெழுத்து விதிக்கின்றது.

இ - ள் : உதிமரக் கிளவி — உதித்த லென்னுந் தொழிலன்றி உதியென்னும் மரத்தினை உணர நின்ற சொல், மெல்லெழுத்து மிகும் — வல்லெழுத்து பிகாது மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் ; எ - று.

எ - று : உதிங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும்.

அம்முச்சாரியை விதிக்கின்ற புளிமரத்தினை இதன்பின் வைத்தமையான் உதியங்கோடு என இதற்கும் அம்முப்பெறுதல் கொள்க. இஃது இக்காலத்து ஒதியென மருவிற்து. (௪௧)

‘புளி’ என்னும் மரப்பெயர்.

உசச. புளிமரக் கிளவிக்கு அம்மே சாரியை.

1 இடக்கரல்லாத சொல்லும் என்று இயையும், இடக்கர என்றது மலவாயக காரணம்.

இது வல்லெழுத்து விலக்கி அம்மு வகுத்தவின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இ - ள் : புளிமரக் கிளவிக்கு அம்மே சாரியை — சுவை யன்றிப் புளி யென்னும் மரத்தினை உணர நின்ற சொல்லிற்கு அம்மென்னுஞ் சாரியை வரும் ; எ - று.

எ - று : புளியங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும்.

சாரியைப் பேற்றிடை முன்னர்ச் சூத்திரத்து எழுத்துப்பேறு¹ கூறிய வதனால அம்முப்பெற்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (சஉ)

‘ புளி ’ என்னும் சுவைப்பெயர்

உசரு. ஏனைப் புளிப்பெயர் மெல்லெழுத்து மிகுமே.

இது வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தவின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இ - ள் : ஏனைப் புளிப்பெயர் மெல்லெழுத்து மிகும் — அம்மரப் பெயரன்றிச் சுவைப்புளி உணர நின்ற பெயர் வல்லெழுத்து மிகாது மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் ; எ - று.

எ - று : புளிக்கூழ் சாறு தயிர் பாளிதம் என வரும். பாளிதம் - பாற்சோறு. இவற்றிற்கு இரண்டாமுருபு விரிக்க. (சஉ)

அதற்கு, மேலும் ஒரு முடிபு

உசகூ. வல்லெழுத்து மிகினும் மான மில்லை
ஒவ்வழி யறிதல் வழக்கத் தான.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இ - ள் : வல்லெழுத்து மிகினும் மானமில்லை — சுவைப்புளி மெல்லெழுத்தே யன்றி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியினும் குற்றமில்லை, ஒவ்வழி அறிதல் வழக்கத்து ஆன — பொருந்தும் இடம் அறிக வழக்கிடத்து ; எ - று.

எ - று : புளிக்கூழ் சாறு தயிர் பாளிதம் என வரும்.

ஒவ்வழி என்றதனாற் புளிச்சாறு போல ஏனைய வழக்குப் பயிற்சி இலவென்று கொள்க.

வழக்கத்தான என்றதனான் இவ் வீற்றுக்கண் எடுத்தோத்தும் இலேசு மின்றி வருவன எல்லாவற்றிற்கும் ஏற்குமாறு செய்கையறிந்து முடித்துக் கொள்க. அவை இன்னினிக் கொண்டான் அண்ணணிக் கொண்டான் என்பன அடையடுத்தவின் ‘இனியணி’ (எழு - உஉச) என்றவழி முடியாவாய் வல்லெழுத்துப் பெற்றன. கப்பிதந்தை சென்னிதந்தை என்பன ‘அஃறிணை விரவுப்பெயர்’ (எழு - ௧௫௫) என்பதனாள் இடப்பெய்தாது ஈண்டு வருமொழித் தகர அகரங் கெட்டுக் கப்பிந்தை சென்னிந்தை என முடிந்தது.

1 எழுத்துப்பேறு--இவையில ச௦-ம் நூற்பாவில் ‘மெல்லெழுத்து மிகுமே’ என்றது.

கூதாளி கணவிரி என்பனவற்றிற்கு அம்முக் கொடுத்து இகரங் கெடுத்துக் கூதாளங்கோடு கணவிரங்கோடு செதிள் தோல் பூ என முடிக்க. 'கூதள நறும்பூ' எனக் குறைந்தும் வரும். இனி இவை மகர ஈரையும் வழங்கும். அது 'வெண்கூதாளத்துத் தண்பூங்கோதையர்' (பட்டி - அடு) என அத்துப் பெற்று மகரங்கெட்டுங் 'கணவிரமாலே யிடுஉக்கழிந்தன்ன' (அகம் - நக) என மகரங்கெட்டுங் கணவிரங்கோடு என மெல்லெழுத்துப் பெற்றும் நிற்கும்.

கட்டி என நிறுத்தி இடி அகல் எனத் தந்து டகரத்தில் இகரங்கெடுத்துக் கட்டிடி கட்டகல் என முடிக்க. பருத்திக்குச் சென்றானென ஈற்று வல் லெழுத்தும் இக்குங் கொடுத்து முடிக்க. துளியத்துக் கொண்டான் துளியிற் கொண்டான் என அத்தும் இன்னுங் கொடுத்து முடிக்க. புளிக்காய் வேட்கைத்தன்று எனவும் புளிப்பழம் எனவும் அம்முப்பெறுது மெல்லெழுத்துப் பெற்று முடிதலுங் கொள்க. இன்னும் இதனானே உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட்சென்றுழி இயைபு வல்லெழுத்துக் கெடுத்துக் கிளியின் கால் புளியின்கோடு உதியின்கோடு என முடிக்க. (சசு)

நாட் பெயர்

உசஎ. நாள் முன் தோன்றுந் தொழில்நிலைக் கிளவிக்கு ஆன்இடை வருதல் ஐய மின்றே.

இஃது ஈற்று வல்லெழுத்து விலக்கி ஆன் சாரியை விதிக்கின்றது.

இ - ள் : நாள் முன் தோன்றுந் தொழில்நிலைக் கிளவிக்கு — இகர ஈற்று நாட்பெயர்களின் முன்னர்த் தோன்றுந் தொழிற் சொற்கு, ஆன் இடை வருதல் ஐயமின்று — ஆன் சாரியை இடை வந்து முடிதல் ஐயமின்று ; எ - று.

எ - று : பரணியாற் கொண்டான் சோதியாற் கொண்டான்¹ சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும். ஐயமின்றென்றதனால் இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. இதற்குக் கண்ணென் உருபு விரிக்க. (சடு)

திங்கட் பெயர்

உசஅ. திங்கள் முன்வரின் இக்கே சாரியை.

இஃது இயைபு வல்லெழுத்தினோடு இக்கு வகுத்தலின் எய்தியதன் மேற் சிறப்பு விதி வகுத்தது.

இ - ள் : திங்கள் முன் வரின் இக்கே சாரியை — திங்களை உணரநின்ற இகர ஈற்றுப் பெயர்களின் முன்னர்த் தொழினிலைக் கிளவி வரின் வருஞ் சாரியை இக்குச் சாரியையாம் ; எ - று.

எ - று : ஆடிக்குக்கொண்டான்,² சென்றான், தந்தான், போயினான் என இயைபு வல்லெழுத்துக் கொடுத்து முடிக்க. இதற்குங் கண்ணென் உருபு விரிக்க. (சசு)

1 நச்சினுர்க்கினியர் காட்டியுள்ள சோதி முதலிய பெயர்கள் நாட்பெயர்களாயத் தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்தனவா என்பது ஆராயத்தக்கது.

2 நாட்பெயர்க்குக் கூறியதை இதற்குங் கொள்க.

ச. ஈகார ஈறு

அல்வழியில் ஈகார ஈற்றுப் பெயர்

உசக. ஈகார இறுதி ஆகார இயற்றே.

இஃது ஈகார ஈற்றுப்பெயர் அல்வழிக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள் : ஈகார இறுதி ஆகார இயற்று — ஈகார ஈற்றுப் பெயர் அல்வழிக்கண் ஆகார ஈற்று அல்வழியின் இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் எ - று.

எ - று : ஈக்கடிது தீக்கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். (சஎ)

‘ தீ . . மீ ’ முதலிய சொற்கள்

உரு. நீ என் பெயரும் இடக்கர்ப் பெயரும்
மீ என மரீஇய இடம்வரை கிளவியும்
ஆவயின் வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இஃது எய்தியது விலக்கலும் எய்தாத தெய்துவித்தலுங் கூறுகின்றது.

இ - ள் : நீ என் பெயரும் இடக்கர்ப் பெயரும் — நீ யென்னும் பெயரும் இடக்கர்ப் பெயராகிய ஈகார ஈற்றுப் பெயரும், மீயென மரீஇய இடம் வரை கிளவியும் — மீயென்று சொல்ல மருவாய் வழங்கின ஓரிடத்தை வரைந்து உணர்த்துஞ் சொல்லும், ஆவயின் வல்லெழுத்து இயற்கை யாகும் — புணருமிடத்து முற்கூறிய வல்லெழுத்துப் பெருது இயல்பாய் முடியும் ; எ - று.

எ - று : நீருறியை சிறியை தீயை பெரியை எனவும், பீருறிது சிறிது தீது பெரிது எனவும் இவையிற்றுக்குப் பொதுவான் எய்திய வல்லெழுத்து விலக்குண்டன. மீகண் செவி தலை புறம் இஃது இலக்கணத்தோடு பொருந்திய மருவாதலின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

நீயென்பது அஃறிணை விரவுப்பெயருள் அடங்காதோ வெனின் மேல் நின்கை யெனத் திரிந்து முடிதலின் அடங்காதாயிற்று. மீகண் என்பது மேலிடத்துக் கண்ணென வேற்றுமை யெனினும் இயல்புபற்றி உடன் கூறினார். (சஅ)

‘ மீ ’ என்னுஞ் சொல்லுக்கு மேலும் ஒரு முடிபு

உருக. இடம்வரை கிளவிமுன் வல்லெழுத்து மிகுஉம்
உடனிலை மொழியும் உளவென மொழிப.

இது வல்லெழுத்து மிகு என்றலின் எய்திய திகந்துபடாமற் காத்தது.

இ - ள் : இடம் வரை கிளவிமுன் வல்லெழுத்து மிகுஉம் — இடத்தை வரைந்து உணர்த்தும் மீயென்னுஞ் சொல்லின் முன்னர் இயல்பாய் முடிதலே யன்றி வல்லெழுத்து மிக்கும் முடியும், உடனிலை மொழியும் உள என மொழிப — தம்மில் ஓசை

யியைந்து நின்றலை யுடைய மொழிகளும் உளவென்று கூறுவர் ஆசிரியர்; எ - று.

எ - று : மீக்கோள் மீப்பல் என வரும்.

உடனிலையென்றதனான் மீங்குழி மீந்தோல் என மெல்லெழுத்துப் பெற்று முடிவனவுங் கொள்க. (சக)

வேற்றுமையில் ஈகார ஈற்றுப் பெயர்

உருஉ. வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோ ரற்றே.

இஃது ஈகார ஈற்றுப்பெயர் வேற்றுமைக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள் : வேற்றுமைக்கண்ணும் அதனோரற்று — ஈகார ஈற்றுப் பெயர் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக் கண்ணும் ஆகார ஈற்று அல்வழிபோல வல்லெழுத்து வந்துழி அவ் வல் லெழுத்து மிக்கு முடியும்; எ - று.

எ - று : ஈக்கால் சிறகு தலை புறம், தீக்கமென சிறுமை தீமை பெருமை என வரும். (ரு0)

‘ நீ ’ என்னும் பெயர்

உருங். நீஎன் ஒருபெயர் உருபியல் நிலையும்

ஆவயின் வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது, வல்லெழுத்து விலக்கி னகரவொற்றே பெறுக என்றலின்.

இ - ள் : நீயென் ஒரு பெயர் உருபியல் நிலையும் — நீயென்னும் ஓரெழுத்தொருமொழி உருபு புணர்ச்சிக்கண் நெடுமுதல் குறுகி னகரம் ஒற்றி நின்றாற்போல ஈண்டுப் பொருட்புணர்ச்சிக் கண் ணும் முடியும், ஆவயின் வல்லெழுத்து இயற்கையாகும் — அவ் வாறு முடிபுழி இயைபு வல்லெழுத்து மிகா ; எ - று.

எ - று : நின்கை செவி தலை புறம் என வரும்.

இஃது ஈகார ஈறு இகர ஈறாய் இகர ஈறு னகர ஈறாய் நின்றழியும் ‘ நீயெனொருபெயர் ’ என்றலிற் றிரிந்ததன் றிரிபதுவேயாயிற்று. இயற்கை யாகுமெனவே நிலைமொழித்தொழில் அதிகார வல்லெழுத்தை விலக்கா தாயிற்று. (ருக)

ரு. உகர ஈறு

அல்வழியில் உகர ஈற்றுப் பெயர்

உருச. உகர இறுதி அகர இயற்றே.

இஃது உகர ஈற்றுப்பெயர் அல்வழிக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

1 திரிந்தனை திரிபதுவே - நீ என்பது நீ என்றும் நீ என்பது நீன என்றும் திரிந்த விடத்தும் அது நீ எனனும் பெயரே என்பது ; திரிந்தது நீ ; திரிந்ததன் திரிபு நீன். அது நீ. இனி, இங்ஙனமன்றி நீன எனனும் பெயரே நீன எனக் குறுகியது என்பது மிகப் பொருந்தும். நீன (நீ) என்பது இன்றும் தென்னாட்டில் வழக்கி லுள்ளது.

இ - ள்: உகர இறுதி அகர இயற்று—உகர ஈற்றுப் பெயர் அவ்வழிக்கண் அகர ஈற்று இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்; எ - று.

எ - று: கடுக்குறிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். (௫௨)

உகரச் சுட்டு

உருரு. சுட்டின் முன்னரும் அத்தொழிற் ருகும்.

இஃது உகர ஈற்றுச் சுட்டு வன்கணத்தோடு முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள்: சுட்டின் முன்னரும் அத்தொழிற்று ஆகும்—உகர ஈற்றுச் சுட்டின் முன்னும் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ் வல் லெழுத்து மிக்கு முடியும்; எ - று.

எ - று: உக்கொற்றன் சாத்தன் தேவன் பூதன் என வரும். (௫௩)

சுட்டின்முன் மென்கணம் முதலியன

உருசு. ஏனவை வரினே மேல்நிலை இயல.

இஃது உகர ஈற்றுச் சுட்டு ஒழிந்த கணங்களோடு முடியுமாறு கூறு கின்றது.

இ - ள்: ஏனவை வரின்—உகர ஈற்றுச் சுட்டின் முன் வல் லெழுத் தல்லாத மென்கணம் முதலிய மூன்றும் வரின், மேல்நிலை இயல—அகர ஈற்றுச் சுட்டு முடிந்தாற்போல ஞநமத் தோன் றின் ஒற்று மிக்கும் யல்வரினும் உயிர் வரினும் வகரம் ஒற்றியுஞ் செய்யுளில் நீண்டு முடியும்; எ - று.

எ - று: உஞ்ஞண் தூல் மணி எனவும், உய்யாழ் உவ்வட்டு எனவும், உவ்வடை உவ்வாடை எனவும், ஊவயினுன எனவும் வரும். (௫௪)

சுட்டின் முன் வலி இயல்பாதல்

உருஎ. சுட்டுமுதல் இறுதி இயல்பா கும்மே.

இஃது இவ் வீற்றுட் சிலவற்றிற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி இயல்பு கூறு கின்றது.

இ - ள்: சுட்டு முதல் இறுதி—சுட்டெழுத்தினை முதலாக வுடைய உகர ஈற்றுப் பெயர், இயல்பாகும்—முற்கூறிய வல் லெழுத்து மிகாது இயல்பாய் முடியும்; எ - று.

எ - று: அதுகுறிது இதுகுறிது உதுகுறிது சிறிது தீது பெரிது என வரும்.

முற்கூறியவை சுட்டுமாத்திரை, இவை சுட்டுப்பெயராக உணர்க. (௫௫)

செய்யுளிற் சுட்டுப்பெயர்

உருஅ. அன்றுவரு காலை ஆவா குதலும்

ஐவரு காலை மெய்வரைந்து கெடுதலும்

செய்யுள் மருங்கின் உரித்தென மொழிப.

இஃது இவ் வீற்றுச் சுட்டுமுதற் பெயர்க்கு ஓர் செய்யுண்முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : அன்று வருகாலை ஆஆகுதலும் — அதிகாரத்தால் நின்ற சுட்டு முதல் உகர ஈற்றின் முன்னர் அன்றென்னும் வீணைக் குறிப்புச்சொல் வருங்காலத்து அத் தகரவொன்றின்மேல் ஏறி நின்ற உகரம் ஆகாரமாய்த் திரிந்து முடிதலும், ஐ வருகாலை மெய் வரைந்து கெடுதலும் — அதன் முன்னர் ஐயென்னுஞ் சாரியை வருங்காலத்து அத் தகரவொற்று நிற்க அதன்மேல் ஏறிய உகரங் கெடுதலும், செய்யுண் மருங்கின் உரித்தென மொழிப — செய்யுட் கண் உரித்தென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர் ; எ - று.

எ - டு : அதாஅன்றம்ம இதாஅன்றம்ம உதாஅன்றம்ம 'அதாஅன் றென்ப வெண்பா யாப்பே' எனவும், அதைமற்றம்ம இதைமற்றம்ம உதைமற் றம்ம எனவும் வரும்.

மொழிந்த பொருளோடொன்ற வவ்வயின் முடியாததனை முட்டின்று முடித்த வெண்பதனால் அதன்று இதன்று உதன்று என உகரங்கெட்டுத் தகர வொற்று நின்றல் கொள்க. (ருசு)

வேற்றுமையில் உகர ஈற்றுப் பெயர்

உருக. வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோ ரற்றே.

இஃது இவ் வீற்றுப் பெயர் வேற்றுமைக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள் : வேற்றுமைக் கண்ணும் — உகர ஈற்றுப் பெயர் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக் கண்ணும், அதனோரற்று — அகர ஈற்று அவ்வழியோடு ஒருதன்மைத்தாய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் ; எ - று.

எ - டு : கடுக்காய் செதிள் தோல் பூ எனவும், கடுக்கடுமை எனவும் வரும். (ருஎ)

' எரு ' ' செரு ' என்னுஞ் சொற்கள்

உசு௦. எருவும் செருவும் அம்மொடு சிவணித்

திரிபிட னுடைய தெரியுங் காலை

அம்மின் மகரம் செருவயின் கெடுமே

தம்மொற்று மிகுஉம் வல்லெழுத் தியற்கை.

இஃது அவ் வீற்றுள் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்து விலக்கிச் சாரியைவிதியும் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்தினோடு சாரியைவிதியுஞ் சாரியை பெறாதவழி வல் லெழுத்து மெல்லெழுத்துப் பேறுங் கூறுகின்றது.

இ - ள் : எருவும் செருவும் அம்மொடு சிவணி — எருவென் னுஞ் சொல்லும் செருவென்னுஞ் சொல்லும் அம்முச் சாரியை

யோடு பொருந்தி, திரிபு இடனுடைய தெரியுங் காலை — அதிகார வல்லெழுத்துப் பெருமல் திரியும் இடனுடைய ஆராயுங் காலத்து, அம்மின் மகரஞ் செருவயிற் கெடும் — ஆண்டு அம்முச் சாரியை யினது ஈற்றின் மகரஞ் செருவென்னுஞ் சொல்லிடத்துக் கெட்டு முடியும், வல்லெழுத்து மிகுஉம் — ஆண்டுச் செருவின்கண் வல் லெழுத்து மிக்கு முடியும், இயற்கைத் தம் ஒற்று மிகுஉம் — அம் முப் பெருதவழி இரண்டிற் குந் தமக்கு இனமாகிய வல்லொற்றும் மெல்லொற்றும் மிக்கு முடியும்; எ - று.

எ - று: எருவென நிறுத்திக் குழி சேறு தாது பூழி எனத் தந்து அம் முக்கொடுத்து 'அம்மினிறுதி கசதக்காலை' (எழு - கஉக) என்பதனால் எருவங் குழி சேறு தாது பூழி யென முடிக்க. செருவென நிறுத்திக் களம் சேனை தானை பறை எனத் தந்து இடை அம்முக்கொடுத்து மகரங் கெடுத்து வல் லெழுத்துக் கொடுத்துச் செருவக்களம் சேனை தானை பறை யென முடிக்க. இனி அம்முப் பெருதவழி எருக்குழி எருங்குழி என வல்லெழுத்தும் மெல் லெழுத்துங் கொடுத்து முடிக்க. இனிச் செருவிற்கு ஏற்புழிக்கோட லென்ப தனாற் செருக்களமென வல்லெழுத்தே கொடுத்து முடிக்க.

தெரியுங்காலை என்றதனான் எருவின்குறுமை செருவின்கடுமை என உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி வல்லெழுத்து வீழ்த லும் எருவொற்சி செருவொற்சி என இயல்பு கணத்துக்கண் அம்முப்பெறுத லுங் கொள்க. மகரம் 'மென்மையு மிடைமையும்' (எழு - கஉஉ) என்பதனாற் கெடுக்க.

தம்மொற்றுமிகுஉம் என உடம்பொடு புணர்த்துச் சூத்திரஞ் செய்தலின் உகரம் நீடவருதலுங் கொள்க. வருஉம் தருஉம் படுஉம் என வரும். (ருஅ)

முகர வகர ஈறு

உகக. முகர உகரம் நீட்டன் உடைத்தே

உகரம் வருதல் ஆவயி னான.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வருத்தது, வல்லெழுத்தினோடு உக ரம் பெறுதலின்.

இ - ள்: முகர உகரம் நீட்டன் உடைத்து — உகர ஈற்றுச் சொற்களுள் முகரத்தோடு கூடிய உகர ஈற்றுச்சொல் நீண்டு முடியும் இடனுடைத்து, ஆவயின் ஆன உகரம் வருதல் — அவ் விடத்து உகரம் வந்து முடியும்; எ - று.

எ - று: எழுஉக்கதவு சிறை தானை படை என வரும்.

நீட்டனுடைத்து என்றதனான் நீளாதும் உகரம் பெறுதும் வருமாயிற்று. குழுத்தோற்றம் என வரும்.

இன்னும் இதனாற் பழுக்காய் என அல்வழிக்கண்ணும் இவ் விதியன்றி வருதல் கொள்க.

ஆவயினுன என்றதனாற் பெரும்பான்மை செய்யுட்கண் நீண்டு உகரம் பெற்று

‘எழுஉத்தாங்கிய கதவுமலைத்தவர்
குழுஉக்களிற்றுக் குறும்புடைத்தலின்’ (புறம் - ௯௭)

எனவும்,

‘பழுஉப்பல்லன்ன பருவுகிர்ப்பாவடி’ (குறள் - ௧௮௦)

எனவும் வருதல் கொள்க.

(௫௧)

‘ஒடு’ என்னும் மரப்பெயர்

உகூஉ. ஒடுமரக் கிளவி உதிமர இயற்றே.

இஃது அவ் வீற்று மரப்பெயருள் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தது.

இ - ள்: ஒடு மரக் கிளவி — ஒடுவென்னும் மரத்தினை உணர்நின்ற சொல், உதிமர இயற்று — உதியென்னும் மரத்தின் இயல்பிற்குய் மெல்லெழுத்துப் பெற்று முடியும்; எ - று.

எ - று: ஒடுங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும். மர மென்றார் ஒடுவென்னும் னோயை நீக்குதற்கு.

முன்னர் உதிமரத்தின் பின்னர் அம்முப் பெறுகின்ற புளிமரம் வைத்த இயைபான் இதற்கு அம்முப்பேறுங் கொள்க. ஒடுவங் கோடு என வரும். (௬௦)

சுட்டுப் பெயர்க்குச் சாரியை

உகூங். சுட்டுமுதல் இறுதி உருபியல் நிலையும்

ஒற்றிடை மிகாஅ வல்லெழுத் தியற்கை.

இது சுட்டுப் பெயர்க்கு வல்லெழுத்து விலக்கிச் சாரியை வகுத்தது.

இ - ள்: சுட்டுமுதல் இறுதி உருபியல் நிலையும் — சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய உகர ஈற்றுச் சொற்கள் பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணும் உருபுபுணர்ச்சியிற் கூறிய இயல்பிலே நின்று அன் சாரியை பெற்று உகரங்கெட்டு முடியும், வல்லெழுத்து இயற்கை ஒற்று இடைமிகாஅ — வல்லெழுத்து இயற்கையாகிய ஒற்று இடைக்கண் மிகா; எ - று.

எ - று: அதன் கோடு இதன் கோடு உதன் கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும். ஒற்றிடை மிகா எனவே சாரியை வகுப்ப வல்லெழுத்து வீழா வென்பது பெற்றும்.

வல்லெழுத் தியற்கை யென்றதனான் உகர ஈற்றுள் எருவுஞ் செருவும் ஒழித்து ஏனையவற்றிற்கும் உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. கடுவின்சுறை ஒடுவின்சுறை எழுவின் புறம் கொழுவின்கூர்மை என வரும். இன்னும் இதனானே உதுக்கான் என்ற வழி வல்லெழுத்து மிகுதலும் கொள்க.

(௬௧)

௬. ஊகார ஈறு

அல்வழியில் ஊகார ஈற்றுப் பெயர்

உசுசு, ஊகார இறுதி ஆகார இயற்றே.

இது நிறுத்த முறையானே ஊகார ஈறு அல்வழிக்கண் புணருமாறு கூறு கின்றது.

இ - ள் : ஊகார இறுதி ஆகார இயற்று — ஊகார ஈற்றுப் பெயர் அல்வழிக்கண் ஆகார ஈற்று அல்வழியின் இயல்பிற்குள் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்; எ - று.

எ - று : கழுஉக் கடிது¹ கொண்முகக் கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். (கஉ)

ஊகார ஈற்று வினைச்சொல்

உசுரு. வினையெஞ்சு கிளவிக்கும் முன்னிலை மொழிக்கும் நினையுங் காலை அவ்வகை வரையார்.

இஃது இவ் வீற்று வினையெச்சத்திற்கு மிக்கு முடியும் என்றலின், எய்தாத தெய்துவித்ததாஉம் முன்னிலை வினைக்கு இயல்பும் உறழ்பும் மாற்றாதலின் எய்தியது விலக்கியதாஉம் நுதலிற்று.

இ - ள் : வினையெஞ்சு கிளவிக்கும் — ஊகார ஈற்று வினையெச்சமாகிய சொற்கும், முன்னிலை மொழிக்கும் — முன்னிலை வினைச்சொற்கும், நினையுங் காலை அவ்வகை வரையார் — ஆராயுங் காலத்து அவ் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியுங் கூற்றினை நீக்கார்; எ - று.

எ - று : உண்ணாக்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் எனவும், கைதாக்கொற்ற சாத்தா தேவா பூதா எனவும் வரும்.

நினையுங்காலை என்றதனால் இவ் வீற்று உயர்திணைப் பெயர்க்கும் அல்வழிக்கண் வல்லெழுத்துக் கொடுத்து முடிக்க. ஆடுஉக்குறியன் மகடுஉக்குறியன் என வரும். உயர்திணைப்பெயர் எடுத்தோதி முடிப்பா ராதலின் அம் முடிபு பெருமை ஈற்றுப் பொதுவியான்² முடியாது இலேசான் முடித்தாம்.

வேற்றுமையில் ஊகார ஈறு

உசுசு. வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோ ரற்றே.

இஃது ஊகார ஈறு வேற்றுமைக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள் : வேற்றுமைக்கண்ணும் அதனோரற்று — ஊகார ஈறு வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக்கண்ணும் ஆகார ஈற்று அல்வழிபோல வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்; எ - று.

¹ கழுஉக் கடிது என்பது "முகர வுகரம் நீட்ட னுடைத்தே" எனலும் நூற்பாவிறு கேற்றநீட்டத் தெரிவின்றது.

² ஈற்றுப் பொதுவிதி — 'ஊகார விறுதி ஆகார வியற்றே' என்பது.

௭ - ௫ : கழுஉக் கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை, கொண்மூக் குழாம் செலவு தோற்றம் மறைவு என வரும். (௬௪)

குறிக்கீழ் ஊகாரமும் தனிமொழி ஊகாரமும்

உகாஎ. குற்றெழுத் திம்பரும் ஒரெழுத்து மொழிக்கும்
நிற்றல் வேண்டும் உகரக் கிளவி.

இஃது இயைபு வல்லெழுத்தினோடு உகரம் வகுத்தலின் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இ - ள் : குற்றெழுத்து இம்பரும் — குற்றெழுத்தின்பின் வந்த ஊகார ஈற்று மொழிக்கும், ஒரெழுத்து மொழிக்கும் — ஒரெழுத் தொருமொழியாகிய ஊகார ஈற்று மொழிக்கும், உகரக் கிளவி நிற்றல் வேண்டும் — உகரமாகிய எழுத்து நிற்றலை விரும்பும் ஆசிரியன் ; எ - று.

௭ - ௫ : உகூஉக் குறை செய்கை தலை புறம் எனவும், தூஉக்குறை செய்கை தலை புறம் எனவும் வரும்.

நிற்றல் என்றதனால் உயர்திணைப் பெயர்க்கும் வல்லெழுத்தும் உகரமும் கொடுக்க. ஆடுஉக்கை மகூஉக்கை செவி தலை புறம் என வரும். இவை தொகைமரபினுள் இயல்பாதல் எய்தியவற்றை¹ ஈண்டு இருவழிக் கண்ணும் முடித்தார், ஈற்றுப் பொது ஒப்புமை கண்டு. (௬௫)

‘பூ’ என்னும் பெயர்

உகாஅ. பூஎன் ஒருபெயர் ஆயியல் பின்றே
ஆவயின் வல்லெழுத்து மிகுதலும் உரித்தே.

இஃது ஊகார ஈற்றுள் ஒன்றற்கு உகரமும் இயைபு வல்லெழுத்தும் விலக்கிப் பெரும்பான்மை மெல்லெழுத்துஞ் சிறுபான்மை வல்லெழுத்தும் பெறு மென எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இ - ள் : பூவென் ஒருபெயர் அ இயல்பு இன்று — பூவென்னும் ஊகார ஈற்றையுடைய ஒருபெயர் மேற்கூறிய உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்று முடியும் அவ் வியல்பின்மையை உடைத்து, ஆவயின் வல்லெழுத்து மிகுதலும் உரித்து — அவ்விடத்து மெல்லெழுத்து மிக்கு முடிதலேயன்றி வல்லெழுத்து மிக்கு முடிதலும் உரித்து ; எ - று.

௭ - ௫ : பூங்கோடி சோலை தாமம் பந்து எனவும், பூக்கோடி செய்கை தாமம் பந்து எனவும் வரும்.

பூ வென்பது பொலிவென்னும் வினைக் குறிப்பை உணர்த்தாது நிற்றற்கு ஒருபெய ரென்றார். (௬௬)

1 இயல்பாதல் எய்தியவற்றை — தொகைமரபினுள் ௧௧-ம் நூற்பாவில் ‘எலலா வழியும் இயல்பென மொழிப’ என்ற விதியால் இயல்பானவற்றை.

‘ஊ’ என்னும் பெயர்

உகக. ஊஎன் ஒருபெயர் ஆவொடு சிவனும்.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது, உகரமும் வல்லெழுத்தும் விலக்கி எனகரம் விதித்தலின்.

இ - ள் : ஊவென் ஒருபெயர் — ஊவெனத் தசையை உணர்த்தி நின்ற ஒரெழுத்தொருமொழி, ஆவொடு சிவனும் — ஆகார ஈற்றில் ஆவென்னுஞ்சொல் வல்லெழுத்துப் பெறுது எனகர ஒற்றுப் பெற்று முடிந்தாற்போல எனகர ஒற்றுப் பெற்று முடியும் ; எ - று.

எ - டு : ஊ வென நிறுத்தி எனகர ஒற்றுக் கொடுத்து ஊன் குறை செய்கை தலை புறம் என முடிக்க. ஊ வென்பது தசையை உணர்த்திநின்ற வழக்கு ஆசிரியர் நூல் செய்த காலத்து வழக்கு. அன்றித் தேய வழக்கேனும் உணர்க. (சுஎ)

இதுவும் அது

உஎ௦. அக்கென் சாரியை பெறுதலும் உரித்தே
தக்கவழி அறிதல் வழக்கத் தான.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதி கூறுகின்றது.

இ - ள் : அக்கென் சாரியை பெறுதலும் உரித்து — அதிகாரத்தான் நின்ற ஊவென்னும் பெயர் முற்கூறிய எனகரத்தோடு அக்கென்னுஞ் சாரியை பெற்று முடிதலும் உரித்து, வழக்கத்தான தக்கவழி அறிதல் — அம்முடிபு வழக்கிடத்துத் தக்க இடம் அறிக ; எ - று.

தக்க வழி யறிதல் என்றதனால் சாரியை பெற்றுழி எனகரம் விலக்குண் ணது நின்றலும் முன் மாட்டேற்றால் விலக்குண்ட வல்லெழுத்துக் கெடாது நின்றலுங் கொள்க.

எ - டு : ஊனக்குறை செய்கை தலை புறம் எனவரும்.

வழக்கத்தான என்றதனால் எனகர ஈற்றுச் சொல்லிற்கு உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி இயைபுவல்லெழுத்துக் கெடுக்க. கொண்மூவின்முதாம் உடுவென்றலை ஊவின் குறை என வரும். (சுஅ)

‘ஆடுஉ’ ‘மகடுஉ’ என்னும் பெயர்கள்

உஎக. ஆடுஉ மகடுஉ ஆயிரு பெயர்க்கும்
இன்இடை வரினும் மான¹ மில்லை.

1. மானம் - அளவு, வரை. வரைதல் - நீக்குதல். ‘உருவு கொளவ வரையார்’ (எழு - ௧௪௦) என்றும் ‘அவ்வகை வரையார்’ (எழு - ௨௬௫) என்றும் ஆசிரியர் கூறுதல் காண்க. மானமில்லை - வரைவில்லை, விலக்கில்லை.

இது 'குற்றெழுத்திம்பரும்' (எழு - உசுஎ) என்பதனுள் நின்றலென்ற இலேசான் எய்திய வல்லெழுத்தேயன்றிச் சாரியையும் வருத்தலின் எய்திய தன்மேற் சிறப்புவிதி உணர்த்தியது.

இ - ள் : ஆடுஉ மகடுஉ ஆயிரு பெயர்க்கும் — ஆடுஉ மகடுஉ வாகிய உயர்திணைப்பெயர் இரண்டிற்கும், இன் இடைவரினும் மானம் இல்லை — முன்னெய்திய வல்லெழுத்தே யன்றி இன் சாரியை இடையே வரினுங் குற்றமில்லை ; எ - 'று.

எ - டு : ஆடுஉவின்கை மகடுஉவின்கை செவி தலை புறம் எனவரும்.

மானமில்லை என்றதனுள் இன் பெற்றுழி மேல் எய்திய வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (சுக)

எ. ககர ஓகர ஈறு

அல்வழியில் எகர ஓகர ஈறுகள்

உஎஉ. எகர ஓகரம் பெயர்க்கீ ருகா
முன்னிலை மொழிய என்மனார் புலவர்
தேற்றமும் சிறப்பும் அல்வழி யான.

இஃது எகர ஓகரம் ஈறும் இடம் உணர்த்துகின்றது.

இ - ள் : தேற்றமுஞ் சிறப்பும் அல்வழி ஆன — தெளிவு பொருளுஞ் சிறப்புப பொருளும் அல்லாத வேற்றுமைப் பொருண்மையிடத்து அளபெடுத்துக் கூறுதலின் உளவாகிய, எகர ஓகரம் பெயர்க்கு ஈறுகா — எகர ஓகரங்கள் பெயர்க்கு ஈறாய் வாரா வினைக்கு ஈறாய் வரும், முன்னிலை மொழிய என்மனார் புலவர் — அவைதான் தன்மையினும் படர்க்கையினும் வாரா, முன்னிலைச்சொல்லிடத்தனவாமென்று கூறுவர் புலவர் ; எ - று.

எனவே, தெளிவுபொருளினுஞ் சிறப்புப்பொருளினும் வந்து பெயர்க்கு ஈறும் இடைச்சொல்லாகிய எகர ஓகரம் மூன்றிடத்திற்கும் உரியவாமென்று பொருளாயிற்று. என இங்ஙனம் அருத்தாபத்தியற் கொண்டதற்கு இலக்கணம் மேலேச் சூத்திரத்தாற் கூறுப.

எ - டு : எ¹க்கொற்ற ஒ²க்கொற்ற சாத்தா தேவா பூதா எனவரும்.

இவை எனக்கு ஒரு கருமப்பணி எனவும், இங்ஙனஞ் செய்கின்றதனை ஒழி யெனவும் முன்னிலையேவற் பொருட்டாய் வந்தன. இதற்கு வல்லெழுத்துப் பெறுமாறு மேலே கூறுப. (எ0)

எகர ஓகர இடைக்கோற்கள்

உஎஉ. தேற்ற எகரமும் சிறப்பின் ஒவ்வும்
மேற்கூ றியற்கை வல்லெழுத்து மிகா.

இஃது எய்தியது இகந்துபடாமற் காத்து எய்தாத தெய்துவித்தது.

இ - ள்: தேற்ற எகரமுஞ் சிறப்பின் ஒவ்வும் மேற் கூறு இயற்கை — முன்னர் அருத்தாபத்தியாற் ¹பெயர்க்கண் வருமென்ற தேற்றப்பொருண்மையில் எகரமுஞ் சிறப்புப்பொருண்மையில் ஒகரமும் மூன்றிடத்தும் வருமென்ற இலக்கணத்தனவாம், வல்லெழுத்து மிகா — வல்லெழுத்து மிக்கு முடியா, எனவே முன்னிலைக்கண் வருமென்ற எகர ஒகரங்கள் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்; எ - று:

எ - று: யானேன்கொண்டேன் நீயேன்கொண்டாய் அவனேன்கொண்டான் எனவும், யானேன்கொடியன் நீயேன்கொடியை அவனேன்கொடியன்² எனவும் பெயர்க்கண் ஈராய் இயல்பாய் வந்தவாறு காண்க. இது முன்னர் எய்திய இலக்கணம் இகவாமற் றாத்தார். முன் நின்ற சூத்திரத்தின் முன்னிலைக்கும் வல்லெழுத்து மிகுத்து எய்தாத தெய்துவித்தார். இச் சூத்திரத்திற்கு அளபெடுத்தல் 'தெளிலினேயும்' (சொல் - உசுக) என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் கொள்க. எனவே, முடிவபெற்றுழி இங்நனம் இடைச்சொல்லும் எடுத்தோதிப் புணர்ப்பரென்பதாஉம் பெற்றும். (எக)

அ. ஏகார ஈறு

அல்வழியில் ஏகார ஈற்றுப் பெயர்

உஎச. ஏகார இறுதி ஊகார இயற்றே.

இது நிறுத்தமுதையானே ஏகார ஈறு அல்வழிக்கண் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள்: ஏகார இறுதி — ஏகார ஈற்றுப்பெயர் அல்வழிக்கண், ஊகார இயற்று — ஊகார ஈற்று அல்வழியின் இயல்பிற்காய் வல்லெழுத்துவந்துழி அவ் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்; எ - று.

எ - று: ஏக்கடிது சேக்கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். (எஉ)

ஏகார இடைச்சொற்கள்

உஎடு. மாறுகோள் எச்சமும் வினாவும் எண்ணும் கூறிய வல்லெழுத்து இயற்கை யாகும்.

இஃது இடைச்சொற்கள் இயல்பாய்ப் புணர்கவென எய்தாத தெய்துவித்தது.

இ - ள்: மாறுகோள் எச்சமும் — மாறுகோடலை யுடைய எச்சப்பொருண்மைக்கண் வரும் ஏகார ஈற்று இடைச்சொல்லும்,

1 அருத்தாபத்தி - இருவகைப் பொருள்களில் ஒருவகைக்கு விதநது கூறியதை இன்னொருவகைக்கு இலகையென்று கொள்ளுதல். முந்நின் நூற்பாவில், தெளிவு பொருளினும் சிறப்புப் பொருளினும் வராது வினைக்கு ஈராகும் எகர ஒகரம் முன்னிலைக்குரியவாம் எனவே தெளிவு பொருளினும் சிறப்புப் பொருளினும் வந்து பெயர்க்கு ஈராய் இடைச்சொல்லாகிய எகர ஒகரம் மூன்றிடத்திற்கும் உரியவாம் என்று கொண்டது அருத்தாபத்தி.

இவ் வெடுத்துக்காட்டுகள் செய்யுள் வழக்கு.

வினவும் — வினாப்பொருண்மைக்கண் வரும் ஏகார ஈற்று இடைச் சொல்லும், எண்ணும் — எண்ணுப் பொருண்மைக்கண் வரும் ஏகார ஈற்று இடைச்சொல்லும், கூறிய வல்லெழுத்து இயற்கையாகும் — முற்கூறிய வல்லெழுத்துப்பெருது இயல்பாய் முடியும்; எ - று.

எ - று : யானேகொண்டேன் சென்றேன் தந்தேன் போயினேன் என் புழி யான்றொண்டிலேனென மாறுகொண்ட ஒழிபுபட நின்றது. நீயேகொண்டாய் சென்றாய் தந்தாய் போயினாய் எனவும், நிலனை நீரே தீயே வளரியே கொற்றனே சாத்தனே எனவும் வரும்.

கூறிய என்மதஞற் பிரிசிலை ஏகாரமும் ஈற்றை ஏகாரமும் இயல்பாய் முடிதல் கொள்க. அவருள் இவனை கொண்டான் எனவும், 'கழியே, சிறு குரனெய்தலொடு பாடோவாதே - கடலே, பாடெழுந்தொலிக்கும்' எனவும் வரும். (எங்)

வேற்றுமையில் ஏகார ஈறு

உஎகூ. வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோ ரற்றே.

இஃது இவ் வீற்று வேற்றுமை முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : வேற்றுமைக்கண்ணும் — ஏகார ஈற்று வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணும், அதனோரற்று — ஊகார ஈறு அவ்வழிபோல வல்லெழுத்து வந்துழி அவ்வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்; எ - று.

எ - று : ஏக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனவும், வேக்குடம் சாடிதாதை பாளை எனவும் வரும்.

வேக்குடம் வேதலையுடைய குடமென விரியும். (எசு)

அதற்கு. மேலும் ஒரு முடிபு

உஎஎ. ஏயென் இறுதிக்கு எகரம் வருமே.

இது வல்லெழுத்தினோடு எகரம் விதித்தலின் எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதி கூறுகின்றது.

இ - ள் : ஏயென் இறுதிக்கு எகரம் வரும் — அவ் வேற்றுமைக்கண் ஏயென்னும் இறுதிக்கு எகரம் வரும்; எ - று.

எ - று : எக்கொட்டில் சாலை துளை புழை என வரும்.

வருமொழி வரையாது கூறினமையின் இயல்புகணத்துக்கண்ணும் வருமெனக் கொள்க. ஏனென்கிழ்ச்சி நேர்மை என வரும். உரையிற் கோடலால் எகரம் ஏற்புழிக் கொள்க. (எடு)

'சே' என்னும் மரப்பெயர்

உஎஅ. சேஎன் மரப்பெயர் ஒடுமர இயற்றே.

இஃது அவ் வீற்றுள் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தது.

இ - ள் : சே என் மரப்பெயர் — பெற்றமன்றிச் சேவென்னும் மரத்தினை உணரநின்ற பெயர், ஒடுமர இயற்று — ஒடுமரம் போல மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்; எ - று.

எ - டு : சேங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும். (எசு)

‘சே’ என்னும் விலங்கின் பெயர்

உஎக. பெற்றம் ஆயின் முற்றஇன் வேண்டும்.

இஃது இயைபு வல்லெழுத்து விலங்கி இன் வகுத்தது.

இ - ள் : பெற்றம் ஆயின் — முற்கூறிய சேவென்பது பெற்றத்தினை உணர்த்திய பொழுதாயின், முற்ற இன் வேண்டும் — முடிய இன்சாரியை பெற்று முடியவேண்டும்; எ - று.

எ - டு : சேவின்கோடு செவி தலை புறம் என வரும்.

முற்ற என்றதனானே முற்கூறிய சேவென்னும் மரப் பெயர்க்கும் ஏவென்பதற்கும் உருபிற்கு எய்திய சாரியை பொருட்டச் சென்றுழி இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்தல் கொள்க. சேவின்கோடு செதிள் தோல் பூ எனவும், ஏவின்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனவும் வரும்.

சாரியைப்பேறு வருமொழி வரையாது கூறினமையின் இயல்புகணத்தும் இன்பெறுதல் கொள்க. சேவினலம் மணி வால் சேவினியில் சேவினடை சேவினாட்டம் என வரும்.

இன்னும் இதனானே இயல்புகணத்துக்கண் இன் பெருது வருதலுந் கொள்க. செய்யுட்ஈண் ‘தென்றற்கு வீணைக்குச் சேமணிக்குக் கோகிலத்திற்—கன்றிற்கு’ என வரும். (எஎ)

க. ஐகார ஈறு

வேற்றுமையில் ஐயிற்றுப் பெயர்

உஅ௦ ஐகார இறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்

வேற்றுமை யாயின் வல்லெழுத்து மிகுமே.

இஃது ஐகார ஈறு வேற்றுமைக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது. தொகை மரபினுள் ‘வேற்றுமையல்லவழி இஐயென்னும்’ (எழு - கடுஅ) என்பதன்கண் அல்வழி முடித்தார்.

இ - ள் : ஐகார இறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர் — ஐகார ஈற்றுப் பெயர்ச்சொன் முன்னர் அதிகாரத்தாற் நசதப முதன்மொழி வந்துழி, வேற்றுமையாயின் வல்லெழுத்து மிகும் — வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சியாயின் தமக்குப் பொருந்தின வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்; எ - று.

எ - டு : யானைக்கோடு செவி தலை புறம் என வரும்.

வேற்றுமையாயின் என்றதனான் உருபு புணர்ச்சிக்கண்ணும் யானையைக் கொணர்ந்தானென வல்லெழுத்து மிகுதல் கொள்க. (எஅ)

சுட்டுப் பெயர்

உஅக. சுட்டுமுதல் இறுதி உருபியல் நிலையும்.

இது வல்லெழுத்தினோடு வற்று வகுத்தவின் எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதி கூறுகின்றது.

இ - ள் : சுட்டுமுதல் இறுதி — சுட்டெழுத்தினை முதலாக வுடைய ஐகார ஈற்றுப்பெயர், உருபியல் நிலையும் — உருபு புணர்ச்சியிற் கூறிய இயல்புபோலப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண் வற்றுப்பெற்று முடியும் ; எ - று.

எ - டு : அவையற்றுக்கோடு இவையற்றுக்கோடு உவையற்றுக்கோடு செவி தலை புறம் என வரும். இதனை 'வஃகான்மெய்க்கெட' (எழு - கஉஉ) என்பத னை முடிக்க. (எக)

'விசை' 'ஞெமை' 'நமை' என்னும் மரப்பெயர்கள்

உஅஉ. விசைமரக் கிளவியும் ஞெமையும் நமையும்
ஆமுப் பெயரும் சேமர இயல்.

இது வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தவின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இ - ள் : விசைமரக் கிளவியும் — விசைத்தற்றொழிலன்றி விசையென்னும் மரத்தை உணரரின்ற சொல்லும், ஞெமையும் — ஞெமையென்னும் மரத்தினை உணரரின்ற சொல்லும், நமையும் — நமை யென்னும் மரத்தினை உணரரின்ற சொல்லும், ஆ முப்பெய ரும் — ஆகிய அம்மூன்று பெயரும், சேமர இயல் — வல்லெழுத்து மிகாது சேமரம்போல மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் ; எ - று.

எ - டு : விசையுக்கோடு ஞெமையுக்கோடு நமையுக்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும். இவை கசுதப முதலிய மொழிமேல் தோன்றும் மெல்லெழுத்து¹ என்று உணர்க. (அ௦)

'பனை' 'அரை' 'ஆவிரை' என்னும் மரப்பெயர்கள்

உஅங. பனையும் அரையும் ஆவிரைக் கிளவியும்
நினையும் காலை அம்மொடு சிவனும்
ஐயென் இறுதி அரைவரைந்து கெடுமே
மெய்அவண் ஒழிய என்மனார் புலவர்.

இஃது இயைபுவல்லெழுத்து விலக்கி அம்மு வகுத்தது.

இ - ள் : பனையும் அரையும் ஆவிரைக் கிளவியும் — பனை யென்னும் பெயரும் அரையென்னும் பெயரும் ஆவிரையென்னும் பெயரும், நினையும் காலை அம்மொடு சிவனும் — ஆராயுங்காலத்து

1 'கசுதப முதலிய மொழிமேல் தோன்றும் மெல்லெழுத்து' என்பது தொகைமரபு க-ம் நூற்பாவின முற்பகுதி.

வல்லெழுத்து மிகாது அம்முச்சாரியையொடு பொருந்தி முடியும், ஐயென் இறுதி அரை வரைந்து கெடும் — அவ்விடத்து ஐயென்னும் ஈறு அரையென்னுஞ் சொல்லை நீக்கி ஏனை இரண்டிற்குங் கெடும், மெய் அவண் ஒழிய என்மனார் புலவர் — தன்னான் ஊரப்பட்ட மெய்கெடாது அச்சொல்லிடத்தே நிற்க என்று கூறுவர் புலவர்; எ - று.

எ - று: பனை ஆவிரை என நிறுத்தி அம்மு வருவித்து ஐகாரங் கெடுத்து ஒற்றின்மேலே அகரமேற்றிப் பனங்காய் ஆவிரங்கோடு செதின் தோல் பூ என வரும். அரையென நிறுத்தி அம்முக் கொடுத்து ஐகாரங் கெடாது அரையங் கோடு செதின் தோல் பூ என முடிக்க. வல்லெழுத்துக்கேடு மேலே 'கடிநிலையின்னு' (எழு - உஅடு) என்றதனாற் கூறுதாம்.

நினையுங்காலை யென்றதனால் தூதுணை வழதுணை தில்லை ஒலை தாழை என நிறுத்தி அம்முக்கொடுத்து ஐகாரங்கெடுத்துத் தூதுணங்காய் வழதுணங்காய் தில்லங்காய் ஒலம்போழ் தாழங்காய் என முடிக்க. (அக)

'பனை' முன் 'அட்டு'

உஅச, பனையின் முன்னர் அட்டுவரு காலை

நிலையின் ருகும் ஐயென் உயிரே

ஆகாரம் வருதல் ஆவயி னுன.

இது நிலமொழிச் செயற்கை கோக்கி எய்தாத தெய்துவித்தது.

இ - ள்: பனையின் முன்னர் அட்டு வருகாலை — முற்கூறிய வாற்றன்றிப் பனையென்னுஞ் சொன்முன்னர் அட்டென்னுஞ்சொல் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, நிலையின்று ஆகும் ஐயென் உயிர் — நின்றலில்லையாகும் ஐயென்னும் உயிர், ஆவயின் ஆன ஆகாரம் வருதல் — அவ்விடத்து ஆகாரம் வந்து அமமெய்ம் மேலேறி முடிக்க; எ - று.

எ - று: பனாஅட்டு என வரும். இதற்கு மூன்றாவதும் ஆறாவதும் விரியும்.

ஆவயினுன என்றதனால் ஓராங்கம் விச்சாவாதி என்னும் வேற்றுமை முடிபுங் கேட்டாமுலம் பாறாங்கல் என்னும் அல்வழிமுடிபுங் கொள்க. இவற் றுள் வடமொழிகளை¹ மறுத்தலும் ஒன்று. (அஉ)

'பனை' முன் 'கொடி'

உஅடு. கொடிமுன் வரினே ஐயவண் நிற்பக்

கடிநிலையின்றே வல்லெழுத்து மிகுதி.

இது மேல் ஐகாரங் கெடுத்து அம்முப்பெறுக என்றார், ஈண்டு அது கெடாதுநிற்க என்றலின் எய்தியது இகந்து படாமற் காத்தது. அம்மு விலக்கி வல்லெழுத்து விதித்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வருத்ததுமாம்.

1 வடமொழிகள் விச்சாவாதி கேட்டாமுலம் எனபன.

இ - ள் : முன் கொடி வரின் — பனையென்னுஞ் சொன்முன் னர்க் கொடியென்னுஞ் சொல் வரின், ஐ அவண் நிற்ப — கேடு ஓதிய ஐகாரம் ஆண்டுக் கெடாது நிற்ப, வல்லெழுத்து மிகுதி கடிநிலையின்று — வல்லெழுத்து மிக்கு முடிதல் நீக்கு நிலைமையின்று; எ - று.

எ - று : பனைக்கொடி என வரும். இதற்கு இரண்டாவதும் மூன்றாவதும் விரியும்.

கடிநிலையின்று என்றதனான் ஐகார ஈற்றுப்பெயர்களுள்லாம் எடுத்தோத் தானும் இலேசானும் அம்முசசாரியையும் பிறசாரியையும் பெற்றுழி அதிகார வல்லெழுத்துக் கெடுத்துக் கொள்க.

இன்னும் இதனானே உருபிற்குச்சென்ற சாரியை பொருட்கட்சென்றுழி இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்க்க. பனையின்குறை அரையின்கோடு ஆவிரையின் கோடு விசையின்கோடு ஞெமையின்கோடு நமையின்கோடு எனவும், தூதுணையின்காய் வழுதுணையின்காய உழையின்கோடு வழையின்கோடு எனவும் வரும்.

பனைத்திரள் பனைத்திரள் என்னும் உறழ்ச்சிமுடிபு தொகை மரபினுட் புறனடையாற் கொள்க; அல்வழியு மாதலின். அன்றி ஈண்டு அவனென்ற தனாற் கொள்வாரும் உளர். (அஉ)

திங்கட்பெயரும் நாட்பெயரும்

உஅ௬. திங்களும் நாளும் முந்துகிளந் தன்ன.

இஃது இயைபு வல்லெழுத்தினோடு இக்குச் சாரியையும் வல்லெழுத்து விலக்கி ஆன்சாரியையும் வகுத்தலின் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியும் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதியுங் கூறுகின்றது

இ ள் : திங்களும் நாளும் — ஐகார ஈற்றுத் திங்களை உணர நின்ற பெயரும் நாளை உணரநின்ற பெயரும், முந்து கிளந் தன்ன — இகர ஈற்றுத் திங்களும் நாளும்போல இக்கும் ஆனும் பெற்று முடியும்; எ - று.

எ - று : சித்திரைக்குக்கொண்டான் கேட்டையாற்கொண்டான் சென் றுன் தந்தான் போயினான் என வரும். சித்திரை நாளாயின் ஆன்சாரியை கொடுக்க. வல்லெழுத்துக்கேடு முன்னர்க் 'கடிநிலையின்று' (எழு - உஅடு) என்றதனாற் கொள்க.

திங்கள் முற்கூறிய முறையன்றிக் கூற்றினால் உழைங்கோடு அமைங் கோடு உடைங்கோடு என மெல்லெழுத்துக் கொடுத்துங் கலைங்கோடு கலைக் கோடு என உறழ்ச்சி எய்துவித்துங் கரியவற்றுக்கோடு குறியவற்றுக்கோடு செடியவற்றுக்கோடு என ஐகார ஈற்றுப் பண்புப்பெயர்க்கு வற்றுக்கொடுத்து ஐகாரங்கெடுத்து வற்றுமிசை யொற்றென்று ஒற்றுக்கெடுத்தும் அவையத்துக் கொண்டான் அவையிற்கொண்டான் என அத்தும் இன்னும் கொடுத்தும் பனையின் மாண்பு கேட்டையினாட்டினானே இயல்புகணத்துக்கண் இன் சாரியை கொடுத்தும் முடிக்க. ஐகார ஈறு இன்சாரியை பெறுதல் தொகை மரபினுட் கூறாமையின் ஈண்டுக்கொண்டாம். (அச)

‘மழை’ என்னுஞ் சொல்

உஅஎ. மழையென் கிளவி வளியியல் நிலையும்

இது வல்லெழுத்தினோடு அத்து வருத்தலின் எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதியும் இயைபுவல்லெழுத்து விலக்கி இன் வருத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதியுங் கூறுகின்றது.

இ - ள் : மழையென் கிளவி — மழையென்னும் ஐகார ஈற்றுச்சொல், வளியியல் நிலையும் — வளியென்னுஞ் சொல் அத்தும் இன்னும் பெற்றுமுடிந்த இயல்பின்கண்ணே நின்ற முடியும் ; எ - று.

எ - று : மழையுத்துக் கொண்டான் மழையிற் கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும்.

ஈண்டு இன்பெற்றுழி வல்லெழுத்துக்கேடு ‘கடிநிலை யின்று’ (எழு - உஅரு) என்றதனாற் கொள்க. சாரியைப் பேறு வருமொழி வரையாது கூறினமையின் இயல்புகணத்துக்கண்ணுங் கொள்க. மழையுத்து ஞான்றான் மழையின் ஞான்றான் நிறுத்தினான் மாட்டினான் வந்தான் அடைந்தான் என ஒட்டுக. (அரு)

‘வேட்கை’ முன் ‘அவா’

உஅஅ. செய்யுள் மருங்கின் வேட்கை என்னும்
ஐயென் இறுதி அவாமுன் வரினே
மெய்யொடுங் கெடுதல் என்மனார் புலவர்
டகாரம் ணகார மாதல் வேண்டும்.¹

இது வேற்றுமைக்கண் செய்யுண் முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : செய்யுள் மருங்கின் வேட்கை என்னும் ஐயென் இறுதி — செய்யுளிடத்து வேட்கையென்னும் ஐகார ஈற்றுச் சொல், அவாமுன் வரின் — அவாவென்னுஞ் சொற்கு முன்னர் வரின், மெய்யொடுங் கெடுதல் என்மனார் புலவர் — அவ்வைகாரம் தான் ஊர்ந்த மெய்யொடுங் கூடக் கெடுமென்று கூறுவர் புலவர், டகாரம் ணகாரம் ஆதல் வேண்டும் — அவ்விடத்து நின்ற டகார ஒற்று ணகார ஒற்றாய்த் திரிதல்வேண்டும் ; எ - று.

எ - று : ‘வேணவாநலிய வெய்யவயிரா’ என வரும்.

வேட்கையாவது பொருள்கள்மேல் தோன்றும் பற்றுள்ளம். அவாவாவது அப் பொருள்களைப் பெறவேண்டு மென்று மேன்மேல் நிகழும் ஆசை. எனவே, வேட்கையா லுண்டாகிய அவாவென மூன்றனுருபு விரிந்தது. இதனை வேட்கையும் அவாவு மென அவ்வழி யென்பாரும் உளர். இங்ஙனங் கூறுவார் பாறங்கல் என்பதனை அம்முக் கொடுத்து ஈண்டு முடிப்பார். (அசு)

1 இந் நூற்பாவின்படி, வேட்கை+அவா=வேணவா என்று முடிக்காமல் வேண+அவா=வேணவா என்றே முடிக்கவும் கூடும். வேள்—வேண, ஒ. நோ ; பெள் - பெண்.

௧௦. ஓகார ஈறு

அல்வழியில் ஓகார ஈற்றுப் பெயர்

உஅகூ. ஓகார இறுதி ஏகார இயற்றே.

இஃது ஓகார ஈற்று அல்வழிமுடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள்: ஓகார இறுதி ஏகார இயற்று — ஓகார ஈற்றுப் பெயர்ச்சொல் ஏகார ஈற்று அல்வழியின் இயல்பிற்றாய் வல் லெழுத்து வந்துழி அவ் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்; எ - று.

எ - று: ஒக்கடிது சோக்கடிது சிற்று தீது பெரிது என வரும். (அஎ)

ஓகார இடைச் சொல்

உகூ௦. மாறுகொள் எச்சமும் வினாவும் ஐயமும்

கூறிய வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இஃது இடைச்சொல்முடிபு கூறலின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இ - ள்: மாறுகொள் எச்சமும் — மாறுபாட்டினைக்கொண்ட எச்சப்பொருண்மையை ஒழிபாகவுடைய ஓகாரமும், வினாவும் — வினாப்பொருண்மையை யுடைய ஓகாரமும், ஐயமும் — ஐயப் பொருண்மையையுடைய ஓகாரமும், கூறிய வல்லெழுத்து இயற்கையாகும் — முற்கூறிய வல்லெழுத்தின்றி இயல்பாய் முடியும்; எ - று.

எ - று: யானே கொண்டேன் எனவும், நீயோ கொண்டாய் எனவும், பத்தோ பதினென்றோ புற்றோ புதலோ எனவும் வரும்.

கூறிய என்றதனான் 'யானே தேறே னவர்பொய் வழங்கலமே' (குறு - உக) எனப் பிரிசிலையும் நன்றே தீதோ கண்டது எனத் தெரிசிலையும் ஒஓ கொண்டான் எனச் சிறப்புங் 'குன்றுறழ்ந்த களிநென்கோ கொய்யுளைய மாவென்கோ' (புறம் - ௩௮௭) என எண்ணுசிலையும் வல்லெழுத்து மிகாது இயல்பாய் முடிதல் கொள்க. இதனானே ஈற்றசை, வருமேனும் உணர்க. (அஅ)

இதுவும் அது

உகூக. ஒழிந்ததன் நிலையும் மொழிந்தவற் றியற்றே.

இதுவும் அது.

இ - ள்: ஒழிந்ததன் நிலையும் மொழிந்தவற்று இயற்று — ஒழியிசை ஓகாரத்தினது நிலையும் முற்கூறிய ஓகாரங்களின் இயல்பிற்றாய் இயல்பாய் முடியும்; எ - று.

எ - று: கொளலோ கொண்டான்¹ செல்லோ சென்றான் தரலோ தந் தான் போதலோ போயினான் என ஓசை வேற்றுமையான் ஒருசொல் தோன் றப் பொருள் கந்து நிற்கும். (அக)

¹ கொளலோ கொண்டான் — கொண்டிலன். இங்ஙனமே பிறவும்.

வேற்றுமையில் ஓகார ஈற்றுப் பெயர்

உகஉ. வேற்றுமைக் கண்ணும் அதனோ ரற்றே
ஓகரம் வருதல் ஆவயி னான.

இஃது ஓகார ஈற்று வேற்றுமைமுடிபுகளுகின்றது.

இ - ள் : வேற்றுமைக்கண்ணும் அதனோற்று — ஓகார ஈற்று வேற்றுமைக்கண்ணும் அவ் வேகார ஈற்று அல்வழியோடு ஒத்து வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும். ஆவயினான ஓகரம் வருதல் — அவ்விடத்து ஓகரம் வருக ; எ - று.

எ - று : ஒஃக்கடுமை கோஃக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை என வரும். (கூ)

‘கோ’ முன் ‘இல்’

உகங. இல்லொடு கிளப்பின் இயற்கை யாகும்.

இஃது எய்தியது விலக்கிற்று. என்னை? முன்னர் வன்கணம் வந்துழி ஓகரம் பெறுகவேன வரைந்து கூறாதும் நிலைமொழித்தொழில் வரையாதங் கூறலின் நான்கு கணத்துக்கண்ணுஞ் சேறலின்.

இ - ள் : இல்லொடு கிளப்பின் இயற்கையாகும் — ஓகார ஈற்றுக் கோவென்னும் மொழியினை இல்லென்னும் வருமொழி யோடு சொல்லின் ஓகரம் மிகாது இயல்பாய் முடியும் ; எ - று.

எ - று : கோவில் என வரும். கோவென்றது உயர்திணைப் பெயரன்றோ வெனின், கோவந்ததென்று அஃறிணையாய் முடிதலின் அஃறிணைப்பாற் பட்டதென்க¹. (கக)

சில ஈறுகட்டுச் சாரியை

உகச. உருபியல் நிலையும் மொழியுமா ருளவே
ஆவயின் வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இது வல்லெழுத்து விலக்கிச் சாரியை வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இ - ள் : உருபியல் நிலையும் மொழியுமாருள — ஓகார ஈற்றுச் சில பொருட்புணர்ச்சிக்கண் உருபுபுணர்ச்சியது இயல்பிலே நின்று ஒன்சாரியை பெற்று முடியும் மொழிகளும் உள, ஆவயின் வல்லெழுத்து இயற்கையாகும் — அவ்விடத்து வல்லெழுத்தின்றி இயல்பாய் முடியும் ; எ - று.

எ - று : கோஒன்கை செவிதலை புறம் என வரும்.

சாரியைப்பேறு வருமொழி வல்லெழுத்தை விலக்காமை இதனானும் பெற்றும். (கஉ)

1 அஃறிணைப்பாற் படுதலாவது சொல்லால அஃறிணையாயும் பொருளால உயர்திணையாய் மிகுத்தல்.

கக. ஒளகார ஈறு

இரு வழியிலும் ஒளகார ஈற்றுப்பெயர்

உகரு. ஒளகார இறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்
அல்வழி யானும் வேற்றுமைக் கண்ணும்
வல்லெழுத்து மிகுதல் வரைநிலை யின்றே
அவ்விரு ஈற்றும் உகரம் வருதல்
செவ்வி தென்ப சிறந்திசி னேனரே.

இஃது ஒளகார ஈறு இருவழியும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள் : ஒளகார இறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர் — ஒளகாரம் இறுதியாகிய பெயர்ச்சொன் முன்னர் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமொழியாய் வரின், அல்வழியானும் வேற்றுமைக்கண்ணும் — அல்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும், வல்லெழுத்து மிகுதல் வரைநிலையின்று — வல்லெழுத்து மிக்கு முடிதல் நீக்கு நிலைமையின்று, அவ்விரு ஈற்றும் உகரம் வருதல் செவ்விதென்ப சிறந்திசி னேனரே — அவ்விருகூற்று முடிபின்கண்ணும் நிலைமொழிக்கண் உகரம்வந்து முடிதல் செவ்விதென்று சொல்லுவர் சிறந்தோர் ; எ - று.

எ - று : கௌவுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது எனவும், கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனவும் வரும்.

செவ்விதென்றதனை மென்கணத்தும் இடைக்கணத்தும் உகரம் பெறுதல் கொள்க. கௌவுஞெமிர்ந்தது ஞெமிர்ச்சி எனவும், வெளவு வலிது வலிமை எனவும் வரும்.

நிலைமொழி யென்றதனை கௌலின்கடுமை என உருபிற்குச்சென்ற சாரியை பொருட்கட்சென்றுழி இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்வுங் கொள்க.

இன்னும் இதனை ஐகாரமும் இகரமும் வேற்றுமைக்கண் உருபு தொகையாயுழி இயல்பாதல் கொள்க. (கூட)

உயர்மயங்கியல் முற்றிற்று.

அ. புள்ளிமயங்கியல்

[மெய்யீறுகளின் புணர்ச்சி யிலக்கணம் உணர்த்துவது]

க. மெல்லொற்று ஈறுகள்

இருவழியிலும் ஓகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயர்

உககா. ஓகாரை ஒற்றிய தொழிற்பெயர் முன்னர்
அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்
வல்லெழுத் தியையின் அவ்வெழுத்து மிகுமே
உகரம் வருதல் ஆவயி னுன.

என்பது சூத்திரம்.

ரிறுத்த முறையானே உயிரீறு புணர்த்துப் புள்ளியீறு வன்கணத்தோடுஞ்
சிறுபான்மை எனைக்கணத்தோடும் புணருமாறு கூறலின் இவ்வோத்துப் புள்ளி
மயங்கியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

இச் சூத்திரம் ஓகார ஈறு வன்கணத்தோடு இருவழியும் புணருமாறு
கூறுகின்றது.

இ - ள் : ஓகாரை ஒற்றிய தொழிற்பெயர் முன்னர்—ஓகாரம்
ஈற்றின்கண் ஒற்றுகரின்ற தொழிற்பெயரின் முன்னர், அல்லது
கிளப்பினும் வேற்றுமைக்கண்ணும் — அவ்வழியைச் சொல்லு
மிடத்தும் வேற்றுமையைச் சொல்லுமிடத்தும், வல்லெழுத்து
இயையின் அவ்வெழுத்து மிகும் — வல்லெழுத்து முதன் மொழி
வருமொழியாய் வரின் அவ்வல்லெழுத்து வருமொழிக்கண் மிக்கு
முடியும், ஆவயின் ஆன உகரம் வருதல் — அவ்விடத்து உகரம்
வருக; எ - று.

எ - று : உரினுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது எனவும், உரினுக்கடுமை
சிறுமை தீமை பெருமை எனவும் வரும். (க)

அதற்கு மேலும் ஒரு முடியு

உககா. ஓநமவ இயையினும் உகரம் நிலையும்.

இஃது அவ் வீறு மென்கணத்தோடும் இடைக்கணத்து வகரத்தோடும்
முடியுமென எய்தாத தெய்துவித்தது.

இ - ள் : ஓநமவ இயையினும் உகரம் நிலையும் — அஞ்ஓகர
ஈறு வன்கணமன்றி ஓநமவ முதன்மொழி வருமொழியாய் வரின்
நிலைமொழிக்கண் உகரம் நிலைபெற்று முடியும்; எ - று.

எ - று : உரினுளுன்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், ஓர்ந்சி
நீட்சி மாட்சி வலிமை எனவும் வரும்.

யகரத்தோடும் உயிரோடும் புணருமாறு தொகைமரபினுள் ‘உகரமொடு
புணரும்’ (எழு - கசுங்) என்பதனாற் கூறினார். (உ)

அல்வழியில் நகர ஈறு

உகஅ. நகர இறுதியும் அதனோ ரற்றே.

இது நகர ஈறு முற்கூறிய கணங்களோடு அல்வழிக்கண் முடியுமாறு கூறி எய்தாத தெய்துவிக்கின்றது.

இ - ள் : நகர இறுதியும் — நகரஈற்றுப் பெயரும் முற்கூறிய கணங்களோடு புணரும்வழி, அதனோற்று — அஞ் ஞகரஈற்றுத் தொழிற்பெயர் இயல்பிற்குய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ் லெழுத்து மிக்கு உகரம் பெற்றும் ஞநமவ வந்துழி உகரம்பெற்றும் முடியும்; எ - று.

எ - று : பொருதுக்கடிது வெரிதுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது எனவும் ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும் வரும். முடிபு ஒப்புமை நோக்கி நகர ஈறு ஈண்டுப் புணர்த்தார். ஈண்டு வேற்றுமை யொழித்து மாட்டேறு¹ சென்றதென்று உணர்க. (௩)

வேற்றுமையில் நகர ஈறு

உகக. வேற்றுமைக்கு உக்கெட அகரம் நிலையும்.

இது நிலைமொழி உகரம் விலக்கி அகரம் வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

இ - ள் : வேற்றுமைக்கு — அந்நகர ஈறு வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கு, உக்கெட அகரம் நிலையும் — மேலெய்திய உகரங் கெட அகரத்தோடு நிலைபெற்றுப் புணரும்; எ - று.

எ - று : பொருநக்கடுமை வெரிநக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை என வரும். அகரநிலையுமென்னுது உகரங் கெட என்றதனான் உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்வுஞ் சிறுபான்மை உகரப்பேறுங் கொள்க. வெரி நின்குறை பொருநின்குறை உரிளின்குறை எனவும், 'உயவல்யானை வெரிநுச் சென்றனன்' (அகம் - ௬௫) எனவும் வரும். யானையினது முதுகின்மேற் சென்றனன் என விரிக்க.

பொருந் என்பது ஒரு சாதிப்பெயரும் பொருந்துத லென்னும் வினைப் பெயருமாம். (௪)

'வெரிந்' என்னுஞ் சொல்

௩௦௦. வெரிந் என் இறுதி முழுதுங் கெடுவழி
வருமிடன் உடைத்தே மெல்லெழுத் தியற்கை.

இஃது அந்நகர ஈற்றுள் ஒருமொழிக்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

1 வேற்றுமை யொழித்து மாட்டேறு சென்றது - முந்தின நூற்பாக்களில் ஞகர விறுதிக்கு இருவழியும் கூறப்பட்டன. ஆகையால், அதனோற்றே என்னும் மாட்டேறு நகர விறுதிக்கும் இருவழியும் கொள்ளவைத்தல வேண்டும். ஆனால் பிந்தின நூற்பாவில் வேற்றுமை வழியை விதந்து கூறியிருப்பதால், அம்மாட் டேறு வேற்றுமை வழியை விலக்கிறதென்பது.

இ - ள் : வெரிந் என் இறுதி — வெரிநென்று சொல்லப்படும் நகர ஈற்றுமொழி, முழுதுங் கெடுவழி — தன் ஈற்று நகரம் முன் பெற்ற உகரத்தோடு எஞ்சாமைக் கெட்ட இடத்து, மெல் லெழுத்து இயற்கை வரும் இடன் உடைத்து — மெல்லெழுத்துப் பெறும் இயல்பு வந்து முடியும் இடனுடைத்து; எ - று.

எ - று : வெரிங்குறை செய்கை தலை புறம் என வரும். மெல்லெழுத்து வருமொழி ளோக்கி வந்தது. 'வெயில்வெரி நிறுத்த பயிலிதழ்ப் பசுங்குடை' (அகம் - ௩௭) என்பதில் நகர இகரமே இட்டெழுதுப.¹ (௫)

அதற்கு, மேலும் ஒரு முடிபு

௩௦௧. ஆவயின் வல்லெழுத்து மிகுதலும் உரித்தே.

இஃது அதற்கு எய்தாத தெய்துவித்தது.

இ - ள் : ஆவயின் — அவ்வெரிந என்னுஞ் சொல் அவ்வாறு ஈறு கெட்டு நின்ற இடத்து, வல்லெழுத்து மிகுதலும் உரித்து — மெல்லெழுத்தேயன்றி வல்லெழுத்து மிக்கு முடிதலும் உரித்து; எ - று.

எ - று : வெரிக்குறை செய்கை தலை புறம் என வரும். (சு)

வேற்றுமையில் ணகர ஈறு

௩௦௨. ணகார இறுதி வல்லெழுத் தியையின்
டகார மாகும் வேற்றுமைப் பொருட்கே.

இது நிறுத்த முறையானே ணகார ஈறு வேற்றுமைப் பொருட்கண் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள் : ணகார இறுதி — ணகார ஈற்றுப் பெயர், வல்லெழுத்து இயையின் — வல்லெழுத்து முதன்மொழி வந்து இயையின், டகாரமாகும் வேற்றுமைப் பொருட்கு — டகாரமாகத் திரிந்து முடியும் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண்; எ - று.

எ - று : மட்குடம் சாடி தூதை பாளை என வரும். மண்கை புண்கை என்பன இரண்டாவதன் திரிபின்² முடிந்தன.

கவண்கால் பரண்கால் என்பன மெல் முடித்தும். (எ)

'ஆண்' 'பெண்' என்னுஞ் சொற்கள்

௩௦௩. ஆணும் பெண்ணும் அஃறிணை இயற்கை.

இஃது இவ் வீற்று விரவுப்பெயருள் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

1 'வெயில் வெரி நிறுத்த...இட்டெழுதுப.' என்பது ந ண என்னும் மூன்று இன வெழுத்துகளுள் முதலதே முந்தினது எனபதை உணர்த்தும்.

2 இரண்டாவதன் திரிபு — தொகை மரபு கரு³ம் நூற்பாவிற கூறிய உ - ம் வேற்றுமைத் திரிபு.

இ - ள் : ஆணும் பெண்ணும் --- ஆணென்னும் விரவுப்பெயரும் பெண்ணென்னும் விரவுப் பெயரும், அஃறிணை இயற்கை — தொகை மரபினுள் ‘மொழி முதலாகும்’ (எழு - ௧௪௭) என்பதன்கண் அஃறிணைப்பெயர் முடிந்த இயல்புபோலத் தாழும் வேற்றுமைக்கண் இயல்பாய் முடியும்; எ - று.

௭ - ௫ : ஆண்கை பெண்கை செவி தலை புறம் என வரும்.

இது தொகைமரபினுள் ‘அஃறிணை விரவுப்பெயர்’ (எழு - ௧௫௫) என்பதனுள் முடிந்த இயல்பன்றோவெனின், இவை ஆண்டு முடிந்தனபோலத் தத்தம் மரபின் வினையாற் பாலறியப்படுவன அன்றி இருதிணைக்கண்ணும் அஃறிணையாய் முடிதலின்,¹ அஃறிணைப் பெயரது இயல்போடு மாட்டெறிந்து முடித்தா ரென்க. ஆண்கடிது பெண்கடிது என்னும் அவ்வழிமுடிபு ‘மொழி முதலாகும்’ (எழு - ௧௪௭) என்பதன்கண் வருமொழி முற்கூறியவதனான் முடிக்க. (அ)

‘ஆண்’ என்னும் மரப்பெயர்

௩௦௪. ஆண்மரக் கிளவி அரைமர இயற்றே.

இது திரிபுவிலக்கிச் சாரியை வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இ - ள் : ஆண்மரக் கிளவி — ஆண்பாலை உணர்த்தாது ஆணென்னும் மரத்தினை உணரநின்ற சொல், அரை மர இயற்று — அரையென்னும் மரம் அம்முப்பெற்ற இயலபிற்றாய்த் தானும் அம்முப்பெற்று முடியும்; எ - று.

௭ - ௫ : ஆண்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும்.

ஒன்றென முடித்தலான் இயல்புகணத்துங் கொள்க. ஆணநார் இலை என வரும்.

விரவுப்பெய² ரன்றென்றற்கு மரமென்றார்.

(க)

‘விண்’ என்னுஞ் சொல்

௩௦௫. விண்ணென வருஉங் காயப் பெயர்வயின்
உண்மையு முரித்தே அத்தென் சாரியை
செய்யுள் மருங்கின் தொழில்வரு காலை.

இது செய்யுளுள் திரிபு விலக்கிச் சாரியை வகுத்தது.

இ - ள் : விண் என வருஉங் காயப் பெயர்வயின் — விண்ணென்று சொல்லவருகிற ஆகாயத்தை உணரநின்ற பெயர்க்கண், அத்து என் சாரியை மிகுதலும் உரித்து — அத்தென்னுஞ் சாரியை உண்டாதலும் உரித்து இல்லையாதலும் உரித்து, செய்யுள் மருங்

1 இருதிணைக் கண்ணும் அஃறிணையாய் முடிதல் — ஆண் வந்தது என முடிதல்.

2 விரவுப்பெயர் — ஆண் என்னும் திணைப்பொதுப் பெயர்.

இல் தொழில் வருகாலை — செய்யுளிடத்துத் தொழிற்சொல் வருங் காலத்து; எ - று.

௭ - ௫: 'விண்ணத்துக்கொட்கும் வண்ணத்தமர்' 'விண்ணத்துக் கொட்கும் விரைசெலலூர்தியோம்' எனவும், 'விண்குத்து நீள்வரைவெற்ப களைப்போ' (நாலடி - ௨௨௬) எனவும் வரும். விண்ணென்னுங் குறிப்பினை நீக்குதற்குக் காயமென்றார்.

விண்வத்துக்கொட்கும் என உடம்படுமெய் புணர்ந்து நின்றலுங் கொள்க. அதிகார வல்லெழுத்தன்மையிற் சாரியை வல்லெழுத்துக் கொடுக்க.¹ (௧௦)

ணகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயர்

௩௦௬. தொழிற்பெய ரெல்லாந் தொழிற்பெய ரியல.

இஃது இவ் வீற்றுட் சிலவற்றிற்குத் திரிபு விலக்கி உகரமும் வல்லெழுத் தும் விதிக்கின்றது.

இ - ள்: தொழிற்பெயர் எல்லாம் தொழிற்பெயர் இயல — அல்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும் ஞகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயரது இயல்பிற்ருய் வன்கணம் வந்துழி வல்லெழுத்தும் உகரமும் பெற்றும் மென்கணத்தும் இடைக்கணத்து வகரத்தும் உகரம் பெற்றும் முடியும்; எ - று.

௭ - ௫: மண்ணுக்கடிது² பண்ணுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், மண்ணுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும்.

எல்லாமென்றதனால் தொழிற்பெயரல்லனவும் உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்றும் இன்சாரியை பெற்றும் புணர்வன கொள்க. வெண்ணுக்கரை³ 'தாழ் பெயல் களைகுரல் கடுப்பப் பண்ணுப்பெயர்த்து' (மதுரை ௫௬௦) எண்ணுப் பாறு⁴ வெண்ணின் கரை என வரும். (௧௧)

ணகர ஈற்றுக் கிளைப்பெயர்

௩௦௭. கிளைப்பெய ரெல்லாங் கொளத்திரி பிலவே.

இஃது இவற்றுட் சிலவற்றிற்குத் திரிபு விலக்கி இயல்பு கூறுதலின், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுகின்றது.

இ - ள்: கிளைப்பெயரெல்லாம் — ணகார ஈற்றுள் ஓரினத்தை உணரநின்ற பெயரெல்லாம், கொளத்திரிபு இல — திரிபுடைய வென்று கருதும்படியாகத் திரிதலின்றாய் இயல்பாய் முடியும்; எ - று.

1 அதிகார...கொடுக்க - முந்தின நூற்பாக்களில் இயல்பும் மெலிமிகலுமே விதிக்கப்பட்டிருப்பதால், வல்லெழுத்துப்பேறு அதிகாரப்படவில்லை. அத்துல, சாரியைக்குரிய வல்லெழுத்துக் கொடுக்க.

2 மண்ணுதல் - நீராடுதல், கழுவுதல், அலங்கரித்தல், வெட்டுதல், மண் பண் என்பன முதலிடைத் தொழிற்பெயர்.

3 வெண் - வெண்ணாறு (சோழநாட்டில் ஓர் ஆறு).

4 எண்ணுப்பாறு - எள்ளேற்றிய மரக்கலம். எண் - என், பாறு - தோணி.

௭ - ௫ : உமண் என நிறுத்திக் குடி சேரி தோட்டம் பாடி எனத் தந்து முடிக்க.

இனி, எல்லாமென்றதனாற் பிற சாரியைபெற்று முடிவனவும் இயல்பாய் முடிவனவுங் கொள்க. மண்ணப்பத்தம்¹ எண்ணநோலை² எனவும், கவண்கால் பரண்கால் எனவுங் கொள்க.

கொள என்றதனாற் ஏழாம்வேற்றுமையைப் பொருண்மை உணரநின்ற இடைச்சொற்கள் திரிந்து முடிவனவுங் கொள்க. அங்கட்கொண்டான் இங்கட் கொண்டான் உங்கட்கொண்டான் எங்கட்கொண்டான் எனவும், ஆங்கட் கொண்டான் ஈங்கட்கொண்டான் ஊங்கட்கொண்டான் யாங்கட்கொண்டான் எனவும், அவட்கொண்டான் இவட்கொண்டான் உவட்கொண்டான் எவட்கொண்டான் எனவும் ஒட்டுக. (கஉ)

அல்வழியில் 'எண்' என்னும் உணவுப்பெயர்

௩௦அ. வேற்றுமை யல்வழி எண்ணென் உணவுப்பெயர்

வேற்றுமை யியற்கை நிலையலு முரித்தே.

இஃது அவ் வீற்றுள் ஒன்று அல்வழியுள் வேற்றுமை முடிபுபோலத் திரிந்து முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள் : வேற்றுமை அல்வழி — வேற்றுமையல்லாத இடத்து, எண்ணென் உணவுப்பெயர் — வரையறைப் பொருண்மை உணர்த்து தாது எண்ணென்று சொல்லப்படும் உணவினை உணர்த்தும் பெயர், வேற்றுமை இயற்கை நிலையலும் உரித்து — வேற்றுமையது திரிந்து முடியும் இயல்பு நின்றலும் உரித்து ; எ - று.

௭ - ௫ : எட்கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். உம்மையால் தொகைமரபினுள் 'மொழிமுதலாகும்' (எழு - கசஎ) என்றதனாற் கூறிய இயல்பு பெரும்பான்மை யாயிற்று.

அஃது எண்கடிது என வரும்.

(கங)

இருவழியிலும் 'முரண்' என்னுந் தொழிற்பெயர்

௩௦ஆ. முரணென் தொழிற்பெயர் முதலியல் நிலையும்.

இஃது இவ் வீற்றுள் தொழிற்பெயருள் ஒன்றற்குத் தொழிற்பெயர்க்கு எய்திய உகரமும் வல்லெழுத்தும் விலக்கி இவ் வீற்று அல்வழி முடிபும் வேற்றுமை முடிபும் எய்துவித்தது.

இ - ள் : முரண் என் தொழிற்பெயர் — மாறுபாடு உணர்த்தும் முரணென்னுந் தொழிற்பெயர், முதலியல் நிலையும் — தொகை மரபிற் கூறிய அல்வழிக்கண் திரியாது முடிந்த இயல்பின்கண்ணும்³ ஈண்டு வேற்றுமைக்கண் திரிந்து முடிந்த இயல்பின்கண்ணும்⁴ நிலைபெற்று முடியும் ; எ - று.

1 மண்ணப்பத்தம் - மண்ணுருண்டை.

2 எண்ண நோலை - என்னுருண்டை. நோலை என்பதே என்னுருண்டையைக் குறிக்கு மாதலால், எண்ணநோலை என்பது நான்குநிறு என்றதோல ஓரளவுமிகைபடக் கூறலாம்.

3 தொகைமரபில் அல்வழிக்கண் இயல்பு கூறியது ௫ - ம் நூற்பா.

4 இவ்விடத்தில் வேற்றுமைக்கண் திரிபு கூறியது எ - ம் நூற்பா.

௭ - ௫: முரண்கடிது சிறிது தீது பெரிது நெகிழ்ந்தது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், முரட்கடுமை சேனை தானை பறை எனவும், முரண் நெகிழ்ச்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை எனவும் வரும். இதனைத் 'தொழிற் பெயரெல்லாம்' (எழு - ௩௦௬) என்றதன்பின் வையாத முறை யன்றிக் கூற்றி னான் முரண்கடுமை முரட்கடுமை, அரண்கடுமை அரட்கடுமை என்னும் உறழ்ச்சியுங் கொள்க. (௧௬)

வேற்றுமையில் மகர ஈறு

௩௧௦. மகர இறுதி வேற்றுமை யாயின்
துவரக் கெட்டு வல்லெழுத்து மிகுமே.

இது முறையானே மகர ஈற்றுப்பெயர் வேற்றுமைக்கட் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள்: மகர இறுதி வேற்றுமை ஆயின் — மகர ஈற்றுப் பெயர் வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணாயின், துவரக் கெட்டு வல்லெழுத்து மிகும் — அந் நிலைமொழி மகரம் முற்றக் கெட்டு வருமொழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்; எ - று.

௭ - ௫: மரக்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும். முண்டகக்கோதை எனவும் வரும்.

துவர என்றதனால் இயல்புகணத்துக்கண்ணும்¹ உயர்திணைப் பெயர்க்கண்ணும் விரவுப்பெயர்க்கண்ணும்² மகரக்கேடு கொள்க. மரஞாண் மரதூல் இவற்றிற்கு நான்கனுருபு விரிக்க. மரடணி யாழ் வட்டு அடை ஆடை என ஒட்டிக. நுங்கை எங்கை செவி தலை புறம் எனவும், தங்கை செவி தலை புறம் எனவும் வரும். ஈண்டு மகரக்கேடே கொள்க; முடிபு மேற் கூறப (எழு - ௩௨௪). (௧௭)

அதற்கு, மேலும் இரு முடிபுகள்

௩௧௧. அகர ஆகாரம் வருஉங் காலை
ஈற்றுமிசை அகரம் நீடலு முரித்தே.

இஃது அவ் வீற்று முடிபு வேற்றுமையுடையன கூறுகின்றது.

இ - ள்: அகர ஆகாரம் வருஉங் காலை — அகர முதன் மொழியும் ஆகாரமுதன்மொழியும் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, ஈற்று மிசை அகரம் நீடலும் உரித்து — மகர ஒற்றின்மேல் நின்று அகரம் நீண்டு முடிதலும் உரித்து நீடாமையும் உரித்து; எ - று.

௭ - ௫: மரம் குளம் என நிறுத்தி மகரங்கொடுத்து அடி ஆம்பல் எனத் தந்து ரகர ளகரங்களில் நின்று அகரம் ஆகாரமாக்கி மராஅடி குளாஅம்பல் என முடிக்க.

மேற் 'செவ்வழி யறிதல் வழக்கத் தான' (எழு - ௩௧௨) என்பதனை குளாஅம்பல் என்பழி ஆகாரத்தை அகர மாக்குக.

1 இயல்புகணம் - மொன்கணம், இடைக்கணம், உயிர்க்கணம் என்பன.

2 விரவுப்பெயர் - இருதிணைப் பொதுப்பெயர். இங்கு நும் என்பது விரவுப் பெயர்.

உம்மையான் மாவடி குளவாம்பல் என நீடாணையுங் கொள்க.

வருமொழி முற்கூறியவதனை இவ் வீற்றுப் பிறவும் வேறுபட முடிவன கொள்க. கோணகோணம் கோணவட்டம் என வரும். இவற்றிற்கு உள் என்னும் உருபு விரிக்க.

கோணகோணத்திற்கு வல்லெழுத்துக்கேடு மேலைச் சூத்திரத்து இலே சாற் கொள்க. (கசு)

நகஉ. மெல்லெழுத் துறமும் மொழியுமா ருளவே

செல்வழி அறிதல் வழக்கத் தான.

இது மகரங்கெட்டு வல்லெழுத்து மிகுதலோடு மெல்லெழுத்தும் உறழ்க என்றலின், எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இ - ள்: மெல்லெழுத்து உறமும் மொழியுமாறுள — மகர ஈற்றுள் வல்லெழுத்தினோடு மெல்லெழுத்துப் பெற்று உறழ்ந்து முடியும் மொழிகளும் உள, வழக்கத்து ஆன செல்வழி அறிதல் — வழக்கத்தின் கண்ணும் வழங்கும் இடம் அறிக; எ - று.

எ - டு: குளங்கரை குளக்கரை சேறு தாது பூழி என வரும். இவற்றுட் குளங்கரை குளக்கரைபோல அல்லன ஒத்த உறழ்ச்சியாய் வழங்கா வென்றற் குச் செல்வழி யறிதலென்றார்.

.. வழக்கத்தான என்றதனை குாத்துக்கொண்டான் ஈழத்துச்சென்றன் குடத்துவாய் பிலத்துவாய் என்றற் போல்வன மகரங்கெட்டு அத்துப்பெற்றன. இவை 'அத்தேவற்றே' (எழு - கஉஉ) என்பதனை ஒற்றுச் கொடா தாயிற்று, அஃது அல்வழிக்குக் கூறுதலின். மழகளிறு என்பது 'மழவுங் குழவு மிளமைப் பொருள்' என்ற உரிச்சொல். அது மகர ஈற்றன்று. சண்பகங் கோடு என்பது வழக்கிடத்துச் செல்லாது.

இன்னும் இதனானே மகரங் கொடாது நிற்பனவுங் கொள்க. 'புலம்புக் கணனே' (புறம் - உருஅ) 'கலம்பெறு கண்ணுள ரொக்கற் றிலைவ' (மேலைபடு - டு) என வரும். (கஎ)

'இல்லம்' என்னும் மரப்பெயர்

நகஉ. இல்ல மரப்பெயர் விசைமர இயற்றே.

இஃது இவ் வீற்றுள் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தது.

இ - ள்: இல்ல மரப் பெயர் — புக்கு உறையும் இல்லன்றி இல்லமென்னும் மரத்தினை உணரநின்ற சொல், விசை மர இயற்று — விசையென்னும் மரத்தின் இயல்பிற்காய் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்; எ - று.

எ - டு: இல்லங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும்.

மேலைச் சூத்திரத்து 'வழக்கத்தான' (எழு - நகஉ) என்றதனை மகரக் கேடு கொள்க. (கஅ)

அல்வழியில் மகர ஈறு

நகசு. அல்வழி யெல்லாம் மெல்லெழுத் தாகும்.

இது மகரம் அல்வழிக்கண் திரிக என முற்கூறாமையின் எய்தாத தெய்து வித்தது.

இ - ள் : அல்வழி யெல்லாம் மெல்லெழுத்தாகும் — மகர ஈறு அல்வழிக்கணெல்லாம் மெல்லெழுத்தாய்த் திரிந்து முடியும் ; எ - று.

எ - று : மரங்குறிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். மகரம் பெரிது என்புழித் திரியின்றென்பது ஆணை கூறலென்னும் உத்தி.¹

இனி எல்லா மென்றதனால் அல்வழிக்கண் மகர ஈறு பிறவாற்றான் முடிவனவெல்லாம் முடிக்க. வட்டத்தடுக்கு, சதுரப்பலகை, ஆய்தப் புள்ளி, வேழக்கரும்பு; கலக்கொள் சுக்கு தோரை பயறு; நீலக்கண் என்னும் பண்புப் பெயர்கள் மகரங்கெட்டு வல்லெழுத்து மிக்கு முடிந்தன. ஆய்த வுலக்கை அகரமுதல இவை இயல்புணத்தாக்கண் மகரங்கெட்டு முடிந்தன. எல்லாருங் குறியர் நாகுறியேய் இவை உயர்திணைப்பெயர் மகரத் திரிந்து மெல்லெழுத்தாய் முடிந்தன. கொல்லும் கொற்றன் உண்ணுஞ்சாத்தன் கவளமாந்து மலைகொழாடன் பொருமான் தாவுபரி பறங்குநாரை ஒடுநாகம் ஆடுபோர் வருகாள் கொல்லுமயானை பாடும்பாணன் என இவை மகரத் திரிந்துங் கெட்டும் நிலைபெற்றும் வந்த பெயரெச்சம்.

இன்னும் இதனானே இயல்பு கணத்துக்கண்ணும் மகரங் கெடுதலுங் கெடாமையுங் கொள்க. மாளுன்றது நீண்டது மாண்டது எனவும், மரம் யாது வலிது அடைந்தது எனவும் வரும். இன்னும் இதனானே பவளவாயென் உவமத்தும் நிலநீரென எண்ணிடத்தும் கேடு கொள்க. (கக)

‘ அகம் ’ முன் ‘ கை ’

நகரு. அகமென் கிளவிக்குக் கைமுன் வரினே
முதனிலை யொழிய முன்னவை கெடுதலும்
வரைநிலை யின்றே ஆசிரி யர்க்க
மெல்லெழுத்து மிகுத லாவயி னுன.

இது மகர ஈற்று அல்வழிக்கண் இம்மொழி இம்முடிபு எய்துக என்றலின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இ - ள் : அகம் என் கிளவிக்குக் கை முன்வரின் — அகமென்னுஞ் சொல்லிற்குக் கையென்னுஞ் சொல் முன்னே வருமாயின், முதனிலை ஒழிய முன்னவை கெடுதலும் — முன்னின்ற அகரங் கெடாது நிற்ப அதன் முன்னின்ற ககரமும் மகர வொற்றுங் கெட்டு முடிதலுங் கெடாதுநின்று முடிதலும், வரை நிலை இன்றே யாசிரியர்க்க — நீக்கு நிலைமையின்று ஆசிரியர்க்கு, ஆவயின் ஆன மெல்லெழுத்து மிகுதல் — அவை கெட்டவழி மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் ; எ - று.

எ - று : அங்கை எனவரும். அகங்கை எனக் கெடாது முடிந்தவழி ‘ அல்வழியெல்லாம் ’ (எழு - நகச) என்றதனான் மகரத் திரிந்து முடிதல்

1 ஆணை கூறல் — இவ்வாசிரியன் கருத்து இது வெனக் கொள்ள வைத்தல். மகரம் புகரத்திற்கு இன மெல்லெழுத்தாதலின் அதன்முன் திரியாது எனபது கருத்து.

கொள்க. இது பண்புத்தொகை. அதிகாரத்தானும் பொருளுக்கானும் வேற்றுமைத் தொகையன்மை உணர்க. (௨௦)

‘இலம்’ முன் ‘படு’

௩௧௬. இலமென் கிளவிக்குப் படுவரு காலை
நிலையலு முரித்தே செய்யு ளான.

இஃது இலமென்பது முற்றுவினைச் ‘சொல்லாகாது குறிப்பாகிய உரிச் சொல்லாய் நிற்குங்கால் அல்வழிக்கண் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள் : இலம் என். கிளவிக்கு — இல்லாமை யென்னுங் குறிப்பாகிய உரிச்சொற்கு, படு வரு காலை — உண்டாதலென்னும் வினைக்குறிப்புப்பெயர்¹ வருமொழியாய் வருங்காலத்து, செய்யு ளான நிலையலும் உரித்து — செய்யுளிடத்து மகரக்கேடுந் திரிபு மின்றி நின்றலும் உரித்து; எ - று.

எனவே, உம்மையாற் பிறசொல் வருங்காலத்துக்குக் கேடுந் திரிபும் பெற்று நின்றலும் உரித்தெனக் கொள்க.

எ - று : ‘இலம்படு புலவ ரேற்றை நிறைய’ (மேலபடு - ௫௭௬) இதற்கு இல்லாமை உண்டாகின்ற புலவரெனப் பொருள் கூறுக. ‘இலம்பாடு நாணுத் தரும்’ என்கின்றதோவேனின், இல்லாமை உண்டாதல் நாணுத் தருமென்று பொருள் கூறுக. இதனை நெற்பாடு பெரிதென்றாற்போலக் கொள்க. இது பொருளிலமென முற்றுவினைச் சொல்லாமாறும் உணர்க. இலவிற்தெனக் கெட்டவாறும், இலங்கெடலியந்தான் இலஞ்சிறிதாக இலந்தீதென்று எனக் கசதக்கள் வரும்வழித் திரிந்தவாறுங் காண்க.

‘எல்லா’ (எழு ௩௧௬) மென்றதனை இலம்வருவது போலும் இலம் யாரிடத்து என வகர யகரங்களின் முன்னர்க் கெடாதுநின்றல் கொள்க.

இதனை இலத்தாற் பற்றப்பட்ட புலவரென வேற்றுமையென்றால் உரைபாகிரியரெனின், பற்றப்பட்ட புலவரென்பது பெயரெச்சமாதலிற் பற்ற வென்னுந் தொழில் தோற்றுவிக்கின்ற முதனிலைச் சொல்லைச் சூத்திரத்து ஆசிரியர் எடுத்தோதிற்றிலராதலானும் படுவென்பதுதானும் புலவரென்னும் பெயரோடு முடியுங்கால் இரண்டுகாலமுங் காட்டும் நறுகள் தொக்க முதனிலைச் சொல்லாய் நின்றலின், அதனை எடுத்தோதினராதலானும் ஆசிரியர்க்கு அங்ஙனங் கூறுதல் நருத்தன்மை உணர்க.

அன்றியும் பற்றப்பட்ட என்புழி இரண்டு முதனிலை கூடி ஒன்றாய் நின்று பற்றுதலைச் செய்யப்பட்ட எனப் பொருள் தாராமையானும் அல்வழி யதிகார மாதலானும் அது பொருளன்மை உணர்க. (௨௧)

‘ஆயிரம்’ என்னும் எண்ணுப்பெயர்

௩௧௭. அத்தொடு சிவனும் ஆயிரத் திறுதி
ஒத்த எண்ணு முன்வரு காலை.

1 படு என்பது தெரிநிலை வினைப்பாடுந்நேய யன்றி வினைக்குறிப்புப் பெயரானது. படுதல் - உண்டாதல். படு என்றும் பகுநி நீண்டு பாடு என முதனிலை திரிந்த தொழிற் பெயராக, மேலபடு இலம்படு எனவும் பகுநியும் இலம்பாடு எனருகும் “இலம்பாடு பொருகம் ஆயிரனும் வறுமை.” (தொல். 843) என்றா ஆசிரியரும். இலம்பாடு என்பது எழுவரயத்தொடா, இலம்பாடு புலவா என்பது வினைத்தொகை.

இஃது இவ் வீற்றுள் எண்ணுப்பெயருள் ஒன்றற்குத் தொகைமரபினுள் 'உயிரும் புள்ளியு மிறுதி யாகி' (எழு - கசுச) என்பதனான் எய்திய ஏயென் சாரியை விலக்கி அத்து வகுக்கின்றது.

இ - ள் : ஆயிரத்து இறுதி — ஆயிரமென்னும் எண்ணுப் பெயரின் மகரம், ஒத்த எண் முன்வருகாலை — தனக்கு அகப்படும் மொழியாய்ப் பொருந்தின எண்ணுப்பெயர் தன்முன் வருங் காலத்து, அத்தொடு சிவனும் — தொகைமரபிற்கூறிய ஏயென் சாரியை ஒழித்து அத்துச்சாரியையோடு பொருந்தி முடியும்; எ - று.

எ - று : ஆயிரத்தொன்று ஆயிரத்தொன்பது என ஒன்றுமுதல் ஒன்ப தின்காறும் ஒட்டுக. மகரத்தை அத்தின்மிசை யொற்றென்று கெடுத்து 'அத்தி கைர மகரமுனை யில்லை' (எழு - கடரு) என்று முடிக்க. ஆயிரத் தொருபது என்றற்போல்வனவற்றிற்கும் ஒட்டுக.

நிலைமொழி முற்கூறாததனால் ஆயிரத்துக்குறை கூறு முதல் என்பனவுங் கொள்க. இன்னும் இதனானே ஆயிரப்பத்தென்புழி மகரங்கெடுத்து வல் லொற்று மிகுத்து முடிக்க. (உஉ)

அடையடுத்த ஆயிரம்

நகஅ. அடையொடு தோன்றினும் அதனோ ரற்றே.

இஃது 'அடையொடு தோன்றினும் புணர்நிலைக் குரிய' (எழு - ககஉ) என்றமையின் அவ்வெண்ணுப் பெயரை அடையடுத்து முடிக்கின்றது.

இ - ள் : அடையொடு தோன்றினும் — அவ்வாயிர மென்னும் எண்ணுப்பெயர் அடையடுத்த மொழியோடு வரினும்; அதனோ ரற்று — முற்கூறியதனோடு ஒருதன்மைத்தாய் அத்துப்பெற்று முடியும்; எ - று.

எ - று : பதினாயிரத்தொன்று இரண்டு இருபதினாயிரத்தொன்று ஆறாயிரத்தொன்று நூறாயிரத்தொன்று முந்தூறாயிரத்தொன்று ஐந்தூற யிரத்தொன்று என ஒட்டுக. முன்னர் இலேசினான் முடிந்தவற்றையும் அடையடுத்து ஒட்டுக. பதினாயிரத்துக்குறை புறம் கூறு முதல் எனவும், நூறாயிரப் பத்து எனவும் வரும். (உஉ)

அதன்முன் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும்

நகக. அளவும் நிறையும் வேற்றுமை யியல.

இஃது அவ்வெண்ணின் முன்னர் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் வந்தால் முடியுமாறு கூறுதலின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இ - ள் : அளவும் நிறையும் — அதிகாரத்தால் ஆயிரந் தானே நின்றழியும் அடையடுத்து நின்றழியும் அளவுப்பெயரும் நிறைப் பெயரும் வந்தால், வேற்றுமை இயல — மகர ஈற்று வேற்றுமை

யோடு ஒத்து வல்லெழுத்து வந்துழி மகரங்கெட்டு வல்லெழுத்து மிக்கும் இயல்புணம் வந்துழித் 'துவர' (எழு - ஙகய) என்னும் இலேசான் எய்திய மகரங் கெட்டும் புணரும்; எ - று.

எ - று: ஆயிரம் பதினாயிரம் நூறாயிரம் என சிறுத்திக் கலம் சாடி துதை பாளை நாழி மண்டை வட்டில் அகல் உழுக்கு எனவும், கஃசு கழஞ்சு தொடி துலாம் பலம் எனவுந் தந்து ஒட்டுக.

வேற்றுமையியல் எனவே தாம் வேற்றுமையல்ல வாயின.

(உச)

வேற்றுமையில் உயர்திணைப்பெயரும் விரவுப்பெயரும்

ங உ. படர்க்கைப் பெயரும் முன்னிலைப் பெயரும்

தொடக்கங் குறுகும் பெயர்நிலைக் கிளவியும்

வேற்றுமை யாயின் உருபியல் நிலையும்

மெல்லெழுத்து மிகுத லாவயி னான.

இஃது உயர்திணைப்பெயரும் விரவுப்பெயரும் உருபியலுள் முடிந்த வாறே ஈண்டுப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணும் முடிகவென எய்தாத தெய்து வித்தது.

இ - ள்: படர்க்கைப் பெயரும் முன்னிலைப் பெயரும் — எல் லாருமென்னும் படர்க்கைப்பெயரும் எல்லீருமென்னும் முன்னிலைப் பெயரும், தொடக்கங் குறுகும் பெயர்நிலைக் கிளவியும் — கிளைத் தொடர்ச்சிப் பொருளவாய் நெடுமுதல் குறுகிமுடியுந் தாம் நாம் யாமென்னும் பெயராகிய நிலைமையையுடைய சொல்லும், வேற் றுமையாயின் உருபியல் நிலையும் - வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச் சிக்கண்ணுயின் உருபுபுணர்ச்சிக்குக் கூறிய இயல்பின்கண்ணே நின்று முடியும், ஆவயின் ஆன மெல்லெழுத்து மிகுதல் — மேல் நெடுமுதல் குறுகும் மொழிக்கண் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்; எ - று.

எல்லாருமென்பதனை மகரஒற்றுங் உகரமுங் கெடுத்து ரகரப்புள்ளியை சிறுத்திக் கை செவி தலை புறம் எனத் தந்து இடையிலே தம்முச்சாரியையும் இறுதியிலே உம்முச்சாரியையுங் கொடுத்து எல்லார்தங்கையும் செவியும் தலையும் புறமும் என முடிக்க. இதற்கு 'அம்மினிறுதி' (எழு - கஉங்) என் னுஞ் சூத்திரத்துள் 'தன்மெய்' என்றதனாற் பிறசாரியைக்கண் மகர ஒற்றுத் திரிந்து 'ஙளுநவாகும்' எனச் செய்கைசெய்து முடிக்க. எல்லீரு மென்பதற்கு இடையிலே நம்முச்சாரியையும் இறுதியிலே உம்முச்சாரியையுங் கொடுத்து முற்கூறிய செய்கைகளுல்லாஞ் செய்து எல்லீர்நுங்கையும் செவியும் தலையும் புறமும் என முடிக்க, தாம் நாம் என்பனவற்றை 'எனையிரண்டு நெடு முதல்குறுகும்: (எழு - கஅஅ) எனக் குறுக்கி 'மகரவிறுதி' (எழு - ஙகய) என்பதனாற் மகரங் கெடுத்துத் தங்கை நங்கை செவி தலை புறம் என முடிக்க. யாம் என்பதனை ஆகாரத்தை எகரமாக்கி யகர ஒற்றைக்கெடுத்து 'மகர விறுதி' (எழு - ஙகய) என்றதனாற் மகரங்கெடுத்து எங்கை செவி தலை

புறம் என முடிக்க. தொடக்கங் குறுகுவனவற்றிற்கு இச் சூத்திரத்தான் மெல்லெழுத்து மிகுக்க.

உறுபியல் நிலையும் என்பதனான் வேற்றுமையாதல் பெருநிற்கவும் பின்னும் வேற்றுமையாயினென்ற மிகையானே படர்க்கைப்பெயரும் முன்னிலைப்பெயரும் இயல்புகணத்து ஞகாரமும் நகாரமும் வந்துழித் தம்முச் சாரியையும் நம்முச் சாரியையும் பெறுதலும் மகரங்கெட்டு உம்முப்பெறுதலும் ஆவயினான என்றதனான் ஒற்று இரட்டிதலுங் கொள்க. எல்லார்தஞ் ஞாணும் எல்லீர்தஞ் ஞாணும் நூலும் என வரும்.

இனித் தொடக்கங் குறுகுவனவற்றிற்கும் அவ்விரண்டு இலேசானும்¹ மகரங்கெடுத்தலும் ஒற்று இரட்டிதலுங் கொள்க. தஞ்ஞாண் நஞ்ஞாண் எஞ்ஞாண் நூல் என வரும்.

இன்னும் ஆவயினான என்றதனானே எல்லார்தம் எல்லீர்தும் என நின்றவற்றின் முன்னர் ஏனே மணி யாழ் வட்டு அடை என்பன வந்துழி மகரங் கெடாமையும் உம்முப்பெறுதலுங் கொள்க.

இன்னும் இதனானே தொடக்கங் குறுகுவனவற்றிற்குத் தம்மணி யாழ் வட்டு அடை என மகரங் கெடாமையும் கொள்க.

இன்னும் இதனானே தமகாணம் நமகாணம் மெகாணம் நுமகாணம் என உருபீற்றுச் செய்கைகளுங் கொள்க.

இன்னும் இதனானே நும் என்பதற்கு மகரத்தை மெல்லொற்றாக்கி நுங்கை செவி தலை புறம் என வருதலும், நுஞ்ஞாண் என ஒற்றிரட்டிதலும், நும்வலி என மகரங் கெடாது நின்றலுங் கொள்க.

இன்னும் இதனானே எல்லார்கையும் எல்லீர்கையும் எனத் தம்மும் நும்மும் பெறுது நின்றலுங் கொள்க. (உடு)

அல்வழியில் அவை

௩௨௧. அல்லது கிளப்பின் இயற்கை யாகும்.

இது முற்கூறிய மூன்றுபெயர்க்கும் அல்வழிமுடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள்: அல்லது கிளப்பின் இயற்கையாகும் — அம்மூன்று பெயரும் அல்வழியைச் சொல்லுமிடத்து இயல்பாய் முடியும்; எ - று.

ஈண்டு இயற்கையென்றது சாரியை பெருமை நோக்கி. இவற்றின் ஈறுதிரிதல் 'அல்வழியெல்லாம்' (எழு - ௩௧௪) என்பதனுள் எல்லாமென்றதனான் கொள்க.

எ - டு: எல்லாருங்குறியர் சிறியர் தீயர் பெரியர் எனவும், எல்லீருங் குறியீர் சிறியீர் தீயீர் பெரியீர் எனவும், தாங்குறியர் சிறியர் தீயர் பெரியர் எனவும், தாங்குறிய சிறிய தீய பெரிய எனவும், நாங்குறியம் சிறியம் தீயம் பெரியம் எனவும், யாங்குறியேம் சிறியேம் தீயேம் பெரியேம் எனவும் வரும்.

இன்னும் எல்லா மென்றதனானே இவற்றின் முன்னர் ஞகார நகாரம் வந்தால் அவை அவ்வொற்றாய்த் திரிதல் கொள்க. எல்லாருஞ் ஞான்றார் நீண்டார், எல்லீருஞ் ஞான்றீர் நீண்டீர் எனவும், தாஞ் ஞான்றார் நீண்டார்

1 இரண்டு இலேசை (1) வேற்றுமையாயின, (2) ஆவயினான என்பன,

‘எனவும், நாஞ் ஞான்றும் நீண்டாம் எனவும், யாஞ் ஞான்றேம் நீண்டேம் எனவும் வரும்.

இனி எல்லாரும்வந்தார் யாத்தார் அடைந்தார், எல்லீரும்வந்தீர் யாத்தீர் அடைந்தீர் எனவும், தாம்வந்தார் யாத்தார் அடைந்தார் எனவும், நாம்வருதும் யாத்தும் அடைதும், யாம்வருவேம் யாப்பேம் அடைவேம் எனவும் ஏனைக் கணங்களின் முன்னர் மகரந் திரியாது நின்றலும் ‘உயிரீருகிய உயர்திணைப் பெயரும்’ (எழு கடுக) என்பதனான் முடியும். (உசு)

‘எல்லாம்’ என்னும் விரவுப் பெயர்

உஉஉ. அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்
எல்லா மெனும்பெயர் உருபியல் நிலையும்
வேற்றுமை யல்வழிச் சாரியை நிலையாது.

இஃது இவ் வீற்றுள் விரவுப்பெயருள் ஒன்றற்கு அல்வழிக் கண்ணும் வேற்றுமைக் கண்ணும் உருபியலோடு மாட்டெறிந்து எய்தாத தெய்து வித்தது.

இ - ள் : அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும் — அல்வழிக்கட் சொல்லினும் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கட் சொல்லினும், எல்லா மெனும் பெயர் உருபியல் நிலையும் — எல்லா மென்னும் விரவுப் பெயர்¹ உருபு புணர்ச்சியின் இயல்பிலே நின்று முடியும், வேற்றுமை யல்வழிச் சாரியை நிலையாது — அப்பெயர் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சியல்லாத இடத்து வற்றுச் சாரியை நிலலாதாய் முடியும் ; எ - று.

உருபியல் நிலையும் என்ற மாட்டேறு அல்வழிக்கண் உம்முப் பெற்று நின்ற லும் பொருட் புணர்ச்சிக்கண் வற்றும் உம்முப் பெற்று நின்றலும் உணர்த் திற்று.

உம்முச்சாரியை ஒன்றுமே பெற்று முடிகின்ற வேற்றுமையோடு உடனேதி அதுவும் வற்றுப் பெறுமாறுபோல மாட் டெறிந்த மிகையானே வன் கணத்து அல்வழிக்கண் நிலைமொழி மகரக்கேடும் வருமொழி வல்லெழுத்துப் பேறும் மென் கணத்து மகரங் கெட்டு உம்முப் பெற்றும் பெருதும் வருதலும் ஏனைக் கணத்து மகரங் கெட்டு உம்முப் பெற்றும் மகரங் கெடாது உம்முப் பெருதும் வருதலுங் கொள்க.

எ - று : எல்லாக்குறியவும் சிறியவும் தீயவும் பெரியவும் எனவும், எல்லா ஞானும் தூலும் மணியும் எனவும், எல்லாஞான்றன நீண்டன மாண்டன எனவும், எல்லாயாமும் வட்டும் அடையும் எனவும், எல்லாம்வாடின ஆடின எனவும் வரும். இனி வேற்றுமைக்கண் எல்லாவற்றுக்கோடும் செவியும் தலையும் புறமும் என இவை வற்றும் உம்முப் பெற்றன. இவற்றிற்கு மகரம் வற்றின் மிகை யொற்றென்று கெடுக்க. இனி மென்கணத்துக்கண் எல்லா

¹ எல்லாம் என்பது, எல்லா மாந்தரும் எல்லா மரமும், மாந்த ரெல்லாம் மர மெல்லாம், என நிலைமொழியாயும் வருமொழியாயும் இரு நிலையிலும் செவலுதலின் விரவுப் பெயராயிற்று. எல்லாம் என்னும் தன்மைப் பன்மைப் பெயரும் எல்லாம் என்னும் விரவுப் பெயரும் வெவ்வேறு.

வற்று ஞாணும் தூணும் மணியும் எனவும், ஏனைக் கணத்துக்கண் எல்லாவற்றி யாப்பும் வலியும் அடையும் எனவும் வரும். ஏனைக் கணமும் வற்றும் உம்மும் பெற்றன. (உஎ)

அதற்கு, மேலும் ஒரு முடிபு

ந.உ.ந. மெல்லெழுத்து மிகினும் மான மில்லை.

இஃது ஒரு சார் வல்லெழுத்தை விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தலின் எய்தியதன் மேற் சிறப்பு விதி கூறுகின்றது.

இ - ள் : மெல்லெழுத்து மிகினும் மான மில்லை — அவ் வெல்லா மென்பது அல்வழிக்கண் மேல் இலேசினுற் கூறிய வல் லெழுத்தே யன்றி மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியினுங் குற்ற மில்லை ; எ - று.

எனவே, வல்லெழுத்து மிகுதலே பெரும்பான்மை யாயிற்று. முற் கூறிய செய்கை மேலே இது கூறினமையின் மகரக் கேடும் உம்முப் பேறுங் கொள்க. எல்லாங்குறியவும் சிறியவும் தீயவும் பெரியவும் என வரும்.

மானமில்லை என்றதனான் உயர்திணைக்கண் வன்கணத்து மகரங் கெட்டு வல்லெழுத்து மிக்கு இறுதி உம்முப் பெற்று முடிதலும் இயல்பு கணத்துக் கண் மகரங் கெட்டு உம்முப் பெற்று முடிதலுங் கொள்க. எல்லாக்கொல்ல ரும் சான்றாரும் தச்சரும் பார்ப்பாரும் குறியரும் சிறியரும் தீயரும் பெரியரும் எனவும், எல்லாஞான்றாரும் காய்கரும் மணியகாரரும் வணிகரும் அரசரும் எனவும் வரும்.

இன்னும் இதளுனே உயர்திணைக்கண் எல்லாங்குறியரும் சிறியரும் தீயரும் பெரியரும் என மகரங் கெட்டு மெல்லெழுத்து மிக்கு உம்முப் பெறு தலும் எல்லாங் குறியர் சிறியர் தீயர் பெரியர் எனவும், குறியீர் குறியம்¹ என வும், உம்முப் பெறுது வருதலுங் கொள்க.

இன்னும் இதளுனே இடைக்கணத்தும் உயிர்க்கணத்தும் மகரங் கெடாது உம்மின்றி வருதலுங் கொள்க. எல்லாம் வந்தேம் அடைந்தேம் என வரும். (உஅ)

அதற்கு, உயர்திணை முடிபு

ந.உ.ச. உயர்திணை யாயின் உருபியல் நிலையும்.

இஃது எல்லா மென்பதற்கு உயர்திணைமுடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : உயர்திணையாயின் உருபியல் நிலையும் — எல்லா மென்பது உயர்திணையாய் நிற்குமாயின் உருபு புணர்ச்சியின் இயல்பிற்றாய் இடைக்கண் நம்மும் இறுதிக்கண் உம்மும்பெற்று முடியும் ; எ - று.

உருபியலுள் 'எல்லா மென்னு மிறுதி முன்னர் — வற்றென்சாரியை' (எழு - ௧௮௯) வகுத்ததனான் வற்றின் மிகை யொற்றென்று மகரங்கெடுத்த அதிகாரத்தான் 'உயர்திணை யாயி னம்மிடை வரும்' (எழு - ௧௯௦) என

¹ எல்லாங் குறியீர் எல்லாங் குறியம் என ஓட்டுக. குறியீர் முன்னிலை ; குறியம் தன்மை.

நம்மின் முன்னும் மகரங்கெடுத்தார், அதனோடு ஈண்டு மாட்டெறிதலின் அது கொண்டு ஈண்டும் மகரங் கெடுக்க. 'அம்மினிறுதி' (எழு - க௨௧) என்புழித் 'தன்மெய்' என்றதனான் நம்முச்சாரியையினது மகரந்திரிதல் கொள்க.

எல்லாநங்கையும் செவியும் தலையும் புறமும் என ஒட்டுக.

வருமொழி வரையாது கூறலின் எல்லாநஞ்ஞாற்சியும் நீட்சியும் என ஏற்பனவற்றோடு முடிபு அறிந்து ஒட்டுக. (௨௧)

வேற்றுமையில் 'நும்' என்னும் பெயர்

௩௨௫. நும்மெ னொருபெயர்¹ மெல்லெழுத்து மிகுமே.

இது மகர ஈற்றிற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தது.

இ - ள் : நும்மென் ஒருபெயர் மெல்லெழுத்து மிகும் — நும் மென்று சொல்லப்படுகின்ற விரவுப்பெயர் பொருட்புணர்ச்சிக் கண் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்; எ - று.

நுங்கை செவி தலை புறம் என வரும். 'மகரவிறுதி' (எழு - ௩௧௦) என்பதனான் மகரங்கெடுக்க.

ஒன்றென முடித்த லென்பதனான் உங்கை என வருவதுஉங் கொள்க. 'துவர' (எழு - ௩௧௦) என்றதனான் ஞகர ஈகரங்கள் வந்துழி மகரங்கெடுத்தலும் ஒருபெயர் என்றதனான் ஒன்று மிகுதலுங் கொள்க. நுஞ்ஞாண் நூல் என வரும். இன்னும் ஒருபெயர் என்றதனான் நும்மணி யாழ் வட்டு அடை என மகரங் கெடாமையும் கொள்க. (௩௦)

அல்வழியில் 'நும்' என்னும் பெயர்

௩௨௬. அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங் காலை

உக்கெட நின்று மெய்வயின் ஈவர

இஇடை நிலைஇ ஈறுகெட ரகரம்

நிற்றல் வேண்டும் புள்ளியொடு புணர்ந்தே

அப்பான் மொழிவயின் இயற்கை யாகும்.¹

இது நும்மென்பதற்கு அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங்காலை — நும்மென் பதனை அல்வழிக்கண் கூறுமிடத்து, உ கெட நின்று மெய்வயின் ஈவர — நகரத்துள் உகரங்கெட்டுப் போக ஒழிந்து நின்று நகர வொற்றிடத்தே ஈகாரம் வந்து நிற்ப, இ இடைநிலைஇ ஈறுகெட — ஓர் இகரம் இடையிலே வந்து நிலைபெற்று மகரமாகிய ஈறு

1 நும் எனபது நாம் என்னும் வழக்கற்ற பழம்பெயரின வேற்றுமைக் குறுக்கண். எம் தம் என்னும் பிறவிடக் குறுக்கங்கள் போன்றே நும் எனபதும் உருபு பெற்றும பெருதும் ஆகும் வேற்றுமைப் பொருள்தரும்.

1 நும் என்னும் வேற்றுமைத் திரிபுப்பெயர் எழுவாய் வேற்றுமையில் நீயிர் என்ற கும என இந்நூற்பாவிற்கு கூறியிருப்பது தமிழியல்புக்கும உதவிக்கும் பொருட்தாது. 'நும்; வேறு; நீயிர்' வேறு. நீன் எனனும் முன்னிலை யொருமைப் பெயர் ஈறுகெட்டு நீ என வழங்குவதே இஈ ஈறு பெற்று நீயிர் எனனும் பன்மைப் பெயராகும்.

கெட்டுப்போக, புள்ளி ரகரம் நிற்பல் வேண்டும் — ஆண்டுப் புள்ளி பெற்று ஒரு ரகரம் வந்து நிற்பலை விரும்பும் ஆசிரியன், அப்பால் மொழிவயின் — அக்கூற்றினையுடைய நிலைமொழியிடத்து, இயற்கையாகும் — வருஞ்சொல் இயல்பாய் முடியும் ; எ - று.

எ - டு : நீயிருறியீர் சிறியீர் தீயீர் பெரியீர் என வரும்.

சொல்லுங்காலை யென்றதனானே நீயிர் ஞானநீர் நீண்டிர் மாண்டிர் யாத்நீர் வாடினீர் அடைந்தீர் என ஏனைக்கணத்திலும் ஒட்டுக. (நக)

மகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயர்

நஉஎ. தொழிற்பெய ரெல்லாத் தொழிற்பெய ரியல

இது வேற்றுமைக்கண் மகரங்கெட்டு வல்லெழுத்து மிக்கும் அல்வழிக் கண் மெல்லெழுத்தாய்த் திரிந்தும் வருமென எய்தியதனை விலக்கி ஞகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் போல நிற்குமெனப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இ - ள் : தொழிற்பெயரெல்லாம் — மகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயரெல்லாம், தொழிற்பெயர் இயல — ஞகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் போல அல்வழியினும் வேற்றுமையினும் வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும் இயல்புகணத்து உகரமும் பெற்று முடியும் ; எ - று.

எ - டு : செம்முக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், செம்முக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை எனவும் வரும். 'தம்முச் செறுப்ப' (குறள் - கககஅ) என்பதும் அது. இவை 'குறியதன் முன்னர்த் தன்னுரு விரட்டல்' (எழு - கச௦).

எல்லா மென்றதனான் உகரம்பெறுது நாட்டங்கடிது ஆட்டங்கடிது என மெல்லெழுத்தாய் அல்வழிக்கண் திரிதலும் நாட்டக்கடுமை ஆட்டக்கடுமை என வேற்றுமைக்கண் வல்லெழுத்து மிகுதலுங் கொள்க. (நஉ)

'ஈம்' 'கம்' 'உரும்' என்னும் பெயர்கள்

நஉஅ. ஈமுங் கம்மும் உருமென் கிளவியும்

ஆமுப் பெயரு மவற்றோ ரன்ன.

இது பொருட்பெயருட் சில தொழிற்பெயரோடு ஒத்துமுடிக என எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இ - ள் : ஈமுங் கம்மும் உருமென் கிளவியும் ஆ முப்பெயரும் — ஈமென்னுஞ் சொல்லுங் கம்மென்னுஞ் சொல்லும் உருமென்னுஞ் சொல்லுமாகிய அம்முன்று பெயரும், அவற்றோரன்ன — முற்கூறிய தொழிற்பெயரோடு ஒருதன்மையவாய் வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும் இயல்புகணத்து உகரமும் பெற்று முடியும் ; எ - று.

சம் என்பது சுடுகாடு ; கம்—தொழில்.

எ - டு : ஈழுக்கடிது கம்முக்கடிது உருழுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான் தது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், ஈழுக்கடுமை கம்முக்கடுமை உருழுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை எனவும் ஒட்டுக.

கிளவியென்றதனான் வேற்றுமைக்கண்ணும் அல்வழிக்கண்ணும் உயிர் வருவழி உகரம்பெறுது ஈமடைவு ஈமடைந்தது என நின்றலுங் கொள்க.

தன்னினமுடித்த லென்பதனான் அம்மு தம்மு நம்மு எனச் சாரியைக் கண்ணும் உகரம் வருதல் கொள்க. (நஉ)

‘சம்’ ‘கம்’ என்னும் இருபெயர்க்கும் சாரியை

நஉக. வேற்றுமை யாயின் ஏனை யிரண்டும்

தோற்றம் வேண்டும் அக்கென் சாரியை.

இது மேல் முடிபுகுறிய மூன்றனுள் இரண்டிற்கு வேற்றுமைக்கண் வேரோர் முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : வேற்றுமையாயின் — வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச் சியாயின், ஏனை இரண்டும் தோற்றம் வேண்டும் அக்கென் சாரியை — இறுதியில் உருமொழிந்த இரண்டும் அக்கென்னுஞ் சாரியை தோன்றி முடிதலை வேண்டும் ஆசிரியன் ; எ - று.

எ - டு : ஈமக்குடம் கம்மக்குடம் சாடி தூதை பாளை எனவும், ஞாற்சி நெருப்பு மாட்சி விறகு எனவும் ஒட்டுக.

அக்கு வகுப்புவே ரிலுமொழித் தொழிலாகிய உகரங்கெட்டு முற்கூறிய வல்லெழுத்து விலக்கப்படாமையின் நின்று முடிந்தது.

வன்கணத்திற்கு முன்னின்ற குத்தித்திற் கூறியது குணவேற்றுமைக் கென்றும் ஈண்டுக் கூறியது பொருட்புணர்ச்சிக் கென்றுங் கொள்க. (நச)

மகரம் குறுகுமிடம்

நநஉ. வகார மிசையும் மகாரங் குறுகும்.

இது முன்னர் ‘அரையளவு குறுகல்’ (எழு - கஉ) எனவும், ‘னகாரை முன்னர்’ (எழு - நஉ) எனவுங் கூறிய மகரம் இருமொழிக்கண்ணும் குறுகு மென அதன் ஈற்றாகத்து எய்தாத தெய்துவிகின்றது.

இ - ள் : வகாரமிசையும் மகாரங் குறுகும் — மகாரம் ஒரு மொழிக்கண்ணேயன்றி வகாரத்தின்மேலுங் குறுகும் ; எ - று.

எ - டு : நிலம்வலிது வரும்வண்ணக்கன் என வரும். (நந)

மகர ஈற்று நாட்பெயர்

நநக. நாட்பெயர்க் கிளவி மேற்கிளந் தன்ன
அத்தும் ஆன்மிசை வரைநிலை யின்றே
ஒற்றுமெய் கெடுதல் என்மனார் புலவர்.

‘இஃது இவ் வீற்று நாட்பெயர்க்கு வேற்றுமை முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள்: நாட் பெயர்க் கிளவி மேற் கிளந்தன்ன — மகர ஈற்று நாட்பெயர் இகர ஈற்று நாட்பெயர் போல ஆன் சாரியை பெற்று முடியும், அத்தும் ஆன்மிசை வரைநிலை இன்று — அத்துச் சாரியை ஆன்சாரியை மேலும் பிறசாரியை மேலும் வருதல் நீக்கு நிலைமையின்று, ஒற்று மெய்கெடுதல் என்மனார் புலவர் — ஆண்டு நிலைபொழி மகர ஒற்றுக் கெடுக என்று கூறுவர் புலவர்; எ - று.

உம்மையை ஆன்மிசையுமென மாறுக.

௭ - ௮: மகத்தாற்கொண்டான் ஒணத்தாற்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என்க. ஏனைநாட்களோடும் ஒட்டுக. மகர ஒற்றுக் கெடுத்து 'அத்தினகர மகர முனையிலை' (எழு - கஉடு) என அகரங் கெடுத்துக் 'குற்றியலுகரமுமற்றென' (எழு - கடு) என ஆனேற்றி 'ஆனினைகரமும்' (எழு - கஉச) என்றதனை நகரமாக்கி முடிக்க. மகத்துஞான்று கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என ஞான்றென்னுஞ் சாரியைமேல் அத்து வந்தது.

வரையாது கூறினமையின் இம்முடிபு நான்கு கணத்துங் கொள்க. மகத்தான்ஞாற்றினான் நிறுத்தினான் மாய்ந்தான் வந்தான் அடைந்தான் என வரும். (௩௫)

வேற்றுமையில் னகர ஈறு

௩௩௨. னகார இறுதி வல்லெழுத் தியையின்
நகார மாகும் வேற்றுமைப் பொருட்கே.

இது நிறுத்த முறையானே னகர இறுதி வேற்றுமைக்கண் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள்: னகார இறுதி வல்லெழுத்து இயையின் நகார மாகும் — னகார ஈற்றுப்பெயர் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமொழியாய் வந்து இயையின் நகாரமாகும், வேற்றுமைப் பொருட்கு — வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண்; எ - று.

௭ - ௮: பொற்குடம் சாடி தூதை பானை எனவரும். (௩௭)

சில னகர ஈற்றுச் சொற்கள்

௩௩௩. மன்னுஞ் சின்னும் ஆனும் ஈனும்
பின்னும் முன்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும்
அன்ன இயல என்மனார் புலவர்.

இஃது அவ்வீற்று அசைநிலை இடைச்சொற்களும் எழாம்வேற்றுமை இடப்பொருள் உணரரின்ற இடைச்சொற்களும் வினையெச்சமும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள்: மன்னுஞ் சின்னும் ஆனும் ஈனும் பின்னும் முன்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும் — மன்னென்னுஞ் சொல்லுஞ் சின்னென்னுஞ் சொல்லும் ஆனென்னுஞ் சொல்லும் ஈனென்னுஞ் சொல்

லும் பின்னென்னுஞ் சொல்லும் முன்னென்னுஞ் சொல்லும் வினையெச்சமாகிய சொல்லும், அன்ன இயல் என்மனார் புலவர் — முற்கூறிய இயல்பினையுடையவாய் நகரம் நகரமாய் முடியுமென்று சொல்லுவார் புலவர் ; எ - று.

எ - று : 'அதுமற்கொண்கன் நேரே' 'காப்பும் பூண்டிற் கடையும் போகலை' (அகம் - எ) எனவும், ஆற்கொண்டான் நற்கொண்டான் பிற்கொண்டான் முற்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் எனவும், வரிற் கொள்ளும் செல்லும் தரும் போம் எனவும் வரும்.

பெயராத்தன்மையவாகிய ஆன்¹ ஈன்² என்பனவற்றை முற்கூறாததனால் ஆன்கொண்டான் ஈன்கொண்டான் எனத் திரியாமையுங் கொள்க.

பின் முன் என்பன பெயரும் உருபும் வினையெச்சமுமாய் நின்றவின் பெயர் ஈண்டுக் கூறினார். வினைய உருபியலுள்ளும் வினையெஞ்சு கிளவியென்பதன்கண்ணும் முடியும். அப்பெயரை முற்கூறாததனால் பின்கொண்டான் முன்கொண்டான் எனத் திரியாமையுங் கொள்க.

இயல்வென்றதனால் ஊன்³ என்னுஞ் சுட்டு ஊன் கொண்டானென இயல்பாய் முடிதல் கொள்க. (௩௮)

'வயின்' என்னுஞ் சொல்

௩௩௪. சுட்டுமுதல் வயினும் எகரமுதல் வயினும்

அப்பண்பு நிலையும் இயற்கைய என்ப.

இஃது இவ் வீற்றுள் ஏழாம்வேற்றுமை இடப்பொருள் உணர்த்தும் இடைச்சொற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : சுட்டு முதல் வயினும் — சுட்டெழுத்தினை முதலாக வுடைய வயினென்னுஞ் சொல்லும், எகர முதல் வயினும் — எகரமாகிய முதல் வினாவினையுடைய வயினென்னுஞ் சொல்லும், அப்பண்பு நிலையும் இயற்கைய என்ப — மேல் நகரம் நகரமா மென்ற தன்மை நிலைபெற்று முடியும் இயல்பையுடையவென்று கூறுவார் ஆசிரியர் ; எ - று.

எ - று : அவ்வயிற்கொண்டான் இவ்வயிற்கொண்டான் உவ்வயிற்கொண்டான் எவ்வயிற்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் எனவரும்.

இயற்கை என்றதனால் திரியாது இயல்பாய் முடிவனவுங் கொள்க. (௩௯)

'குயின்' என்னுஞ் சொல்

௩௩௫. குயினென் கிளவி இயற்கை யாகும்.

இது நகராந் திரியாது இயல்பாக என்றவின் எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இ - ள் :—குயினென் கிளவி இயற்கை யாகும் — குயினென்னுஞ் சொல் திரியாது இயல்பாய் முடியும் ; எ - று.

எ - று : குயின்குழாம் செலவு தோற்றம் பறைவு என வரும். குயினென்பது மேகம். அஃது அஃறிணைப் பெயர்.

தொகைமரபினுள் உயர்திணைப்பெயரும் விரவுப்பெயரும் இயல்பாக வென்றார்.

குயின் வினையுமாம்¹.

இயற்கை என்றதனும் காண்கோழி கோன்குணம் வான்கரை என வருவனவுங் கொள்க. (ச௦)

‘எகின்’ என்னும் மரப் பெயர்

ந.ந.சு. எகின்மர மாயின் ஆண்மர இயற்றே.

இது திரிபு விலக்கி அம்மு வகுத்தவின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இ - ள் : எகின் மரமாயின் — எகினென்பது புள்ளன்றி மரப்பெயராயின், ஆண்மர இயற்று — ஆண்மரத்தின் இயல்பிற்கு அம்முப்பெற்று முடியும் ; எ - று.

எகினங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும்.

(சக)

‘எகின்’ என்னும் பிற உயிரி (பிராணி)யின் பெயர்

ந.ந.எ. ஏனை எகினே யகரம் வருமே

வல்லெழுத் தியற்கை மிகுதல் வேண்டும்.

இதுவும் அது, திரிபு விலக்கி அகரம் விதித்தவின்.

இ - ள் : ஏனை எகினே அகரம் வரும் — மரமல்லாத எகின் நிலைமொழிக்கண் அகரம்பெற்று முடியும், வல்லெழுத்தியற்கை மிகுதல் வேண்டும் — ஆண்டு வருமொழி வல்லெழுத்தியல்பு மிகு முடிதலை வேண்டும் ஆசிரியன் ; எ - று.

எ - று : எகினக்கால் செவி தலை புறம் என வரும்.

மேலைச் சூத்திரத்தோடு இதனை ஒன்றாக ஒதாததனான் இயல்பு கணத்தும் அகரப்பேறு கொள்க. எகினஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை யாப்பு அடைவு என வரும்.

இயற்கை யென்றதனான் அகரத்தோடு மெல்லெழுத்துப் பேறுங் கொள்க. எகினங்கால் செவி தலை புறம் என வரும்.

இனிச் சிறுபான்மை எகின் சேவல் எதினச் சேவல் பெடை என்பன ஆறனுருபு விரிவுழி ஈண்டை இலேசான் முடிக்க. பண்பு கருதிய வழி² இவ் வோத்தின் புறனடையான் முடிக்க. (சஉ)

கிளைப் பெயர்

ந.ந.அ. கிளைப்பெய ரெல்லாங் கிளைப்பெய ரியல.

1 குயினுதல் - துளைத்தல்.

2 எகினைய சேவல், எகினமாய சேவல் என விரிப்பின் இரு பெயரொட்டுப் பண்புத் தொகையாம்.

இது னகரத் திரிதலை விலக்கி இயல்பாக என்றலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இ - ள் : கிளைப்பெயரெல்லாம் — னகர ஈற்றுக் கிளைப்பெயரெல்லாம், கிளைப்பெயர் இயல் — னகர ஈற்றுக் கிளைப்பெயர் போலத் திரியாது இயல்பாய் முடியும் ; எ - று.

எ - று : எயின் குடி சேரி தோட்டம் பாடி என வரும். எயின் வந்தது என்று அஃறிணைக்கும் எய்துதலின் தொகை மரபினுள் முடியாதாயிற்று, ஆண்டு உயர்திணைக்கே கூறுதலின்.

இனி எல்லா மென்றதனானே எயினக்கன்னி பிள்ளை என அக்கும் வல் லெழுத்தும் பெறுதலும், எயின வாழ்வு என வல்லெழுத்துப் பெருமையும் கொள்க.

இன்னும் இதனானே பார்ப்பனக்கன்னி குமரி சேரி பிள்ளை என ஆகாரங் குறுகி அக்கும் வல்லெழுத்துங் கொடுத்தும், பார்ப்பன வாழ்க்கை என வல் லெழுத்துக் கொடாதும் முடிக்க.

இன்னும் இதனானே நான்கு கணத்துக் கண்ணும் வெள்ளாள நென நின்றதனை அன்கெடுத்துப் பிரித்து னகார வொற்றினை னகார வொற்றாக்கி வெள்ளாளன்குமரி பிள்ளை மாந்தர் வாழ்க்கை ஒழுக்கம் என முடிக்க.

இன்னும் இதனானே முதலெழுத்தை நீட்டி னகார வொற்றினைக் கெடுத்து வேளாணென முடிக்க.

இதனானே பொருந வாழ்க்கையும் முடிக்க.

வேட்டுவக் குமரி யென்பது மருந வழுக்கு.¹

(சங்)

‘ மீன் ’ என்னுஞ் சொல்

ங்ஙங். மீனென் கிளவி வல்லெழுத் துறழ்வே.

இதுவும் அது, தன் திரிபு வல்லெழுத்தினோடு உறழ்க என்றலின்.

இ - ள் : மீனென்கிளவி வல்லெழுத்து உறழ்வு — மீனென் னுஞ் சொல் திரிபு வல்லெழுத்தினோடு உறழ்ந்து முடியும் ; எ - று.

எ - று : மீன்கண் மீற்கண், மீன்சினை மீற்சினை, மீன்றலை மீற் றலை, மீன்புறம் மீற்புறம் என வரும். (சச)

‘ தேன் ’ என்னுஞ் சொல்

ங்ஙங். தேனென் கிளவி வல்லெழுத் தியையின்

மேனிலை ஒத்தலும் வல்லெழுத்து மிகுதலும்

ஆமுறை யிரண்டும் உரிமையு முடைத்தே

வல்லெழுத்து மிகுவழி இறுதி யிலை.

இதுவும் அது, மேலதனோடு மாட்டெறிதலின்.

இ - ள் : தேன் என் கிளவி வல்லெழுத்து இயையின் — தேனென்னுஞ்சொல் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமொழி

¹ வேடக்குமரி என்பது வேட்டுவக் குமரி என மருவிறு.

யாய்வரின், மேல் நிலை ஒத்தலும் — மீனென்பதற்குக் கூறிய திரிபுறம்ச்சி நிலை ஒத்து முடிதலும், வல்லெழுத்து மிகுதலும் — வருமொழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடிதலுமாகிய, ஆமுறை இரண்டும் உரிமையும் உடைத்து — அம்முறைமையிணையுடைய இரண்டினையும் உரித்தாதலையும் உடைத்து, வல்லெழுத்து மிகுவழி இறுதியில்லை—வல்லெழுத்து மிக்கு வருமிடத்து இறுதியில் நின்றனகரங் கெடும்; எ - று.

உரிமையுமென்னும் உம்மை ‘மெல்லெழுத்து மிகினும்’ (எழு - ௩௪௧) என மேல் வருகின்றதனை நோக்கிற்று.

௭ - ௫ : தேன்குடம் தேற்குடம் சாடி தூதை பாளை என மேனிலை ஒத்தன. தேன்குடம் சாடி தூதை பாளை என நகரங்கெட்டு வல்லெழுத்து மிக்கன. (சுரு)

அதற்கு, மேலும் முடிபுகள்

௩௪௧. மெல்லெழுத்து மிகினும் மான மில்லை.

இதுவும் அது, உறழ்ச்சியும் வல்லெழுத்தும் விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தலின்.

இ - ள் : மெல்லெழுத்து மிகினும் மானமில்லை—முற்கூறிய தேனென்கிளவி வல்லெழுத்து வந்தால் அவ்வல்லெழுத்து மிகுதலே யன்றி மெல்லெழுத்து மிகினுங் குற்றமில்லை ; எ - று.

னகரக்கேடு அதிகாரத்தாற் கொள்க.

௭ - ௫ : தேன்குடம் சாடி தூதை பாளை எனவரும். (சுசு)

௩௪௨. மெல்லெழுத் தியையின் இறுதியொ டுறழும்.

இது தொகைமரபினுள் ‘வேற்றுமைக் கண்ணும் வல்லெழுத் தல்வழி’ (எழு - ௧௪௮) என்பதனைக் கூறிய இயல்பை விலக்கி உறழுமென்றலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வருத்தது.

இ - ள் : மெல்லெழுத்து இயையின் — அத் தேனென் கிளவி மெல்லெழுத்து முதன்மொழி வந்து இயையின், இறுதியொடு உறழும் — நிலைமொழியிறுதியின் நகர வொற்றுக் கெடுதலுங் கெடாமையுமாகிய உறழ்ச்சியாய் முடியும்; எ - று.

௭ - ௫ : தேன்னெரி தேன்னெரி தேனுனி தேதுனி தேன்மொழி தேமொழி என வரும்.

மேல் ‘ஆமுறை’ (எழு - ௩௪௦) என்றதனால் தேன்னெரி தேன்னெரி தேதுனி தேன்னெரி தேமொழி தேன்மொழி என நகரங் கெட்டுத் தத்தம் மெல்லெழுத்து மிக்கும் மிகாதும் முடிந்தனவுங் கொள்க.

இனி மேல் ‘மானமில்லை’ (எழு - ௩௪௧) என்றதனான் ஈறு கெட்டு மெல்லெழுத்து மிகாது இயல்பாய் முடிவனவுங் கொண்டு தேன்னெரி தேதுனி தேமொழி என்பன காட்டின் அவை முற்கூறியவற்றுள் அடங்கு மென்க, (சுஎ)

‘தேன்’ ‘முன்’ ‘இருல்’

ந.ச.ந. இருஅல் தோற்றம் இயற்கையாகும்.

இஃது அத் தேனென்பதற்கு உயிர்க்கணத்து ஒரு மொழிமுடிபு வேற்றுமை கூறுகின்றது.

இ - ள் : இருஅல் தோற்றம் — தேனென்னுஞ் சொல் இருலென்னும் வருமொழியது தோற்றத்துக்கண், இயற்கையாகும் — நிலைமொழியின் எனகரங் கெடாதே நின்று இயல்பாய் முடியும் ; எ - று.

எ - டு : தேனிரால் என வரும்.

(சஅ)

அதற்கு, மேலும் ஒரு முடிபு

ந.ச.ச. ஒற்றுமிகு தகரமொடு நின்றலு முரித்தே.

இதுவும் அதற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இ - ள் : ஒற்றுமிகு தகரமொடு நின்றலும் உரித்து — அத் தேனென்பது இருலொடு புணருமிடத்துப் பிறிதுமோர் தகரத் தோடு நின்று முடிதலும் உரித்து ; எ - று.

‘வல்லெழுத்து மிகுவழி யிறுதி யில்லை’ (எழு - ந.ச.௦) என்றதனால் நிலை மொழி ஈறு கெடுக்க. தகரம் மிகுமென்றது ஒற்றுமிகு தகரமென்றதனால் ஈரொற் றுக்குக.

எ - டு : தேத்திரால் என வரும்.

மேலேச் சூத்திரத்தோடு இதனை யொன்றாக ஒதாததனால் பிற வருமொழிக்கண்ணும் இம்முடிபு கொள்க. தேத்தடை தேத்தீ என வரும்.

தோற்ற மென்றதனால் தேனடை தேனீ என்னும் இயல்பும் கொள்க.

‘மின்’ ‘பின்’ ‘பன்’ ‘கன்’ என்னும் சொற்கள்

ந.ச.ரு. மின்னும் பின்னும் பன்னும் கன்னும்

அந்நாற் சொல்லுந் தொழிற்பெய ரியல.

இஃது அல்வழிக்கண் இயல்பாயும் வேற்றுமைக்கண் திரிந்தும் வருக என எய்துவித்த முடிபை விலக்கித் தொழிற்பெய ரியல்பாமெனப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இ - ள் : மின்னும் பின்னும் பன்னுங் கன்னும் அந்நாற்சொல்லும் — மின்னென்னுஞ் சொல்லும் பின்னென்னுஞ் சொல்லும் பன்னென்னுஞ் சொல்லுங் கன்னென்னுஞ் சொல்லுமாகிய அந்நான்கு சொல்லும், தொழிற்பெயர் இயல — அல்வழியினும் வேற்றுமையினும் ஞகாரஈற்றுத் தொழிற்பெயர்போல வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும், மென்கணத்தும் இடைக்கணத்து வகரத்தும் உகரமும் பெற்றுமுடியும் ; எ - று.

‘மின்னுச்செய் விளக்கத்துப் பின்னுப்பிணி யவிழ்ந்த’ (புறம் - ௫௭) எனவும், பன்னுக்கடிது கன்னுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், மின்னுக்கடுமை பின்னுக்கடுமை பன்னுக்கடுமை கன்னுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை எனவும் வரும்.

தொழிற்பெய ரெல்லார் தொழிற்பெய ரியல என்று ஒதாது கிளந்தோதி னார் இவை தொழினிலக்கண்ணன்றி வேறு தம்பொரு ளுணரநின்றவழியும் இம்முடிபு எய்து மென்றற்கு.

மின்னென்பது மின்னுதற் றொழிலும் ‘மின்னுகிரிமிர்ந் தன்ன’ என மின் னெனப்படுவதோர் பொருளும் உணர்த்தும். ஏனையவும் அன்ன. (௫௦)

‘கன்’ என்னும் சொல்லுக்கு, மேலும் ஒரு முடிபு

நசகா. வேற்றுமை யாயின் ஏனை யெகிடுனாடு

தோற்ற மொக்கும் கன்னென் கிளவி.

இது நிலமொழிக்கண் உகரம் விலக்கி அகரம் வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இ - ள்: வேற்றுமையாயின் ஏனை எகிடுனாடு தோற்றம் ஒக் கும் — வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சியாயின் ஒழிந்த மரமல் லாத எகிடுனாடு தோற்றம் ஒத்து அகரமும் வல்லெழுத்தும்பெற்று முடியும்; கன் என் கிளவி — கன்னென்னுஞ்சொல்; எ - று.

எ - று: கன்னக்¹குடம் சாடி தூதை பாளை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை என வரும். கன்னக்கடுமை எனக் குணவேற்றுமையுஞ் சிறு பான்மை கொள்க.

தோற்ற மென்றதனால் அல்வழிக்கண் வன்கணத்து அகரமும் மெல் லெழுத்தும் ஏனைக்கணத்து அகரமும் கொள்க. கன்னங்கடிது சிறிது தீது பெரிது எனவும், கன்னஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும் வரும். கன்னங்கடுமை எனக் குணவேற்றுமைக்கண்ணும் இவ்விதி கொள்க.

‘பொன்னகர் வரைப்பிற் கன்னம்² தூக்கி’ (ஐங்குறு - உசஎ) என் பதோ வெனின், அது மகர ஈற்றுப் பொருட்பெயர். (௫௧)

இயற்பெயர் முன் ‘தந்தை’ என்னும் சொல்

நசஎ. இயற்பெயர் முன்னர்த் தந்தை முறைவரின்

முதற்கண் மெய்கெட அகரம் நிலையும்

மெய்யொழித் தன்கெடும் அவ்வியற் பெயரே.

இஃது ‘அஃறிணை விரவுப்பெய ரியல்புமா ருளவே’ (எழு - க௫௫) என்றதற்கு ஈண்டுத் திரிபுகூறலின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இ - ள்: இயற்பெயர் முன்னர்த் தந்தை முறைவரின் — இவ் வீற்று விரவுப்பெயருள் இயற்பெயரின் முன்னர்த் தந்தையென்

1 கன்னம் - கன்னுரத்தொழில்.

2 கன்னம் - நோய் தணியும்பொருட்டுக் கோயிற்கு நோர்த்திக்கடனாகச் செய்து கொடுக்கும் சிறு படிமம்.

னும் முறைப்பெயர் வருமொழியாய் வருமாயின், முதற்கண் மெய் கெட அகரம் நிலையும் — அத்தந்தை யென்பதன் முதற்கணின்ற தகரவொற்றுக்கெட அதன்மே லேறிநின்ற அகரங் கெடாது நிற்கும், அவ்வியற்பெயர் மெய்யொழித்து அன் கெடும் — அந் நிலைமொழியாகிய இயற்பெயர் அன்னென்னுஞ் சொல்லில் அகரம் ஏறிநின்ற மெய்யை ஒழித்து அவ்வன் தான் கெட்டு முடியும் ; எ - று.

எ - று : சாத்தந்தை கொற்றந்தை என வரும்.

முதற்கண் மெய்யென்றதனால் சாத்தன் றந்தை .கொற்றன் றந்தை என்னும் இயல்பு முடிபுங் கொள்க. (௫௨)

அதற்கு, மேலும் ஒரு முடிபு

௩௪அ. ஆதனும் பூதனும் கூறிய இயல்பொடு
பெயரொற் றகரம் துவரக் கெடுமே.

இது மேலதற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இ - ள் : ஆதனும் பூதனும் — முற்கூறிய இயற்பெயருள் ஆதனும் பூதனும் என்னும் இயற்பெயர்கள் தந்தை யென்னும் முறைப்பெயரோடு முடியுங்கால், கூறிய இயல்பொடு — முற் கூறிய நிலைமொழி அன் கெடுதலும் வருமொழித் தகரவொற்றுக் கெடுதலுமாகிய செய்கைகளுடனே, பெயரொற்று அகரம் துவரக் கெடும் — நிலைமொழிப்பெயரில் அன்கெட் நின்ற தகரவொற்றும் வருமொழியில் தகரவொற்றுக்கெட நின்ற அகரமும் முற்றக் கெட்டு முடியும் ; எ - று.

எ - று : ஆந்தை பூந்தை என வரும்.

இயல்பென்றதனாற் பெயரொற்றும் அகரமும் கெடாதே நின்றலுங் கொள்க. ஆதந்தை பூதந்தை என வரும்.

இனித் துவர வென்றதனான் அழான் புழான் என நிறுத்தித் தந்தை என வருவித்து நிலைமொழி னகரமும் வருமொழித் தகரமும் அகரமும் கெடுத்து அழாந்தை புழாந்தை என முடிக்க. (௫௩)

அதற்கு, வேறொரு முடிபு

௩௪க. சிறப்பொடு வருவழி யியற்கை யாகும்.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இ - ள் : சிறப்பொடு வருவழி — அவ்வியற் பெயர் பண்பு அடுத்து வரும்வழி, இயற்கையாகும் — முற்கூறிய இருவகைச் செய்கையுந் தவிர்த்து இயல்பாய் முடியும் ; எ - று.

எ - று : பெருஞ்சாத்தன்றந்தை பெருங்கொற்றன்றந்தை எனவரும். கொற்றங்கொற்றன்றந்தை சாத்தங்கொற்றன்றந்தை என்றூற்போல்வன பண்பன்றி அடை அடுத்தனவாதலின் புறனடையான் முடிக்க. (௫௪)

இயற்பெயர்முன் 'மகன்' முதலிய பிறபெயர்கள்

௩௫௦. அப்பெயர் மெய்யொழித் தன்கெடு வழியும்
நிற்றலு முரித்தே அம்என் சாரியை
மக்கள் முறைதொகூஉம் மருங்கி னுன.

இது மேலதற்கு வேரோர் வருமொழிக்கண் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இ - ள்: அப்பெயர் மக்கள் ஆன முறை தொகூஉம் மருங்கி னும் — அவ்வியற்பெயர் முன்னர்த் தந்தை யன்றி மகனாகிய முறைப்பெயர் வந்து தொகுமிடத்தினும், மெய்யொழித்து அன் கெடுவழி அம்மென் சாரியை நிற்றலும் உரித்து — அவ்வியற்பெய ரில் தான்ஏறிய மெய்நிற்க அன்கெட்டு அம்முச்சாரியை வந்து நிற்றலும் உரித்து; எ - று.

ஆன என்பதனை மக்களோடும், உம்மையை மருங்கினோடுங் கூட்டிக். முறைதொகூஉ மருங்கினென்றது இன்றற்கு மகனென்னும் முறைப்பெய ராய்ச் சேருமிடத் தென்றவாறு.

௩௫: கொற்றங்கொற்றன், சாத்தங்கொற்றன் என நிலைமொழி அன் கெட்டழி அம்மு வந்தது. இவற்றிற்கு அதுவேனுருபு விரியாது அதன் உடைமைப்பொருள் விரிக்க. இது முறைப்பெயர்.

இனி உம்மையாற் கொற்றங்குடி சாத்தங்குடி எனப் பிறபெயர் தொக்கன வுங் கொள்க.

மெய்யொழித் தென்றதனானே கொற்றமங்கலம் சாத்தமங்கலம் என்பன வற்றின்கண் அம்மின் மகரங்கெடுத்தலும் வேட்டமங்கலம்¹ வேட்டங்குடி என் பனவற்றின் நிலைமொழியொற்று இரட்டினுங் கொள்க. (௫௫)

'தான்' 'பேன்' 'கோன்' என்னும் இயற்பெயர்கள்

௩௫௧. தானும் பேனும் கோனும் மென்னும்
ஆமுறை யியற்பெயர் திரிபிட நிலவே.

இது மேலதற்கு ஒருவழி எய்தியதுவிலக்கிப் பரிதுவிதி வகுத்தது.

இ - ள்: தானும் பேனும் கோனும் என்னும் ஆ முறை இயற்பெயர் — அவ்வியற்பெயருள் தானும் பேனும் கோனு மென்னும் அம்முறையிணையுடைய இயற்பெயர்கள் தந்தையொடும் மக்கள் முறைமையொடும் புணரும்வழி, திரிபிடனில — முற் கூறிய திரிபுகளின்றி இயல்பாய் முடியும்; எ - று.

௩௫: தான்ற்றதை பேன்ற்றதை கோன்ற்றதை எனவும், தான்கொற் றன் பேன்கொற்றன் கோன்கொற்றன் எனவும் வரும். பேன் கோன் என்பன முற்காலத்து வழக்கு. இவை தொகைமரபினுள் 'அஃறிணை விரவுப் பெயர்' (எழு - ௧௫௫) என்புழி இயல்பாயினவேனும் ஈண்டு இவ்வீற்றிற்குத் திரிபு கூறுதலின் அதனையும் விலக்கி இயல்பாமென்பதாஉங் கூறினார். (௫௬)

¹ வேட்டமங்கலம் - வேடமங்கலம் எனபது நிலைமொழியொற்று இரட்டினுத்தது.

‘தான்’ ‘யான்’ என்னும் சொற்கள்

௩௫௨. தான் யா நெனும்பெயர் உருபியல் நிலையும்.

இஃது எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வருத்தது, தொகை மரபினுள் ‘அஃறிணைவிரவுப்பெயர்’ (எழு - கடுகூ) என்பதனானே இயல்பாய் நின்ற தான் என்பதனையும் ‘உயிரீருகிய’ (எழு - கடுகூ) என்பதனால் இயல்பாய் நின்ற யானென்பதனையும் அவ்வியல்புலிலக்கி உருபியலோடு மாட்டெறி தலின்.

இ - ள் : தான் யான் எனும் பெயர் — தானென்னும் விரவுப் பெயரும் யானென்னும் உயர்திணைப்பெயரும், உருபியல் நிலையும் — உருபியலிற் கூறிய இயல்பிலே நிலைபெற்றுத் தானென்பது நெடு முதல் குறுகித் தன்னென்றும் யானென்பது ஆகாரம் எகரமாய் யகரங்கெட்டு என்னென்றும் முடியும் ; எ - று.

௪ - டு : தன்கை என்கை செவி தலை புறம் என வரும்.

வருமொழி வரையாது கூறினமையின் இயல்புணத்துக்கண்ணுந் தன் ஞாண் என்ஞாண் தூல் மணி யாழ் வட்டு அடை ஆடை என வரும். (இஎ)

அல்வழியில் அச்சொற்கள்

௩௫௩. வேற்றுமை யல்வழிக் குறுகலுந் திரிதலுந்
தோற்ற மில்லை யென்மனார் புலவர்.

இஃது அல்வழிக்கண் இயல்பாக என்றலின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இ - ள் : வேற்றுமை அல் வழி — முற்கூறிய தான் யானென் பன வேற்றுமைப் புணர்ச்சியல்லாதவிடத்து, குறுகலுந் திரிதலுந் தோற்றமில்லை என்மனார் புலவர் — தானென்பது நெடுமுதல் குறுகுதலும் யானென்பது அவ்வாறு திரிதலுந் தோற்றமின்றி இயல்பாய் முடியுமென்று கூறுவர் புலவர் ; எ - று.

௪ - டு : தான்குறியன் சிறியன் தீயன் பெரியன் ஞான்றான் நீண்டான் மாண்டான் வலியன் எனவும், யான் குறியேன் சிறியேன் தீயேன் பெரியேன் ஞான்றேன் நீண்டேன் மாண்டேன் வலியேன் எனவும் வரும்.

தோற்ற மென்றதனான் வேற்றுமைக்கண் அவ்வாற்றி நகரத்திரிதலுங் கொள்க. தற்புகழ் தற்பாடி, எற்புகழ் எற்பாடி. என் வரும். (இஅ)

‘அழன்’ என்னுஞ்சொல்

௩௫௪. அழன் என் இறுதிக்கெட வல்லெழுத்து மிகுமே.

இது வேற்றுமைக்கண் அகரத் திரியாது கெடுக என்றலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வருத்தது.

இ - ள் :—அழன் என் இறுதி கெட — அழனென்னுஞ் சொல் தன் ஈற்று நகரங் கெட, வல்லெழுத்து மிகும் — வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் ; எ - று.

எ - று : அழக்குடம் சாடி தூதை பாளை என வரும். அழக்குட மென் பது பிணக்குடத்தை. (டுக)

'முன்' என்பதற்கு முன் 'இல்'

169. முன்னென் கிளவி முன்னர்த் தோன்றும்
இல்லென் கிளவிமிசை நகர மொற்றல்
தொல்லியல் மருங்கின் மரீஇய மரபே.

இது 'மருவின்னெருகுதி' (எழு - கக) என்பதனாற் கூறிய இலக்கண மருஉக்களில் ஒன்றற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : முன் என் கிளவி முன்னர்த் தோன்றும் இல் என் கிளவிமிசை — முன்னென்னுஞ் சொல்லின்முன்னே வரும் இல் லென்னுஞ் சொல்லின்மேலே, நகரம் ஒற்றல் — ஒரு நகரவொற்று வந்துநின்று முடிதல், தொல்லியல் மருங்கின் மரீஇய மரபு — பழையதாகிய இயல்பினையுடைய வழக்கிடத்து மருவிவந்த இலக் கண முடிபு ; எ - று.

எ - று : முன்தில் என வரும். இன்முன் என நிற்கற்பாலது முன்றி லென்று தலைதடுமாறுதலின் மருஉவாயிற்று, முன்னென்பதற்கு ஒற்றிரட்டு தல் இலக்கணமேனும் அதுவன்றித் தனக்கு இனமாயதோர் நகரவொற்றுப் பெறுதலின் வேறு முடிபாயிற்று. (சூ0)

'பொன்' என்னுஞ் சொல்

170. பொன்னென் கிளவி யீறுகெட முறையின்
முன்னர்த் தோன்றும் லகார மகாரம்
செய்யுள் மருங்கில் தொடரிய லான.¹

இஃது அவ் வீற்றுப்பெய ரொன்றற்குச் செய்யுள்முடிபு கூறுதலின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இ - ள் : பொன் என் கிளவி ஈறு கெட — பொன்னென்னுஞ் சொல் தன்னீறுகிய நகரங்கெடாநிற்க, முன்னர் லகார மகாரம் முறையிற் றோன்றும் — அதன் முன்னர் லகாரமும் மகரவொற்றும் முறையானே வந்து நிற்கும், செய்யுள் மருங்கில் தொடரியலான — அங்ஙனம் நிற்பது செய்யுளிடத்துச் சொற்கள் தம்முள் தொடர்ச்சிப்படும் இயல்பின்கண் ; எ - று.

முறையினென்றதனான் மகரம் ஒற்றதல் கொள்க.

எ - று : 'பொலம்படப் பொலிந்த கொய்சுவற்புரவி' (மலைபடு - றுஎச) என வரும்.

1 பொல - பொன் = அழகு, அழகிய உலோகம், என்றுமாம். பொல + அம் = பொலம், பொல + பு = பொறுப்பு = அழகு, பொலலுதல் = பொருநதுதல், அழகாயிருத்தல். ஓ, நோ : ஒப்பித்தல் = பொருந்தச் செய்தல், அலங்கரித்தல். பொலலாத = பொலலா = பொருந்தாத, அழகிலாத. "பொலலாக கருங்காகை" என்று காரிகையாசிரியருங் கூறுதல் காண்க.

தொடரியலான என்றதனானே வன்கணத்துக்கண்ணும் லகரம் நிற்க மகரம் வல்லெழுத்திற்கேற்ற மெல்லெழுத்தாகத் திரிதல் கொள்க. 'பொலங் கலஞ்சுமந்த பூண்டாங்கிளமுலை' (அகம் - ௧௧) 'பொலஞ்சுட ராழி பூண்ட தேரே', 'பொலந்தோர்க்குடவன்' என வரும்.

இன்னும் இதனானே 'பொலனறுந்தெரியல்' (புறம் - ௨௧) 'பொலமல ராவிரை' (கலி - ௧௩௮) என்றரற்போல மகரங்கெட்டுப் பிறகணத்து முடி தலுங் கொள்க. (சுக)

உ. இடையொற்று ஈறுகள்

வேற்றுமையில் யகர ஈறு

௩௫௭. யகர இறுதி வேற்றுமைப் பொருள்வயின்
வல்லெழுத் தியையின் அவ்வெழுத்து மிகுமே.

இது முறையானே யகர ஈற்றிற்கு வேற்றுமைமுடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : யகர இறுதி வேற்றுமைப் பொருள்வயின் — யகர ஈற்றுப்பெயர் வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக்கண், வல் லெழுத்து மிகும் — வல்லெழுத்து முதன்மொழி வந்து இயையின் அவ் வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் ; எ - று.

எ - று : நாய்க்கால் செவி தலை புறம் என வரும். (சுஉ)

'தாய்' என்னும் சொல்

௩௫௮. தாயென் கிளவி யியற்கை யாகும்.

இது விரவுப்பெயருள் ஒன்றற்கு எய்திய வல்லெழுத்து விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

இ - ள் : தாயென் கிளவி இயற்கையாகும் — தாயென்னுஞ் சொல் வல்லெழுத்து மிகாது இயல்பாய் முடியும் ; எ - று.

எ - று : தாய்க்கை செவி தலை புறம் என வரும்.

மேலேச் சூத்திரத்தான் மிகுதியுங் கூறுதலின் அஃறிணை விரவுப் பெய ருள் அடங்காதாயிற்று. (சு௩)

அதற்கு, மேலும் ஒரு முடிபு

௩௫௯. மகன்வினை கிளப்பின் முதனிலை யியற்றே.

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது, தாயென்பது அடையடுத்துழி வல்லெழுத்து மிகுத என்றலின்.

இ - ள் : மகன் வினை கிளப்பின் — தாயென்னுஞ் சொல் தனக்கு அடையாய் முன்வந்த மகனது வினையைப் பின்னாக ஒருவன் கூறுமிடத்து, முதல் நிலை இயற்று — இவ் வீற்றுள் முதற்கட் கூறிய நிலைமையின் இயல்பிற்குய் வல்லெழுத்து வந்துழி அவ் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் ; எ - று.

௭ - ௫ : மகன்றாய்க்கலாம் செரு துறத்தல் பகைத்தல் என வரும். மகன் தாயோடு கலாய்த்த கலாம் என விரியும். ஏனையவற்றிற்கும் ஏற்கும் உருபு விரிக்க. வினை ஈண்டுப் பகைமேற்று. (௬௪)

யகர ஈற்றிற்கு வேறு முடிபு

௩௬௦. மெல்லெழுத் துறழும் மொழியுமா ருளவே.

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது.

இ - ள் : மெல்லெழுத்து உறழும் மொழியுமாருள -- யகர ஈற்றுள் அதிகார வல்லெழுத்தினோடு மெல்முத்து மிக்கு உறழ்ந்து முடிவனவும் உள ; எ - று.

௭ - ௫ : வேய்க்குறை வேயங்குறை செய்கை தலை புறம் என வரும். (௬௫)

அல்வழியில் யகர ஈறு

௩௬௧. அல்வழி யெல்லாம் இயல்பென மொழிப.

இஃது அவ் வீற்று அல்வழிக்கு எய்தாத தெய்துவித்தது.

இ - ள் : அல்வழி எல்லாம் இயல்பென மொழிப -- யகர ஈற்று அல்வழியெல்லாம் இயல்பாய் முடியும் என்று கூறுவர் புலவர் ; எ - று.

௭ - ௫ : நாய்கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும்.

எல்லாமென்றதனால் அவ்வாய்க்கொண்டான் இவ்வாய்க்கொண்டான் உவ்வாய்க்கொண்டான் எவ்வாய்க்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என உருபின் பொருள்பட முடிவனவும், தாய்க்கொண்டான் தூய்ப்பெய்தான் என்றற்போலும் வினையெச்சமும், பொய்ச்சொல் மெய்ச்சொல் எய்ப்பன்றி என்றற்போலும் பண்புத்தொகையும், வேய்கடிது வேய்க்கடிது என்னும் அல்வழி யுறழ்ச்சிமுடிவுள் கொள்க. (௬௬)

வேற்றுமையில் ரகர ஈறு

௩௬௨. ரகார இறுதி யகார இயற்றே.

இது நிறுத்தமுறையானே ரகார ஈற்று வேற்றுமை முடிபுகூறுகின்றது.

இ - ள் : ரகார இறுதி -- ரகார ஈற்றுப்பெயர் வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண், யகார இயற்று -- யகார ஈற்று இயல்பிற்கு வல்லெழுத்து வந்தழி அவ் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் ; எ - று.

௭ - ௫ : தேர்க்கால் செலவு தலை புறம் என வரும்.

இம் மாட்டேற்றினே யகர ஈற்று வேற்றுமை அல்வழி யென்னும் இரண்டையுங் கருதி மாட்டெறிந்தாரென்பார் அல்வழிமுடிபும் ஈண்டுக் காட்டுவர். பாம் இவ்வோத்தின் புறனடையாற் காட்டும்.

இது யகர ஈற்றிற்கும் ஒக்கும்.

மாட்டேற்றான் உறழ்ச்சியுங் கொள்க. வேங்குறை வேர்க்குறை என வரும். (சுஎ)

‘ஆத்’ ‘வேதித்’ ‘சாத்’ ‘பீத்’ என்னுஞ் சொற்கள்

நகசாந. ஆரும் வெதிருஞ் சாரும் பீரும்

மெல்லெழுத்து மிகுதல் மெய்ப்பெறத் தோன்றும்.

இஃது இவ் வீற்றிற்கு எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இ - ள் : ஆரும் வெதிருஞ் சாரும் பீரும் — ஆரென்னுஞ் சொல்லும் வெதிரென்னுஞ் சொல்லுஞ் சாரென்னுஞ் சொல்லும் பீரென்னுஞ் சொல்லும், மெல்லெழுத்து மிகுதல் மெய்ப்பெறத் தோன்றும் — மெல்லெழுத்து மிக்குமுடிதல் மெய்ம்மைபெறத் தோன்றும் ; எ - று.

எ - டு : ஆங்கோடு வெதிர்க்கோடு சார்க்கோடு பீர்க்கோடி செதிள் தோல் பூ என வரும்.

பீர் மரமென்பார் பீர்க்கோடென்பர். ‘பீர்வாய்ப் பிரிந்த நீர் நிறை முறைசெய்து’ என்றாற்போலச் சான்றோர் பலருஞ் செய்யுள் செய்தவாறு காண்க.

மெய்ப்பெற என்றதனான் ‘ஆரங்கண்ணியடுபோர்ச் சோழர்’ (அகம் - கூ௩) என ஆர் அம்முப்பெறுதலும் ‘மாரிப்பீரத்தலர் சிலர்கொண்டே’ (குறு - கூஅ) எனப் பீர் அத்துப்பெறுதலுங் கொள்க. இதனை அதிகாரப் புறனடையான் முடிப்பாரும் உளர்.

இன்னும் இதனானே கூர்ங்கதிர்வேல் ஈர்க்கோதை என்றாற்போலவுங் குதிர்ங்கோடு விலர்க்கோடு அயிர்க்கோடு துவர்க்கோடு சிலிர்க்கோடு என்றாற் போலவும் மெல்லெழுத்து மிகுவன கொள்க.

இன்னும் இதனானே துவரங்கோடு என அம்முப் பெறுதலுங் கொள்க. (சுஅ)

‘சார்’ முன் ‘காழ்’

நகசாச. சாரென் கிளவி காழ்வயின் வலிக்கும்.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வகுத்தது.

இ - ள் : சார் என் கிளவி காழ்வயின் வலிக்கும் -- சாரென் பது காழென்பதனோடு புணருமிடத்து வல்லெழுத்து மிகுப் புணரும் ; எ - று.

எ - டு : சார்க்காழ் என வரும். சாரினது வித்தென்பதே பொருள். இதனை வயிரமெனிற் கிளந்தோதுவா ரென்று உணர்க. (கூக)

‘பீர்’ என்னுஞ் சொற்கு. மேலும் ஒரு முடிபு

நகசாந. பீரென் கிளவி அம்மொடுஞ் சிவனும்.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வகுத்தது.

இ - ள்: பீர் என் கிளவி அம்மொடுஞ் சிவணும் — பீரென் னுஞ்சொல் மெல்லெழுத்தேயன்றி அம்முப்பெற்றும் முடியும்; எ - று.

எ - று: பீரங்கொடி செதிள் தோல் பூ எனவும், 'பொன்போற் பீர மொடு பூத்த புதன்மலர்' (நெடுநல்வாடை - கச) எனவும் வரும். உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. (எ0)

வேற்றுமையில் லகார ஈறு

நகரக. லகார இறுதி னகார இயற்றே.

இது முறையானே லகார ஈற்றை வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண் புணர்க்கின்றது.

இ - ள்: லகார இறுதி னகார இயற்று — லகார ஈற்றுப் பெயர் வன்கணம் வந்துழி னகார ஈற்று இயல்பிற்றாய் லகரம் றகரமாய்த் திரிந்துமுடியும்; எ - று.

எ - று: கற்குறை சிறை தலை புறம், நெற்கதிர் சோறு தலை புறம் என வரும். (எக)

அதற்கு, மேலும் ஒரு முடிபு

நகரக. மெல்லெழுத் தியையின் னகார மாகும்.

இது னகாரமாமென்றலின் அவற்றிற்கு எய்தாத தெய்துவித்தது.

இ - ள்: மெல்லெழுத்து இயையின் னகார மாகும் — அவ் வீறு மென்கணம் வந்து இயையின் னகாரமாகத் திரிந்து முடியும்; எ - று.

எ - று: கன்னொரி நுனி முரி என வரும்.

இச் சூத்திரத்தினை வேற்றுமை யிறுதிக்கண் அல்வழியது எடுத்துக் கோடற்கட் சிங்கனோக்காக வைத்தமையான் அல்வழிக்கும் இம்முடிபு கொள்க. கன்னொரிந்தது நீண்டது மாண்டது என வரும். (எஉ)

அல்வழியில் லகார ஈறு

நகரக. அல்வழி யெல்லாம் உறமுனை மொழிப.

இஃது அவ் வீற்று அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள்: அல்வழியெல்லாம் உறமுனை மொழிப — இவ் வீற்று அல்வழிகளெல்லாம் தந்திரிபு வல்லெழுத்தினோடு உறழ்ந்து முடியுமென்று கூறுவர் புலவர்; எ - று.

எ - று: கல்குறிது கற்குறிது சிறிது தீது பெரிது என வரும்.

எல்லா மென்றதனாற் கல்குறுமை கற்குறுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனக் குணம்பற்றி வந்த வேற்றுமைக்கும் உறழ்ச்சி கொள்க.

இன்னும் இதனானே வினைச்சொல்லீறு திரிந்தனவும் உருபுதிரிந்தனவும் கொள்க. வந்தானாற் கொற்றன் பொருவானாற் போகான் எனவும், அத்தாற்

கொண்டான் இத்தாற் கொண்டான் உத்தாற் கொண்டான்¹ எத்தாற் கொண்டான் எனவும் வரும்.

அக்காற் கொண்டான் என்றூற்போலப் பிறவும் முடிபு உள்ளன வெல்லாம் இதனான் முடித்துக் கொள்க. (எ௩)

லகார மெய் ஆய்த மாதல்

௩௬௯. தகரம் வருவழி ஆய்தம் நிலையலும்

புகரின் நென்மனூர் புலமையோரே.

இது லகரம் நகரமாய்த் திரிதலேயன்றி ஆய்தமாகத் திரியுமென்றவின் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இ - ள்: தகரம் வருவழி ஆய்தம் நிலையலும் — தகரம் முதலாகிய மொழி வந்தால் லகரம் நகரமாய்த் திரிதலேயன்றி ஆய்தமாகத் திரிந்துநின்றலும், புகர் இன்று என்மனூர் புலமையோர் — குற்றமின்றென்று சொல்லுவார் ஆசிரியர்; எ - று.

௪ - ௫: கஃரீது கற்றீது என வரும்.

புகரின் நென்றதனால் 'நெடியதனிறுதி' (எழு - ௩௭௦) என்பதனான் வேறீது வேற்றீது என்னும் உறழ்ச்சி முடிபுங் கொள்க. (௪௪)

லகார ஈற்றிற்கு வேறு முடிபு

௩௭௦. நெடியதன் இறுதி இயல்புமா ருளவே.

இஃது 'அல்வழியெல்லாமுறழ்' (எழு - ௩௬௮) என்றதனை விலக்கி இயல்பாக என்றவின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இ - ள்: நெடியதன் இறுதி இயல்புமாருள — நெட்டெழுத்தின் ஈற்று லகார ஈறு குறியதன் இறுதிக்கண் நின்ற லகாரம் போலத் திரிந்து உறழ்தலேயன்றி இயல்பாய் முடிவனவும் உள; எ - று.

௪ - ௫: பால்கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். இயல்பாகாது திரிந்தன வேற்கடிது என்றூற்போல்வன. (௪௫)

'நெல்' முதலிய சொற்கள்

௩௭௧. நெல்லுஞ் செல்லுங் கொல்லுஞ் சொல்லும்

அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமை யியல.

இஃது அல்வழிக்கண் உறழ்ந்துமுடிபு என்றதனை வேற்றுமை முடிபென்றவின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இ - ள்: நெல்லுஞ் செல்லுங் கொல்லுஞ் சொல்லும் — நெல்லென்னுஞ் சொல்லுஞ் செல்லென்னுஞ் சொல்லுங் கொல்லென்னுஞ் சொல்லுஞ் சொல்லென்னுஞ் சொல்லுமாகிய இந்நான்கு

¹ அத்தால் இத்தால் உத்தால் என்பன முறையே அஃது இஃது உஃது என்பனவற்றின் திரிபான அத்து இத்து உத்து என்பனவற்றின் மூன்றும் வேற்றுமை.

சொல்லும், அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமை இயல் — அவ்வழியைச் சொல்லுமிடத்தார் தாம் வேற்றுமைமுடிபின் இயல்பிற்றாய் லகரம் நகரமாய்த் திரிந்து முடியும்; எ - று.

உம்மை சிறப்பு.

எ - று: நெற்காய்த்தது செற்கடிது கொற்கடிது சொற்கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். (எசு)

‘இல்’ என்னும் இன்மைச் சொல்

ந.எஉ. இல்லென் கிளவி இன்மை செப்பின்
வல்லெழுத்து மிகுதலும் ஐயிடை வருதலும்
இயற்கையாதலும் ஆகாரம் வருதலும்
கொளத்தகு மரபின் ஆகிட னுடைத்தே.

இஃது இவ் வீற்று வினைக்குறிப்புச் சொல்லுள் ஒன்றற்கு எய்தாத தெய்துவித்தது.

இ - ள்: இல்லென் கிளவி இன்மை செப்பின் — இல்லென் னுஞ்சொல் இருப்பிடமாகிய இல்லை உணர்த்தாது ஒரு பொருளின்து இல்லாமையை உணர்த்தும் இடத்து, வல்லெழுத்து மிகுதலும் — வல்லெழுத்து முதன்மொழி வந்துழி அவ்வல்லெழுத்து மிக்குமுடிதலும், ஐ இடை வருதலும் — ஐகாரம் இடையே வருதலும், இயற்கையாதலும் — இரண்டும் வாராது இயல்பாய் முடிதலும், ஆகாரம் வருதலும் — ஆகாரம்வந்து முடிதலுமாகிய இந்நான்கு முடிபும், கொளத்தகு மரபின் — சொற்குமுடிபாகக் கொளத்தகும் முறையானே, ஆகிட/னுடைத்து — தன் முடிபாம் இடன் உடைத்து; எ - று.

கொளத்தகு மரபினென்றதனால் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வந்துழி ஐகாரம் வருதலும், ஐகாரம் வந்துழி வல்லெழுத்து மிகுதலும் மிகாமையும், ஆகாரம் வந்துழி வல்லெழுத்து மிக்குமுடிதலுங் கொள்க.

எ - று: இல்லெனரிறுத்திக் கொற்றன் சாத்தன் தெளிவு பொருள் எனத் தந்து வல்லெழுத்தும் ஐகாரமுங் கொடுத்து இல்லைக் கொற்றனைனெனையவற்றோடும் ஒட்டிக.

இன்னும் அவ்வாறே நிறுத்தி ஐகாரமே கொடுத்து இல்லை கொற்றன் சாத்தன் தெளிவு பொருள் என வல்லெழுத்து மிகாது முடிக்க.

இன்னுங் கொளத்தகு மரபினென்றதனால் வளைக்கணத்தின் முன்னும் ஐகாரமே கொடுத்து இல்லைஞாண் தூல் மணி வானம் ஆடை என ஒட்டிக.

இஃது இல்லென்பதோர் முதனிலை நின்று வருமொழியோடு இங்ஙனம் புணர்ந்ததென்பது உணர்தற்கு இல்லென்கிளவியென்றும் இயற்கையாதலுமென்றுங் கூறினார். இம்முடிபு வினையிலுள் விரவுவினைக்கண் ‘இன்மை செப்பல்’ என்புழி ‘இல்லை இல்’ (எழு - உஉஉ) என்று உரை கூறியவதனால், அவனிலலை என்றும்போல்வன உதாரணமாக எல்லா ஆசிரியருங் தாட்டியவாற்றாணும் உணர்க.

இதனானே இங்ஙனம் புணர்த்தசொல்லன்றி இல்லை என ஐகார ஈராய் நிற்பதோர் சொல் இன்மையும் உணர்க. ஆயின், இன்மை முதலியவற்றையும் இவ்வாறே புணர்க்க எனின் அவை வருமொழியின்றி ஒரு சொல்லாய் நின்ற லின் புணர்க்காராயினார்.

இனி இயல்பு வருமாறு:—எண்ணில் குணம் செய்கை துடி பொருள் எனவும், பொய்யில் ஞானம் மையில் வாண்முகம் எனவும் வரும்.

இனி ஆகாரம் வருமாறு:—இல்லாக்கொற்றன் சாத்தன் தேவன் பொருள் என ஆகாரம் வல்லெழுத்துப்பெற்றன.

பிற்கூறிய இரண்டும் இல்லென்னும் வினைக்குறிப்பு முதனிலையடியாகத் தோன்றிய பெயரெச்சம்மை தொக்கும் விரிந்தும் நின்றன.¹

இயல்பு முற் கூறாததனால் இம்முடிபிற்கு வேண்டுஞ் செய்கை செய்ய. தாவின்ட்சி என்றாற்போல வேறுபட வருவனவற்றிற்கும் வேண்டுஞ் செய்கை செய்து முடிக்க. (என)

‘ வல் ’ என்னும் சொல்

௩௭௩. வல்லென் கிளவி தொழிற்பெய ரியற்றே.

இஃது இருவழியுந் திரிந்தும் உறழ்ந்தும் வருமென எய்தியதனை விலக் கித் தொழிற்பெயரோடு மாட்டெறிதலின் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இ - ள் : வல் என் கிளவி — வல்லென்னுஞ் சொல் அல்வழிக் கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும், தொழிற்பெயர் இயற்று — ஞகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் இயல்பிற்குய் வன்கணத்து உக மும் வல்லெழுத்தும், மென்கணத்தும் இடைக்கணத்து வகா ரத்தும் உகரமும் பெற்று முடியும் ; எ - று.

௪ - ௫ : வல்லுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண் டது வலிது எனவும், வல்லுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும். (எஅ)

அதற்கு, வேறொரு முடிபு

௩௭௪. நாயும் பலகையும் வருஉங் காலை

ஆவயின் உகரங் கெடுதலு முரித்தே

உகரங் கெடுவழி அகரம் நிலையும்.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இ - ள் : நாயும் பலகையும் வருஉங் காலை — வல்லென்புதன் முன் நாயென்னுஞ்சொல்லும் பலகையென்னுஞ் சொல்லும் வரு மொழியாய் வருங்காலத்து, ஆவயின் உகரங் கெடுதலும் உரித்து -- அவ்விடத்து உகரங் கெடாது நின்றலையன்றிக். கெட்டு முடிய

1 பிற்கூறிய இரண்டும் எனாது இலகுணம் இல்லாக்கொற்றன் என்பவற்றின் நிலை மொழிகளை. இவையிரண்டும் இல என்னும் குறிப்பினைப்பகுதியடியாய்ப் பிறந் தவை. இவ்வாத என்னும் எதிர்மறைப் பெயரெச்சம் இலகுணம் என்பதில் தொக்கும் இல்லாக்கொற்றன் என்பதில் ஓரளவு விரிந்தும் நின்றது.

வும் பெறும், உகரங் கெடுவழி அகரம் நிலையும் — அவ்வுகரங் கெடுமிடத்து அகரம் நிலைபெற்று முடியும்; எ - று.

எ - று : வல்லநாய் வல்லப்பலகை என வரும்.

உம்மை எதிர்மறையாகலான் உகரங் கெடாதேறின்று வல்லநாய் வல்லப் பலகை என வருதலுங் கொள்க.

அகரம் நிலையுமென்னுது உகரங்கெடு மென்றதனாற் பிற வருமொழிக் கண்ணும் இவ்வகரப்பேறு கொள்க. வல்லக்கடுமை சிறுமை நீமை பெருமை என வரும். (எக)

‘ பூல் ’ ‘ வேல் ’ ‘ ஆல் ’

ங.எ.நு, பூல்வே லென்று ஆலென் கிளவியொடு

ஆமுப் பெயர்க்கும் அம்இடை வருமே.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வருத்தது.

இ - ள் : பூல் வேல் என்று ஆலென்கிளவியொடு ஆமுப் பெயர்க்கும் — பூலென்னுஞ் சொல்லும் வேலென்னுஞ் சொல்லும் ஆலென்னுஞ் சொல்லுமாகிய அம்முன்று பெயர்க்கும், அம் இடை வரும் — வேற்றுமைக்கண் திரிபின்றி அம்முச்சாரியை இடை வந்து முடியும்; எ - று.

எ - று : பூலங்கோடு வேலங்கோடு ஆலங்கோடு செதின் தோல் பூ என வரும்.

வருமொழி வரையாது கூறினமையின் இயல்புணத்தும் ஒட்டிக. பூல னொரி வேலனொரி ஆலனொரி நீழல் விறகு என வரும். என்றா என எண் ணிடை யிட்டமையாற் பூலாங்கோடு பூலாங்கழி என ஆகாரம் பூலுக்குக் கொள்க. (அ௦)

லகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயர்

ங.எ.சு. தொழிற்பெய ரெல்லாந் தொழிற்பெய ரியல.

இஃது இவ் வீற்றுத் தொழிற்பெயர்க்கு அவ்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக் கண்ணுந் திரிபும் உறழ்ச்சியும் விலக்கித் தொழிற்பெயரோடு மாட்டெறிதலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வருத்தது.

இ - ள் : தொழிற்பெயரெல்லாம் — லகர ஈற்றுத் தொழிற் பெயரெல்லாம், தொழிற்பெயர் இயல — லகர ஈற்றுத் தொழிற் பெயரின் இயல்பினவாய் இருவழியும் வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும், மென்கணத்தும் இடைக்கணத்து வகரத்தும் உகர மும் பெற்று முடியும்; எ - று.

எ - று : புல்லுக்கடிது கல்லுக்கடிது வல்லுக்கடிது சிறிது நீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், வல்லுக்கடுமை சிறுமை நீமை பெருமை ஞாற்சி = நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும். இவற்றிற் குப் புல்லுதல் கல்லுதல் வல்லுதல் எனப் பொருளுரைக்க.

இனி எல்லாமென்றதனாற் றெழுற்பெயர்விதி எய்தாது பிற விதி எய்துவனவும் கொள்க. கன்னல்கடிது பின்னல்கடிது கன்னற்கடுமை பின்னற்கடுமை எனவும் வரும். இதனானே மென்கணம் வந்துழிப் பின்னன் ஞான்றது நீண்டது மாண்டது, பின்னன் ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி என ஒட்டுக.

இனி ஆடல் பாடல் கூடல் நீடல் முதலியனவும் அல்வழிக்கண் இயல் பாயும் வேற்றுமைக்கண் திரிந்தும் முடிதல் இதனாற் கொள்க. (அக)

‘வெயில்’ என்னுஞ் சொல்

௩௭௭. வெயிலென் கிளவி மழையியல் நிலையும்.

இது திரிபுலிக்கி அத்தும் இன்னும் வருத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வருத்தது.

இ - ள்: வெயில் என் கிளவி மழையியல் நிலையும் — வெயிலென்னுஞ் சொல் மழையென்னுஞ் சொற்போல அத்தும் இன்னும் பெற்றுமுடியும்; எ - று.

மழையென்பதனை ‘வளியென வருஉம்’ (எழு - உசஉ) என்பதனுடனும் வளியென்பதனைப் ‘பனியென வருஉம்’ (எழு - உசக) என்பதனுடனும் மாட்டெறிந்தவாறு காண்க.

௭ - ௮: வெயிலத்துக் கொண்டான் வெயிலிற் கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும். இஃது அத்துமிசை யொற்றுக் கெடாது நின்ற இடம். இஃது ‘அவற்றுமுன் வருஉம் வல்லெழுத்து’ (எழு - க௩௩) மிக்கது அதிகார வல்லெழுத்தின்மையின்.¹ இயல்புகணத்துங் கொள்க. சாரியை, வருமொழி வரையாது கூறினமையின்.² (அஉ)

வேற்றுமையில் வகர ஈறு

௩௭௮. சுட்டுமுத லாகிய வகர இறுதி

முற்படக் கிளந்த உருபியல் நிலையும்.

இது முறையானே வகர ஈறு வேற்றுமைக்கண் புணருமாறு கூறு கின்றது.

இ - ள்: சுட்டு முதலாகிய வகர இறுதி — வகர ஈற்றுப் பெயர் நான்கனுள் சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய வகர ஈற்றுப்பெயர் மூன்றும், முற்படக் கிளந்த உருபியல் நிலையும் — முற்படக்கூறிய உருபு புணர்ச்சியின் இயல்பிற்குய் வற்றுப் பெற்று முடியும்; எ - று.

௭ - ௮: அவற்றுக்கோடு இவற்றுக்கோடு உவற்றுக்கோடு செவி தலை புறம் என வரும்.

1 அதிகாரப்பட்ட வல்லெழுத்தின்மையால், வெயிலத்துக்கொண்டான் என்பது க௩௩-ம் நூற்பாவில் ‘அவற்றுமுன் வருஉம் வல்லெழுத்து மிகுமே என்று கூறிய விதிப்படி வல்லெழுத்து மிக்கது.

2 வருமொழி வரையாது கூறினமையின் சாரியை இயல்புகணத்துங் கொள்க என மாறிக் கூட்டுக.

முற்படக்கிளந்த என்றதனானே வற்றிறனோடு இன்னும் பெறுதல் கொள்க. அவற்றின்கோடு இவற்றின்கோடு உவற்றின்கோடு செவி தலை புறம் என ஒட்டுக. இஃது ஏனைக் கணத்தோடும் ஒட்டுக. (அக)

அதற்கு, அவ்வழி முடிபு

௩௭௯. வேற்றுமையல்வழி ஆய்த மாகும்.

இது மேலனவற்றிற்கு அவ்வழிமுடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : வேற்றுமையல்வழி ஆய்தமாகும் — அச்சட்டுமுதல் வகரம் வன்கணத்துக்கண் வேற்றுமையல்லாத இடத்து ஆய்த மாய்த் திரிந்து முடியும் ; எ - று.

எ - று : அஃகடிய இஃகடிய உஃகடிய சிறியதீய பெரிய என வரும். இவ்வழக்கு இக்காலத்து அரிது. (அச)

அதற்கு, வேறு முடிபுகள்

௩௮௦. மெல்லெழுத் தியையின் அவ்வெழுத் தாகும்.

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது.

இ - ள் : மெல்லெழுத்து இயையின் அவ்வெழுத்தாகும் — அவ் வகர ஈறு மென்கணம்வந்து இயையுமாயின் அவ் வகரவொற்று அவ்வம் மெல்லெழுத்தாய்த் திரிந்துமுடியும் ; எ - று.

எ - று : அஞ்ஞண் இஞ்ஞண் உஞ்ஞண் தூல் மணி என வரும் (அடு)

௩௮௧. ஏனவை புணரின் இயல்பென மொழிப.

இதுவும் அது, அவ் வீறு ஏனைக் கணங்களோடு புணருமாறு கூறுதலின்.

இ - ள் : ஏனவை புணரின் — அச்சட்டுமுதல் வகர ஈற்றோடு இடைக்கணமும் உயிர்க்கணமும் வந்து புணருமாயின், இயல் பென மொழிப — அவ்வகரந் திரியாது இயல்பாய்முடியுமென்று கூறுவர் புலவர் ; எ - று.

எ - று : அவ்யாழ் இவ்யாழ் உவ்யாழ் வட்டு அடை ஆடை என ஒட்டுக.

ஈண்டுக் கூறியது நிலைமொழிக்கென்றும் ஆண்டு 'நின்றசொன்முனியல் பாகும்' (எழு - ௧௪௪) என்றது வருமொழிக்கென்றும் உணர்க. (அச)

வகர ஈற்று உரிச்சொல்

௩௮௩. ஏனை வகரந் தொழிற்பெய ரியற்றே.

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது.

இ - ள் : ஏனை வகரம் — 'வகரக்கிளவி நான் மொழி யீற்றது' (எழு-௮௧) என்றதனுள் ஒழிந்துநின்ற உரிச்சொல்லாகிய வகரம் இருவழியும், தொழிற்பெயர் இயற்று — ஓகர ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் இயல்பிற்றாய் வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்

தும் மென்கணத்தும் இடைக்கணத்து வகரத்தும் உகரமும் பெற்று முடியும் ; எ - று.

எ - று : தெவ்வுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், தெவ்வுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும்.

உரையிற் கோடலென்பதனால் தெம்முனை என வகரவொற்று மகரவொற்றாகத் திரிதல் கொள்க. (அஎ)

வேற்றுமையில் முகார ஈறு

ந.அ.ந. முகார இறுதி ரகார இயற்றே.

இது நிறுத்த முறையானே முகார ஈற்று வேற்றுமை முடிபு கூறு கின்றது.

இ - ள் : முகார இறுதி ரகார இயற்று — முகார ஈற்றுப் பெயர் வன்கணம் வந்தால் வேற்றுமைக்கண் ரகார ஈற்றின் இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும் ; எ - று.

எ - று : பூழ்க்கால் சிறகு தலை புறம் என வரும். (அஅ)

‘தாழ்’ என்னுஞ் சொல்

ந.அ.ச. தாமென் கிளவி கோலொடு புணரின்
அக்கிடை வருதல் உரித்து மாறும்.

இஃது இவ் வீற்றுன் ஒன்றற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது, வல்லெழுத்திமோடு அக்கு வருத்தலின்.

இ - ள் : தாழ் என் கிளவி கோலொடு புணரின் — தாமென்னுஞ்சொல் கோலென்னுஞ் சொல்லோடு புணரும் இடத்து, அக்கு இடை வருதலும் உரித்தாகும் — வல்லெழுத்து மிகுதலே யன்றி அக்குச்சாரியை இடையே வந்து நின்றலும் உரித்து ; எ - று.

எனவே, அக்குப்பெறுது வல்லெழுத்து மிகுதல் வலியுடைத்தாயிற்று.

எ - று : தாழ்க்கோல் தாழ்க்கோல் என வரும்.

இது தாழைத் திறக்குங் கோல் என விரியும். (அக)

‘தமிழ்’ என்னுஞ் சொல்

ந.அ.ந. தமிழென் கிளவியும் அதனோ ரற்றே.

இதுவும் அது.

இ - ள் : தமிழ் என் கிளவியும் — தமிழென்னுஞ் சொல்லும், அதனோற்று — வல்லெழுத்து மிக்கு முடிதலேயன்றி அக்குச் சாரியையும் பெற்று முடியும் ; எ - று.

அதனோற்றே என்றதனால் இதற்குத் தமிழ்க்கூத்தனை வல்லெழுத்து மிகுதலே வலியுடைத்து.

௭ - ௫ : தமிழ்க்கூத்து சேரி தோட்டம் பள்ளி என வரும். தமிழை புடைய கூத்து என விரிக்க. தமிழவரையர் என்றற்போல வல்லெழுத்துப் பெறுது அக்குப் பெற்றன, 'உணரக்கூறிய' (எழு - ௪௦௫) என்னும் புற னடையாற் கொள்க. தமிழ்நாடு தமிழ்நாடு என ஏனைக்கணத்து முடிபு 'எப்பெயர் முன்னரும்' (எழு - ௧௨௮) என்பதனுள் 'முற்ற' என்றதனால் முடித்தாம். (௯௦)

'குமிழ்' என்னும் மாப்பெயர்

௩௮௬. குமிழென் கிளவி மரப்பெய ராயின்
பீரென் கிளவியொ டோரியற் ருகும்.

இது வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்தும் அம்மும் வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவதி கூறுகின்றது.

இ - ள் : குமிழ் என் கிளவி மரப்பெயர் ஆயின் — குமிழென் னுஞ் சொல் குமிழ்த்தலென்னுந் தொழிலன்றி மரப்பெயராயின், பீர் என் கிளவியொடு ஓர் இயற்று ஆகும் — பீரென்னும் சொல் லோடு ஓரியல்பிற்குள் ஒருவழி மெல்லெழுத்தும் ஒருவழி அம்மும் பெற்று முடியும்; எ - று.

௭ - ௫ : குமிழ்க்கோடு குமிழ்க்கோடு செதின் தோல் பூ என வரும்.

ஓரியற்றென்றதனாற் பிறவற்றிற்கும் இம்முடிபு கொள்க. மகிழ்க்கோடு மகிழ்க்கோடு என ஒட்டுக. (௯௧)

'பாழ்' என்னுஞ் சொல்

௩௮௭. பாழென் கிளவி மெல்லெழுத் துறழ்வே.

இது வல்லெழுத்தினோடு மெல்லெழுத்துப் பெறுக என்றலின் எய்திய தன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இ - ள் : பாழ் என் கிளவி மெல்லெழுத்து உறழ்வு — பாழென் னுஞ் சொல்லீறு வல்லெழுத்தினோடு மெல்லெழுத்துப் பெற்று உறழ்ந்து முடியும்; எ - று.

௭ - ௫ : பாழ்க்கிணறு பாழ்க்கிணறு சேரி தோட்டம் பாடி என ஒட்டுக. இது பாழுட்கிணறு என விரியும், பாழ்த்தகிணறு என வினைத்தொடை முடியாமையின். (௯௨)

'ஏழ்' என்னும் எண்ணப்பெயர்

௩௮௮. ஏழென் கிளவி உருபியல் நிலையும்.

இஃது எண்ணப்பெயர் இவ்வாறு முடிசு என்றலின் எய்தாத தெய்து வித்தது.

இ - ள் : ஏழ் என் கிளவி — ஏழென்னும் எண்ணப்பெயர் இறுதி, உருபியல் நிலையும் — உருபு புணர்ச்சிக்கண் கூறிய இயல் பின்கண்ணே நிலைபெற்று அன்பெற்று முடியும்; எ - று.

நகஉ. நூறுந்நு வருஉம் ஆயிரக் கிளவிக்குக்
கூறிய நெடுமுதல் குறுக்க மின்றே.

இஃது எய்தியது முழுவதாஉம் விலக்கிற்று, உகரங்கெட்டு அதன் மேலே நெடுமுதல் குறுகாது என்றலின்.

இ - ள் : நூறு ஊர்ந்து வருஉம் ஆயிரக் கிளவிக்கு — அவ் வேழென்பது நூறென்னுஞ் சொன்மேல் வரும் ஆயிரமென்னுஞ் சொல்லிற்கு, கூறிய நெடுமுதல் குறுக்க மின்று — முற்கூறிய நெடுமுதல் குறுகி உகரம் பெறுதலின்று ; எ - று.

எ - று : ஏழ்நூறுயிரம் என வரும்.

கூறிய என்றதனான் நெடுமுதல்குறுகி உகரம்பெற்று எழுநூறுயிர மெனவும் வரும்.

இதனே ஏழாயிரமென மேல் முதனிலை குறுகாமையுங் கொள்க.

இதனே எழுநூறுயிறு எழுநாள் எழுவகை என இயல்புணத்து நெடு முதல் குறுகி உகரம்பெறுதலுங் கொள்க. (கஉ)

நகங. ஐஅம் பல்லென வருஉ மிறுதி
அல்பெய ரெண்ணினும் ஆயியல் நிலையும்.

இதுவும் அது.

இ - ள் : ஐ அம் பல் என வருஉம் இறுதி — அவ் வேழன் முன்னர் ஐயென்றும் அம்மென்றும் பல்லென்றும் வருகின்ற இறுதிகளையுடைய, அல்பெயர் எண்ணினும் — பொருட்பெயரல் லாத எண்ணுப்பெயராகிய தாமரை வெள்ளம் ஆம்பல் என்பன வந்தாலும், ஆ இயல் நிலையும் -- நெடுமுதல் குறுகி உகரம்பெறுது அவ்வியல்பின்கண்ணே நின்று முடியும் ; எ - று.

எ - று : ஏழ்தாமரை ஏழ்வெள்ளம் ஏழாம்பல் என வரும். (கஅ)

நகச. உயிர்முன் வரினும் ஆயியல் திரியாது.

இதுவும் அது.

இ - ள் : உயிர்முன் வரினும் — அவ்வேழென்பதன் முன்னர் அளவுப்பெயரும் எண்ணுப்பெயருமாகிய உயிர்முதன்மொழி வரினும், ஆ இயல் திரியாது — நெடுமுதல் குறுகி உகரம்பெறுது முடியும் இயல்பிற் திரியாது முடியும் ; எ - று.

எ - று : ஏழால் எழுமுக்கு எழொன்று எழிரண்டு என வரும். (கஅ)

‘கேழ்’ என்னுஞ் சொல்

நகரு. கிழென் கிளவி உறமுத் தோன்றும்.

இஃது இவ் வீற்றுள் ஒன்றற்கு வேற்றுமைக்கண் உறழ்ச்சி கூறுகின் மது.

இ - ள் : கீழ் என் கிளவி உறழத் தோன்றும் — கீழென் னுஞ் சொல் உறழ்ச்சியாய்த் தோன்றி முடியும் ; எ - று.

தோன்றுமென்றதனான் செடுமுதல் குறுகாது வல்லெழுத்துப் பெற்றும் பெறாதும் வருமென்ற இரண்டும் உறழ்ச்சியாய் வருமென்று கொள்க. இயைபு வல்லெழுத்து அதிகாரத்தாற் கொள்க.

எ - று : கீழ்க்குளம் கீழ்குளம் சேரி தோட்டம் பாடி என வரும். (சு00)

வேற்றுமையில் ளகர ஈறு

நகுகு. ளகார இறுதி ணகார இயற்றே.

இது நிறுத்தமுறையானே ளகார ஈற்றுச்சொல் வேற்றுமைக்கண் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள் : ளகார இறுதி ணகார இயற்று — ளகார ஈற்றுப் பெயர் ணகார ஈற்றின் இயல்பிற்குய் வன்கணம் வந்துறி டகார மாய்த் திரிந்துமுடியும் ; எ - று.

எ - று : முட்குறை சிறை தலை புறம் என வரும். (க0க)

அதற்கு, வேறு முடிபு

நகுகு. மெல்லெழுத் தியையின் ணகார மாகும்.

இது மேலதற்கு மென்கணத்துமுடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : மெல்லெழுத்து இயையின் ணகாரமாகும் — ளகார ஈறு மெல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமொழியாய் வந்து இயை யின் ணகாரமாய்த் திரிந்து முடியும் ; எ - று.

எ - று : முண்ணெரி நுனி மரம் என வரும்.

இதனை வேற்றுமையிறுதிக்கண் அவ்வழியது எடுத்துக் கோடற்கண் சிங்கனோக்காக ¹ வைத்தலின் அவ்வழிக்கும் இம்முடிபு கொள்க. முண் ணெரிந் தது நீண்டது மாண்டது என வரும். (க0உ)

அவ்வழியில் ளகர ஈறு

நகுகு. அவ்வழி யெல்லாம் உறழென மொழிப.

இது மேலதற்கு அவ்வழிமுடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : அவ்வழி யெல்லாம் — ளகார ஈறு அவ்வழிக்க ணெல்லாம், உறழென மொழிப — திரியாதும் டகரமாய்த் திரிந் தும் உறழ்ந்துமுடியுமென்று சொல்லுவர் புலவர் ; எ - று.

எ - று : முள்கடிது முட்கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும்.

எல்லாமென்றதனால் குண வேற்றுமைக்கண்ணும் இவ் வழிச்சி கொள்க. முள்குறுமை முட்குறுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனவும், கோள்கடுமை கோட்கடுமை வாள்கடுமை வாட்கடுமை எனவும் ஒட்டுக.

1 சிங்கநேரககு — சிங்கம் முன்னும் பின்னும் பாததாறபோல முன்னும் பின்னும் நேரககும தூறபாறலை.

இதனானே அதோட்கொண்டான் இதோட்கொண்டான் உதோட்கொண்டான் எதோட்கொண்டான்² சென்றான் தந்தான் போயினானென உருபு வாராது உருபின் பொருள்பட வந்தனவுங் கொள்க. (க௦௩)

அதற்கு, வேறு முடிபு

ஊகக. ஆய்த நிலையலும் வரைநிலை யின்றே
தகரம் வருஉங் காலை யான.

இது மேலதற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது, தகரம் வருவழி உறழ்ச்சியேயன்றி ஆய்தமாகத் திரிந்து உறழ்க என்றவின்.

இ - ள்: தகரம் வருஉங் காலையான — தகர முதன்மொழி வருமொழியாய் வருங்காலத்து, ஆய்தம் நிலையலும் வரை நிலையின்று — ளகாரம் டகாரமாய்த் திரிதலேயன்றி ஆய்தமாகத் திரிந்து நின்றலும் நீக்கும் நிலைமையின்று; எ - று.

எ - டு: முட்டிது முட்டிது என வரும். (க௦௪)

அதற்கு, மேலும் ஒரு முடிபு

ச௦௦. நெடியத னிறுதி இயல்பா குநவும்
வேற்றுமை யல்வழி வேற்றுமை நிலையலும்
போற்றல் வேண்டும் மொழியுமா ருளவே.

இது மேலதற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இ - ள்: நெடியதன் இறுதி இயல்பு ஆகுநவும் — அவ் வீற்று நெடியதன் இறுதி திரியாது இயல்பாய் முடிவனவற்றையும், வேற்றுமை அல்வழி வேற்றுமை நிலையலும் — வேற்றுமையல்லாத யிடத்து வேற்றுமையின் இயல்பை யுடையவாய்த் திரிந்து முடிதலையும், போற்றல் வேண்டும் மொழியுமாருள — போற்றாதல் வேண்டுஞ் சொற்களும் உள; எ - று.

எ - டு: கோள்கடிது வாள்கடிது சிறிது தீது பெரிது எனவும், 'புட் டேம்பப் புயன்மாறி' (முட்டினப்பாலை-ச) எனவும் வரும்.

போற்றல்வேண்டும் என்றதனால் உதளங்காய் செதிள் பூ தோல் என அம்முப் பெறுதலுங் கொள்க. உதளென்பது யாட்டினை உணர்த்துங்கால் முற்கூறிய முடிபுகள் இருவழிக்கும் ஏற்றவாறே முடிக்க. உதட்கோடு உதள் கடிது உதண்ணறு என ஓட்டுக. 'மோத்தையுந் தகரு முதளு மப்பரும்' (மரபியல்-ச௪) என்றார் மரபியலில். (க௦௫)

ஊகா நற்றுத் தொழிற் பெயர்

ச௦௧. தொழிற்பெய ரெல்லாந் தொழிற்பெய ரியல.

இஃது இவ் வீற்றுத் தொழிற்பெயர்க்கு இருவழியும் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

² அதோள் இதோள் முதலியன அவவிடத்து இவவிடத்து எனச் சுட்டு வினாவிடப் பொருள்படுவன.

இ - ள் : தொழிற் பெயரெல்லாம் — ளகார ஈற்றுத் தொழிற் பெயரெல்லாம் இருவழியும், தொழிற் பெயர் இயல் — ளகார ஈற்றுத் தொழிற் பெயர்போல வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும், மென்கணத்தும் இடைக்கணத்து வகரத்தும் உகரமும் பெற்று முடியும்; எ - று.

௮ - ௫ : துள்ளுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், துள்ளுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும்.

எல்லா மென்றதனானே இருவழியுச் சொழிற்பெயர்கள் உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெறுது திரிந்தார் திரியாதும் முடிவனவுங் கொள்க. கோள்கடிது கோட்கடிது, கோள்கடுமை கோட்கடுமை என்பன போல்வன பிறவும் வரும்.

இனி வாங்கடிது வாட்கடிது சிறிது தீது பெரிது எனவும் வாங்கடுமை வாட்கடுமை எனவுங் காட்டுக. வாள்—கொல்லுதல். (க௦௪)

‘ இருள் ’ என்னுஞ் சொல்

௪௦௨. இருளென் னிளவி வெயிலியல் நிலையும்.

இது திரிபுலக்கி அத்தும் இன்னும் வகுத்தலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இ - ள் : இருள் என் னிளவி — இருளென்னுஞ் சொல் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண், வெயிலியல் நிலையும் — வெயிலென்னுஞ் சொற்போல அத்தும் இன்னும் பெற்று முடியும்; எ - று.

௮ - ௫ : இருளத்துக்கொண்டான் இருளிற்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும்.

சாரியை வரையாது கூறினமையின் இயல்புகணத்தும் ஒட்டுக. இருளத்துஞான்றான் நீண்டான் மாண்டான் இருளின்ஞான்றான் நீண்டான் மாண்டான் என வரும். (க௦௭)

‘ புள் ’ ‘ வள் ’ என்னுஞ் சொற்கள்

௪௦௩ புள்ளும் வள்ளுந் தொழிற்பெய ரியல்.

இதுவும் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது, திரிபும் இயல்பும் விலக்கித் தொழிற்பெயர்விதி வகுத்தலின்.

இ - ள் : புள்ளும் வள்ளும் — புள்ளென்னுஞ் சொல்லும் வள்ளென்னுஞ் சொல்லும் இருவழிக் கண்ணும், தொழிற் பெயர் இயல் — ளகார ஈற்றுத் தொழிற் பெயர்போல வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும், மென்கணத்தும் இடைக்கணத்து வகரத்தும் உகரமும் பெற்று முடியும்; எ - று.

௮ - ௫ : புள்ளுக்கடிது வள்ளுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது வலிது எனவும், புள்ளுக்கடுமை வள்ளுக்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை ஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வன்மை எனவும் வரும்.

இதனைத் 'தொழிற் பெயரெல்லாம்' (எழு - ௪௦௧) என்பதன்பின் ஸ்வயாததஞல் இருவழியும் வேற்றுமைத்திரிபு எய்தி முடிவனவுங் கொள்க. புட்கடிது வட்கடிது சிறிது தீது பெரிது எனவும், புட்கடுமை வட்கடுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனவும், புண்ணூன்றது நீண்டது மாண்டது எனவும், புண்ணூர்சி நீட்சி மாட்சி எனவும் வரும். புள்ளு வலிது புள்வலிது புள்ளுவன்மை புள்வன்மை என வகரத்தின் முன்னர் உகரம் பெற்றும் பெறாதும் வருதலின் 'நின்றசொன்மு னியல்பாகும்' (எழு - ௧௪௪) என்ற தஞன் முடியாமை உணர்க. இது வள்ளிற்கும் ஒக்கும். (௧௦௮)

'மக்கள்' என்னுஞ் சொல்

௪௦௪. மக்க ளென்னும் பெயர்ச்சொ லிறுதி

தக்கவழி அறிந்து வலித்தலு முரித்தே

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவதி வகுத்தது, 'உயிரீருகிய உயர் திணைப்பெயர்' (எழு - ௧௫௩) என்பதனுட் கூறிய இயல்பு விலக்கித் திரிபு வகுத்தலின்.

இ - ள்: மக்கள் என்னும் பெயர்ச் சொல் இறுதி — மக்க ளென்னும் பெயர்ச் சொல்லிறுதி இயல்பேயன்றி, தக்கவழி அறிந்து வலித்தலும் உரித்து — தக்க இடம் அறிந்து வல்லொற்று கத் திரிந்து முடிதலும் உரித்து; எ - று.

தக்வழியென்றார் பெரும்பான்மை மக்கள்உடம்பு உயிரீங்கிக் கிடந்த காலத்தின் அஃது இம்முடிபுபெறும் என்றற்கு.

எ - று: மக்கட்கை செவி தலை புறம். 'இங்கிடந்தது மக்கட்டில்' என்பதஞன் அவ்வாறுதல் கொள்க. மக்கள் கை செவி தலை புறம் எனத் திரியாது நின்றது உயிருள்ளமை பெற்று.

இனிச் சிறுபான்மை மக்கட் பண்பு மக்கட்சட்டு எனவும் வரும். (௧௦௯)

ங. புறநடை

இவ்வயலின் புறநடை.

௪௦௫. உணரக் கூறிய புணரியல் மருங்கிற்

கண்டுசெயற் குரியவை கண்ணினர் கொளலே.

இஃது இவ்வோத்தின்கண் எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் முடியாது நின்றவற்றிற்கெல்லாம் இதுவே ஒத்தாகக் கொண்டு சாரியை பெறுவனவற் றிற்குச் சாரியையும் எழுத்துப் பெறுவனவற்றிற்கு எழுத்துங் கொடுத்து முடித்துக்கொள்க என்கின்றது.

இ - ள்: உணரக் கூறிய புணரியன் மருங்கின் — உணரக் கூறப்பட்ட புள்ளியீறு வருமொழியோடு புணரும் இயல்பிடத்து, கண்டு செயற்கு உரியவை — மேல் முடித்த முடிபன்றி வறுக்கி னுட் கண்டு முடித்தற்கு உரியவை தோன்றியவழி, கண்ணினர் கொளல — அவற்றையுங் கருதிக்கொண்டு ஏற்றவாறே முடிக்க; எ - று.

எ - று: மண்ணப்பத்தம் என அல்வழிக்கண் ணகர ஈறு அக்குப் பெற் றது. மண்ணங்கட்டி என அம்முப்பெற்றது. பொண்ணப்பத்தம் என ணகர

ஈறு அக்குப் பெற்றது. பொன்னங்கட்டி என அம்மும் பெற்றது. கானங் கோழி என வேற்றுமைக்கண் அம்முப்பெற்றது. மண்ணங்கட்டி கானங் கோழி என்பன மரூஉ. வேயின்றலை என யகர ஈற்று உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றுழி வல்லெழுத்துக் கெடுக்க. நீர்குறிது என ரகர ஈறு அல்வழிக்கண் இயல்பாயிற்று. வேர்குறிது வேர்க்குறிது இது ரகர ஈறு அல்வழி உறழ்ச்சி. வடசார்க்கூரை மேல்சார்க்கூரை இவை வல்லெழுத்து மிக்க மரூஉ முடிபு. அம்பர்க்கொண்டான் இம்பர்க்கொண்டான் உம்பர்க்கொண்டான் எம்பர்க்கொண்டான் என இவ் வீறு ஏழனுருபின் பொருள்பட வந்தன வல்லொற்றுப்பெற்றன. தகர்க்குட்டி புகர்ப்போத்து என்பன பண்புத்தொகை கருதிற்றேல் ஈண்டு முடிக்க. வேற்றுமையாயின் முன்னர் முடியும். விழலென்னும் லகர ஈறு வேற்றுமைக்கண் நகரமாகாது னகரமாய் முடிதல் கொள்க. விழன்காடு செறு தாள் புறம் என வரும். கல்லம்பாறை உசிலங்கோடு எலியாலங்காய் புடோலங்காய் என அவ் வீறு அம்முப்பெற்றது. கல்லம்பாறை என்பது மரூஉ. அழலத்துக் கொண்டான் என அவ் வீறு அத்துப்பெற்றது. அழுக்கற்போர் புழுக்கற்சோறு என்பன அவ் வீற்று அல்வழித்திரிபு. யாழ்குறிது என்பது மூகர ஈற்று அல்வழியியல்பு. வீழ்குறிது வீழ்க்குறிது என்பன அவ் வீற்று அல்வழியுறழ்ச்சி. தாழப்பாவை என்பது அவ் வீற்று அல்வழி அக்குப்பெற்றது. யாழின்கோடு செய்கை தலை புறம் என அவ் வீற்று உருபிற்குச் சென்றசாரியை பொருட்கட் சென்றுழி வல்லெழுத்து வீழ்க்க. முன்னுளை வாழவு முன்னுளைப்பரிசு ஒருநாளேக்குமலி ஒரு திங்கைக்குமலி என்றற் போல்வன ஈகார ஈறு ஐகார மும் அதனோடு வல்லெழுத்தும் பெறுதல் கொள்க. பிறவும் இவ்வோத்தின் வேறுபட வருவன வெல்லாங் கொணர்ந்து இதனை முடிக்க. குளத்தின் புறம் மரத்தின்புறம் என உருபிற்கு எய்திய அத்தோடு இன்பெறுதலுங் கொள்க.

இனிக் 'கடிசொல்லில்லை' (சொல் - சருஉ) என்பதனால் வழக்கின்கண் ணுஞ் செய்யுட்கண்ணும் வந்து திரிந்து முடியுஞ் சொற்களும் உள. அவற்றைக் கண்ணினர் கொளலே என்பதனால் மண்ணுக்குப்போனால் பொன்னுக்குவிற்றான் பொருளுக்குப்போனால் நெல்லுக்குவிற்றான் கொள்ளுக்குக் கொண்டான் பதினேழு என்றற்போல வழக்கின்கண் உகரம் பெறுவனவும் 'விண்ணுக்குமேல்' 'மண்ணுக்கு நாப்பண்'

“பல்லுக்குத் தோற்ற பனிமுல்லை பைங்கிளிகள்
சொல்லுக்குத் தோற்றின்னுந் தோற்றனவால்—நெல்லுக்கு
நூரேஒஓ நூறென்பான் நடங்கிடைக்கும் வன்முலைக்கு
மாறேமா லன்றளந்த மண்.”

என்றற்போலச் செய்யுட்கண் உகரம்பெறுவனவும், பிறவும் முடிக்க.

பற்கு நெற்கு என்பன முதலியவுங் கொள்க. இவை உருபின் பொருள் பட வாராது உருபின்கண் வந்தனவேனும் ஈண்டுக் காட்டினும், ஆண்டுப் 'புள்ளியிதுதியும்' (எழு - உருஉ) என்னும் உருபியற்குத்திரத்து இலேசு கோடற்கு இடனின்றென்று கருதி. இனி அச்சுத்திரத்துத் 'தேருந்நாலை' என்றத லுன் முடித்தலும் ஒன்று. (கக௦)

புள்ளிமயங்கியல் முற்றிற்று.

கக. குற்றியலுகரப்புணரியல்

[குற்றியலுகர ஈறுகட்குரிய புணர்ச்சி யிலக்கணம் உணர்த்துவது.]

க. குற்றியலுகரத்தின் இயல்பு

குற்றியலுகரத்தின் பெயர், நிறை, தொகை

ச௦௬. ஈரெழுத் தொருமொழி உயிர்த்தொட ரிடைத்தொடர்
ஆய்தத் தொடர்மொழி வன்றொடர் மென்றொடர்
ஆயிரு மூன்றே உகரங் குறுகிடன்.

என்பது குத்திரம். இவ்வோத்துக் குற்றியலுகர மென்று கூறப்பட்ட எழுத்துப் பொருட்பெயரோடும் எண்ணுப்பெயர் முதலியவற்றோடும் புணரும் முறைமை உணர்த்தினமையின் குற்றியலுகரப் புணரியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. இது 'மெய்யேயுயிரென்றாயிரியல்' (எழு - ௧௦௩) என்றவற்றுள் உயிரினது விகாரமாய்கின்ற குற்றுகரத்தை இருமொழிக் கண்ணும் புணர்க்கின்ற மையின் மேலே ஒத்தினோடு இயைபுடைத்தாயிற்று. இத்தலைச்சூத்திரம் மொழிமரபினகத்து இருவழிய என்ற குற்றுகரம் இதனகத்து இளைத்து மொழியிறுதி வருமென்று அவற்றிற்குப் பெயரும் முறையுந் தொகையும் உணர்த்துகின்றது. அப்பெயர் பெயர், அம்முறை முறை, அத்தொகை தொகை 'தொடர்மொழியிற்று' (எழு - ௩௬) வருமென்று ஆண்டிக் கூறியவதனை ஈண்டு ஐந்துவகைப்படுத்தி அதனோடு 'செட்டெழுத்திம்பரும்' (எழு - ௩௬) என்றது ஒன்றே யாதலின் அதனையும் கூட்டி அறுவகைத்தென்றார்.

இ - ள்: ஈரெழுத் தொருமொழி — இரண்டெழுத் தானாகிய ஒருமொழியும், உயிர்த் தொடர் — உயிர்மேல்வரும் மெய்யைத் தொடர்ந்து நின்ற சொல்லும், இடைத் தொடர் — இடையொற்று மேல்வரும் மெய்யைத் தொடர்ந்து நின்ற சொல்லும், ஆய்தத் தொடர்மொழி — ஆய்தமாகிய எழுத்து மேல்வரும் மெய்யைத் தொடர்ந்து நின்ற சொல்லும், வன்றொடர் — எல்லொற்று மேல்வரும் மெய்யைத் தொடர்ந்து நின்ற சொல்லும், மென்றொடர் — மெல்லொற்று மேல்வரும் மெய்யைத் தொடர்ந்து நின்ற சொல்லும், ஆயிரு மூன்றே — ஆகிய அவ்வாறு சொல்லுமே, உகரங் குறுகு இடன் — குற்றியலுகரங் குறுகிவரும் இடன்; எ - று.

எ - று: நாகு, வரகு, தென்கு, எஃகு, கொக்கு, குரங்கு என வரும்.

இதனை ஏழென்று ¹ கொள்வார்க்குப் பிண்ணாக்கு சுண்ணாம்பு ஆமணக்கு முதலியன முடியாமை உணர்க.

(க)

1 எழுவகை இடமாவன: — 1 செடிநெழும், 2 செடிவொற்றின் மேலும், 3 குறிவினைக் கேழும், 4 குறிவினை யொற்றின்மேலும், 5 குறினெடிநெழும், 6 குறினெடிவொற்றின் மேலும், 7 குறொற்றின் மேல் மன இவை; இவற்றுக்கு எடுத்துக்காட்டு: முறையே. 1 நாகு, 2 நாகு, 3 வரகு, 4 அரகு, 5 பலா, 6 பனுட்டி, 7 காசு, என்பன. இவற்றுக்கு நூற்பா.

“செடிவே குறிவினை குறினெடி லென்றிவை
யொற்றொடு வருதலொடு குற்றெந் திறுதியென்
தேழ்குந் துகரக் கிடனென மொழிப”

என்பது.

அவற்றுள், ஈரொற்றுத் தொடர்கள்

சு௦௭. அவற்றுள்,

ஈரொற்றுத் தொடர்மொழி இடைத்தொட ராகா.

இஃது அவ்வாறனுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத் தது.

இ - ள் : அவற்றுள் — அவ்வாறனுள், ஈரொற்றுத் தொடர் மொழி — இரண்டொற்று இடைக்கண் தொடர்ந்து நிற்குஞ் சொல்லிற்கு இடையின் ஒற்று முதல் நின்றால், இடைத் தொட ராகா — மேல் இடையினர் தொடர்ந்து நில்லா, வல்லினமும் மெல்லினமும் தொடர்ந்து நிற்கும்; எ - று.

எ - று : ஆர்க்கு, ஈர்க்கு, நொய்ப்பு, மொய்ப்பு என வரும். (உ)

இருவழியினும் குற்றுகரம் வருமாறு

சு௦௮. அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்

எல்லா இறுதியும் உகர நிலையும்.*

இஃது 'இடைப்படிக்குறுகு மிடனுமாருண்டே' (எழு - ௩௭) என் றதனற் புணர்மொழிக்கண் அரைமாத்திரையினுங் குறுகுமென எய்தியதனை விலக்கி 'அவ்வியல் நிலையு மேனை மூன்றே' (எழு - ௧௨) என்ற விதியேபெறு மென்கின்றது.

இ - ள் : அல்லது கிளப்பினும் — அவ்வழியைச் சொல்லு மிடத்தும், வேற்றுமைக் கண்ணும் — வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக் கண்ணும், எல்லா இறுதியும் உகரம் நிலையும் — ஆறு ஈற்றின் கண்ணும் உகரத் தன் அரை மாத்திரையைப் பெற்று நிற்கும்; எ - று.

வருமொழியானல்லது அவ்வழியும் வேற்றுமையும் விளங்காமையின் 'அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக்கண்ணும்' எனவே இருமொழிப் புணர்ச்சி என்பது பெற்றும். இவ்விருமொழிக்கட் பழைய அரைமாத்திரை பெற்றே நிற்குமென்றார். அன்றி இருமொழிப் புணர்ச்சிக்கண் ஒரு மாத்திரை பெறு மென்றார்க்குப் பன்மொழிப் புணர்ச்சியாகிய செய்யுளிலக்கணங் குற்றுகரத் தான் ஈர்ப்பை சிறப்பைக் கோடலும் அவற்றான் அறுபது வஞ்சிக்கீர்கோட லும் பத்தொன்பதினாயிரத் திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொரு தொடை கோடலும் இன்றாய், முற்றியலுகரமாகவே கொள்ள வேண்டதலின் மாறு கொளக் கூறலென்னுங் குற்றத் தங்குமென்று உணர்க.

எ - று : நாகுகடிது வாகுகடிது நாகுகடுமை வாகுகடுமை என வரும். இவை தம் அரைமாத்திரை பெற்றன. ஏனையவற்றோடும் ஒட்டிக.

* நிறையும் எனவும் பாடம். இப்பாடத்தையே இளம்பூரணரும் பேராசிரியரும் கொண்டனர். குற்றியலுகரம் நெய்யெழுத்துப்போல அரைமாத்திரை யொலிப் பினும் தனித்து நிற்குமபோது தனித்தொலிக்கும் உயிர்த்தன்மை நிரம்பியதே எனபது பேராசிரியர் கருத்து.

இனி இது 'மால்யாறுபோந்து கால்சுரந்துபாய்ந்து' எனத் தொடர் மொழிக்கண்ணும் அரைமாத்திரை பெற்றது என்னுக்கால் வஞ்சிச்சீ ரின்ற மாறு உணர்க. (ங)

அதற்கு, மேலும் ஒரு முடிபு

சுஃ. வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து வருவழித் தொல்லை இயற்கை நிலையலு முரித்தே.

இது முன்னின்ற சூத்திரத்தான் அரைமாத்திரை பெறும் என்றதனை விலக்கி 'இடைப்படிற் குறுகுமிடனும்' (எழு - ஙௌ) என்றதனை அரை மாத்திரையினுங் குறுகுமென்று ஆண்டு விதித்தது ஈண்டு வல்லொற்றுத் தொடர்மொழிக்கண்ணே வருமென்கின்றது.

இ - ள் : வல்லொற்றுத் தொடர் மொழி — வல்லொற்றுத் தொடர் மொழிக் குற்றுகரம், வல்லெழுத்து வருவழி — வல் லெழுத்து முதன்மொழி வருமொழியாய் வருமிடத்து, தொல்லை இயற்கை நிலையலும் உரித்து — 'இடைப்படிற் குறுகும்' (எழு - ஙௌ) என்பதனாற் கூறிய அரை மாத்திரையினுங் குறுகி நிற்கும் என்ற இயல்பிலே நின்றலும் உரித்து; எ - று.

உம்மை எதிர்மறை.

எ - று : கொக்குக்கடிது கொக்குக்கடுமை என அரைமாத்திரையிற் குறைந்தவாறு குறங்குகடிதென்பது முதலியவற்றோடு படுத்துச் செவிகருவி யாக உணர்க.

முன்னின்ற சூத்திரத்து* உகரநிறையுமென்று பாடம் ஒதி அதற்கு உகரம் அரைமாத்திரையிற் சிறிது மிக்கு நிற்குமென்று பொருள் கூறி இச் சூத்திரத்திற்குப் பழைய அரைமாத்திரைபெற்று நிற்குமென்று கூறுவாரும் உளர். (ச)

உ. குற்றியலிகரம்

குற்றியலிகரம் வருமாறு

சுகஃ. யகரம் வருவழி இகரங் குறுகும்

உகரக் கிளவி துவரத் தோன்றாது.

இது குற்றியலிகரம் புணர்மொழியகத்து வருமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள் : யகரம் வருவழி உகரக்கிளவி துவரத் தோன்றாது — யகர முதன்மொழி வருமொழியாய் வருமிடத்து நிலைமொழிக் குற்றுகர வெழுத்து முற்றத் தோன்றாது, இகரங் குறுகும் — ஆண்டு ஓர் இகரம் வந்து அரை மாத்திரைபெற்று நிற்கும்; எ - று.

எ - று : நாகியாது வாகியாது தென்கியாது எஃகியாது கொக்கியாது குறங்கியாது எனவரும். 'துவா' என்றார், ஆறு ஈற்றின்கண்ணும் உகரங் கெடுமென்றற்கு. (ரு)

* சோரிஃ கோடற்கண இவ்வாசிரியரும் நிறையுமெனவுகுப,

௩. குற்றகரப் பொதுப் புணர்ச்சி

தெடிற்றெட்டர், உயிர்த்தொட்டர்

சுகக. ஈரெழுத்து மொழியும் உயிர்த்தொட்டர் மொழியும்
வேற்றுமை யாயின் ஒற்றிடை இனமிகத்
தோற்றம் வேண்டும் வல்லெழுத்து மிகுதி.

இது முற்கூறிய ஆறனுள் முன்னர்நின்ற இரண்டற்கும் வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சி முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : ஈரெழுத்து மொழியும் உயிர்த்தொட்டர் மொழியும் — ஈரெழுத்தொருமொழிக் குற்றுகர ஈற்றிற்கும் உயிர்த்தொட்டர் மொழிக் குற்றுகர ஈற்றிற்கும், வேற்றுமையாயின் — வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சியாயின், இன ஒற்று இடை மிக — இனமாகிய ஒற்று இடையிலே மிக, வல்லெழுத்து மிகுதி தோற்றம் வேண்டும் — வல்லெழுத்து மிகுதி தோன்றி முடிதலை விரும்பும் ஆசிரியன் ; எ - று.

௪ - ௫ : யாட்டுக்கால் செவி தலை புறம் எனவும், முயிற்றுக்கால் சினை தலை புறம் எனவும் வரும். கயிற்றுப் புறம் வயிற்றுத்தீ என்பனவுமாகும்.

தோற்றம் என்றதனான் ஏனைக்கணத்தும் இம்முடிபு கொள்க. யாட்டு ஞாற்சி நிணம் மணி வால் அதள் எனவும், முயிற்றுஞாற்சி நிணம் முட்டை வலிமை அடை ஆட்டம் எனவும் வரும். (சு)

அதற்கு, வேறு முடிபு

சுகஉ. ஒற்றிடை இனமிகா மொழியுமா ருளவே
அத்திறத் தில்லை வல்லெழுத்து மிகலே.

இஃது எய்தியது ஒருமருங்கு மறுக்கின்றது.

இ - ள் : ஒற்று இடை இனம் மிகா மொழியுமாருள — முற் கூறிய இரண்டனுள் இனவொற்று இடைமிக்கு முடியாத மொழிகளும் உள, வல்லெழுத்து மிகல் அத்திறத்தில்லை — வல்லொற்று மிக்குமுடிதல் அக்கூற்றுளில்லை ; எ - று.

௪ - ௫ : நாகுகால் செவி தலை புறம் எனவும், வரகு கதிர் சினை தாள் பதர் எனவும் வரும்.

அத்திறமென்றதனான் உருபிற்கு எய்திய சாரியை பொருட்கட் சென்ற வழி இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்க்க. யாட்டின்கால் முயிற்றின்கால் நாகின்கால் வரகின்கதிர் என வரும்.

அத்திறமென்றதனான் ஏனைக்கணத்தும் ஒற்றிடை மிகாமை கொள்க. நாகுஞாற்சி நீட்சி மாட்சி வலிமை என ஒட்டிக. (ஏ)

இடைத்தொட்டர் ஆய்த்தொட்டர்

சுக௩. இடையொற்றுத் தொடரும் ஆய்த்தத் தொடரும்
நடைஆ இயல என்மனார் புலவர்.

இஃது இடைநின்ற இரண்டற்கும் முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள்: இடையொற்றுத் தொடரும் ஆய்தத்தொடரும் — இடையொற்றுத் தொடர்மொழிக் குற்றுகர ஈறும் ஆய்தத் தொடர்மொழிக் குற்றுகர ஈறும், நடை ஆ இயல என்மனார் புலவர் — நடைபெற நடக்குமிடத்து முற்கூறிய அவ்வியல்பு முடிபிணையுடைய என்று கூறுவர் புலவர்; எ - று.

எ - று: தென்குதால் சிறை தலை புறம் எனவும், எஃகுதடுமை சிறுமை தீமை பெருமை எனவும் வரும். (அ)

வன்ரெடர், மென்ரெடர்

சுகசு. வன்ரெடர் மொழியும் மென்ரெடர் மொழியும்
வந்த வல்லெழுத் தொற்றிடை மிகுமே
மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழி மெல்லொற்றெல்லாம்
வல்லொற்றிறுதி கிளையொற் ருகும்.

இது பின்னின்ற இரண்டற்கும் முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள்: வன்ரெடர் மொழியும் மென்ரெடர் மொழியும் — வன்ரெடர்மொழிக் குற்றுகர ஈறும் மென்ரெடர் மொழிக் குற்றுகர ஈறும், வந்த வல்லெழுத்து ஒற்று இடை மிகும் — வரு மொழியாய் வந்த வல்லெழுத்தினது ஒற்று இடையிலே மிக்கு முடியும், மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழி மெல்லொற்றெல்லாம் — அவ்விரண்டனுள் மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழிக்கண் நின்ற மெல்லொற்றெல்லாம், இறுதி வல்லொற்று — இறுதிக்கணின்ற வல்லொற்றும், கிளை ஒற்று ஆகும் — கிளையாகிய வல்லொற்று மாய் முடியும்; எ - று.

இறுதி வல்லொற்று வருதலாவது குற்றுகரம் ஏறிநின்ற வல்லொற்றுத் தானே முன்னர்வந்து நின்றலாம். கிளாவல்லொற்று வருதலாவது ணகாரத் திற்கு டகாரமும் ணகாரத்திற்கு றகாரமும் புணர்ச்சியும் பிறப்பும் ணோக்கி கிளையாமாதலின், அவை முன்னர் வந்து நின்றலாம்.

எ - று: கொக்குக்கால் சிறகு தலை புறம், குரக்குக்கால் செவி தலை புறம், குரக்குக்கால் செவி தலை புறம், எட்குக்குட்டி செவி தலை புறம், எற்புக்காடு சுரம் தலை புறம் என வரும்.¹ அற்புத்தளை என்பது அன்பினாற் செய்த தளை யென வேற்றுமையும் அன்பாகிய தளையென அல்வழியுமாம்.

வந்த என்றதனான் ஐவ்விரண்டிற்கும் உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கட் சென்றவழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. கொக்கின்கால் குரங் கின்கால் என வரும்.

எல்லாமென்றதனாற் பறம்பிற்பாரி குறும்பிற்சான்றார் என மெல்லொற்றுத் திரியாமையுங் கொள்க.

1 கொக்குக்கால் - வன்ரெடாக குற்றியலுகரம் வந்த வல்லெழுத்து மிககுமுடிந்தது. குரக்குக்கால் - மென்ரெடாக குற்றியலுகரம் வந்த வல்லெழுத்து மிககுமுடிந்தது. குரக்குக்கால் - மென்ரெடரின் இடையில் நின்ற மெல்லொற்று இறுதி வல் லொற்றாய்த் திரிந்தது. எட்குக்குட்டி - மென்ரெடரின் இடையில் நின்ற மெல் லொற்று இன வல்லொற்றாய்த் திரிந்தது.

ஒற்றென்ற மிகுதியான் இயல்புகணத்துக்கண்ணும் குரக்குஞாற்சி நிணம் முகம் விரல் உகிர் என மெல்லொற்றுத் திரிந்துவருமாறு கொள்க. சிலப்பதிகாரமென்பதும் அது.

வன்றொடர்மொழி இயல்புகணத்துக்கண் வருதல் 'ஞமயவ' (எழு - ககச) என்பதனான் முடியும். (க)

மரப்பெயர்

சுகரு. மரப்பெயர்க் கிளவிக் கம்மே சாரியை.

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுகின்றது, அம்மு வகுத்தலின்.

இ - ள் : மரப்பெயர்க் கிளவிக்கு அம்மே சாரியை — குற்றியலுகர ஈற்று மரப்பெயர்க்கு வருஞ் சாரியை அம்முச்சாரியை ; எ - று.

எ - று : தேக்கங்கோடு செதிள் தோல் பூ என வரும்.

கமுகங்காய் தெங்கங்காய் சீழ்கம்புல் கம்பம்புல் பயற்றங்காய் என்றற் போலும் புல்லினையும் மரமென அடக்கி மாறுகொள்க் கூறலெனத் தழீஇக் கொண்ட சிதைவென்பதாம் இச் சூத்திரமென்று உணர்க. (ய)

அதற்கு, மேலும் ஒரு முடிபு

சுகசு. மெல்லொற்று வலியா மரப்பெயரு முளவே.

இது மென்றொடர்மொழிக்கு எய்தியது ஒருமருக்கு மறுக்கின்றது.

இ - ள் : மெல்லொற்று வலியா மரப்பெயரும் உள — மெல்லொற்று வல்லொற்றாகத் திரியாது மெல்லொற்றாய் முடியும் மரப்பெயரும் உள ; எ - று.

எ - று : புன்கங்கோடு செதிள் தோல் பூ எனவும், குருந்தங்கோடு செதிள் தோல் பூ எனவும் வரும்.

வலியா மரப்பெயருமுள எனவே வலிக்கும் மரப்பெயரும் உளவென்று கொள்க. வேப்பங்கோடு கடப்பங்காய் ஈச்சங்குலை என வரும். (கக)

நெடிற்றோடர், வன்றோடர்

சுகள. ஈரெழுத்து மொழியும் வல்லொற்றுத் தொடரும்

அம்மிடை வரற்கு முரியவை உளவே

அம்மர பொழுகும் மொழிவயி னுன.

இஃது ஈரெழுத் தொருமொழிக்கும் வன்றோடர் மொழிக்கும் எய்தாத தெய்துவித்தது, முன்னர் எய்தியதனை விலக்கி அம்மு வகுத்தலின்.

இ - ள் : ஈரெழுத்து மொழியும் வல்லொற்றுத் தொடரும் — ஈரெழுத்தொருமொழிக் குற்றியலுகரமும் வன்றோடர்மொழிக் குற்றியலுகரமும், அம் இடை வரற்கும் உரியவை உள — முன் முடித்துப்போந்த முடிபுகளன்றி அம்முச்சாரியை இடையேவந்து முடிதற்கு உரியனவும் உள ; யாண்டெனின், அம் மரபு ஒழுகும் எழு. 19

மொழிவயினு — அவ்விலக்கணம் நடக்கும் மொழியிடத்து ;
எ - று.

எ - று : ஏறங்கோள் சூதம்போர் வட்டம்போர் புற்றம்பழஞ்சோறு என வரும்.

உம்மை எதிர்மறையாகலின், அம்முப்பெறுதன நாகுகால் கொக்குக்கால் என முன்னர்க் காட்டினவோம்.

அம்மரபொழுகும் என்றதனால் அரசுக்கன்னி முரசுக் கடிப்பு என அக்கும் வல்லெழுத்துங் கொடுத்தும் அரசவாழ்க்கை முரசவாழ்க்கை என அக்குக் கொடுத்தும் முடிக்க.¹

இன்னும் அதனானே இருட்டத்துக்கொண்டான் விளக்கத்துக்கொண்டான் என அத்தம் வல்லெழுத்துங் கொடுத்தும் மயிலாப்பிற்கொற்றன் பறம் பிற்பாரி என இன் கொடுத்துங் கரியதன்கோடு நெடியதன்கோடு என அன் கொடுத்தும் முடிக்க. (கஉ)

சில மென்றோடர் மொழிகள்

சகஅ. ஒற்றுநிலை திரியா தக்கொடு வருஉம்
அக்கிளை மொழியு முளவென மொழிப.

இது மென்றோடர்மொழியுட் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுக்கின்றது.

இ-ள் : ஒற்று நிலை திரியாது அக்கொடு வருஉம் — ஒற்று முன்னின்ற நிலைதிரியாது அக்குச்சாரியையோடும் பிற சாரியையோடும் வரும், அக்கிளை மொழியும் உள என மொழிப — அக்கிளையான சொற்களும் உள என்று சொல்லுவர் ஆசிரியர் ; எ-று.

இதற்கு உம்மையை முன்னர் மாறுக.

எ - று : குன்றக்கூகை மன்றப்பெண்ணை என வரும். உம்மையாற் கொங்கத்துமூவு வங்கத்துவாணிகம் என அத்தம் பெற்றன.

நிலையென்றதனால் ஒற்று நிலைதிரியா அதிகாரத்துக்கண் வருஞ் சாரியைக்கு இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. அக்கிளை யென்றார், இரண்டு சாரியை தொடர்ந்து முடிவனவும் உளவென்றற்கு. பார்ப்பனக்குழவி சேரி தோட்டம் பிள்ளை என அன்னும் அக்கும் வந்தன. இவற்றிற்கு உடைமை விரிக்க. பார்ப்பினுக்குழவி என்றமாம். பார்ப்பானாகிய குழவி என்றால் ஈண்டு முடியாதென்று உணர்க.¹ பார்ப்பனமகன் பார்ப்பனவனிகை என்பனவும் பார்ப்பான் சாதி உணர்த்தின. (கங்)

எண்ணுப் பெயர்

சகக. எண்ணுப்பெயர்க் கிளவி உருபியல் நிலையும்.

இது குற்றுகர ஈற்று எண்ணுப்பெயரோடு பொருட் பெயர் முடிக்கின்றது.

1 அரசுக்கன்னி அரசவாழ்க்கை முதலிய தொடர்களின் இடையில் வருதுள்ளது அக்குச் சாரியை என்பதையிட அரசுச் சாரியை என்பதே பொருத்தமாம்.

1 இவ்வியல் குற்றியலுகரப் புணரியலாதலால், பார்ப்பு என்னுஞ் சொலவன்றிப் பார்ப்பு பூள் என்னுஞ்சொல் இங்கு நிலைமொழியாகாது என்பது கருத்து.

இ - ள் : எண்ணுப்பெயர்க் கிளவி — எண்ணுப்பெயராகிய சொற்கள் பொருட்பெயரோடு புணருமிடத்து, உருபியல் நிலையும் — உருபுபுணர்ச்சியின் இயல்பின்கண்ணே நின்று அன்பெற்றுப் புணரும் ; எ - று.

எ - று : ஒன்றன்காயம் இரண்டன்காயம் சுக்கு தோரை பயறு என ஒட்டுக. ஒன்றறற்கொண்ட காயமென விரியும். வருமொழி வரையாது கூறினமையின், இயல்பு கணத்துக்கண்ணுங் கொள்க. ஒன்றன் ஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு அடை என வரும். மேலைச் சூத்திரத்து 'நிலை' (எழு - சகஅ) என்றதனால் இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (கச)

ச. குற்றுகரச் சிறப்புப் புணர்ச்சி

'வண்டு' 'பெண்டு' என்னுஞ் சொற்கள்

சஉ௦. வண்டும் பெண்டும் இன்னொடு சிவனும்.

இது மென்றொடர் மொழியுட் சிலவற்றிற்குப் பிற முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : வண்டும் பெண்டும் இன்னொடு சிவனும் — வண்டென்னுஞ் சொல்லும் பெண்டென்னுஞ் சொல்லும் இன்சாரியையோடு பொருந்தி முடியும் ; எ - று.

எ - று : வண்டின்கால் பெண்டின்கால் என வரும். இதற்கு முற்கூறிய இலேசினான் வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (கடு)

'பெண்டு' என்னுஞ் சொல்லுக்கு மேலும் ஒரு முடிபு

சஉ௧. பெண்டென் கிளவிக் கன்னும் வரையார்.

இது மேற்கூறியவற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இ - ள் : பெண்டு என் கிளவிக்கு அன்னும் வரையார் — பெண்டென்னுஞ்சொற்கு இன்னேயன்றி அன்சாரியை வருதலையும் நீக்கார் ஆசிரியர் ; எ - று.

எ - று : பெண்டன்கை செவி தலை புறம் என வரும். (கசு)

வினாப்பெயர், சுட்டுப்பெயர்

சஉ௨. யாதென் இறுதியுஞ் சுட்டுமுத லாகிய

ஆய்த இறுதியும் உருபியல் நிலையும்.

இஃது ஈரொழுத்தொருமொழிக் குற்றியலுவர்த்துள் ஒன்றற்குஞ் சுட்டு முதலாகிய ஆய்தத் தொடர்மொழிக் குற்றியலுகரத்திற்கும் வேறு முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : யாது என் இறுதியுஞ் சுட்டு முதலாகிய ஆய்த இறுதியும் — யாதென்னும் ஈறுஞ் சுட்டெழுத்து முதலாகிய

ஆய்த்தொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈறும், உருபியல் நிலையும் — உருபு புணர்ச்சியின் இயல்பின்கண்ணே நின்று அன்பெற்றுச் சுட்டுமுதலிறுதி ஆய்தங்கெட்டு முடியும்; எ - று.

எ - று : யாதன்கோடு அதன்கோடு இதன்கோடு உதன்கோடு செவிலை புறம் என வரும். ஆய்தங்கெடாமுன்னே அன்னின் அகரத்தைக் குற்றுகரத்தின் மேல் ஏற்றுக, ஆய்தங்கெட்டால் அது முற்றுகரமாய் நின்றலின். (கௌ)

அல்வழியிற் சுட்டுப் பெயர்

சஉங. முன்உயிர் வருமிடத் தாய்தப் புள்ளி
மன்னல் வேண்டும் அல்வழி யான.

இது முற்கூறியவற்றுட் சுட்டுமுதலுகரத்திற்கு ஒருவழி அல்வழிமுடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : முன்னுயிர் வருமிடத்து — சுட்டுமுதலாகிய ஆய்தத் தொடர்மொழிக் குற்றுகர ஈற்றின்முன்னே உயிர்முதன் மொழி வருமிடத்து, ஆய்தப்புள்ளி மன்னல் வேண்டும் — ஆய்தவொற்று முன்போலக் கெடாது நிலைபெற்று முடிதலை விரும்பும் ஆசிரியன், அல்வழியான — அல்வழிக்கண்; எ - று.

எ - று : அஃது இஃது உஃது என நிறுத்தி அடை ஆடை இலை ஈயம் உரல் ஊர்தி எழு ஏணி ஐயம் ஒடுக்கம் ஒக்கம் ஒளவியம் என ஒட்டுக.

முன்னென்றதனான் வேற்றுமைக்கண்ணும் இவ் விதி கொள்க. அஃதடைவு அஃதொட்டம்¹ என ஒட்டுக. இவற்றிற்கு இரண்டாமுருபு விரிக்க. இன்னும் இதனானே ஏனை இலக்கணம் முடியுமாறு அறிந்து முடிக்க. (கஅ)

அல்வழியில் அதற்கு மேலும் ஒரு முடிபு

சஉச. ஏனைமுன் வரினே தானிலை இன்றே.

இது மேலவற்றிற்குப் பிறகணத்தோடு அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : ஏனை முன் வரின் — முற்கூறிய ஈறுகளின் முன்னர் உயிர்க்கணமல்லன வருமாயின், தான் நிலையின்று -- அவ்வாய்தங்கெட்டு முடியும்; எ - று.

எ - று : அதுகடிது இதுகடிது உதுகடிது சிறிது தீது பெரிது ஞான்றது நீண்டது மாண்டது யாது வலிது என ஒட்டுக. (கக)

பொதுவாக அல்வழியிற் குற்றிகர ஈறுகள்

சஉரு. அல்லது கிளப்பின் எல்லா மொழியுஞ்
சொல்லிய பண்பின் இயற்கை யாகும்.

இஃது ஆறு ஈற்றுக் குற்றுகரத்திற்கும் அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : அல்லது கிளப்பின் — அல்வழியைச் சொல்லுமிடத்து, எல்லாமொழியும் — ஆறு ஈற்றுக்குற்றுகரமும், சொல்லிய பண்பின் இயற்கையாகும் — மேல் ஆசிரியன் கூறிய குணத்தையுடைய இயல்பாய் முடியும் ; எ - று.

எ - று : நாகுகடிது வாகுகடிது தெள்குகடிது எஃகுகடிது குள்குகடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். ஏனைக் கணத்துக்கண் “ நின்றசொன்முனியல்பாகும் ” (எழு - கசச) என்றதனாற் கொள்க.

எல்லாமொழியும் என்றதனால் வினைச்சொல்லும் வினைக்குறிப்புச் சொல்லும் இயல்பாய்முடிதல் கொள்க. கிடத்ததுகுதிரை கரிதுகுதிரை என வரும்.

சொல்லிய என்றதனால் இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகை வன்கணத்துக்கண் இனவொற்றுமிக்கு வல்லெழுத்துப்பெற்று முடிதலும் இயல்புகணத்துக்கண் இனவொற்றுமிக்கு முடிதலுங் கொள்க. காட்டுக்காணம் குருட்டுக்கோழி திருட்டுப்பிலையன் களிற்றுப்பன்றி வெளிற்றுப்பனை எயிற்றுப்பல் எனவும், வரட்டாடு குருட்டெருது எனவும் வரும்.

பண்பினென்றதனால் மெல்லொற்று வல்லொற்றாய் ஐகாரம் பெற்று முடிவனவும், மெல்லொற்று வல்லொற்றாய் ஐகாரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்று முடிவனவும், மெல்லொற்று வல்லொற்றாகாது ஐகாரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்றுமுடிவனவுங் கொள்க. ஓர்யாட்டையானை ஐயாட்டையெருது எனவும், அற்றைக்கூத்தர் இற்றைக்கூத்தர் எனவும், மன்றைத்தூதை மன்றைப்பாளை பண்டைச்சான்றார் எனவும் வரும். (உ௦)

வள்ளுடர்

சஉக. வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து மிகுமே.

இஃது அவ் வாறு ஈற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இ - ள் : வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து மிகும் — வல்லொற்றுத் தொடர்மொழிக் குற்றுகர ஈறு வல்லெழுத்து வருவறி வல்லெழுத்து மிக் கு முடியும் ; எ - று.

எ - று : கொக்குக்கடிது பாக்குக்கடிது பட்டுக்கடிது சிறிது தீது பெரிது என வரும். (உக)

‘ ஆங்கு ’ ‘ யாங்கு ’ முதலிய மென்றோடர் மொழிகள்

சஉஎ. சுட்டுச்சினை நீடிய மென்றோடர் மொழியும்
யாவினா முதலிய மென்றோடர் மொழியும்
ஆயியல் திரியா வல்லெழுத் தியற்கை.

இதுவும் அவ் ஆறு ஈற்றுள் ஒன்றற்கண் ஏழாம் வேற்றுமை இடப் பொருள் உணரநின்ற இடைச்சொற்கு முடிபுகூறுகின்றது.

இ - ள் : சுட்டுச் சினை நீடிய மென்றோடர் மொழியும் — சுட்டாகிய சினையெழுத்து நீண்ட மென்றோடர்க் குற்றுகர ஈறும்,

யாவினு முதலிய மென்றோடர் மொழியும் — யாவென்னும் வினா முதலாகிய மென்றோடர்மொழிக் குற்றுகர ஈறும், வல்லெழுத்தியற்கை ஆ இயல் திரியா — வல்லெழுத்துப்பெற்று முடியுந் தன்மையாகிய அவ் வியல்பிற் திரியாது முடியும் ; எ - று.

எ - று : ஆங்குக்கொண்டான் ஈங்குக்கொண்டான் ஊங்குக்கொண்டான் யாங்குக்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும்.

இயற்கையென் ததனான் மென்றோடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈற்று வினையெச்சம் இயல்பாயும் வன்றோடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈற்று வினையெச்சம் மிக்கும் முடிவன கொள்க. இருந்து கொண்டான் ஆண்டு சென்றான் தந்து தீர்த்தான் வந்து போயினான் எனவும், செத்துக்கிடந்தான் செற்றுச்செய்தான் உய்த்துக்கொண்டான் நடப்போனான் எனவும் வரும். (உஉ)

யாங்கு என்பதற்கு மேலும் ஒரு முடிபு

சஉஅ. யாவினு மொழியே இயல்புமாகும்.

இது மேலனவற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது. வல்லெழுத்துவிலங்கி இயல்பா மென்றவின்.

இ - ள் : யாவினு மொழியே இயல்புமாகும் — அவற்றுள் யாவென்னும் வினாவையுடைய சொல் முற்கூறியவாறன்றி இயல்பாயும் முடியும் ; எ - று.

எ - று : யாங்குக்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும். இஃது எப்படியென்னும் வினாப்பொருளை உணர்த்திற்று. உண்மையான் மிக்குமுடிதலே வலியுடைத்து. ஏகாரம் பிரிநிலை. (உஉ)

அவற்றிற்கு நிலைமொழிச் செய்கை

சஉக. அந்நான் மொழியுந் தந்நிலை திரியா.

இது மேலனவற்றிற்கு நிலைமொழிச் செய்கை கூறுகின்றது.

இ - ள் : அந்நான்மொழியும் — சுட்டு முதன் மூன்றும் யாழ்முதன் மொழியுமாகிய அந்நான்கு மொழியும், தம் நிலை திரியா — தம் மெல்லொற்றாய் தன்மை திரிந்து வல்லொற்றாகாது முடியும் ; எ - று.

எ - று : முற்காட்டியவே. தந்நிலை யென்றதனான் மெல்லொற்றுத் திரியாது வல்லெழுத்து மிக்குமுடிவன பிறவுங் கொள்க. அவருக்கொண்டான் இங்குக்கொண்டான் உங்குக்கொண்டான் எங்குக்கொண்டான் சென்றான் தந்தான் போயினான் என வரும்.

இனி முன்னர் யா மொழியென்னுது வினாவென்றதனான் ஏழாவதன் இடப்பொருட்டாகிய பிறவும் இயல்பாய் முடிவனவுங் கொள்க. முந்து கொண்டான் பண்டுகொண்டான் இன்றுகொண்டான் அன்றுகொண்டான் என்றுகொண்டான் என வரும். (உச)

‘உண்டு’ என்னுஞ் சொல்

சுரு. உண்டென் கிளவி உண்மை செப்பின்
முத்தை இறுதி மெய்யொடுங் கெடுதலும்
மேனிலை யொற்றே ளகார மாதலும்
ஆமுறை யிரண்டும் உரிமையு முடைத்தே
வல்லெழுத்து வருஉங் காலை யான.

இது மென்றொடர் மொழியுள் வினைக்குறிப்பாய் நின்றதோர் சொற் பண்பை உணர்த்துங்கால் வேறுமுடிபு பெறுதல் கூறுகின்றது.

இ - ள்: உண்டென்கிளவி உண்மை செப்பின் — உண்டென் னுஞ் சொல் வினைக்குறிப்பை யுணர்த்தாது ஒரு பொருள் தோன் றுங்கால் தோன்றி அது கெடுந்துணையும் உண்டாய்நிற்கின்ற தன்மையாகிய பண்பை உணர்த்திநிற்குமாயின், முத்தை இறுதி மெய்யொடுங் கெடுதலும் — முன்னர் நின்ற குற்றுகரம்தான் ஏறி நின்ற மெய்யொடுங் கெடுதலும், மேனிலை ஒற்றே ளகாரமா தலும் — அதற்கு மேல் நின்ற ணகார ஒற்று ளகார ஒற்றுதலு மாகிய, ஆ முறை இரண்டும் உரிமையும் உடைத்து — அம்முறை யிணையுடைய இரண்டு நிலையும் உரித்து அஃது உரித்தன்றி முன் னர் நின்ற நிலையிலே கேடுந் திரிபும் இன்றி நிற்கலும் உடைத்து, வல்லெழுத்து வருஉங் காலை யான — வல்லெழுத்து முதன்மொழி யாய் வருங்காலத்து; எ - று.

வல்லெழுத்து அதிகாரத்தால் வாராநித்ப வல்லெழுத்து வருஉங்காலை என்றதனால் அவ்விருமுடிபும் உளது பண்பை யுணர்த்தும் பகரம் வரும் மொழிக்கண்ணே யென்பதாஉம் ஏனைக் கசகக் களிலும் இயல்புநணத்தினும் உண்டென நின்று வினைக்குறிப்பாயுஞ் சிறுபான்மை பண்பாயும் நிற்கு மென் பதாஉங் கொள்க.

எ - று: உன்பொருள் உண்டுபொருள் என வரும். இது பொருண்மை சுட்டாது உண்மைத் தன்மைப் பண்பை ஈண்டு உணர்த்திற்று. இனி உண்டு காணம் உண்டுசாக்காடு உண்டுதாமரை உண்டுஞானம் நூல் மணி யாழ் வட்டு அடை ஆடை என வருவனவெல்லாங் கேடுந் திரிபுமின்றி வினைக்குறிப்பாயுஞ் சிறுபான்மை பண்பாயும் நின்றன. இவற்றின் வேறுபாடு வினையியலுள் வினைக்குறிப்பு ஒதும் வழி உணரார்.

உன்பொருளென்பது பண்புத்தொகை முடிபன்றோ வெனின், அஃது ஓசை ஒற்றுமைபடச் சொல்லும் வழியது போலும். இஃது ஓசை இடை யறவுபடச் சொல்லும் வழிய தென்க. (உரு)

நிசைப்பெயர்

சுரு. இருநிசை புணரின் ஏயிடை வருமே.

இது குற்றுகர ஈற்றுத் திசைப்பெயர்க்கு அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : இரு திசை புணரின் — இரண்டு பெருந்திசையுந் தம்மிற் புணரின், ஏ இடை வரும் — ஏயென்னுஞ் சாரியை இடை நின்று புணரும் ; எ - று.

எ - று : தெற்கேவடக்கு கிழக்கேமேற்கு இவை உம்மைத் தொகை. (உசு)

திசைப்பெயர் முன் திசைப்பெயர்

சுருஉ. திரிபுவேறு கிளப்பின் ஒற்று முகரமுங்
கெடுதல் வேண்டும் என்மனார் புலவர்
ஒற்றுமெய் திரிந்து னகார மாகும்
தெற்கொடு புணருங் காலை யான.

இது பெருந்திசைகளோடு கோணத்திசைகள் புணர்த்தலின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இ - ள் : திரிபுவேறு கிளப்பின் — அப்பெருந் திசைகளோடு கோணத் திசைகளை வேறுகப் புணர்க்கு மிடத்து, ஒற்றும் உகர முங் கெடுதல் வேண்டும் என்மனார் புலவர் — அவ்வுகரம் ஏறி நின்ற ஒற்றும் அவ் வீற்று உகரமுங் கெட்டுமுடிதல் வேண்டு மென்று சொல்லுவார் புலவர், தெற்கொடு புணருங் காலை — அது தெற்கென்னுந் திசையொடு புணருங் காலத்து, ஆன ஒற்று மெய் திரிந்து னகாரமாகும் — அத்திசைக்குப் பொருந்திநின்ற நகர ஒற்றுத் தன் வடிவு திரிந்து னகர ஒற்றாய் நிற்கும் ; எ - று.

திரிந்தென்றதனால் வடக்கென்பதன்கண் நின்ற ககர ஒற்றுக்கெடுத்து முடித்துக் கொள்க.

எ - று : வடகிழக்கு வடமேற்கு தென்கிழக்கு தென்மேற்கு எனவரும்.

வேறென்றதனால் திசைப்பெயரோடு பொருட்பெயர் வரினும் இம்முடிபு கொள்க. வடகடல் வடசுரம் வடவேங்கடம் தென்குமரி தென்சுரம் தென் னிலங்கை என வரும்.

மெய்யென்றதனால் உயிர் கெட்டுந் திரிந்தும் மெய் கெட்டும் முடிவனவும் உள, திசைப்பெயர்முன்னர்ப் பொருட்பெயர் வந்துழி யென்று உணர்க. கிழக்கு என்பது கரை கடரை என்பவற்றோடு புணருமிடத்துக் கீழ்க்கரை கீழ் கூரை என நிலைமொழியிறுதி உகரம் மெய்யொடுங் கெட்டு அதன்மேல்நின்ற ககர ஒற்றும் முகரத்தில் அகரமுங் கெட்டு முதலெழுத்து நீண்டு முடிந்தன. மேற்கு, கரை கடரை, மீகரை மீகூரை என நிலைமொழி ஈற்று உகரம் மெய் யொடுங்கெட்டு அதன்மேல்நின்ற நகர ஒற்றுங் கெட்டு ஏகாரம் ஈகாரமாகி முடிந்தன. இன்னும் இதனானே மேன்மாடு மேல்பால் மேலைச்சேரி என்றாற் போல்வனவுஞ் செய்கையறிந்து முடிக்க. (உஎ)

டு. குற்றுகர என்னுப் புணர்ச்சி

பத்தொரு என்னுப்பெயர்

சுருஉ. ஒன்றுமுத லாக எட்ட னிறுதி
எல்லா வெண்ணும் பத்தன் முன்வரிற்

குற்றிய லுகரம் மெய்யொடுங் கெடுமே
முற்றஇன் வருஉம் இரண்டலங் கடையே.

நிறுத்தமுறையானே ஆறு ஈற்றுக் குற்றுகரமும் புணருமாறு உணர்த்தி இனி அவ் வீற்று எண்ணுப்பெயர் முடிக்கின்றார்; இஃது அவற்றுட் பத் தென்னும் எண்ணுப்பெயரோடு எண்ணுப்பெயர்வந்து புணருமாறு கூறு கின்றது.

இ - ள் : ஒன்று முதலாக எட்டன் இறுதி எல்லா எண் னும் — ஒன்றென்றும் எண் முதலாக எட்டென்னும் எண்ணீரு யுள்ள எல்லா எண்ணுப் பெயர்களும், பத்தன் முன் வரின் — பத் தென்னும் எண்ணுப் பெயரின் முன் வரின், குற்றியலுகரம் மெய் யொடுங் கெடும் — அப்பத்தென்னுஞ் சொல்லிற்குற்றுகரந் தான் ஏறி நின்ற மெய்யொடுங் கெடும், இரண்டலங்கடை முற்ற இன் வருஉம் — ஆண்டு இரண்டல்லாத எண்ணுப் பெயர்களிடத்து முடிய இன்சாரியை இடைவந்து புணரும்; எ - று.

எ - டு : பதினென்று பதினமூன்று பதினான்கு பதினைந்து பதினாறு பதினேழு பதினெட்டு என வரும்.

நிலைமொழி முற்கூறுததனாற் பிறவேண்ணின் முன்னர்ப் பிறபெயர் வந்துழியும் இன்பெறுதல் கொள்க. ஒன்பதின்கூறு ஒன்பதின்பால் என வரும். முற்றவேன்றதனாற் பதினான்கென்புழி வந்த இன்னின் னகரம் வரு மொழிக்கட் கருவிசெய்து கெடுத்து முடிக்க. (உஅ)

பத்தின் முன் இரண்டு

சுரு. பத்தனொற்றுக்கெட னகாரம் இரட்டல்
ஒத்த தென்ப இரண்டு வரு காலை.

இது மேல் இன்பெறுதென்று விலக்கிய இரண்டற்குப் பிறிதுவிதி கூறு கின்றது.

இ - ள் : பத்தன் ஒற்றுக் கெட னகாரம் இரட்டல் — பத் தென்னுஞ் சொல்லின் நின்ற தகர ஒற்றுக் கெட னகர ஒற்று இரட்டித்து வருதல், இரண்டு வருகாலை ஒத்ததென்ப — இரண் டென்னுமெண் வருங்காலத்திற் பொருந்திற் றென்பர் ஆசிரி யர்; எ - று.

எ - டு : பன்னிரண்டு என வரும்.

‘குற்றியலுகர மெய்யொடுங்கெடும்’ (எழு - சருக) என்ற விதி இதற்கும் மேலனவற்றிற்குங் கொள்க. (உக)

பத்தின் முன் ஆயிரம்

சுரு. ஆயிரம் வரினும் ஆயியல் திரியாது.

இஃது ஆயிரமென்னும் எண்ணுப்பெயர்வரின் வரும் முடிபு கூறு கின்றது.

இ - ள் : ஆயிரம் வரினும் ஆயியல் திரியாது — முற்கூறிய பத்தன் முன்னர் ஒன்று முதலியனவேயன்றி ஆயிரமென்னுமெண் வந்தாலும் ஈறுகெட்டு இன்பெற்று முடியும் இயல்பில் திரியாது ; எ - று.

எ - று : பதினாயிரம் என வரும்.
உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று.

(ஈ0)

பத்தின் முன் நிறை அளவுப் பெயர்கள்

சுரு. சு. நிறையு மளவும் வருஉங் காலையும்
குறையா தாகும் இன்னென் சாரியை.

இஃது எண்ணுப்பெயரோடு நிறைப்பெயரும் அளவுப்பெயரும் புணர்கின்ற புணர்ச்சி கூறுகின்றது.

இ - ள் : நிறையும் அளவும் வருஉங் காலையும் — முற்கூறிய பத்தென்பதன் முன்னர் நிறைப்பெயரும் அளவுப்பெயரும் வருங்காலத்தும், இன்னென் சாரியை குறையாதாகும் — அவ்வின்னென்னுஞ் சாரியை குறையாது வந்து முடியும் ; எ - று.

எ - று : பதின்மூன்றுக் கொடி பலம் எனவும், பதின்கலம் சாடி தூதை பாளை நாழி மண்டை வட்டி எனவும், பதிற்றகல் பதிற்றுழக்கு எனவும் வரும்.

குறையாதாகு மென்றதனாற் பொருட்பெயரும் எண்ணுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் வந்துழியும் இன் கொடுத்து வேண்டுஞ்செய்கை செய்து முடிக்க. பதிற்று¹வலி யாண்டு அடுக்கு முழம் எனவும், பதின்றிங்கன் எனவும், பதிற்றுத்தொடி எனவும் வரும். பதிற்றொன்று என்பதுபோல இரண்டுமுதற் பத்தளவும் ஒட்டிக.

இவ் வீற்றின் னகரம் நகரமாதல் 'அளவாகுமொழிமுதல்' (எழு - ௧௨௧) என்பதனுள் 'நிலைஇய' என்றதனாற் முடிக்க. இவற்றிற்கு ஒற்றிரட்டுதலும் உகரம்வருதலும் வல்லெழுத்துப்பெறுதலும் 'ஒன்றுமுதலாக' (எழு-௧௩௩) என்பதனுள் 'முற்ற' என்றதனாற் கொள்க. (ஈ௧)

எண்ணுப் பெயரோடு பத்து

சுரு. எ. ஒன்றுமுத லொன்பான் ²இறுதி முன்னர்
நின்ற பத்த னொற்றுக்கெட ஆய்தம்
வந்திடை நிலையும் இயற்கைத் தென்ப
கூறிய இயற்கை குற்றிய லுகரம்
ஆற னிறுதி அல்வழி யான.

இஃது எண்ணுப்பெயரோடு பத்தென்னும் எண்ணுப் பெயர்க்கு முடிபு கூறுகின்றது.

1 பதிற்று என்பதில இற்று சாரியை எனப் பவணந்தியாரா.

2 ஒன்பான் என்பது ஒன்பது என்பதன் மறுவடிவம், இஃது இன்று குறிகும் 9 என னும் எண்ணுக்கு முதலாவது வழங்கின பெயர் கொண்டு என்பது.

இ - ள் : ஒன்றுமுதல் ஒன்பான் இறுதிமுன்னர் — ஒன்று முதல் ஒன்பது ஈராகக் கூறுகின்ற எண்ணுப் பெயர்களின் முன்னர், நின்ற பத்தன் ஒற்றுக்கெட — வருமொழியாக வந்து நின்ற பத்தென்னுஞ் சொல்லினது தகர ஒற்றுக் கெட, ஆய்தம் வந்து இடை நிலையும் இயற்கைத் தென்ப — ஆய்தமானது வந்து இடையே நிலைபெறும் இயல்பை யுடைத்தென்று கூறுவர் ஆசிரியர், ஆறன் இறுதி அல்வழியான — அவற்றுள் ஆறென்னும் ஈறல்லாத விடத்து, குற்றியலுகரங் கூறிய இயற்கை — குற்றியலுகரம் முற்கூறிய இயற்கையாய் மெய்யொடுங்கெட்டு முடியும்; எ - று.

இங்ஙனம் வருமாறு மேற்குத்திரங்காளுட் காட்டுதும்.

வந்தென்றதனால் ஆய்தமாகத் திரியாது தகர ஒற்றுக்கெட்டு ஒருபது என்று நிற்றலுங்கொள்க. (உஉ)

அதன்கண், ' ஒன்று ' இரண்டு என்னுஞ் சொற்கள்

சஉஅ. முதலீ ரெண்ணினொற்று ரகர மாகும்
உகரம் வருத லாவயினுன.

இது மேற்கூறியவற்றிற் சிலவற்றிற்கு நிலைமொழிச்செய்கை கூறுகின்றது.

இ - ள் : முதலீ ரெண்ணி னொற்று ரகரம் ஆகும் — அவற்றின் முதற்கண் நின்ற இரண்டெண்ணினுடைய னகர ஒற்றும் ணகர ஒற்றும் ரகர ஒற்றாகத் திரிந்து நிற்கும், ஆவயினுன உகரம் வருதல் — அவ்விடத்து உகரம் வருக; எ - று.

உ - டு : ஒருபஃது என வரும், ஒன்றென்பதன் ஈற்றுக் குற்றுகரம் மெய்யொடுங் கெடுத்து னகர ஒற்றினை ரகர ஒற்றுக்கி உகர மேற்றி ஒரு வென நிறுத்தி நின்ற பத்தென்பதன் தகர ஒற்றுக் கெடுத்து ஆய்தமாக்கிப் பஃதென வருவித்து ஒருபஃது என முடிக்க. மேல் வருவனவற்றிற்குஞ் குத்திரங்களாற் கூறுஞ் சிறப்புவிதி ஒழிந்தவற்றிற்கு இதுவே முடிபாகக் கொள்க. (உஉ)

' இரண்டு ' என்பதற்கும் மேலும் ஒரு முடிபு

சஉக. இடைநிலை ரகரம் இரண்டென் எண்ணிற்கு
நடைமருங் கின்றே பொருள்வயினுன.

இதுவும் அது.

இ - ள் : இரண்டெ னெண்ணிற்கு இடைநிலை ரகரம் — இரண்டென்னு மெண்ணிற்கு இடைநின்ற ரகரம், பொருள்வயினுன — அம்மொழி பொருள் பெறும் இடத்து, நடைமருங்கின்று — நடக்கும் இடமின்றிக் கெடும்; எ - று.

எ - டு : இருபஃது என வரும். இதற்கு ரகரவுயிர்மெய் இதனாக்
கெடுத்து வனைய கூறியவாறே கூட்டிமுடிக்க.

பொருளெனவே எண்ணல்லாப் பெயருங் கொள்க. இருகடல் இரு
வினை இருபிறப்பு என வரும். (ருச)

'மூன்று' ஆறு

சசர. மூன்று மாறும் நெடுமுதல் குறுகும்.

இதுவும் அது.

தி - ள் : மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல் குறுகும் — மூன்றென்னு
மெண்ணும் ஆறென்னு மெண்ணும் நெடுமுதல் குறுகி முடியும்;
எ - று.

அறு எனக் குறுக்கிப் பஃது என வருவித்து அறுபஃது என
முடிக்க. (ருரு)

'மூன்று என்பதற்கு மேலும் ஒரு முடிபு

சசக. மூன்ற நெற்றே பகார மாகும்.

இதுவும் அது.

தி - ள் : மூன்றன் ஒற்றே பகாரமாகும் — மூன்றென்னும்
எண்ணின்கண் நின்ற னகர ஒற்றுப் பகர ஒற்றாய் முடியும்;
எ - று.

எ - டு : முப்பஃது என வரும்.

(ருச)

'நான்கு' என்னுஞ் சொல்

சசஉ. நான்க நெற்றே நகார மாகும்.

இதுவும் அது.

தி - ள் : நான்கன் ஒற்றே நகாரமாகும் — நான்கென்னும்
எண்ணின்கண் நின்ற னகர ஒற்று நகர ஒற்றாய் முடியும்;
எ - று.

எ - டு : நாற்பஃது என வரும்.

(ருஎ)

'ஐந்து' என்னுஞ் சொல்

சசஃ. ஐந்த நெற்றே மகார மாகும்.

இதுவும் அது.

தி - ள் : ஐந்தனெற்றே மகாரமாகும் — ஐந்தென்னு மெண்
ணின்கண் நின்ற நகர ஒற்று மகர ஒற்றாய் முடியும்; எ - று.

எ - டு : ஐம்பஃது என வரும்.

எழு குற்றியலுகர ஈறன்மை உருபியலுட் காண்க.

(ருஅ)

‘எட்டு’ என்னுஞ் சொல்

சசச. எட்ட னெற்றே ணகார மாகும்.

இதுவும் அது.

இ - ள்: எட்ட னெற்றே ணகாரமாகும் — எட்டென்னு
மெண்ணின்கண் நின்ற டகர ஒற்று ணகர ஒற்றாய் முடியும்;
எ - று.

எ - டு: எண்பஃது என வரும்.

(கூக)

‘ஒன்பது’ என்னுஞ் சொல்

சசரு. ஒன்பான் ஒகரமிசைத் தகரம் ஒற்றும்
முந்தை யொற்றே ணகாரம் இரட்டும்
பஃதென் கிளவி ஆய்தபக ரங்கேட
நிற்றல் வேண்டும் ணகாரக் கிளவி
ஒற்றிய தகரம் நகர மாகும்.

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது.

இ - ள்: ஒன்பான் ஒகரமிசைத் தகரம் ஒற்றும் — ஒன்பது
என நிறுத்திப் பஃது என வருவித்து முடிக்குங்கால், நிலைமொழி
யாகிய ஒன்பதென்னும் எண்ணினது ஒகரத்திற்கு முன்னாக ஒரு
தகர ஒற்றுத் தோன்றி நிற்கும், முந்தை ஒற்றே ணகாரம் இரட்.

- 1 இந்நூற்பா ஒன்பது+பஃது=தொண்ணாறு என முடிக்கின்றது. இம்முடிபு எவ
வகையிலும் பெருந்தாத தொன்றும், ஒன்பது எனலும் என்னுக்குப் பழம் பெயர்
தொண்டு எனப்பது. ‘தொண்டு தலையிட்ட’ (தொல், 1358) என்று ஆசிரியரும்
‘தொண்டுபடு திவவு’ (மலைபடு, 21) என்று பெருங்குன்றராப பெருங் கௌடிக
னாரும் கூறுதல் காண்க. தொண்டு எனலுஞ் சொல் தொல்காப்பியர் காலத்தி
லேயே வழக்கறழப் போய்விட்டது. அவர் காலத்திற்கு முன், தொண்டு தொன்
பது தொண்ணாறு தொள்ளாயிரம் என்பன முறையே 9, 90, 900, 9000 என
லும் எண்களைக் குறிக்கும் பெயர்களாயிருந்தன. ‘தொண்டு’ எனலும் ஒன்று
மிடப்பெயர் வழக்கறவே, தொன்பது என்னும் பததா மிடப்பெயர் ஒன்று
மிடத்திற்கும், தொண்ணாறு எனலும் நூறு மிடப்பெயர் பததா மிடத்திற்கும்,
தொள்ளாயிரம் என்னும் ஆயிரத்தா மிடப்பெயர் நூறு மிடத்திற்குமாக வழங்
கத் தலைப்பட்டன. தொன்பது என்னும் பெயர் முறையே தொன்பது ஒன்பது
என மருவிறு. ஆயிரத்தா மிடப்பெயர் நூறுமிடத்திற்கு வழங்கவே, 9000
எனலும் எண்களைக் குறிக்க ஒன்பது என்னும் பெயருடன் ஆயிரம் என்னும் பெய
ரைச் சேர்க்க வேண்டியதாயிற்று. முதற்பத்து எண்ணுப் பெயர்களில் ஒன்பது
என்பதைத் தவிர மற்றையெல்லாம் ஒரு சொல்லா யிருப்பதையும், ஒன்பது
என்பது இரு சொல்லாய்ப்பது (பத்து) என்று முடிவதையும் தொண்ணாறு
என்பது நூறு என்றும் தொள்ளாயிரம் என்பது ஆயிரம் என்றும் முடிவதையும்
நோக்குக. தொன்பது என்பதின் திரிபான ஒன்பது எனலும் சொல்லுக்குப்
பொருந்தப் புகலும் முறைபற்றி, ஒன்று குறைந்த பத்து என்று பொருள்கூறுவா
கிலர். அதுவே அதன் பொருளாயின் தொண்ணாறு தொள்ளாயிரம் என்பவற்
திற்கும் அப்பொருள் ஏற்கவேண்டும், அங்ஙனம் ஏலாமையின் அது போலி
யுரையென மறுக்க, ஆகவே, தொண்டு+பத்து=தொன்பது, தொண்டு+நூறு
=தொண்ணாறு, தொண்டு+ஆயிரம்=தொள்ளாயிரம் என்று புணர்ப்பதே
முறையென்றும், தொண்டு என்னும் எண்ணுப்பெயர் வழக்கறதினால் அதன்
மேலிடப் பெயர்கள் மூன்றும் ஒவ்வொரிடமாயத் தாழ்த்துவந்து வழங்கின என்
றும் அறிந்துகொள்க.

டும் — முன் சொன்ன ஓகரத்திற்கு முன்னர் நின்ற னகர ஒற்று ணகர ஒற்றாய் இரட்டித்து நிற்கும், பஃதென் கிளவி ஆய்த பகரங்கெட — வருமொழியாகிய பஃதென்னுஞ் சொல் தன்கண் ஆய்தமும் பகரமுங் கெட்டுப்போக, ஊகாரக் கிளவி நின்றல் வேண்டும் — நிலைமொழியில் இரட்டிய ணகரத்தின் பின்னர் ஊகாரமாகிய எழுத்துவந்து நின்றலை ஆசிரியன் விரும்பும், ஒற்றிய தகரம் நகரமாகும் — வருமொழியாகிய பத்தென்பதன் ஈற்றின்மேலேறிய உகரங் கெடாது பிரிந்துநிற்ப ஒற்றாய் நின்ற தகரம் நகர ஒற்றாய் நிற்கும்; எ - று.

எ - டு : தொண்ணாறு என வரும். இதனை ஒற்றாய் வந்துநின்ற தகர ஒற்றின்மேல் நிலைமொழி ஓகரத்தை ஏற்றித் தொவ்வாக்கி ணகர ஒற்று இரட்டி அதன்மேல் வருமொழிக்கட் பகரமும் ஆய்தமுங்கெட வந்த ஊகார மேற்றித் தொண்ணாவாக்கிப் பகரவாய்தமென்தை முறையன்றிக் கூற்றி னான் நிலைமொழிக்கட் பகரமும் ஆய்தமுங் கெடுத்துக் குற்றியலுகரம் மெய்யொடுங் கெடுத்து வருமொழி இறுதித் தகர ஒற்றுத் திரிந்துநின்ற நகர ஒற்றின்மேலே நின்ற உகரமேற்றித் தொண்ணாறென முடிக்க. (சய)

அவ்வெண்ணுப் பெயர்கள் முன் அளவு நிறைப்பெயர்கள்

சசசு. அளந்தறி கிளவியும் நிறையின் கிளவியுங்
கிளந்த இயல தோன்றுங் காலை.

இது மேற்கூறிய ஒன்றுமுதல் ஒன்பானென்களோடு அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள் : அளந்தறி கிளவியும் நிறையின் கிளவியுந் தோன்றுங் காலை — முற்கூறிய ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களின் முன்னர் அளந்தறியப்படும் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் வந்து தோன்றுங்காலத்து, கிளந்த இயல — ஆறன் ஈறு அல்வழிக் குற்றுக்கரம் மெய்யொடுங்கெட்டு முதலீரெண்ணினொற்று ரகரமாய் உகரம் வந்து இடைநிலை ரகரங்கெட்டு மூன்றும் ஆறும் நெடு முதல் குறுகி நான்கனொற்று வன்கணத்து நகரமாய் எட்டனொற்று ணகரமாய் முடியும்; எ - று.

எ - டு : ஒருகலம் இருகலம் சாடி தூதை பாளை நாழி மண்டைவட்டி எனவும், ஒருகழஞ்ச இருகழஞ்ச கஃசு தொடி பலம் எனவும் வரும். அகல் உழக்கு என்பன முன்னர் முடித்தும். இவை முதலீரெண்ணின் செய்கை.

தோன்றுங்காலையென்றதனால் இவ்வெண்ணின் முன்னர் எடுத்தோத் தானும் இலேசானும் முடியாதுநின்ற எண்ணுப்பெயர்களெல்லாம் இவ்விதியும் பிறவிதியும் எய்துவித்து முடித்துக்கொள்க. ஒருமூன்று ஒருநான்கு இருமூன்று இருநான்கு ஒருகால் இருகால் ஒருமுந்திரிகை இருமுந்திரிகை ஒருமுக்கால் இருமுக்கால் என்பன பிறவுங் கொணர்ந்து ஒட்டிக் இனிப் பிறவிதி எய்துவன ஒரோன்று ஒரிரண்டு ஒரைந்து ஓராறு ஒரேழு ஒரேட்டு ஒரோன்பது எனவும்,

ஈரொன்று ஈரிரண்டு ஈரைந்து ஈராறு ஈரேழு ஈரெட்டு ஈரொன்பது எனவும், மூவொன்று மூவிரண்டு மூவைந்து மூவாறு மூவேழு மூவெட்டு மூவொன்பது எனவும், 'முதலீரெண்ணின் முனையிர்' (எழு - சடு௩) என்னுஞ் சூத் திரத்தான் உயிர்க்கு எய்திய பிறவிதியும் 'மூன்றன் முதனிலை நீடலுமுரித்து' (எழு - சடு௪) என்ற பிறவிதியும் பெற்றுப் பிறசெய்கைகளும் பெற்று முடிந்தன. நாலொன்று நாலிரண்டு நாலேந்து நாலாறு நாலேழு நாலெட்டு நாலொன்பது என்பன 'நான்கனொற்றே லகாரமாகும்' (எழு - சடு௩) என்ற விதி பெற்று முடிந்தன. பிறவும் இவ்வாறேயன்றி அளவும் நிறையுமன்றி வருவன வெல்லாம் இவ்விலேசான் முடிக்க. (சடு)

அதன்கண் 'மூன்று' என்னுஞ் சொல்

சசஎ. மூன்றனொற்றே வந்ததொக்கும்.

இது மேல் மாட்டேற்றோடு ஒவ்வாததற்கு வேறு முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள்: மூன்றனொற்றே வந்ததொக்கும் — மூன்றாமெண்ணின்கணின்ற நகர ஒற்று வருமொழியாய் வந்த அளவுப்பெயர் நிறைப்பெயர்களின் முன்னர் வந்த வல்லொற்றோடு ஒத்த ஒற்றாய்த் திரிந்து முடியும்; எ - று.

எ - டு: முக்கலம் சாடி தூதை பாளை எனவும், முக்கழஞ்சு கொடி பலம் எனவும் வரும்.

'நான்கனொற்றே நகாரமாகும்' (எழு - சசஉ) என்ற முன்னை மாட்டேறு நின்றவின் நாற்கலம் சாடி தூதை பாளை எனவும், நாற்கழஞ்சு கொடி பலம் எனவும் வரும். (சஉ)

ஐந்து' என்னுஞ் சொல்

சசஅ. ஐந்தனொற்றே மெல்லெழுத்தாகும்.

இதுவும் அது.

இ - ள்: ஐந்தனொற்றே மெல்லெழுத்தாகும் — ஐந்தாவதன்கண் நின்ற நகர ஒற்று வருமொழி வல்லெழுத்துக்கு ஏற்ற மெல்லெழுத்தாகத் திரிந்து முடியும்; எ - று.

எ - டு: ஐங்கலம் சாடி தூதை பாளை எனவும், ஐங்கழஞ்சு கொடி பலம் எனவும் வரும். ஏகாரம் ஈற்றைச். (சஅ)

அவ்விரண்டின் மேன் முடிபுகட்கு வரையறை

சசக. கசதப முதன்மொழி வருஉங் காலை.

இது முற்கூறிய மூன்றற்கும் ஐந்தற்கும் வருமொழி வரையறுக்கின்றது

இ - ள்: கசதப முதன்மொழி வருஉங் காலை — மூன்றனொற்று வந்ததொப்பதூஉம் ஐந்தனொற்று மெல்லெழுத்தாவதூஉம் அவ்வளவுப்பெயர் ஒன்பதினும் வன்கணமாகிய கசதபக்கள் முதன்மொழியாய் வந்த இடத்து; எ - று.

அது முன்னர்க் காட்டினும். ஆறு 'நெடுமுதல் குறுகும்' (எழு - சுசு) என்ற மாட்டேற்றானே ஆறு நெடுமுதல் குறுகின்றது.

௭ - ௮ : அறுகலம் சாடி தூதை பாளை நாழி மண்டை வட்டி எனவும், அறுகழஞ்சு தொடி பலம் எனவும் வரும். அகல் உழக்கு என்பன மேற்காட்டினும். ஏழு குற்றுகர ஈறன்மையின் மாட்டேறு ஏலாதாயிற்று. (சச)

'எட்டு' என்னுஞ் சொல்

சுரு. நமவ என்னும் மூன்றோடு சிவணி

யகரம் வரினும் எட்டன்மு நியல்பே.

இது வேண்டாதுகூறி ¹வேண்டியது முடிக்கின்றது, ²'ஞமயவ' (எழு-கசச) என்னுஞ் சூத்திரத்துட் கூறியவற்றைக் கூறுதலின்.

இ - ள் : எட்டன்முன் — எட்டென்பதன் முன்னர், நமவ என்னும் மூன்றோடு சிவணி அகரம் வரினும் — அளவுப்பெயர்களின் முன்னர் மென்கணத்து இரண்டும் இடைக்கணத்து ஒன்று மாகிய நமவ என்னும் மூன்றோடு பொருந்தி உயிர்க்கணத்து அகரம் வரினும், உம்மையான் உயிர்க்கணத்து உகரம் வரினுங் கூறாத வல்லெழுத்துக்கள் வரினும், 'இயல்பு — முற்கூறியவாறே டகாரம் ணகாரமாய் வேறோர் விகாரமின்றி இயல்பாய் முடியும்; எ - று.

நமவவென்னும் மூன்றும் வந்தாற்போல அகரம்வரினு மென்பது பொருள்.

௭ - ௮ : எண்ணுழி மண்டை வட்டி எனவும் எண்ணகல் எண்ணுழக்கு எனவும், எண்கலம் சாடி தூதை பாளை எனவும் வரும்.

ஒன்றென முடித்தலான் வன்கணத்து நிறைப்பெயருங் கொள்க. எண்கழஞ்சு தொடி பலம் என வரும்.

இவ்வேண்டா கூறலான் எண்ணகலெனக் குற்றுகர ஈரய்க் கேடுந் திரிவும் பெற்று உயிர்வருமொழியான தொடர்மொழிக்கண ஒற்றிரட்டுதல் கொள்க. (சரு)

ஈ - ஐ : 'ஐந்து' 'மூன்று' என்னும் இரண்டு சொற்களுக்கும் ஒத்த முடிபு

சுருக. ஐந்தும் மூன்றும் நமவரு காலை

வந்த தொக்கும் ஒற்றியல் நிலையே.

இதுவும் மேல் மாட்டேற்றோடு ஒவ்வாமுடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : ஐந்தும் மூன்றும் நம வருகாலை — ஐந்தென்னு மெண்ணும் மூன்றென்னுமெண்ணும் நகர முதன்மொழியும் மகர முதன்மொழியும் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, ஒற்றியல் நிலை

¹ வேண்டாது கூறல் - ஞமயவ (எழு - கசச) என்னும் நூற்பாவிற கூறியதைக் கூறல்.

² வேண்டியது முடித்தல் - உயிர்முதன்மொழி வருமிடத்து நிலைமொழியிற்று மெய் இரட்டுதலைக் கொள்ளுதல்.

— நிலைமொழிக்கண் நின்ற ஒற்று நடக்கும் நிலைமைகூறின், வந்தது ஒக்கும் — மேற் கூறியவாறே மகரமும் பகரமுமாகாது வருமொழி முதல் வந்த ஒற்றோடு ஒத்த ஒற்றாய் முடியும்; எ - று.

எ - று : ஐந்தாழி ஐம்மண்டை முந்தாழி மும்மண்டை என வரும்.

மூன்றும் ஐந்தும் என்னுத முறையன்றிக் கூற்றினால் நானாழி நான்மண்டை என்புழி நிலைமொழி நகரம் நகரமாகாது நின்றவாறே நின்று முடிதலும் வருமொழி முதனின்ற நகரம் நகரமாகத் திரிய நிலைமொழி நகரம் கெடுதலுங் கொள்க. (சக)

‘ மூன்று ’ ‘ நான்கு ’ ‘ ஐந்து ’ முன் வகரமுதன் மொழி

சருஉ. மூன்ற நொற்றே வகரம் வருவழித்

தோன்றிய வகரத் துருவா கும்மே.

இதுவும் அது.

இ - ள் : மூன்றனொற்று — மூன்றாமெண்ணின்கணின்ற நகர ஒற்று, வகரம் வருவழி — வகரமுதன்மொழி வருமிடத்து, தோன்றிய வகரத்து உருவாகும் — அவ்வருமொழியாய்த் தோன்றிய வகரத்தின் வடிவாய் முடியும்; எ - று.

எ - று : மூவ்வட்டி என வரும்.

தோன்றிய என்றதனானே முதல் நீண்டு வகர ஒற்றின்றி மூவட்டி என்றுமாகும். (சஎ)

சருங். நான்க நொற்றே லகார மாகும்.

இதுவும் அது.

இ - ள் : நான்கனொற்று — நான்காமெண்ணின்கணின்ற நகர ஒற்று, லகாரமாகும் — வகரமுதன்மொழி வந்தால் லகர ஒற்றாகத் திரிந்து முடியும்; எ - று.

எ - று : நால்வட்டி என வரும்.

(சஅ)

சருச. ஐந்த நொற்றே முந்தையது கெடுமே.

இதுவும் அது.

இ - ள் : ஐந்தனொற்று — ஐந்தாமெண்ணின்கணின்ற நகர ஒற்று, முந்தையது கெடும் — வகரமுதன்மொழி வந்தால் முன்னின்ற வடிவு கெட்டு முடியும்; எ - று.

எ - று : ஐவட்டி என வரும்.

முந்தையென்றதனால் நகர ஒற்றுக் கெடாது வகர ஒற்றாகத் திரிந்து ஐவட்டியெனச் சிறுபான்மை வரும். (சக)

‘ ஒரு ’ ‘ இரு ’ முன் உயிர்முதன் மொழி

சருரு. முதலீ ரெண்ணின்முன் உயிர்வரு காலைத்
தவலென மொழிப உகரக் கிளவி
முதனிலை நீட லாவயி னுன.

இது மாட்டேற்றன்¹ எய்திய உகரத்திற்குக் கேடுகூறி முதனீள்க என்ற
லின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுகின்றது.

இ - ள் : முதலீரெண்ணின் முன் உயிர் வருகாலை — ஒரு இரு
என முடிந்துநின்ற இரண்டெண்ணின் முன்னர் உயிர் முதன்
மொழி வருமொழியாய் வருங்காலத்து, உகரக்கிளவி தவலென
மொழிப — நிலைமொழி யுகரமாகிய எழுத்துக் கெடுதலாமென்று
சொல்லுவார் புலவர், ஆவயிணு முதனிலை நீடல் — அவ்விரண்
டெண்ணின்கணின்ற முதலெழுத்துக்கள் நீண்டு முடியும் ; எ - று.

எ - று : ஓரகல் ஈரகல் ஒருழக்கு ஈருழக்கு எனவரும். (ரும)

“ மூன்று ‘ நான்கு ’ ‘ ஐந்து ’ முன் உயிர்முதன் மொழி

சருகூ. மூன்றும் நான்கும் ஐந்தென் கிளவியுந்
தோன்றிய வகரத் தியற்கை யாகும்.

இதுவும் அது.

இ - ள் : மூன்றும் நான்கும் ஐந்தென் கிளவியும் — மூன்
றென்னுமெண்ணும் நான்கென்னுமெண்ணும் ஐந்தென்னுமெண்
ணும், தோன்றிய வகரத்து இயற்கையாகும் — முன்னர்த்தோன்றி
நின்ற வகரம் வருமொழிக்குக் கூறிய இயல்பாக மூன்றின்கண்
வகர ஒற்றாயும், நான்கின்கண் லகர ஒற்றாயும், ஐந்தின்கண்
ஒற்றுக்கெட்டும் முடியும் ; எ - று.

எ - று : மூவகல் மூவ்வுழக்கு என இதற்குத் தோன்றிய என்றதனால்
ஒற்றிரட்டெல் கொள்க. நாலகல் நாலுழக்கு ஐயகல் ஐயுழக்கு எனவரும்.

தோன்றிய என்றதனால் மேல் மூன்றென்பது முதல் நீண்ட இடத்து
நிலைமொழி நகரவொற்றுக் கெடுத்துக்கொள்க. இயற்கை யென்றதனால்
தொடர்மொழிக்கண் ஒற்றிரட்டெல் கொள்க. ‘ மூன்றனொற்றே ’ முதலிய
மூன்று சூத்திரமும் கொணர்ந்து முடிக்க. (ருக)

அவற்றுள் ‘ மூன்று ’ என்பதற்கு, மேலும் ஒரு முடிபு

சருஎ. மூன்றன் முதனிலை நீடலு முரித்தே
உழக்கென் கிளவி வழக்கத் தான.

இது முன்னர்க் குறுகுமென்றதனை நீண்டுமுடிக என்றலின் எய்தியது
விலக்கிற்று.

இ - ள் : மூன்றன் முதனிலை நீடலும் உரித்து — மூன்றென்னு
மெண்ணின் முதனின்ற எழுத்து நீண்டுமுடிதலும் உரித்து, அஃதி

1 மாட்டேறு ‘ அளந்தறிளவியும் ’ (சக) என்னும் நூற்பாவிற்கு கூறியது.

யாண்டெனின், உழக்கு என் கிளவி வழக்கத்தான — உழக்கென்னுஞ் சொல் முடியும் வழக்கிடத்து ; எ - று.

எ - று : மூவுழக்கு என வரும்.

வழக்கத்தான என்பதனால் அகலென்கிளவிக்கு முதனிலை நீடலுங்கொள்க. மூவகல் என வரும். இன்னும் அதனானே நிலைமொழி நகர ஒற்றுக் கெடுக்க.

மூழக்கு மூழாக்கென்னும் மருமுடிபு இவ்வோத்தின் புறனடையான் முடிக்க. (டுஉ)

‘ ஆறு ’ என்பதற்கும் அம் முடிபு

சடுஅ. ஆறென் கிளவி முதல்நீ டும்மே.

இதுவும் அது.

இ - ள் : ஆறென் கிளவி — ஆறென்னு மெண்ணுப்பெயர் அகல் உழக்கு என்பன வரின், முதல் நீடும் — முன்னர்க் குறுகி நின்ற முதலெழுத்து நீண்டு முடியும் ; எ - று.

அறுவென்னுது ஆறென்றார், திரிந்ததன்றிரிபது என்னும் நயத்தால்.

எ - று : ஆறகல் ஆறுழக்கு என வரும்.

(டுக)

‘ ஒன்பது ’ என்னுஞ் சொல்

சடுக. ஒன்பா னிறுதி உருபுநிலை திரியா

திற்பெறல் வேண்டுஞ் சாரியை மொழியே.

இது குற்றுசாரம் மெய்யொடுங் கெடாது நின்று இன் பெறுக என்றலின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

இ - ள் : ஒன்பான் இறுதி உருபுநிலை திரியாது — அளவும் நிறையும் வருவழி ஒன்பதென்னும் எண்ணின் இறுதிக் குற்றுசாரத் தன்வடிவு நிலைதிரியாது நின்று, சாரியைமொழி இன்பெறல்வேண்டும் — சாரியைச்சொல்லாகிய இன் பெற்று முடிதலை விரும்பும் ஆசிரியன் ; எ - று.

எ - று : ஒன்பதின்கலம் சாடி தூதை பாளை நாழி மண்டை வட்டி அகல் உழக்கு எனவும், கழஞ்சு தொடி பலம் எனவும் வரும்.

சாரியைமொழி யென்றதனால் இன்னோடு உகரமும் வல்லெழுத்துங் கொடுத்திச் செய்கைசெய்து முடிக்க. ஒன்பதிற்றுக்கலம் சாடி என எல்லா வற்றோடும் ஒட்டிக.

உருபென்பதனால் ஒன்பதிற்றென ஒற்றிரட்டதல் எல்லாவற்றிற்குங் கொள்க.

இன்னும் இதனானே ஒன்பதி னுழியென்புழி வந்த இன்னின் நகரக் கேடுங் கொள்க. ‘ அளவாகுமொழி முதல் ’ (எழு - கஉக) என்பதனானும் ‘ நிலையு ’ என்னும் இலேசானும் இன்னின் நகரம் நகரமாதல் கொள்க, ()

ஒன்று முதல் ஒன்பது எண்முன் நூறு

சசூ. நூறுமுன் வரினுங் கூறிய இயல்பே.

இஃது ஒன்றுமுதல் ஒன்பாண்களோடு நூறென்பதனைப் புணர்க்கின்றது.

இ - ள் : முன்—ஒன்றுமுதல் ஒன்பாண்களின் முன்னர், நூறு வரினும் — நூறென்னு மெண்ணுப்பெயர் வந்தாலும், கூறிய இயல்பு - மேற் பத்தென்பதனோடு புணரும்வழிக்கூறிய இயல்பு எய்தி முடியும்; எ - று.

அது குற்றுகரம் மெய்யொடுக்கெட்டு மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல் குறுகி முதலீரெண்ணி னொற்று ரகரமாய் உகரம் பெற்று இடைநிலை ரகரம் இரண்டன்கட் கெட்டு முடிதலாம்.

எ - று : ஒருநூறு இருநூறு அறுநூறு எண்ணாறு என வரும். இவை மாட்டேற்றான் முடிந்தன. மாட்டேறு ஒவ்வாதன மேற்கூறி முடிப்ப. (௫௫)

அதன்கண் 'மூன்று' என்னுஞ் சொல்

சசுக. மூன்ற நொற்றே நகாரமாகும்.

இது மாட்டேற்றோடு ஒவ்வாததற்கு வேறுமுடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள் : மூன்றனொற்றே நகாரமாகும் — மூன்றாமெண்ணின் கணின்ற நகரவொற்று நகரவொற்றாகும்; எ - று.

எ - று : மூன்று என வரும்.

(௫௬)

அதன்கண் 'நான்கு' ஐந்து

சசுஉ. நான்கும் ஐந்தும் ஒற்றுமெய் திரியா.

இதுவும் அது.

இ - ள் : நான்கும் ஐந்தும் ஒற்றுமெய் திரியா — நான்கென்னு மெண்ணும் ஐந்தென்னுமெண்ணுந் தம்மொற்றுக்கள் நிலைதிரியாது முடியும்; எ - று.

எ - று : நானூறு ஐந்துறு என வரும்.

மெய்யென்றதனான் நானூறென்புழி வருமொழி நகரத்துள் ஊகாரம் பிரித்து 'லனவென வருஉம்' (எழு - கசுக) என்பதனான் நகரவொற்றுக்கி ஊகாரமேற்றி நிலைமொழி நகரங் கெடுத்துக் கொள்க. (௫௭)

அதன்கண், 'ஒன்பது' என்னுஞ் சொல்

சசுங். ஒன்பான் முதனிலை முந்துகிளந் தற்றே

முந்தை யொற்றே ளகாரம் இரட்டும்

நூறென் கிளவி நகார மெய்கெட

ஊஆ வாகும் இயற்கைத் தென்பு

ஆயிடை வருதல் இகர ரகாரம்
ஈறுமெய் கெடுத்து மகர மொற்றும்.¹

இதுவும் அது.

இ - ள் : ஒன்பான் முதனிலை முந்து கிளந்தற்று — ஒன்ப தென்னுமெண்ணின் முதனின்ற ஒகரம் மேற் பத்தென்பதனோடு புணரும்வழிக் கூறியவாறு போல ஒரு தகரம் ஒற்றி அதன்மேல் ஏறிமுடியும், முந்தை ஒற்றே ளகாரம் இரட்டும் — அவ்வொக ரத்தின் முன்னின்ற நகர ஒற்று ளகர ஒற்றாய் இரட்டித்து நிற் கும், நூறென்கிளவி நகார மெய்கெட ஊ ஆவாகும் இயற்கைத் தென்ப — வருமொழியாகிய நூறென்னுமெண்ணுப்பெயர் நகர மாகிய மெய்கெட அதன்மேல் ஏறிய ஊகாரம் ஆகாரமாம் இயல்பையுடைத்தென்பர் புலவர், ஆயிடை இகர ரகரம் வருதல் — அம்மொழியிடை ஓர் இகரமும் ரகாரமும் வருக, ஈறு மெய் கெடுத்து மகரம் ஒற்றும் — ஈறுகிய குற்றுகரத்தினையும் அஃது ஏறிநின்ற நகர ஒற்றினையும் கெடுத்து ஓர் மகர ஒற்று வந்து முடியும்; எ - று.

மெய்யென்பதனான் நிலைமொழிக்கட் பகரங் கெடுக்க.

எ - டு : தொள்ளாயிரம் என வரும்.

இதனை ஒன்பதென்னும் ஒகரத்தின்முன்னர் வந்த தகர ஒற்றின் மேலே ஒகரத்தையேற்றிப் பகரங் கெடுத்துக் குற்றியலுகரம் மெய்யொடுங் கெடுத்து நின்ற நகர ஒற்றினை இரண்டு ளகர ஒற்றாக்கி நூறென்பதன் நகரங்கெடுத்து ஊகாரம் ஆகாரமாக்கி ளகரத்தின் மேலேற்றி இகரமும் ரகரமும் வருவித்து விகாரப்பட்ட உயிராகிய ஆகாரத்தின்முன் உடம்படுமெய் யகாரம் வருவித்து நகர உகரங் கெடுத்து மகர ஒற்று வருவித்து முடிக்க. (டுஅ)

ஒன்று 'இரண்டு' முன் ஆயிரம்

சுகாச. ஆயிரக் கிளவி வருஉங் காலை

முதலீ ரெண்ணின் உகரங் கெடுமே.

இஃது அவ்வொன்றுமுதல் ஒன்பான்களோடு ஆயிரம் முடியுமாறு கூறு கின்றது.

இ - ள் : ஆயிரக்கிளவி வருஉங் காலை — ஆயிரமென்னுஞ் சொல் ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்கள் முன் வருங்காலத்து, முதல் ஈரெண்ணின் உகரம் கெடும் — ஒரு இரு என்னும் இரண்டெண் ணின்கட் பெற்று நின்ற உகரங் கெட்டு முடியும்; எ - று.

உகரங்கெடுமெனவே ள்ளையன முன்னர்க் கூறியவாறே நிற்தல் பெற்றும்.

எ - டு : ஓராயிரம் இராயிரம் என வரும்.

(டுக)

1 இந்நூற்பா, ஒன்பது + நூறு = தொள்ளாயிரம் எனப் புணராகின்றது. 'ஒன்பா னெகரமீசை' (எழு - சசடு) என்னும் நூற்பாவிற்குக் கூறிய அடிக்ஞாபபை இதற்குங் கொள்க.

அவற்றிற்கு, மேலும் ஒரு முடிபு

சகூரு. முதனிலை நீடினும் மான மில்லை.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இ - ள்: முதனிலை நீடினும் மானமில்லை — அம்முதலீரெண்ணின் முதற்கணின்ற ஓகார இகாரங்கள் நீண்டுமுடியினுங்குற்றமில்லை; எ - று.

எ - டு: ஓராயிரம் ஈராயிரம் என வரும். (சு0)

‘மூன்று’ முன் ஆயிரம்

சகூகூ. மூன்ற நொற்றே வகாரமாகும்.

இது மூன்றென்னுமெண் ஆயிரத்தோடு புணருமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள்: மூன்றநொற்றே வகாரமாகும் — மூன்றென்னுமெண்ணின்கணின்ற னகர ஒற்று வகர ஒற்றுகத் திரிந்து முடியும்; எ - று.

எ - டு: மூவாயிரம் என வரும்.

மூன்னிற் சூக்திரத்து நிலை என்றதனால் இதனை முதனிலை நீட்டிவகர ஒற்றுக் கெடுத்து மூவாயிரம் என முடிக்க. (சுக)

‘நான்கு’ முன் ஆயிரம்

சகூஎ. நான்க நொற்றே லகாரமாகும்.

இது நான்கென்னுமெண் அதனோடு புணருமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள்: நான்கநொற்றே லகாரமாகும் — நான்கென்னுமெண்ணின்கணின்ற னகர ஒற்று லகர ஒற்றுகத் திரிந்து முடியும்; எ - று.

எ - டு: நாலாயிரம் என வரும். (சுஉ)

‘ஐந்து’ முன் ஆயிரம்

சகூஅ. ஐந்த நொற்றே யகாரமாகும்.

இஃது ஐந்தென்னுமெண் அதனோடு புணருமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள்: ஐந்தநொற்றே யகாரமாகும் — ஐந்தென்னுமெண்ணின்கணின்ற னகர ஒற்று யகர ஒற்றுகத் திரிந்து முடியும்; எ - று.

ஐயாயிரம் என வரும். (சுங)

‘ஆறு’ முன் ஆயிரம்

சகூகூ. ஆறன் மருங்கிற் குற்றியலுகரம்

ஈறுமெய் ஒழியக் கெடுதல் வேண்டும்.

இஃது ஆறென்னுமெண் அதனோடு புணருமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள் : ஆறன் மருங்கிற் குற்றியலுகரம் — ஆறென்னு மெண்ணின்க ணின்ற குற்றியலுகரம் நெடுமுதல் குறுகி அறு வென முற்றுகரமாய் நின்றலின், மெய் ஒழிய ஈறு கெடுதல் வேண் டும் — அது தானேறிய மெய்யாகிய நகர ஒற்றுக் கெடாது நிற்ப முற்றுகரமாகிய ஈறு தான் கெட்டுப் புணர்தலை விரும்பும் ஆசிரி யன் ; எ - று.

எ - று : அறயிரம் என வரும்.

முன்னர் 'நெடுமுதல் குறுகும்' (எழு-சசர) என்ற வழி அறுவென நின்ற முற்றுகரத்திற்கே ஈண்டுக் கேடு கூறினொன்பது பெற்றும். என்னை ? குற்றியலுகரமாயின் ஏறிமுடிதலின். இது குற்றுகரத் திரிந்து முற்றுகர மாய் நின்றலின் ஈண்டு முடிபுகுறினர். முற்றியலுகரம் ஈறுமெய்யொழியக் கெடுமெனவே குற்றுகரங் கெடாது ஏறிமுடியு மென்பது அருத்தாபத்தியாற் பெறுதும். ஆறயிரம் என வரும்.

மருங்கென நதனற் பிறபொருட் பெயர்க்கண்ணும் நெடுமுதல் குறுகாது நின்று முடிதல் கொள்க. ஆறுகுலதே என வரும். (சுச)

'ஒன்பது' முன் 'ஆயிரம்'

சஎய். ஒன்பா னிறுதி உருபுநிலை திரியா

தன்பெறல் வேண்டுஞ் சாரியை மரபே.

இஃது ஒன்பதென்னுமெண் அதனோடு புணருமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள் : ஒன்பான் இறுதி — ஒன்பதென்னு மெண்ணின் இறுதிக் குற்றுகரம், உருபுநிலை திரியாது — தன் வடிவுநிலை திரிந்து கெடாது, சாரியை மரபு இன் பெறல் வேண்டும் — சாரி யையாகிய மரபினையுடைய இன் பெற்று முடிதலை விரும்பும் ஆசிரியன் ; எ - று.

எ - று : ஒன்பதினாயிரம் என வரும்.

உருவென்றும் நிலையென்றுஞ் சாரியை மரபென்றுங்கூறிய மிகையால் ஆயிரமல்லாத பிறவெண்ணின்கண்ணும் பொருட் பெயரிடத்தும் இன்னும் உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்று முடியும் முடிபு கொள்க. ஒன்பதிற்றுக் கோடி¹ ஒன்பதிற்றொன்பது ஒன்பதிற்றுத்தடக்கை ஒன்பதிற்றெழுத்து என வரும்.

இன்னும் இவ்விலேசானே வேறொரு முடிபின்மையிற் கூறாதொழிந்த எண்ணாயிர மென்றவழி ஒற்றிரட்டுதலும் ஈண்டுக் கூறியவற்றிற்கு ஒற்றி ரட்டுதலுங் கொள்க. 'அளவாகு மொழிமுதல்' (எழு - கஉச) என்பதனுள் 'நிலையு' என்றதனான் நகரம் நகரமாதல்² கொள்க. (சுரு)

1 இலக்கம் கோடியெனனும் எண்ணப் பெயர்கள் இவ்வியலிற் கூறப்படாமையால் பழந் தமிழர்க்கு 99999 வரைதான் எண்ணத் தெரிந்திருந்தது என்று சிலா கொள்வா. இலக்கம் கோடி என்பன குற்றியலுகரச் சொற்களல்ல வென்றும், குற்றுகரச் சொற்களே இவ்வியலிற் புணராததுக காட்டப்படுவன வென்றும், இலக்கத்தின் மறு பெயரான நூறாயிரம் எனனும் சொல்லும் பதது நூறாயிரம் வரை புணராததற்கிடமும் அடுத்த (எழு-சஎச) நூற்பாவிற்கு கூறப்பட்டுள்ளவென் றும், இலக்கம் கோடி எனனும் பெயர்கள் முறையே பெரிய இலக்கம் கடைசி யென எனறு பொருள்படும் தனித் தமிழ்ச் சொற்களே என்றும் அறிந்து கொள்க.

2 நகரம் நகரமாதல் ஒன்பதிற்றுக்கோடி ஒன்பதிற்றென்பது முதலியவற்றில்.

ஒன்று முதல் ஒன்பது என் முன் 'நூரூயிரம்'

சஎக. நூரூ யிரமுன் வருஉங் காலை
நூற னியற்கை முதனிலைக் கிளவி.

இஃது ஒன்றுமுதல் ஒன்பாண்களோடு நூறென்னுமெண் அடையடுத்த ஆயிரம் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள் : நூரூயிரம் முன் வருஉங் காலை — நூரூயிரமென் னும் அடையடுத்தமொழி ஒன்றுமுதல் ஒன்பாண்கள் முன் வரு மொழியாய் வருங்காலத்து, முதனிலைக் கிளவி நூறன் இயற்கை — ஒன்றென்னும் முதனிலைக் கிளவி ஒன்று முன் நூறென்னு மெண் ணோடு முடிந்தாற்போல விகாரமெய்தி முடியும். எனவே வழி நிலைக் கிளவியாகிய இரண்டு முதலியு எண்கள் விகாரமெய்தியும் எய்தாது இயல்பாயும் முடியும் ; எ - று.

எ - டு : ஒரு நூரூயிரம் என வரும். ஏனையன இருநூரூயிரம் இரண்டு நூரூயிரம், மூத்தூரூயிரம் மூன்று நூரூயிரம், நானூரூயிரம் நான்குநூரூ யிரம், ஐந்தூரூயிரம் ஐந்து நூரூயிரம், அறுநூரூயிரம் ஆறு நூரூயிரம், எண்ணூரூயிரம் எட்டுநூரூயிரம், ஒன்பதுநூரூயிரம் எனவரும். இவ்விகாரப் பட்டனவற்றிற்குக் குற்றுகரம் மெய்யொடுங் கெடுத்து முதலீரெண்ணி றெற்று ரகரமாக்கி உகரம் வருவித்து மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல் குறுக்கி மூன்றெற்று நகரமாக்கி நான்கும் ஐந்தும் ஒற்றுமெய்திரியா வாக்கி எட்ட றெற்று ணகரமாக்கி இலேசுகளாற்கொண்ட செய்கைகளில் வேண்டுவனவுங் கொணர்ந்து முடிக்க.

ஏற்பழிக்கோட லெண்பதனால்தொள்ளாயிரமென்ற முடிபினோடு மாட் டேறு சென்றதெனும் அவ்வாறு முடியாதென்று கொள்க. முன்னெண்பத னான் இன் சாரியை பெற்று ஒன்பதினூரூயிரம் என்றுமாம். நிலையென்ற தனன் மூன்றும் ஆறும் இயல்பாக முடிவுழி நெடுமுதல் குறுகாமை கொள்க.

(கக)

நூறு முன் ஒன்று முதல் ஒன்பது எண்கள்

சஎஉ. நூறென் கிளவி ஒன்றுமுத லொன்பாற்
கிறுசினையொழிய இனவொற்று மிகுமே.

இது நூறெண்பதனோடு ஒன்றுமுதல் ஒன்பாண்களைப் புணர்க்கின்றது.

இ - ள் : நூறு என் கிளவி — நூறென்னு மெண்ணுப்பெயர், ஒன்று முதல் ஒன்பாற்கு — ஒன்றுமுதல் ஒன்பாண்களோடு புணரு மிடத்து, ஈறு சினையொழிய — ஈறுகிய குற்றுகரத் தன்னாற் பற் றப்பட்ட மெய்யொடுங் கெடாதுநிற்ப, இன ஒற்று மிகும் — அச் சினைக்கு இனமாகிய நகர ஒற்று மிக்கு முடியும் ; எ - று.

எ - டு : நூற்றென்று என வரும். இரண்டு முதல் ஒன்பது அளவுஞ் செய்கை யறிந்து ஒட்டிக.

ஈறுசீனை என்று ஒதிய மிகையான் நூறென்பதனோடு பிற எண்ணும் பிறபொருட் பெயரும் இவ்விதியும் பிறவிதியும் எய்திமுடிதல் கொள்க. நூற்றுப்பத்து நூற்றுக்கோடி நூற்றுத்தொண்ணூறு எனவும், நூற்றுக்குறை நூற்றிதழ்த்தாமரை நூற்றுக்காணம் நூற்றுக்கான்மண்டபம் எனவும் இன ஒற்று மிக்கன கொள்க. இன்னும் இதனோடு இருநூற்றொன்று இரண்டு நூற்றொன்று என நூறு அடையடுத்தவழியுங் கொள்க. (சுஎ)

நூறு முன் 'ஒருபஃது' முதலியன

சஎங. அவையூர் பத்தினும் அத்தொழிற் ருகும்.

இஃது அந்தூறென்பதனோடு ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்கள் அடையடுத்த வழிப் புணருமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள் : அவை ஊர்பத்தினும் — அந்நூறென்பது நின்று முற்கூறிய ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களை ஊர்ந்து வந்த பத்தென் பதனோடு புணருமிடத்தும், அத்தொழிற்றுகும் — ஈறு சீனை யொழிய இன ஒற்று மிக்கு முடியும் ; எ - று.

எ - டு : நூற்றொருபஃது இருபஃது முப்பஃது நூற்பஃது ஐம்பஃது அறுபஃது எழுபஃது எண்பஃது என வரும். மற்ற நூற்றொன்பது அவை ஊர்ப்பட்டு வந்தது அன்மை உணர்க.

ஆகுமென்றதனை ஒருநூற்றொருபஃது இருநூற்றொருபஃது என நிலைமொழி அடையடுத்து முடியும் முடிபுங் கொள்க. (சுஅ)

நூறு முன், அளவுப்பெயர் நிறைப்பெயர்

சஎச. அளவும் நிறையும் ஆயியல் திரியாது

குற்றிய லுகரமும் வல்லெழுத் தியற்கையும்

முற்கிளந் தன்ன என்மனார் புலவர்.

இது நூறென்பதனோடு அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள் : அளவும் நிறையும் ஆயியல் திரியாது — நூறென்பதனோடு அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் புணருமிடத்து முற்கூறிய இயல்பிற் றிரியாது இன ஒற்று மிக்குமுடியும், குற்றியலுகரமும் வல்லெழுத்தியற்கையும் — அவ்விடத்துக் குற்றியலுகரங் கெடா மையும் இன ஒற்று மிக்கு வன்றொடர்மொழியாய் நின்றலின் வரு மொழி வல்லெழுத்து மிகும் இயல்பும், முற்கிளந்தன்ன என்மனார் புலவர் — 'வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து மிகுமே' (எழு - சஉசு) என வன்றொடர்மொழிக்குக் கூறிய தன்மையவாய் முடியுமென்று கூறுவர் புலவர் ; எ - று.

எ - டு : நூற்றுக்கலம் சாடி தூதை பாளை நாழி மண்டை வட்டி அகல் உழக்கு எனவும், கழஞ்சு தொடி பலம் எனவும் வரும்.

திரியாதென்றதனால் தூறென்பது அடையடுத்த வழியும் இவ்விதி கொள்க. அஃது ஒருதூற்றுக்கலம் இருதூற்றுக்கலம் என வரும். (சக)

‘ஒருபஃது’ முதலியவற்றின் முன் ஒன்று முதல் ஒன்பது எண்கள்

சஎரு. ஒன்றுமுதலாகிய பத்துர் கிளவி

ஒன்றுமுதலொன்பாற் கொற்றிடை மிகுமே

நின்ற ஆய்தங் கெடுதல் வேண்டும்.

இஃது ஒன்றுமுதல் எட்டு ஈருகிய எண்கள் அடையடுத்த பத்தனோடும் ஒன்றுமுதல் ஒன்பாண்களோப் புணர்க்கின்றது.

இ - ள்: ஒன்று முதலாகிய பத்து ஊர் கிளவி — ஒன்று முதல் எட்டு ஈருகப் பத்தென்னும் எண் ஏறி ஒருசொல்லாகி நின்ற ஒரு பஃது முதலிய எண்கள், ஒன்றுமுதல் ஒன்பாற்கு — ஒன்றுமுதல் ஒன்பாண்கள் வருமொழியாய் வந்து புணரும் இடத்து, நின்ற ஆய்தங் கெடுதல் வேண்டும் — பஃதென்பதன்கண் நின்ற ஆய்தங் கெட்டு முடிதலை விரும்பும் ஆசிரியன், ஒற்று இடைமிகும் — ஆண்டு இன ஒற்றுகிய ஒரு தகர ஒற்று இடைமிக்கு முடியும்; எ - று.

எ - று: ஒருபத்தொன்று இருபத்தொன்று ஒருபத்திரண்டு இருபத்திரண்டு என எல்லாவற்றோடும் ஒட்டுக. இவற்றுள் ஒருபத்தொன்று ஒருபத்திரண்டு என்னும் எண்கள் அதிகாரத்தால் நின்ற தூறென்பதனோடு அடுத்து வருமென்று¹ உணர்க. (எய)

அவற்றின் முன் ‘ஆயிரம்’

சஎசு. ஆயிரம் வரினே இன்னென் சாரியை

ஆவயி நொற்றிடை மிகுத வில்லை.

இஃது ஒருபஃது முதலியவற்றோடு ஆயிரத்தைப் புணர்க்கின்றது.

இ - ள்: ஆயிரம் வரின் இன்னென் சாரியை — அவ்வொன்று முதலாகிய பத்து ஊர் கிளவி ஆயிரத்தோடு புணரும் இடத்து இன்சாரியை பெறும், ஆவயின் ஒற்று இடை மிகுதல் இல்லை — அவ்விடத்துத் தகர ஒற்று இடைவந்து மிகாது; எ - று.

எ - று: ஒருபதினாயிரம் இருபதினாயிரம் என எண்பதின்காறும் ஒட்டுக. இவை தூற்றொருபதினாயிரம் எனவும் வரும்.

ஆவயின் என்றதனால் தூறாயிரத்தொருபத்திராயிரம் என்றற்போல அத்துப் பெறுதலும் பிறவும் கொள்க. (எக)

அவற்றின் முன் அளவுப் பெயர் நிறைப் பெயர்

சஎஎ. அளவும் நிறையும் ஆயியல் திரியா.

1 தூறென்பதனோடு அடுத்துவருதல் - தூற்றொருபத்தொன்று தூற்றொருபத்திரண்டு என வருதல்.

இஃது ஒன்று முதலாகிய பத்து ஊர் கிளவி முன்னர் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் புணர்க்கின்றது.

இ - ள் : அளவும் நிறையும் ஆயியல் திரியா — ஒருபஃது முதலிய எண்களின் முன்னர் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் வந்தால் ஒற்று இடைமிகாது இன்சாரியை பெற்று முடியும்; எ - று.

எ - று : ஒருபதின்கலம் சாடி தூதை பாளை நாழி மண்டை வட்டி அகல் உழக்கு எனவும், ஒருபதின்கழஞ்சு தொடி பலம் எனவும் வரும். இவற்றிற்கு நூறு அடையடுத்து ஓட்டுக.

திரியா என்றதனான் ஒருபதிற்றுக்கலம் இருபதிற்றுக்கலம் என்னுந் தொடக்கத்தனவற்றின்கண் இன்னின் அகரம் நகரமாகத் திரிந்து இரட்டுதலும் உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெறுதலுங் கொள்க. இன்னும் இதனானே ஒருபதினாழி என்றவழி வருமொழி நகரத் திரிந்துழி நிலைமொழி நகரக்கேடுங் கொள்க.

அளவு நிறையு மதனோ ரன்ன என்று பாடம் ஒதுவார் முன்னர்ச் சூத்திரத்து 'ஆவயின்' என்றதனானும் அதன் முன்னர்ச் சூத்திரத்து 'நின்ற' என்றதனானும் இவற்றை முடிப்பார். (எஉ)

ஒன்று முதல் எண்முன் பொருட் பெயர்

சஎஅ. முதனிலை எண்ணின்முன் வல்லெழுத்து வரினும் —
ஞநமத் தோன்றினும் யவவந் தியையினும்
முதனிலை மியற்கை என்மனார் புலவர்.

இஃது ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களோடு பொருட்பெயரைப் புணர்க்கின்றது.

இ - ள் : முதனிலை எண்ணின்முன் வல்லெழுத்து வரினும் — ஒன்றென்னும் எண்ணின்முன் வல்லெழுத்து முதன் மொழி வரினும், ஞநம தோன்றினும் — ஞநமக்களாகிய மெல்லெழுத்து முதன்மொழி வரினும்; யவவந்து இயையினும் — யவக்களாகிய இடை யெழுத்து முதன் மொழி வரினும், முதனிலை இயற்கை என்மனார் புலவர் — அவ்வொன்றுமுதல் ஒன்பான்கள் முன்னெய்திய முடிபு நிலைமை எய்தி முடியுமென்று கூறுவர் புலவர்; எ - று.

எனவே வழிநிலையெண்ணாகிய இரண்டு முதலாகிய எண்கள் அம்முன்று கணமும் முதன்மொழியாய் வரின் முதனிலை முடிபாகி விகாரம் எய்தியும் எய்தாது இயல்பாயும் முடியும்.

எ - று : ஒருகல் சுளை துடி பறை ஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு எனவும், இருகல் இரண்டுகல் சுளை துடி பறை ஞாண் நூல் மணி யாழ் வட்டு எனவும் ஓட்டுக. இவ்வெண்களிற் குற்றியலுகரம் மெய்யொடுங் கெட்டு முதலீரெண்ணின் ஒற்று ரகாரமாய் உகரம் வந்தது. இருகல் முதலியவற்றிற்கு இடைநிலை ரகாரங் கெடுக்க. முக்கல் மூன்றுகல் சுளை துடி பறை ஞாண் நூல்

மணி யாழ் வட்டு என ஒட்டிக். இதற்கு நெடுமுதல் குறுக்கி 'மூன்றறெற்றே வந்த தொக்கும்' (எழு - சசஎ) என்பதனான் முடிக்க. மூன்னர் எண்ணுப் பெயரும் அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் வருவழிக் கூறிய விகாரங்களிற் பொருட்பெயர்க்கும் ஏற்பன கொணர்ந்து முடித்து எல்லாவற்றிற்கும் நிலை யென்றதனான் ஒற்றுத் திரிந்து முடிக்க. அவை மூன்றற்கும் ஐந்தற்கும் ஞகரம் வருவழி ஞகர ஒற்றதலும் மூன்றற்கு யகரம் வருவழி வகர ஒற்றதலுமாம். நாத்கல் நான்குக்ல் சூனை துடி பறை, நான்ஞாண் நான்குஞாண் தூல் மணி யாழ் வட்டு; ஐங்கல் ஐந்துக்ல் சூனை துடி பறை, ஐஞ்ஞாண் ஐந்து ஞாண் தூல் மணி, ஐயாழ் ஐந்துயாழ் ஐவட்டு ஐந்துவட்டு; அறுக்ல் ஆறுக்ல் சூனை துடி பறை ஞாண் தூல் மணி யாழ் வட்டு; எண்கல் எட்டுக்கல் சூனை துடி பறை, எண்ஞாண் எட்டுஞாண் தூல் மணி யாழ் வட்டு; ஒன்பதுக்ல் சூனை துடி பறை ஞாண் தூல் மணி யாழ் வட்டு என ஒட்டிக். ஒன்பதின்னக்ல் எனச் சென்றதேனும் வழக்கின்மையின் ஒழிக்க. இன்னும் மாட்டேறின்றி வருவனவற்றிற்கெல்லாம் முடிபுநிலை யென்றதனான் முடிக்க. (எஃ)

அவற்றுடன் உயிர் முதல் மொழியும் யகரமும்

சஎக. அதனிலை உயிர்க்கும் யாவரு காலே

முதனிலை ஓகரம் ஓவா கும்மே

ரகரத் துகரத் துவரக் கெடுமே.

இஃது ஒன்றுமுதல் ஒன்பான்களோடு பொருட்பெயருள் உயிர்முதன் மொழி முடியுமாறும் மேற்கூறிய யகாரம் வேறுபட முடியுமாறுங் கூறுகின்றது.

இ - ள் : முதனிலைக்கு — ஒன்றென்னும் எண்ணின் திரிபாகிய ஒரு என்னும் எண்ணிற்கு, உயிரும் யாவும் வருகாலை — உயிர் முதன்மொழியும் யாமுதன்மொழியும் வருமொழியாய் வருங் காலத்து, அதன் நிலை — அம்முதனிலையின் தன்மை இவ்வாரும், ஓகரம் ஓவாகும் — ஓகரம் ஓகாரமாய் நீளும், ரகரத்து உகரத் துவரக் கெடும் — ரகரத்து மேனின்ற உகரம் முற்றக்கெட்டு முடியும்; எ - று.

நான்காவதனை முதனிலையோடு கூட்டி அதன்கண் நின்ற உம்மையை உயிரோடும் யாவோடும் கூட்டிக். எனவே வழிநிலை யெண்கள் உயிர் முதன் மொழி வந்த இடத்து முற்கூறியவாறே இருவாற்றானும் முடியும்.

எ - று : ஓரடை ஓராகம் ஓநிலை ஓரீட்டம் ஓருலை ஓருசல் ஓரெழு ஓரோடு ஓரையம் ஓரொழுங்கு ஓரோலை ஓரெளவியம் என வரும். குற்றியலுகரம் மெய்யொடுங் கெடுத்து முதலெண்ணிறெற்று ரகரமாக்குக. ஓர் யாழ் ஓர் யாளை என வரும். துவர என்றதனான் இரண்டென்னும் எண்ணின் இகரத்தை நீட்டி ரகரத்துள் உகரத்தைக் கெடுத்து ஈரசை ஈர்யாளை எனவும், மூன்றென்னும் எண்ணின் னகரவொற்றுக் கெடுத்து மூவகை மூயாளை என வும் முடிக்க. இவை செய்யுண் முடிபு. இன்னும் இதனானே இங்ஙனம் வரு வன பிறவும் அறிந்து முடித்துக் கொள்க. (எச)

இரண்டு முதல் ஒன்பது எண்முன் 'மா' என்னுஞ் சொல்

சஅயி. இரண்டுமுதலொன்பான் இறுதி முன்னர்
வழங்கியல் மாவென் கிளவி தோன்றின்
மகர அளவொடு நிகரலு முரித்தே.

இஃது இரண்டுமுதல் ஒன்பான்களின் முன்னர் அளவு முதலிய மூன் றற்கும் உரிய மாவென்பது புணருமாறு கூறுகின்றது.

இ - ள்: இரண்டுமுதல் ஒன்பான் இறுதி முன்னர் — இரண் டென்னுமெண் முதலாக ஒன்பதென்னுமெண் ஈருக நின்ற எண் ணுப்பெயர்களின் முன்னர், வழங்கு இயல் மா என் கிளவி தோன் றின் — வழக்கின் கண்ணே நடந்த அளவு முதலியவற்றிற்கு உரிய மா வென்னுஞ் சொல் வருமொழியாய் வரின், மகர அள வொடு நிகரலும் உரித்து — அவ்வெண்ணுப் பெயர்களின் முன்னர்த் தந்து புணர்க்கப்படும் மண்டையென்னும் அளவுப் பெயரோடு ஒத்து விகாரப்பட்டு முடிதலும் உரித்து; உம்மையான் விகாரப்படாது இயல்பாய் முடிதலும் உரித்து; எ - று.

வழக்கியல் வழங்கியலென விகாரம். மகர அளவு மகரமுதன் மொழி யாகிய அளவுப்பெயரெனப் பண்புத்தொகை. அஃது 'அளந்தறி கிளவியும்' (எழு - சசசு) என்பதனுள் ஒரு மண்ணு என முடித்ததாம்.

எ - டு: இருமா மும்மா நான்மா ஐம்மா அறுமா எண்மா ஒன்பதின்மா என முன்னர்க்குறிய சூத்திரங்களான் விகாரப்படுத்தி முடிக்க. இனி உம்மையான் விகாரப்படுத்தாது இரண்டுமா மூன்றுமா நான்குமா ஐந்துமா ஆறுமா எட்டுமா ஒன்பதுமா என முடிக்க. புள்ளிமயங்கியலுள் 'அளவுநிறை யும்' (எழு - ஊசு) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் றெடுமுதல் குறுகி உகரம் வந்து புணருமாறு கூறினார். அதனுள் ஈண்டு எழுமா என முடிக்க. ஏழ்மாவென முடிதல் வழக்கின்றது.

இரண்டுமுதல் ஒன்பானென்று எடுத்தோதினமையின், ஒன்றற்கு ஒருமாவென்னும் முடிபேயன்றி ஒன்றுமா வென்னும் முடிபு இல்லையாயிற்று. வழங்கியன்மா என்றார் விலங்குமாவை நீக்குதற்கு. (எடு)

கா. அதிகாரப் புறநடை

புள்ளி மயங்கியலுள் ஒழிந்துநின்ற மெய்யீறுகளின் செய்யுள் முடிபு

சஅக. லனவென வருஉம் புள்ளி யிறுதிமுன்

உம்முங் கெழுவும் உளப்படப் பிறவும்

அன்ன மரபின் மொழியிடைத் தோன்றிச்

செய்யுட் டொடர்வயின் மெய்பெற நியையும்

வேற்றுமை குறித்த பொருள்வயி னுன.

இது புள்ளிமயங்கியலுள் ஒழிந்துநின்ற செய்யுண்முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ள்: லன என வருஉம் புள்ளி இறுதி முன் — லகார ன்காரமென்று கூற வருகின்ற புள்ளியிற்றுச் சொற்களின்

முன்னர், உம்முங் கெழுவும் உளப்பட — உம்மென்னுஞ் சாரியை யுங் கெழுவென்னுஞ் சாரியையும் உட்பட, பிறவும் அன்ன மர பின் மொழியிடைத்தோன்றி — பிறசாரியையும் அப்பெற்றிப் பட்ட மரபிணையுடைய மொழியிடத்தே தோன்றி, செய்யுள் தொடர்வயின் மெய்ப்பெற நிலையும் — செய்யுட்சொற்களைத் தொடர்பு படுத்திக் கூறுமிடத்துப் பொருள்பட நிற்கும், வேற்றுமை குறித்த பொருள்வயினான — வேற்றுமையைக் குறித்த பொருட் புணர்ச்சிக்கண் ; எ - று.

எ - று : ‘வானவரி வில்லுந் திங்களும் போலும்’ இதற்கு உம்மென்னுஞ் சாரியையின் மகரத்தை ‘அம்மினிற்றுதி’ (எழு - கஉக) என்னுஞ் சூத்திரத் துள் ‘தன்மெய்’ என்றதனாற் பிறசாரியையுந் திரியுமென நகர ஒற்றாக்கி நிலைமொழி லகர ஒற்றின்மேல் உயிரேற்றி முடிக்க. வில்லுந்திங்களும் போலுமென்பதற்கு வில்லிடைத்திங்கள் போலுமென ஏழனுருபு விரித்துப் பொருளுரைக்க. ‘கல்கெழு கானவர் நல்குறு மகனே’ (குறுந் - எக) இதற்குக் கல்லைக் கெழீஇயின என உரைக்க. ‘மாரிதிக்கிழவனும் போனம்’ (அகம் - சுசு) இதற்குக் கிழவனைப்போன்மென உரைக்க. இவ் வும்மை சிறப்பன்று. ‘காண்கெழுநாடு’ (அகம் - கூஅ) இதற்குக் காண்க்கெழீஇய என உரைக்க.

இனி அன்னமரபின் மொழியிடை என்றதனாற் கெழுவென்றது பிற சொல்லிடத்தே ‘பண்கெழு பெருந்திறற் பல்வேன்மன்னர்’ ‘துறைகெழு மாந்தை’ (நற்றிணை - டுரு) என இயல்பாக வருவனவும், ‘வளங்கெழு திருநகர்’ (அகம் - கஎ) ‘பயங்கெழு மாமழை’ (புறம் - உசுசு) என நிலைமொழி யீற்றெழுத்துத் திரிய வருவனவுங் கொள்க.

இன்னும் இதனானே இச்சாரியையது உகரக்கேடும் எகர நீட்சியுங் கொள்க. ‘பூங்கேழ் தொடலை துடங்க வெழுந்தா’ (அகம் - உஅ) ‘துறைகே ழுரன் கொடுமை நாணி’ (ஐங்குறு - கக) இவற்றிற்கு இரண்டாவதும் ஏற்புழி மூன்றாவதும் விரிக்க. ‘செங்கேழ் மென்கொடி’ (அகம் - அ௦) என்புழிக் கெழுவென்னும் உரிச்சொல் ‘எழுத்துப் பிரிந்திசைத்தல்’ (சொல் - டகரு) என்பதனான நீண்டதென்று உணர்க. மெய் யென்றதனாற் பூக்கேழென்புழி வல்லொற்று மிகுதல் கொள்க.

இன்னுஞ் சான்றோர் செய்யுட்கட் பிறசாரியை பெற்று விகாரங்கள் எய்தி முடிவனவற்றிற்கெல்லாம் இச்சூத்திரமே விதியாக முடித்துக் கொள்க. (எசு)

எழுத்ததிகாரத்திற் புணர்க்கப்படாத சொற்கள்

சஅஉ. உயிரும் புள்ளியும் இறுதி யாகிக்

குறிப்பினும் பண்பினும் இசையினுந் தோன்றி

நெறிப்பட வாராக் குறைச்சொற் கிளவியும்

உயர்திணை அஃறிணை ஆயிரு மருங்கின்

ஐம்பா லறியும் பண்புதொகு மொழியுஞ்

செய்யுஞ் செய்த என்னுங் கிளவியின்

மெய்யொருங் கியலுந் தொழில்தொகு மொழியும்

தம்மியல் கிளப்பின் தம்முன் தாம்வருஉம்
எண்ணின் தொகுதி உளப்படப் பிறவும்
அன்னவை யெல்லாம் மருவின் பாத்திய
புணரியல் நிலையிடை உணரத் தோன்று.

இஃது இவ்வதிகாரத்திற் புணர்க்கப்படாத சொற்கள் இவையென அவற்றை எடுத்து உணர்த்துகின்றது.

இ - ள் : உயிரும் புள்ளியும் இறுதியாகி — கூறுங்கால் உயிரும் புள்ளியும் ஈருக நிற்பதோர் சொல்லாகி, குறிப்பினும் பண்பினும் இசையினுந் தோன்றி — குறிப்பினும் பண்பினும் இசையினும் பிறந்து, நெறிப்பட வாராக் குறைச்சொற் கிளவியும் — ஒருவழிப்பாட வாராத சொற்றன்மை குறைந்த சொற்களாகிய உரிச்சொற்களும், உயர்திணை அஃறிணை ஆயிரு மருங்கின் — உயர்திணை அஃறிணை யென்னும் அவ்விரண்டிடத்தும் உளவாகிய, ஐம்பாலறியும் பண்புதொகு மொழியும் — ஒருவன் ஒருத்தி பலர்-ஒன்று பல என்னும் ஐந்துபாலினையும் அறிதற்குக் காரணமாகிய பண்புகொள்பெயர் தொகுந் தொகைச்சொல்லும், செய்யுஞ் செய்த என்னுங் கிளவியின் — செய்யுஞ் செய்த என்னும் பெயரெச்சச் சொற்களினுடைய, மெய் ஒருங்கு இயலுந் தொழில் தொகுமொழியும் - - காலங்காட்டும் உம்மும் அகரமும் ஒருசொற்கண்ணே சேர நடக்கும் புடைபெயர்ச்சி தொக்கு நிற்குஞ் சொற்களும், தம்மியல் கிளப்பின் — தமது தன்மை கூறுமிடத்து, தம்முன் தாம் வருஉம் எண்ணின்தொகுதி உளப்பட — நிறுத்தசொல்லுங் குறித்துவரு கிளவியுமாய் வாராது தம்முன்னர் தாமே வந்து நிற்கும் எண்ணுப்பெயரினது தொகுதியும் உளப்பட, அன்ன பிறவும் எல்லாம் — அத்தன்மையாகிய பிறவுமெல்லாம், மருவின் பாத்திய — உலகத்து மருவி நடந்த வழக்கினது பகுதியைத் தம் இலக்கணமாகவுடைய, புணரியல் நிலை இடை யுணரத்தோன்று — ஒன்றினோடொன்று புணருதல் நடந்த தன்மை இடம் விளங்கத் தோன்று; எ - று.

௭ - ௮ : கண் விண்ணவிணைத்தது விண்விணைத்தது இவை குறிப்புரிச் சொல்; ஆடை வெள்ள விளர்த்தது வெள்விளர்த்தது இவை பண்புரிச்சொல்; கடல் ஒல்ல வெலித்தது ஒல்லொலித்தது இவை இசை யுரிச்சொல். 'ஒல்லொலிநீர் பாய்வதே போலுந் துறைவன்' என்றார் செய்யுட்கண்ணும். இவை உயிரீரையும் புள்ளியீரையும் நிற்பவின் ஒன்றன்கண் அடக்கலாகாமையின் நெறிப்படவாரா என்றார். விண்ணவிணைத்தது தெறிப்புத்தோன்றத் தெறித்த தென்றும் விண்விணைத்தது தெறிப்புத் தெறித்த தென்றும் ஆம். ஏனையவற்றிற்கும் இவ்வாறே உணரக. இங்ஙனம் நிற்பவற்றின்மே குறைந்த சொல்லாயிற்று. 'வினையே குறிப்பே' (சொல் - உருஅ) என்னுஞ் சூத்திரத்திற்

கூறிய என என்பதனை இவற்றொடு கூட்டியவழி இடைச்சொல்லாதலின் விண்ணெனவினைத்தது எனப் புணர்க்கப்படுமாறு உணர்க.

இனிக் கரும்பார்ப்பான் கரும்பார்ப்பனி கரும்பார்ப்பார் கருங்குதிரை கருங்குதிரைகள் என வரும் இவற்றுட் கரியனாகிய பார்ப்பான் கரியளாகிய பார்ப்பனி கரியராகிய பார்ப்பார் கரியதாகிய குதிரை கரியனவாகிய குதிரைகள் என ஐம்பாலினையும் உணர்த்தும் பண்புகொள்பெயர் தொக்கவாறு காண்க. இவற்றுட் கருமை என்னும் பண்புப்பெயர் தொக்கதேற் கருமையாகிய பார்ப்பா னென விரித்தல் வேண்டும்; அங்ஙனம் விரியாமையிற் பண்புகொள் பெயர் தொக்கதென்று உணர்க.

வெற்றிலை வெற்றுப்பிலி வெற்றடி வெற்றெனத்தொடுத்தல் என்றும் போல்வனவற்றுள் வெறுவிதாகிய இலையென்பது பாக்குங் கோட்டு நூறுங் கூடாததாய பண்புணர்த்தி ஈறு தொகுதலின் மருவின் பாத்தியவாய் நின்று ஒற்றடித்தது. வெறுவிதாகிய உப்பிலியென்றது சிறிதும் உப்பிலியென நின்றது. ஏனையவும் அன்ன. இங்ஙனம் ஐம்பாலுங் தொகுத்தற்கு உரிய முதனிலையாதலிற் புணர்த்தலாகாமை கூறினார்.

இனி ஆடாங்கு செய்குன்று புணர்பொழுது அரிவான் கொல்யானை செல்செலவு என நிலம் முதலாகிய பெயரெச்சுந்தொக்க வினைத்தொகைகளை விரிக்குங்கால், ஆடினவரங்கு எனச் செய்த என்னும் பெயரெச்சத்து ஈறு விரிந்த அகர ஈறு இறப்பு உணர்த்தியும், ஆடாரின்றவரங்கு ஆடுமரங்கு எனச் செய்யுமென்னும் பெயரெச்சத்து ஈறு விரிந்த உம்மீறு நிகழவும் எதிர்வும் உணர்த்தியும், அவற்றொய புடைபெயர்ச்சியைத் தோற்றுவித்து இரண்டு பெயரெச்சமும் ஒருசொற்கண் ஒருங்கு தொக்கு நிற்கலின் அதனை ஒரு பெய ரெச்சத்தின்கண் அடக்கிப் புணர்க்கலாகாமையிற் புணர்க்கலாகாதென்றார். உம்மிறுதி நிகழவும் எதிர்வும் உணர்த்துமாறு 'வினையின் தொகுதி' (சொல் - சகடு) என்னும் எச்சவியற் சூத்திரத்துட் கூறுதும். இவ்வும் ஈறு இரண்டு காலமும் ஒருங்குணர்த்துதற் சிறப்பு நோக்கிச் செய்த என்பதனை ஆசிரியர் முற்கூறாயினர்.

இனிப் பத்து என நிறுத்திப் பத்தெனத் தந்து புணர்க்கப்படாது பப்பத் தெனவும் பப்பத்தெனவும் வழங்குமாறு உணர்க. ஒரோவொன்றென்பதும் அது. அதுதானே ஒரொன்றோரொன்றாகக் கொடு என்றும் புணர்க்கப்படும்.

இனி அன்னபிறவும் என்றதனானே உண்டானென்பழி உண்ணென்னும் முதனிலையுங் காலங்காட்டும் ட்கரமும் இடனுமபாலும் உணர்த்தும் ஆனும் ஒன்றனொன்று புணர்க்கப்படா, அவை நிறுத்தசொல்லுங் குறித்துவரு கிளவியும் அன்மையின். கரியனென்பழிக் கருவென நிறுத்தி அன்னெனத் தந்து புணர்க்கப்படா, அது இன்னென்னும் பொருள் தருதலின். ஏனைவினைச் சொற்களும் இவ்வாறே பிரித்துப் புணர்க்கலாகாமை உணர்க. இன்னும் அதனானே கொள்ளெனக்கொண்டான் என்பழிக் கொள்ளென்பதனை என என்பதனொடு புணர்க்கப்படாமையும் ஊரன் வெற்பன் முதலிய வினைப்பெயர் களும்¹ பிறவும் புணர்க்கப்படாமையுங் கொள்க. இவ்வாசிரியர் புணர்க்கப் படாத இச்சொற்களையும் வடநூற்கண்முடித்த அனகன் அனபாயன் அகளங் கன் முதலிய வடசொற்களையும் பின்னுள்ளோர்² முடித்தல் முதனூலோடு மாறுகொள்க் கூறலாமென்று உணர்க. (எ)

1 ஊரன் வெற்பன் என்னும் திணைத்தலைவர் பெயர்களை வினைப்பெயர்களென்று இங் குக் கூறியிருப்பது பொருந்தாது.

2 பின்னுள்ளோர் - நன்னூலார் சின்னூலார் வீரசோழியகாரர் முதலியோர்.

எழுத்ததிகாரத்திற்குப் புறனடை

ச அங். கிளந்த அல்ல செய்யுளுள் திரிநவும்
வழங்கியல் மருங்கின் மருவொடு திரிநவும்
விளம்பிய இயற்கையின் வேறுபடத் தோன்றின்
வழங்கியல் மருங்கி னுணர்ந்தனர் ஒழுக்கல்
நன்மதி நாட்டத் தென்மனார் புலவர்.

இஃது இவ் வதிகாரத்து எடுத்தோத்தாலும் இலேசானும் முடியாது
கின்றவற்றை யெல்லாம் இதனானே முடிக்க என அதிகாரப்புறனடை கூறு
கின்றது.

இ - ள் : கிளந்த அல்ல செய்யுளுள் திரிநவும் — முன்னர்
எடுத்தோதப்பட்டன அல்லாத சொற்கள் செய்யுளிடத்துத்
திரிந்து முடிவனவும், வழங்கியல் மருங்கின் மருவொடு திரிநவும் —
நால்வகை வழக்கும் நடக்குமிடத்து மருவதலோடு திரிந்து முடி
வனவும், விளம்பிய இயற்கையின் வேறுபடத் தோன்றின் —
முன்னர்க் கூறிய இலக்கண முறைமையினின்றும் வேறுபடத்
தோன்றுமாயின் அவற்றை, நன்மதி நாட்டத்து — நல்ல அறிவி
னது ஆராய்ச்சியாலே, வழங்கியன் மருங்கின் — வழக்கு முடிந்து
நடக்குமிடத்தே, உணர்ந்தனர் ஒழுக்கல் என்மனார் புலவர் —
முடிபு வேறுபாடுகளை அறிந்து நடாத்துக என்று கூறுவர்
புலவர் ; எ - று.

எ - று : 'தடவுத்திரை' என உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்றுந் 'தடவு
நிலை' (புறம் - ௧௪௦) என உகரம் பெற்றுந் அகர ஈற்று உரிச்சொல் வந்தது.
அதவத்தங் களி என வேற்றுமைக்கண் அகர ஈறு அத்துப் பெற்றது. ௧௪௧பத்
தோன்றின் என அகர ஈற்றின்முன்னர்த் தகரங் கொடுக்க.

'நறவங் கண்ணி நற்போர்ச் செம்பியன்
குரவ நீடிய கொன்றையங் கானல்'

என ஆகார இறுதி குறியதனிறுதிச் சினைகெட்டு இருவழியும் அம்முப்
பெற்றன.

'முளவுமா தொலைச்சிய பைந்நிணப் பிளவைப்
பிணவுராய் முடுக்கிய தடியொடு விரைஇ' (மலைபடு - ௧௪௬)

என அவ்வீறு அவ்வழிக்கண் அம்முப் பெறாத முடிபுபெற்றன. 'திண்
வளி விசித்த முழுவொ டாகுளி' (மலைபடு - ௩) 'சுறவெறியீன்' 'இரவழங்கு
சிறுநெறி' (அகம் - ௩௧௮) இவை உகரம் பெறாமல் வந்தன. 'கள்ளியங் காட்ட
புள்ளியம் பொறிக்கலை' (அகம் - ௧௪) என இகர ஈறு வேற்றுமைக்கண் அம்முப்
பெற்றன. 'தீயினன்ன வொன்செங் காந்தன்' (மலைபடு - ௧௪௩) என ஈகார
ஈறு வேற்றுமைக்கண் இன்பெற்றது. 'நல்லொழுக்கங் காக்குந் திருவத்தவர்'
(நாலடி - ௩௪) என உகர ஈறு வேற்றுமைக்கண் அத்துப்பெற்றது. 'எப்
பெற்ற மான்பிணை போல' (சிந்தா - ௨௧௬௩) என ஏகார ஈறு வேற்றுமைக்
கண் ஏகரம் பெறாது வந்தது. 'கைத்துண்டாம் போழ்தே' (நாலடி - ௧௧)

‘கைத்தில்லர் நல்லர்’ (நான்மணிக்கடிகை - ௬௬) எனவும், ‘புன்னையங்கானல்’ (அகம் - ௮௦) ‘முல்லையந்தொடையல்’ எனவும் ஐகர ஈறு வேற்றுமைக்கண் அத்தம் அம்மும் பெற்றன. ‘அண்ணல்கோயில் வண்ணமே’ (சிந்தா - நாமகள் - ௧௨௬) என ஓகர ஈறு யகர உடம்படுமெய் பெற்றது.

இனி ‘அஞ்செவி¹நிறையவாலின’ (முல்லை - ௮௬) என அல்வழிக்கட்கரமும் அகரமும் கெட்டன. ‘மரவம் பாவை வயிரூரப் பருகி’ ‘மாவநாகம் வணங்கி மாற்கனம்’ என இருவழியும் மகரம் விகாரப்பட்டு அம்மும் பெற்றன. ‘காரெதிர் கானம் பாடினே மாக’ (புறம் - ௧௧௪) ‘பொன்னந்திகிரி முன் சமத்துருட்டி’ ‘பொன்னங் குவட்டிற் பொலிவெய்தி’ என நகர ஈறு இருவழியும் அம்மும்பெற்றன. ‘வேர்பிணி வெதிரத்துக் கால்பொரு நாவிகை’ (நற்றி - ௬௨) என ரகர ஈறு வேற்றுமைக்கண் அத்துப் பெற்றது. ‘நாவலர் தன்பொழில்’ (பெருமான் - ௪௬௫) ‘கானலம் பெருந்துறை’ (ஐங்குறு - ௧௫௮) என, லகர ஈறு வேற்றுமைக்கண் அம்மும் பெற்றன. ‘செய்தலஞ் சிறு பறை’ இஃது அல்வழிக்கண் அம்மும் பெற்றது. ‘ஆயிடையிருபே ராண்மை செய்த பூசல்’ (குறுந் - ௪௩) என்பழி ஆயிடையென்பது உருபாதலின் ‘நீட வுருதல்’ (எழு - ௨௦௮) என்பதனை முடியாது நீண்டு வகர ஒற்று வேறுபட முடிந்தது. தெம்முனை எனத் தெவ்வென்புழி வகரங்கெட்டு மகர ஒற்றுப் பெற்று முடிந்தது. அ என்னுஞ் சுட்டு ‘அன்றியனைத்தும்’ எனத் திரிந்தது. ‘முதிர்கோங்கின் முகை’ (குறிஞ்சிக்குவி - ௨௦) எனவும் ‘காய்மாண்ட தெங்கின் பழம்’ (சிந்தா - ௩௧) எனவும் குற்றுகர ஈறு இன்பெறுதலுங் கொள்க. ‘தொண்டுதலையிட்ட பத்துக்குறை’ என ணகரம் இரட்டாது தகர ஒற்று டகர ஒற்றுய்க் குற்றியலுகரம் ஏறி முடிந்தது.²

இங்ஙனஞ் செய்யுளுட் பிறவுந் திரிவன உளவேனும் இப் புறனடையான் முடிக்க: அருமருந்தானென்பது ரகரவுகரங் கெட்டு அருமந்தானென முடிந்தது. சோழனாடு சோனாடு என அன் கெட்டு முடிந்தது. பாண்டிநாடும் அது. தொண்டைமானாடு தொண்டை நாடென ஈற்றெழுத்துச் சில கெட்டு முடிந்தது. மலையாளாடு மலாடு என முதலெழுத்தொழிந்தன பலவுங் கெட்டு முடிந்தது. பொதுவி லென்பது பொதியிலென உகரந் திரிந்து இகரமாய் யகர உடம்படுமெய் பெற்று முடிந்தது. பிறவும் இவ்வாறே திரிந்து மருவி வழங்குவன எல்லாம் இப் புறனடையான் அமைத்துக்கொள்க. (எஅ)

குற்றியலுகரப் புணரியல் முற்றிற்று.

எழுத்ததிகாரம் முற்றிற்று.

தூலின் மரபு மொழிமரபு நுண்பிறப்பு
மேலைப் புணர்ச்சி தொகைமரபு—பாலாம்
உருபியலின் பின்னுயிர் புள்ளி மயக்கந்
தெரிவரிய குற்றுகரஞ் செப்பு.

எழுத்ததி காரத்துச் சூத்திரங்க ளெல்லாம்
ஒழுக்கிய ஒன்பதோத் துள்ளும்—வழுக்கின்றி
நானூற் றிருநாற்பான் மூன்றென்று நாவலர்கள்
மேனூற்று வைத்தார் விரித்து.

1. அகம்+செவி=அஞ்செவி

2. ஒன்பது என்னுஞ் சொல் தொண்டு எனத் திரிந்தது என்பது நச்சினுர்க்கினியர் கருத்து. இதன தவறு முன்னர்க் காட்டப்பட்டது.

தெல்காப்பியம்

எழுத்ததிகாரம்

நூற்பா முதற் குறிப்பு

அகர வரிசை

அஆஉஊ	ககச	அல்வழி...உறழென	உ௦௪,உகடு
அஆஎன்னும்	ககஅ	அல்வழி...மெல்லெழுத்	கஎக
அஇஉஅம்	ஙச	அல்வழிப்பன்னீருயிரும்	சக
அஃறிணைவிரவுப்பெயர்	க௦௦	அல்வாறெழுத்தும்	கங
அக்கென்சாரியை	கச௦	அல்வியல்லியும்	உச
அகமென்கிளவிக்கு	கஅ௦	அவற்றுவுழிமருங்கிற்	எக
அகரஆகாரம்	கஎஅ	அவற்றுள்,	
அகரஇகரம்	சஅ	அஆஆயிரண்	சக
அகரஇறுதி	கஉக	அஇஉஎ	உ௦
அகரஉகரம்	சஅ	இகரஇறுபெயர்	கக
அகரத்திம்பர்	சஅ	இன்னினிகரம்	அ௦
அடையொடுதான்றினும்	கஅஉ	ஈரொற்றுத்தொடர்	உஉச
அண்ணம்சேர்ந்த	சுடு	கரமும் கானும்	அஅ
அண்ணம்நண்ணிய	சுங	ணன்கான	ஙஉ
அணரிநுனிநா	சுச	ரிறுத்த சொல்லின்	எக
அத்தவண்வரினும்	கஙஎ	மெய்யீறெல்லாம்	சக
அத்திடைவருஉங்	ஙக௦	மெல்லெழுத்தியற்கை	கச
அத்தின்அகரம்	அங	ரகராமுகாரங்	சச
அத்தேவற்றே	அஎ	லள்கானமுன்னர்	ஙக
அத்தொடுசிவணும்	கஅக	அவைதாம்,	
அதனிலையிர்க்கும்	உடுஉ	இயற்கையவாகும்	கஉடு
அந்நான்மொழியுந்	உங௦	இன்னேவற்றே	எக
அப்பெயர்மெய்யொழித்	ககஅ	குற்றிய லிகரம்	கக
அம்மின்னிதுதி	அச	முன்னப்பொருள	கக
அம்முவாறும்	உக	மெய்பிறிதாதல்	எஉ
அரையளவுகுறுகல்	உச	அவைபூர்ப்பத்தினும்	உசக
அரையெனவருஉம்	க௦க	அழனென்னிதுதிக்கெட	ககக
அல்லதன்மருங்கிற்	கஅஎ	அழனெழுமுனே	சஉங
அல்லதுகிளப்பின்இயற்கை	கஅச	அளத்திற்கிளவியும்	உஙஅ
அல்லதுகிளப்பின்எல்லா	உஉஅ	அளபிறந்துயிர்ந்தலும்	ஙடு
அல்லதுகிளப்பினும்...இயுதியு	உஉக	அளவாகும்மொழி	அக
அல்லதுகிளப்பினும்...மெனும்	கஅடு	அளவிற்கும்சிறையிற்கும்	ககக
அல்வழி...இயல்பென	உ௦உ	அளவும்...ஆயியல்திரியா	உடு௦

அளவும்...ஆயியல்திரியாது	உசக	இருளென்கிளவி	உகஎ
அளவும்...எண்ணும்	உகந	இல்லமரப்பெயர்	கஎக
அளவும்...வேற்றுமை	கஅஉ	இல்லென்கிளவி	உ௦க
அன்றுவருகாலை	கருச	இல்லொடுகிளப்பின்	கஎ௦
அன்னவென்னும்	கநஉ	இலமென்கிளவிக்கு	கஅக
அன்னென்சாரியை	கஉந	இருஅல்தோற்றம்	ககரு
ஆசனாவ	உக	இன்றிஎன்னும்	கசக
ஆனது	ருஉ	இன்னிடைவருஉம்	ககக
ஆனதுஅம்	நச	இன்னெனவருஉம்	அரு
ஆகாரஇறுதி	கநஅ	இனிஅணிஎன்னும்	கசக
ஆடுஉமகடுஉ	கச௦	நகாரஇறுதி	கருஉ
ஆண்மரக்கிளவி	கஎரு	நமுங்கும்மும்	கஅஅ
ஆணும்பெண்ணும்	கஎச	நரெழுத்து...உயிர்த்தொடர்	உஉந
ஆதனும்பூதனும்	ககஎ	நரெழுத்து...வல்லொற்று	உஉரு
ஆய்தநிலையலும்	உகச	நரெழுத்தொருமொழி	உஉ௦
ஆயிரக்கிளவி	உசரு	நறியலம்ருங்கின்	ககஉ
ஆயிரம்வரினும்	உநந	நறியலம்ருங்கினும்	நஅ
ஆயிரம்வரினே	உரு௦	உஊ...என்னும்	ருக
ஆயிரம்வருவழி	உகந	உஊ...ஒளஎன	சுஉ
ஆரும்வெதிரும்	உ௦ந	உஊகாரம்	ருரு
ஆவயின்வல்லெழுத்து	கஎச	உகரஇறுதிஅகர	கருந
ஆவம்மாவம்	கநக	உகரமொடுபுணரும்	க௦அ
ஆவோடல்லது	ருஉ	உச்சகாரம்	ருரு
ஆறன்உருபின்	எஎ	உச்சகாரமொடு	ருஅ
ஆறன்உருபினும்	க௦எ	உட்பெறுபுள்ளி	உச
ஆறன்மருங்கிற்	உசச	உண்டென்கிளவி	உநக
ஆறென்கிளவி	உசந	உணரக்கூறிய	உகஅ
ஆன்முன்வருஉம்	கசச	உதிமரக்கிளவி	கசக
ஆனின்னகாரமும்	அஉ	உந்திமுதலா	சு௦
ஆனொற்றகாரமொடு	கசச	உப்பகாரம்	ருச
இசஎஎ	சுஅ	உப்பகாரமொடு	ருஅ
இக்கின்இகரம்	அந	உம்மைஎஞ்சிய	கநக
இகரஇறுதி	கசரு	உயர் திணைப்பெயரே	எஅ
இகரயகரம்	சக	உயர் திணையாயின்உருபியல்	கஅச
இடம்வரைகிளவிமுன்	கருஉ	உயர் திணையாயின்நம்மிடை	கஉக
இடைலைகரகரம்	உநரு	உயிர்ஒளஎஞ்சிய	ருந
இடைப்படிற்சூறுகும்	நஅ	உயிர்முன்வரினும்	கநக, உகச
இடையெழுத் தென்ப	உக	உயிர்மெய்நறும்	எ௦
இடையொற்றுத் தொடரும்	உஉந	உயிர்மெய்அல்லன	ரு௦
இதழியைந்து	சுரு	உயிரிறுசொல்முன்	எ௦
இயற்பெயர்முன்னர்	ககச	உயிரீருகியஉயர்திணை	கஅ
இரண்டுமுதலொன்பான்	உருந	உயிரீருகியமுன்னிலை	கஎ
இராவென்கிளவி	கசக	உயிரும்...அளவும்	க௦அ
இருதிசைபுணரின்	உநக	உயிரும்...குறிப்பினும்	உருச

உரிவருகாலே	கசஅ	ஐயின்முன்னரும்	அக
உருபியல்லிலையும்	கஎ௦	ஒடுமரக்கிளவி	கடுஎ
உருவினும்இசையினும்	ஙக	ஒவ்வும்அற்றே	இச
உரைப்பொருட்கிளவி	கஙச	ஒழிந்ததன்நிலையும்	ககக
ஊஎன்ஒருபெயர்	கச௦	ஒற்றிடைஇனமிகா	உஉங
ஊகாரஇறுதி	கடுஅ	ஒற்றுநிலைதிரியா	உஉச
எனவருமுயிர்	இச	ஒற்றுமிகுதகரமொடு	ககடு
எகரஒகரத்	உஎ	ஒன்பான்ஒகரமிசை	உஙஎ
எகரஒகரம்	ஙகச	ஒன்பான்முதனிலை	உசச
எகின்மரமாயின்	ககஉ	ஒன்பானிறுதி	உசங, உசஎ
எஞ்சியவெல்லாம்	இச	ஒன்றுமுதலாக	உஙஉ
எட்டொற்றே	உஙஎ	ஒன்றுமுதலாகப்	கஉடு
எண்ணின்இறுதி	கஉடு	ஒன்றுமுதலாகிய	உடு௦
எண்ணுப்பெயர்க்கிளவி	உஉச	ஒன்றுமுதலொன்பான்	உஙச
எப்பெயர்முன்னரும்	அச	ஒகாரஇறுதிஐகார	கசக
எருவும்செருவும்	கடுடு	ஒகாரஇறுதிக்கொன்னே	ககஎ
எல்லாஎழுத்தும்	சஎ	ஒரளபாகும்	சக
எல்லாமென்னும்	கஉச	ஒரெழுத்தொருமொழி	சக
எல்லாமொழிக்கும்	க௦	ஒளகாரஇறுதி	கஎக
எல்லாருமென்னும்	கஉஉ	ஒளகாரஇறுவாய்	உச
எழுத்தெனப்படுப	கங	ஒளவெனவருஉம்	கஅ
எழுத்தோரன்ன	கக	ககாரமகாரம்	சஉ
எஔஎனும்	டுடு	கசதப முதலிய	கஉ
எகாரஇறுதி	கசஉ	கசதப முதன்மொழி	உஙக
எயென்இறுதிக்கு	கசங	கண்ணிமை நொடி	உங
எழனுருபிற்கு	கஉஎ	கதநபம் எனும்	டு௦
எழென்கிளவி	உகஉ	கவவொடியையின்	இச
எனவைபுணரின்	உக௦	காரமுங் கரமும்	அஅ
எனவைவரினே	கடுச	கிளந்த அல்ல	உடுஎ
எனையகினே	ககஉ	கிளைப்பெய...கிளைப்	ககஉ
எனையுளிப்பெயர்	கடு௦	கிளைப்பெய...கொளத்	கஎச
எனையுன்வரினே	உஉஅ	கீழென் கிளவி	உகச
எனையகரர்	உக௦	குயிழென் கிளவி	உகஉ
எனையகரம்	ககக	குயினென் கிளவி	ககக
ஐஅம்பல்லென	உகச	குற்றியலிகரம்	ஙச
ஐஒடுகுஇன்	எச	குற்றியலுகரக்	கக௦
ஐஒளஎன்னும்	ச௦	குற்றியலுகரத்	கஉச
ஐகாரஇறுதி	கசச	குற்றியலுகரம்	டுங
ஐகாரஒளகாரம்	அக	குற்றியலுகாரமும்	சக
ஐந்த...மகார	உஙச	குற்றெழுத்திம்பரும்	கடுக
ஐந்த...முந்தையது	உசக	குற்றெழுத்தைந்தும்	சக
ஐந்த...மெல்லெழுத்	உஙக	குறியதன் இறுதி	கசடு
ஐந்த...யகார	உசச	குறியதன் முன்னர்	ஙஅ
ஐந்தும்முன்றும்	உச௦	குறியதன் முன்னரும்	கசக

குறுமையும் நெடுமையும்
 குறையென் கிளவி
 குன்றிசை மொழிவயின்
 கொடிமுன்வரினே
 ஐஞ்ஞ நமன
 சகரக் கிளவியும்
 சகார ஞகாரம்
 சார்ந்து வரி னல்லது
 சாரென் கிளவி
 சாவ என்னும்
 சிறப்பொடு வருவழி
 சுட்டின் முன்னர்
 சுட்டின் முன்னரும்
 சுட்டி னியற்கை
 சுட்டுச்சினை நீடிய
 சுட்டுமுதல்...இயல்பா
 சுட்டுமுதல்...நிலையும்
 சுட்டுமுதல்...நிலையும் ஒற்றிடை
 சுட்டுமுதல் வகரம்
 சுட்டுமுதல் வயினும்
 சுட்டுமுதலாகிய இகர
 சுட்டுமுதலாகிய ஐயென்
 சுட்டு முதலாகிய வகர
 சுட்டு முதலாகிய
 செய்யா என்னும்
 செய்யுள் இறுதிப்
 செய்யுள் மருங்கின்
 சே என் மரப்பெயர்
 ஞகாரை ஒற்றிய
 ஞ்ஞநம
 ஞ்ஞமன் புள்ளி
 ஞ்ஞம யவெனும்
 ஞ்ஞமவ இயையினும்
 ஞ்ஞமவ என்னும்
 டகார ணகாரம்
 டறலள என்னும்
 ணகார இறுதி
 ண்ளவென் புள்ளி
 ண்ளவென் புள்ளி
 தகரம் வருவழி
 தத்தம் திரிபே
 தம்மியல் கிளப்பின்
 தமிழென் கிளவி
 தாம் நாம் என்னும்

சடு	தாயென் கிளவி	உடுக
கடுக	தாமென் கிளவி	உடுக
சடு	தான் யான் என்னும்	கஉந
கசுசு	தான்யா னெனும் பெயர்	ககக
நக	தானும் பேனும்	ககஅ
டுடு	திங்கள் முன்வரின்	கடுக
சுந	திங்களும் நானும்	கசுஎ
சுசு	திரிபு வேறு கிளப்பின்	உநஉ
உடுந	தேற்ற எகரமும்	கசுக
கநஉ	தேனென் கிளவி	ககந
ககஎ	தொடரல் இறுதி	கநடு
கநடு	தொழிற் பெயரெல்லாம் கஎசு, கஅஅ,	
கடுச	உடுஅ, உகசு.	
கசுஎ	நகர இறுதியும்	கஎந
உஉக	நமவ என்னும்	உசடு
கடுச	நாட்பெயர்க் கிளவி	கஅக
கசுடு	நாயும் பலகையும்	உடுஎ
கடுஎ	நாவிளம்பு வீங்கி	சுச
ககஅ	நாள்முன் தோன்றும்	கடுக
ககக	நான்கென்றேறே வகர	உசக, உசசு.
கடுடு	நான்கென்றேறே மகார	உநசு
ககசு	நான்கும் ஐந்தும்	உசச
உடுக	நிலாவென் கிளவி	கசஉ
ககடு	நிறுத்த சொல்லுங்	எந
கநஅ	நிறையு மளவும்	உநச
சசு	நீ என் ஒரு பெயர்	கடுந
கசுஅ	நீ என் பெயரும்	கடுஉ
கசுந	நீட்டம் வேண்டின்	உஉ
கஎஉ	நீட வருதல்	கநக
டுஅ	நீயென் ஒரு பெயர்	ககஎ
ககஅ	நும்மென் இறுதி	ககக
கந	நும்மென் இறுதியும்	கடுஎ
கஎஉ	நும்மெ னொருபெயர்	கஅஎ
நஉ	நுனிநா அணரி	சுச
சுந	நூறுயிரமுன்	உசஅ
நடு	நூறுமுன் வரினும்	உசச
கஎசு	நூறுநாந்து வருஉம்	உகசு
கஎ	நூறென் கிளவி	உசஅ
கடு	நெட்டெழுத்திம்பர்	கஉச
உடுடு	நெட்டெழுத்திம்பரும்	ந.எ
சுஉ	நெட்டெழுத் தேழே	சக
சுந	நெடியதன் இறுதி	உடுடு
உகக	நெடியதன் முன்னர்	கடுசு
சஉடு	நெடியத னிறுதி	உகசு

நெல்லுஞ் செல்லுங்	உரு	மாறுகோள் எச்சமும்	ககஉ
படர்க்கைப் பெயரும்	கஅஉ	மின்னும் பின்னும்	ககரு
பத்த நெற்றுக் கெட	உரு	மீனென் கிளவி	ககரு
பத்தென் கிளவி	உரு	முதலா ஏன	ருஉ
பதக்குமுன் வரினே	கசு	முதலீரெண்ணின்	உசஉ
பல்லவை நுதலிய	ககரு	முதலீ ரெண்ணி நெற்று	உரு
பல்லிதழ் இயைய	சுரு	முதனிலை எண்ணின்	உரு
பலரறி சொன்முன்	ககரு	முதனிலை நீடினும்	உசச
பலவந் நிறுதி உருபியல்	கரு	முரணென் தொழிற் பெயர்	கஎஎ
பலவந் நிறுதி நீடுமொழி	கரு	முற்றிய லுகரமொடு	ருரு
பன்னீ நயிரும்	சக	முன் உயிர் வருமிடத்	உஉஅ
பனியென வருஉங்	கசஅ	முன்னென் இறுதி	உரு
பனையின் முன்னர்	கசச	மூவள பிசைத்தல்	உக
பனையும் அரையும்	கசரு	மூன்றன் முதனிலை	உசஉ
பனையென் அளவும்	ககக	மூன்ற நெற்றே நகார	உசச
பாழென் கிளவி	உகஉ	மூன்ற நெற்றே பகார	உரு
பீரென் கிளவி	உரு	மூன்ற நெற்றே வகாரம்	உசக
புணரியல் நிலையிடை	ரு	மூன்ற நெற்றே வகார	உசச
புள்ளியில்லா	உஎ	மூன்ற நெற்றே வந்த	உரு
புள்ளியிறுதியும்... சொல்லிய	கஉஎ	மூன்று தலையிட்ட	சஅ
புள்ளி யிறுதியும்...வல்லெழுத்து	கரு	மூன்றும் நான்கும்	உசஉ
புள்ளி ஈற்று முன்	அக	மூன்று மாறும்	உரு
புள்ளும் வள்ளும்	உகஎ	மென்மையும் இடைமையும்	அரு
புளிமரக் கிளவிக்கு	கசக	மெய் உயிர் நீங்கின்	கரு
பூ என் ஒரு பெயர்	கரு	மெய்நிலை சுட்டி	ருரு
பூல்வே லென்றா	உரு	மெய்யின் அளவே	உரு
பெண்டென் கிளவி	உஉஎ	மெய்யின் இயக்கம்	சரு
பெயருந் தொழிலும்	அரு	மெய்யின் இயற்கை	உச
பெற்றம் ஆயின்	கசச	மெய்யின் வழிய	உஅ
பொன்னென் கிளவி	உரு	மெய்யோ டியையினும்	உரு
மஃகான்...அத்தே	ககக	மெல்லெழுத்தாறும்	சச
மஃகான்...வவ்வுந்	ருஉ	மெல்லெழுத்தியையின் அவ்வெ	உகரு
மக்களென்னும்	உகஅ	மெல்லெழுத் தியையின் இறுதி	ககச
மகப்பெயர்க் கிளவி	கரு	மெல்லெழுத் தியையின்ணகார	உகரு
மகர இறுதி	கஎஎ	மெல்லெழுத் தியையின் னகார	உரு
மகரத் தொடர் மொழி	ரு	மெல்லெழுத்துமின்னும்	கஅச, ககச
மகன் வினை கிளப்பின்	உரு	மெல்லெழுத்து மிகுவழி	கரு
மரப்பெயர்க் கிளவிக்மமே	உரு	மெல்லெழுத்துறமும் . நுளவே	உரு
மரப்பெயர்க்கிளவிமெல்லெ	கரு	மெல்லெழுத்துறமும்...நுளவே	
மருவின் தொகுதி	எச	செல்வழி	கஎக
மழையென் கிளவி	கசஅ	மெல்லெழுத்தென்ப	உக
மன்னுஞ் சின்னும்	ககரு	மெல்லொற்று வலியா	உரு
மாமரக் கிளவியும்	கசரு	மொழிப்படுத் திசைப்பினும்	சஎ
மாறுகோள் எச்சமும்	கசக	மொழிமுத லாகும்	கரு

யகர இறுதி	உக	வளியென வருஉம்	கசுக
யகரம் வருவழி	உஉஉ	வன்றொடர் மொழியும்	உஉச
யாழ என்னும் புள்ளி	ஙங	வாழிய என்னும்	கஙச
யாழ என்னும் மூன்றும்	சச	விசைமரக் கிளவியும்	கசுடு
யவமுன் வரினே	கஙக	விண்ணென வருஉம்	கஎடு
யாதென்...அன்றொடு	கஉச	வினையெஞ்சு கிளவிக்கும்	கடுஅ
யாதென்...உருபியல்	உஉஎ	வினையெஞ்சு கிளவியும்	கஉக
யாமரக் கிளவியும்	கசஉ	வெயிலென் கிளவி	உக
யாவின மொழியே	உங	வெரிந் என இறுதி	கஎங
யாவென் வினாவின்	ககச	வேற்றுமைக்...ரந்தே	கஙச, கசுடு, கடுங, கடுடு, கடுஅ, கசுங
யாவென் வினாவும்	ககடு	வேற்றுமைக்...ரந்தே	கஎடு
ரகார இறுதி	உகஉ	வேற்றுமைக்கண் ணும்வல்லெ	கசு
லகார இறுதி	உகச	வேற்றுமைக்கு உக்கெட	கஎங
லனவென...முன்னர்	கசு	வேற்றுமை குறித்த	எடு
லனவென...யிறுதி	உடுங	வேற்றுமை யல்வழி ஆய்த	உக
வஃகான் மெய்கெட	அக	வேற்றுமை யல்வழி இ ஐ	ககச
வகரக்கிளவி	டுஅ	வேற்றுமை யல்வழி எண்ணென்	கஎஎ
வகார மிசையும்	ரஅக	வேற்றுமை யல்வழிக் குறுகலு	ககக
வடவேங்கடந் தென்குமரி	க	வேற்றுமையாயின்...யிரண்டும்	கஅக
வண்டும் பெண்டும்	உஉஎ	வேற்றுமையாயின்...யெகிடு	ககசு
வரன்முறை மூன்றும்	அஅ	வேற்றுமை வழிய	எஅ
வல்லெழுத்தியற்கை	கஙச	ழகர உகரம்	கடுசு
வல்லெழுத்து...மில்லை	கசஉ	ழகார இறுதி	உகக
வல்லெழுத்து...மில்லை ஒல்வழி	கடு	ளகார இறுதி	உகடு
வல்லெழுத்து முதலிய	எஎ	னஃகான் றஃகான்	அஉ
வல்லெழுத்தென்ப	உக	னகார இறுதி	கக
வல்லென் கிளவி	உகஎ	னகார இறுவாய்	உச
வல்லொற்றுத்...மிகுமே	உஉக	னகாரை முன்னர்ப்	சசு
வல்லொற்றுத்...வருவழி	உஉஉ		

க. அருஞ்சொற் பொருள் விளக்கம்

அகத்தோத்து - ஓர் இலக்கணத்
தைத் தனிப்படக் கூறும்
நூற்பா ககஉ
அகப்பாட்டெல்லாம் - நாட்டிற்கு உட்
பட்ட எல்லை; புறப்பாட்டெல்
லுக்கு எதிர் அ
அகல் - ஒரு முகத்தலளவு ககஉ
அகளங்கன் - களங்கமற்றவன். உருசு
அண்ணணி - மிக அண்மையில் உரு
அண்ணைத்தோரி - ஓர் ஊர் சுசக
அதங்கோடு - திருவிதாங்கூர் சுரு
அதோளி - அங்கு கரு
அந்தை - ஒரு நிறை 100½ ககக
அமை - கல் மூங்கில் கசு
அம்பர் - அங்கு, அவ்விடம் உகக
அரை - ஒரு மரம் கசுரு
அலகு - அசைக்குரிய எழுத்
தெண்ணிக்கை உஉ
அழன் - பிணம் சுஉரு
அழான் - ஓர் இயற்பெயர் ககசு
அழுக்கல் - வருந்துதல் உகக
அனகன் - குற்றமற்றவன் உருசு
அனபாயன் - அபாயத்தைத்
தவிர்ப்பவன் உருசு
ஆசீவகப்பள்ளி - சமணத் துறவி
களின் மடம் கக
ஆம்பல் - ஒரு பேரெண் உசச
ஆர் - ஆத்திரமாம் உரு
ஆவிரை - ஒரு செடி கசுரு
இங்கு - பெருங்காயம் ரு
இடக்கர் - உயர்ந்தோர் சொல்லத்
தகாத இழிபொருட் சொல். கசக
இடா - இறைகூடை, ஒலைப்
பட்டை கசக
இடா - ஓரளவு ககஉ
இடைக்கணம் - இடையினம் கஅ
இதழ் - உதடு ருரு
இதோளி - இங்கு கரு
இமில் - திமில் சுசச
இம்பர் - இங்கு, இவ்விடம் உரு
இம்மி - ஒரு நிறை ககஉ

இயல்பு கணம் - வலி மிக்கு
முடியாதவை எசு
இயைபு வல்லெழுத்து - இசைந்த
வல்லினமெய் கசக
இலதை - ஓர் ஒலி, சிலர் குலவை
என்பர் அ
இலம்படுதல் - வறுமை யடை
தல் கஅக
இலம்பாடு - வறுமை கஅக
இலேசு - நூற்பாவில் மிகை
யாக வேணும் வேறாக வேணும்
வந்துள்ள எழுத்தும் சொல்
லும் சொன்முறையும் அக
இரூஅல் - தேன்கூடு கசுரு
இரூஅ வழுதுணங்காய் - இரூட்
டும் கத்தரிக்காயும் கருக
இறுவாய் - இறுதி, எழுவாய்க்கு
எதிர் கச
இன்னினி - இப்பொழுதே கரு
நழும் - இலங்கை கக
உடனிலை மயக்கம் - உயிர்மெய்
உயிர்மெய்யோடும் தனிமெய்
யோடும் கூடி நிற்தல் (சு.
கருத்து). சுஉ
உருஉ - விண்மீன் கசுரு
உதோளி - உங்கு கரு
உத்தி - பொருந்து முறை,
நூலிலும் உரையிலும் கடைப்
பிடிக்கும் நெறி முறை உச
உந்தி - கொப்புழ் சுரு
உம்பர் - உங்கு, மேலிடம் உகக
உயிர்க்கணம் - உயிரினம் கஅ
உரி - அரை நாழி ககரு
உரிஞ் - உராய்தல் ருஉ
உருபு புணர்ச்சி - பெயர்கள்
வேற்றுமை யுருபுகளோடு
புணரும் புணர்ச்சி அரு
உருமு - இடி கஅக
உரையாசுக் கிளவி - உரைக்
கும்போது ஒருவனை எதிர்
முகமாக்கும் சொல் ருசு

உவாஅத்து - அமாவாசையின்	கசக	ஒத்து - இலக்கண நூலின்	
உவாஅப் பட்டினி - அமா		சிறு பிரிவு	கஉ
வாசைப் பட்டினி நோன்பு	கஊ	ஒத்து - விதி	எடு
உழக்கு - 2 ஆழாக்கு (½ படி)	ககக	ஒரடை - ஒரளவு	ககஉ
உழை - மான், ஒரு மரமுமாம்	ககஎ	ஒரா - ஒரு வகை மீன்	ககக
உளு - புழு	கக	ஒலம் போழ் - வார்த்த அல்லது	
உறழ்ச்சி பெறுதல் - ஒரு புணர்		கிழித்த ஒலை.	ககக
மொழியே இயல்பாயும் திரி		கஃச - ½ பலம்	கஃக
பாயும் (விகாரமாயும்) வருதல்	கக	கடா - வினா	கஃ
உறழ்வு - உறழ்ச்சி	கக	கடி குத்திரம் - தாலி	கக
ஊ - ஊன்	ககஃ	கடிசொல் - விலக்கப்படுஞ் சொல்	
எஃகிய - எஃகு கருவியால் எற்றி			கக
நொய்தாக்கப்பட்ட	கக	கணவிரி - ஒரு மரம்	ககக
எடுத்தல் - உயர்த்தி யொலித்		கப்பி - ஒருவனது இயற் பெயர்	ககஃ
தல்	கக		ககஃ
எதோளி - எங்கு	கஃ	கருவி - புணர்ச்சிக்கு ஏதுவான	
எயின் - எய்நர், வேடர்	ககக	இலக்கணம்	கக
எரு - காய்ந்த சாணம்	கக	கலம் - 12 மரக்கால்	ககக
எழு - கோட்டை வாயிலிற்		கலாம் - சண்டை	கஃ
குறுக்காகப் போடப்படும்		கலை - ஆண் மான்	ககஎ
மரம்	ககஎ	கழஞ்சு - 20 மஞ்சாடி	
ஏ - அம்பு	ககஉ	(½ அவுன்சு)	கஃ, ககக
ஏது - காரணம்	கக	கழல் - கழற்சிக்குரிய	கக
ஏறு - காலை	கக	கன் - கண்ணாடொழில்	கக
ஒட்டிப் பெயர் - தொடர்ச் சொற்		கன்னல் - தோண்டல்,	
பெயர்	கக	நாழிகை வட்டில்	கஃ
ஒருஞார் - ஓர் அளவு	ககஉ	கா - 100 பலம்	ககக
ஒருதுவலி - ஓர் அளவு	ககஉ	காணி - ஓர் எண் (87),	
ஒருபுடைச் சேறல் - ஒரு		100 குழிநிலம், ஒரு மஞ்சாடி	கக
மருங்கு தழுவுதல்	கஃ	காண்டிகை - சுருக்கவுரை	கக
ஒழிபு - நூலில் அல்லது நூற்		காந்தருவம் - இன்னிசை	கக
பகுதியிற் சொல்லப்படாத		காழ் - விதை, வயிரம்	கஃ
ஒழிந்த செய்திகள்.	கஃ	கிளவி - சொல்	கக
ஒற்ற - பொருந்த	கக	குண்டிகை - குடுக்கை	கக
ஒற்றளபெடை - மெய்யெழுத்து		குமரி - கன்னி, இளைஞை	ககக
நீண்டொலித்தல்	கக	குயிழ் - ஒரு மரம்	கக
ஒற்று - மெய்	கக	குரீஇ - குருவி	கக
ஒன்றியற் கிழமைப்பட்டு நிற்		குறிச்சி - மலைநாட்டுர்	கக
தல் - உடையவனிடத்தி		குறியிட்டாளுதல் - பெயரிட்டு	
னின்ற பரிக்கப்படாத		வழங்குதல்	கக
உடைமையாயிருத்தல்.	கக	கூதாளி - ஒரு மரம்	கக
ஓ - மதகு நீர் தாங்கும் பலகை	ககக	கூறை - ஆடை, சேலை	கக
	ககஃ	கேட்டா மூலம் - கேட்டையும்	
ஒணம் - ஒரு நாள்	ககஃ	மூலமும்	கக

கொண்மூ - மேகம்	கடுஅ, கடுக	தகர் - ஆட்டுக்கடா	உகக
கொழு-கலப்பைக்காறு, கொழுப்பு உ		தசை - சதை	கக0
கொள் - காணம், ஒரு நிறை	க0க	தரங்கம் - அலை	கக
கோடு - தனித்தெழுதப்படும்		தளா - ஒரு மரம்	கசாந
கொம்பு	உஅ	தாது - நீறு, பூந்தாது	கடுசு
கோட்டுதாறு - சங்குச்		தாமம் - மலை	கடுக
சுண்ணாம்பு	உந	தாமரை - ஒரு பேரெண்	உகச
கோட்டப்பட்டான் - பிடிக்கப்பட்ட		தாய் - தாவி	உ0உ
டான், கொல்லப்பட்டான்	க0க	திங்கள் - நிலா	உ
கோலிகக்கருவி - கோலிகர் என்		திங்கள் - மாதம்	அந, க0சு
ஹம் நெசவாளரின் கருவி	சுசு	திட்டாஅத்துக்குளம் - ஓர் ஊர்	கசக
சந்தம் - வண்ணம்	சு	திரும் - திரும்புதல்	நஉ
சாடி - ஒரு முகத்தலளவு	ககக	தில்லை - ஒரு செடி	கசசு
சார் - ஒரு மரம்	உ0ந	தீர்த்தம் - திருநீர் நிலை	அ
சிங்கநோக்கு - சிங்கம் முன்னும்		தாலாம் - ஒரு நிறை (100 அல்லது	
பின்னும் நோக்கிச் செல்லு		200 பலம்)	கஅந
தல் போல, ஒரு தூற்பா முன்		துவராபதி - துவாரகை	ச0
னும் பின்னும் உள்ள தூற்		துன்னாசி - கலப்பைக்குத்தி,	
பாக்களைத் தழுவுதல்	உ0ச	தையலாசி	உ
சினை - சொல்லுக்குறுப்பாகிய		தூக்கு - பாக்களைத் துணித்து	
எழுத்து	ந சு	நிறுக்குஞ் செய்யுளுறுப்பு	கள
சீரகம் - ஒரு நிறை	ககக	தூணி - 4 மரக்கால்	கசஅ
சூத்திரம் - தூற்பா	கச	தூதுணை - ஒரு செடி	கசசு
சூர் - அச்சம்	க0க	தூதை - ஒரு முகத்தலளவு	ககக
செதிள் - மரப்பட்டை	கடுக	தூதை - ஒருவகைக் கலம்	களச
செப்பலோசை - வெண்பாவிற்கு		தூய் - தூவி	உ0உ
சூரிய ஓசை	உந	தெவ் - பகை	நஉ
செம்மூ - தூர்த்தல், புடமிடும்		தெள்கு - தெள்ளுப்பூச்சி	உஉஉ
மருந்தைப் பொதிதல், வயிற்		தென்புலத்தார் - இறந்த முன்	
றுப் பொருமல், பைநிறைத்து		தேர்	எ
மூட்டுதல்	கஅஅ	தேற்றம் - உறுதி, நிச்சயம்	கசஉ
செய்கை - புணர்ச்சி	கடு	தொடி - ஒரு பலம்	க0க, ககக
செரு - போர்	கடுடு	தோரை - ஒருவகை மலை நெல்,	
செவிடு - $\frac{1}{8}$ ஆழாக்கு	க0க	மூங்கிலிரிசி	கஅ0
செற்று - சினந்து, தடுத்து,		நமை - ஒரு மரம்	கசஎ
அழித்து	உந0	நலிதல் - இடைத்தரமா யொலித்	
சென்னி - சோழன், ஒருவனது		தல்	கக
இயற் பெயருமாம்	கடு0	நாழி - படி	ககக
சே - மரம், காலை	கசஉ	நாள் - உடு, விண்மீன்	அஉ
சோ - ஒருவகை அரண்	கசசு	நானம் - வாசனைப் பண்டம், கத்	
சோதி - ஒரு நாள்	கடுக	தூரி, புனுரு	கசச
ஞாயிறு - கதிரவன்	உ	நிக்கந்தக் கோட்டம் - அருகன்	
ஞெகிழி - கொள்ளிக்கட்டை	நந	கோயில்	கக
ஞெமை - ஒரு மரம்	கசஎ		

நிரைபசை - நிரையசையும் உகர
 வீறுங்கொண்ட ஈரசைச் சீர் ௨௦
 நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல் -
 கண்ணபிரான். ௧௦
 நிறை - 100 பலம் ௧௧௧
 நீட்டும்வழி நீட்டல் - நீட்டல்
 விகாரம் ௧௩௨
 நேர்பசை - நேரசையும் உகர
 வீறுங்கொண்ட ஈரசைச் சீர் ௨௦
 படுத்தல் - தாழ்த்தி யொலித்தல் ௧௧
 பணி - கட்டளையிடு ௧௧௧
 பனை - முள்ளில்லா மூங்கில்,
 பருமை ௧௦௮
 பதக்கு - பத்துப்படி ௧௪௮
 பரசு - கோடரி ௩௭
 பரணி - ஒரு நாள் ௧௮௧
 பலம் - ஒருநிறை ௧௧௧
 பறைவு - தேய்வு, அழிவு, ஒலிப்பு ௧௧௨
 பற்றுக்கோடு - சார்பு ௩௬
 பனை - ஒரு பேரளவு ௧௧௧
 பன் - பன்னுதல் (கொய்தல் பஞ்
 செக்குதல்). ௧௧௮
 பாடு - ஓசை ௧௧௩
 பாளை - ஒரு முகத்தலளவை,
 4 செம்பு (எண்ணெயளவு) ௧௧௧
 பிடை - ஒரு மரம் ௧௪௩
 பின் - பின்னுதல் ௧௧௮
 பீர் - பீர்க்கு ௨௦௩
 புகர் - கபிலமாடு, புள்ளிமான் ௨௧௧
 புழன் ௧௨௩
 புழான் - ஓர் இயற் பெயர் ௧௧௭
 புழுக்கல் - புழுங்கலரிசி ௨௧௧
 புள் - பறவை, பறவையால் அறியும்
 நிமித்தம் ௨௧௭
 புறனடை - நூலில் அல்லது
 நூற்பகுதியில் கூறப்படா
 தவற்றிற்குக் கூறும் முடிபு ௨௦௩
 புறக்கை - கஞ்சி, கரைத்தகூழ் ௧௪௭
 புன்கு - புனமுருங்கை ௨௨௮
 பூணி - ஓர் அளவு ௧௪௮
 பூல் - ஒரு மரம் ௨௦௮
 பூழி - புழுதி ௧௮௬
 பெற்றம் - மாடு, காளை, எருமை ௧௧௪

பெற்றி - தன்மை ௨௮
 பெயர்ப் பெயர் - தனிச் சொற்
 பெயர் ௭௨
 பொருட் புணர்ச்சி - தனித்துவரும்
 சொற்கள் ஒன்றோடொன்று
 பொருட் பொருத்தமுறப் புண
 ரும் புணர்ச்சி. ௮௦
 பொருந் - பொருந்துதல் ௩௨
 பொருந் - பொருந்துதல், பொருநர்
 குலம். ௧௭௩
 போத்து - மாடு, மரை, புலி, புல்வாய்
 இவற்றின் ஆண் ௨௧௧
 போழ் - நறுக்கு, துண்டு, கிழிப்பு ௧௧௬
 மகம் - ஒரு நாள் ௧௧௦
 மண்டை - ஒரு முகத்தலளவை ௧௧௧
 மா - ஒரு நிறை, 100 குழிநிலம் ௧௧௧
 மாட்டெறிதல் - ஒன்றன் இலக்க
 ணத்தை இன்னொன்று தழுவு
 மாறு மாட்டிக் கூறுதல் ௧௧௬
 மாட்டேற்றல் - ஒன்றன் இலக்க
 ணத்தை இன்னொன்றும் தழுவு
 மாறு மாட்டிக் கூறுதல் ௨௭
 மிகை - மிகைபடக் கூறிய பகுதி ௧௧௧
 மிசை - முன்னெழுத்து ௧௧௨
 மிடறு - தொண்டை ௨௧
 முந்திரிகை - $3\frac{1}{2}$ ௨௩௧
 முற்கு - குமுறல் (கர்ச்சனை),
 பல்லி செய்வதுபோல் நாவாற்
 கொட்டும் ஒலியுமாம். ௮
 மூங்கா - கீரி ௧௪௧
 மூலம் - ஒரு நாள் ௧௧௬
 மூலாதாரம் - ஆறாதாரங்களுள்
 குய்யத்துக்கும் குதத்துக்கும்
 இடையில் நாலிதழ்த்தாமரை
 போலுள்ள நரம்புப் பின்னல் ௧௭
 மெய்ம்மயக்கம் - மெய் தன்மெய்
 யோடும் பிற மெய்யோடும் கூடி
 நிற்பல். ௨௮
 மென்கணம் - மெல்லினம் ௧௮
 மொழி மாற்று - செய்யுளின் ஓரடி
 யிலுள்ள சொற்கள் முறைமாறி
 நிற்பல் ௭௮
 யா - ஒரு மரம் ௧௪௩

வங்கா - வளைந்த தாரை அல்லது		வன்கணம் - வல்லினம்	கஅ
ஊது கொம்பு	கசக	விகற்பித்தல் - உறழ்தல், பெருக்	
வட்டி - 1 படி	ககக	கல்	எங்
வரட்டாடு - வறட்டாடு (பால் கற	கற	விசும்பு - வெளி	அ
வாத ஆடு)	உஉக	விச்சாவாதி - வித்தையால் திறமை	
வருட - தடவ	சுச	யாக வாதிப்பவன்	ககச
வரை - ஆட்காட்டி வி ர ற் கணு		விரவுப் பெயர் - இருதிணைப்	
விடை	ககக	பொதுப் பெயர்	கக
வரைநிலை - விலக்கும்நிலை	அங்	விலங்கு - எழுத்தோடு சேர்த்	
வல் - ஒரு வகைத் தாய வி லோ		தெழுதப்படும் வளைவு	உஅ
யாட்டு, சூதாடு கருவி	உ.௦௭	வீலை - சீழ்க்கை	அ
வழை - சுரபுண்ணை	கச௭	வெதிர் - மூங்கில்	க௦
வளி - காற்று	கசக	வெரிந் - முதுகு	க௭௩, க௭ச
வளி - காற்று, மூச்சு	உக	வெள்ளம் - ஒரு பேரெண்	உகச
வள் - வார், கூர்மை	உக௭	வேட்கை - விருப்பம்	கசஅ

மின்னிணைப்பு

உ. குற்றியலுகரம் உயிரீறே

(புலவர் ஞா. தேவநேயனார் B.O.L.)

“எழுத்தெனப்படுப,
அகரமுதல் எனகரஇறுவாய்
முப்பஃதென்ப;
சார்த்துவரல் மரபின் முன்றலங் கடையே.” (தொல. 1)

“அவைதாம்
குற்றியலுகரம் குற்றிய லுகரம்
ஆய்தம் என்ற
முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோரன்ன.” (தொல். 2)

என்றார் தொல்காப்பியர்.

இரண்டாம் நூற்பாவில், குற்றியலுகரமும் குற்றியலுகரமும் ஆய்தம் என்ற முப்பாற்புள்ளியும் எனப் பிரித்துக் கூறுது “குற்றியலுகரம் குற்றிய லுகரம் ஆய்தம் என்ற முப்பாற்புள்ளியும்” என்று ‘முப்பாற் புள்ளி’ என்பது மூவெழுத்தையும் பொதுப்படத் தழுவுமாறு உம்மைத் தொகையாய்ச் சேர்த்துக் கூறியிருத்தலின், குற்றியலுகர குற்றியலுகரங்களும் ஆய்தம்போலப் பண்டைக்காலத்திற் புள்ளிபெற்றன என்பதுணரப்படும்.

நூற்பாவில் ‘முப்பாற்புள்ளி’ யென்பது, புள்ளிபெற்ற மூவெழுத்துக் களையும் முப்புள்ளி வடிவான ஆய்தத்தையும் ஒருங்கே குறிப்பது “ஆமா கோணங் வண்ணையும் பெறுமே” என்னும் நன்னூல் நூற்பாவின் ‘ஆமா’ என்பது போன்ற இரட்டெழுவாகும்.

தொல்காப்பிய மரபியல் நூற்பா ௧௧௦-ல், ‘வாராததனை வந்தது முடித்தல்’ என்னும் உத்தியுரையில்,

“குற்றிய லுகரத்தைப் புள்ளி யென்றனும் ஆட்சியுங் குறியீடும் ஒருங்கு நிகழ்ந்தனவாகலின் அவையும் இனி வாராமையான் வந்துழி வந்துழி அவ்வாறு ஆண்டானென்பது. இனிப் புள்ளியென மேல் ஆள வாராததனைப் புள்ளி யென்று ஆள்வனவற்றோடு மயக்கங் கூறுதலென்பது, ‘அவைதாம் குற்றிய லுகரம் குற்றிய லுகர - மாய்தமென்ற - முப்பாற் புள்ளியு மெழுத்தோரன்ன (தொல் - எழுத் - நான் 2) என்பதிக் குற்றியலுகரம் புள்ளியென்று யாண்டும் ஆள வாராமையானும் அதுதான் அவ்வழி வரவேண்டுதலானும் அங்ஙனம் புள்ளியென்று ஆளவருங் குற்றுகரத்தோடும் ஆய்தத்தோடும் உடன் கூறுத லாயிற்று ; இங்ஙனம் உடன் கூறுக்காற் புள்ளியுங் குற்றிகரமுமெனச் சூத் திரம் பெறுதல் வேண்டுவதாவான் செல்லுமென்பது.” என்றுரைத்தார் பேராசிரியர்.

சிவஞான முனிவர் தம் தொல்காப்பிய முதற் சூத்திரவிருத்தியில்,

“ஒரு மொழியைச் சார்ந்துவரு மியல்பன்றித் தனித்தியங்கு மியல்பு தமக் கிலவென்றலின், அவை தம்மையே யெடுத்தோதிக் காட்டலாகாமையின், வருஞ் சூத்திரத்தான் அவற்றிற்கு வேறுவேறு பெயரிட்டு ‘அவைதாம் - குற்றிய லுகரம் குற்றியலுகர - மாய்தம்’ என்றும், அம் முன்றும் புள்ளி பெறு தல் பற்றிப் பொதுப்பெயராக ‘முப்பாற்புள்ளியும்’ என்றும், அவை தனித்

தெழுதப்படாவாயினும் மொழியொடு சார்த்தி யெழுதப்படுதலின் எழுத்தென்னுங் குறியீட்டிற்குரிய வென்பார் 'எழுத்தோரன்ன' என்றும் ஒதினார்."

நச்சினார்க்கினியரும், "அவைதாம்.....எழுத்தோரன்ன" என்னும் சார்பெழுத்து நூற்பாவுரையின் இடையில்,

"ஆய்தமென்ற ஒசைதான் அடுப்புக்கூட்டுப்போல மூன்றுபுள்ளி வடிவிற்பென்பது உணர்த்தற்கு ஆய்தமென்ற முப்பாற்புள்ளியுமென்றார். அதனை இக்காலத்தார் நடுவு வான்கியிட்டெழுதுப. இதற்கு வடிவுகூறினர், ஏனையொற்றுக்கள்போல உயிரேறுது ஒசை விகாரமாய் நிற்பதொன்றாகலின். எழுத்தியல் தழா ஒசைகள்போலக்கொள்ளினுங் கொள்ளற்கு என்றற்கு எழுத்தேயாமென்றார். இதனைப் புள்ளிவடிவிற்பெனவே ஏனை யெழுத்துக்களெல்லாம் வரிவடிவினவாதல் பெற்றும்." என்று கூறினாரேனும், தொடக்கத்தில்,

"அவைதாம் - மேற்சார்த்து வருமெனப்பட்டவைதாம், குற்றியலிகரங் குற்றியலுகரம் ஆய்தம் என்ற முப்பாற்புள்ளியும் - குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் ஆய்தமென்று சொல்லப்பட்ட மூன்று கூற்றதாகிய புள்ளி வடிவமாம்; எழுத்தோரன்ன - அவையும் முற்கூறிய முப்பதெழுத்தோடு ஒரு தன்மையாய் வழங்கும் என்றவாறு." என்று மூவெழுத்தும் புள்ளி பெறுமென ஒருதன்மைப்படவே உரைத்தார்.

மயிலைநாதர், "தொல்லைவடிவின்" என்னும் நன்னூல் நூற்பாவுரையில்,

"ஆண்டு" என்ற மிகையானே, தாது, ஏது என்றற்றொடக்கத்து ஆரிய மொழிகளும், எட்டு, கொட்டு என்றற்றொடக்கத்துப் பொது மொழிகளும், குன்றியாது, நாடியாது, எட்டியாண்டினது என்றற்றொடக்கத்துப் புணர்மொழிப் பொருள்வேறுபாடுகளும், அறிதற்பொருட்டுக் குற்றுகரக் குற்றிகரங்களுக்கு மேற் புள்ளிகொடுப்பாரும் உளரெனக் கொள்க." என்று உரைத்தனர்.

"குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் புள்ளி பெற்று நிற்கும்; என்னை?

'குற்றிய லிகரமும் குற்றிய லுகரமு
மற்றவை தாமே புள்ளி பெறுமே'

என்பது சங்கயாப்பாக்கலின்," என்பது யாப்பருங் கலவிருத்தி (பக்கம். 27).

மேற்கூறியவற்றால், குற்றியலிகர குற்றியலுகரங்கள் பண்டைக்காலத்தில் புள்ளியிட்டெழுதப்பட்டன வென்றும், அங்கனம் எழுதினது அவற்றின் ஒலிக்குறுக்கத்தையும் 'நாடியாது' 'எட்டியாண்டு' முதலிய புணர்மொழிப் பொருள் வேறுபாட்டையும் காட்டற்கு என்றும் அறியப்படும்.

'நாடியாது' 'எட்டியாண்டு' என்பன, நாடியாது, எட்டி ஆண்டு, என்றும் பொருள்படுமாதலின், அவை நாடு + யாது, எட்டு + யாண்டு என்னும் புணர்மொழிகள் என்று காட்டற்குக் குற்றியலிகரத்தின் மேற் புள்ளியிட்டப்பட்டதென்க.

குற்றுகரத்தை மேற் சுன்னமிட்டுக் காட்டுவது இன்றும் மலையாள (சேர) நாட்டு வழக்கம். குற்றிகர குற்றுகரங்கள் புள்ளி பெறுமென்று நன்னூலிற் கூறப்படாமையால், 12-ம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பே இவ்வழக்கு சோழபாண்டிய

நாடுகளில் ஒழிந்தது என்பதை அறியலாம். எகர எகரங்கட்கும் ஓகர ஓகரங் கட்கும் அவை சேர்ந்துள்ள உயிர்மெய்கட்கும் வரிவேறுபாடு தொல்காப்பியத்திலேயே கூறப்பட்டிருப்பினும், 17-ம் நூற்றாண்டில் அவ்வெழுத்துக்கள் குறில் நெடில் வேறுபாடின்றி எழுதப்பட்டாற்போல குற்றியலுகரமும் வேறுபாடின்றி யெழுதப்பட்டதென்க.

ஒரு பொருள் குறுகின் அப்பொருளேயன்றி வேறு பொருளாகாது; அதன் குறுக்கம் அளவு வேறுபாடேயன்றிப் பொருள் வேறுபாடன்று. அது போல், குற்றியலுகரமும் முற்றியலுகரம் போல உயிரேயன்றி மெய்யாகாது. இதனாலேயே,

“இகர உகரங் குறுகினின்றன, விகரவகையாற் புணர்ச்சி வேறுபடுதலின், இவற்றை இங்ஙனம் குறியிட்டானுதல் எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தது. சத்தனக்கோல் குறுகிற்று பிறப்பங்கோலாகாது. அதுபோல உயிர்து குறுக்கமும் உயிரேயாம். இவற்றைப் புணர்ச்சி வேற்றுமையும் பொருள் வேற்றுமையும் பற்றி வேறேர் எழுத்தாக வேண்டினார்.” என்றார் நச்சினூர்க்கினியரும். பொருள் வேற்றுமை யென்றது, பண்டைக்காலத்தில் கட்டு கொட்டு முதலிய சொற்கள் எவல் வினையாம்போது முற்றுகர வீரையும் முதனிலைத் தொழிற் பெயராம்போது குற்றுகரவீரையும் ஒலிக்கப்பட்டமை நோக்கி. “தருக்கு அணுக்கு என்பன வினைக்கண் வந்த முற்றுகரம்.” (தொல். 36, உரை). “காது கட்டு கத்து முருக்கு தெருட்டு என்பன முற்றுகரமும் குற்றுகரமுமாய்ப் பொருள் வேறுபட்டு நின்றாற்போல” (தொல். 68, உரை) என்று நச்சினூர்க்கினியர் கூறுதல் காண்க. தொல்காப்பியர், தம் காலத்தில் குற்றுகரமும் மெய்போலப் புள்ளி பெற்றதினாலேயே, புனியலீல்,

“மெய்யீ நெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்,” (தொல். 104)

“குற்றிய லுகரமும் அற்றென மொழிப.” (தொல். 105)

என்று மாட்டேற்றிக் கூறினார்.

இம்மாட்டேற்றைக் கவனியாது, “குற்றிய.....மொழிப,” என்னும் நூற்பாவிற்கு “ஈற்றிற் குற்றிய லுகரமும் (புள்ளியீறுபோல உயிரேற இடம் கொடுக்கும்) அத்தன்மைத்து என்று சொல்லுவர்.” என்று இளம் பூரணரும், “ஈற்றுக் குற்றியலுகரமும் புள்ளியீறுபோல உயிரேற இடங்கொடுக்குமென்று கூறுவர் புலவர்.” என்று நச்சினூர்க்கினியரும் உரைகூறுவது பொருந்தாது. ‘அற்றென மொழிப’ என்னும் மாட்டேறு “புள்ளியொடு நிலையல்” என்பதையே தழுவுமாதலின் இவ்விருவரும் இங்ஙனம் உரைத்தற்கு, இவர் காலத்திற்குமுன்பே குற்றியலுகரம் புள்ளிபெறும் வழக்கு வீழ்ந்தமையே காரணமாகும். இவர் கூறிய உரை இங்குப் பொருந்துமாயின், தொல்காப்பியர் நூன்மரபில்,

“மெய்யீ னியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்” (தொல். 15)

“எகர ஓகரத் தியற்கையும் அற்றே” (தொல். 16)

என்று கூறியவிடத்தும் பொருந்தவேண்டும்.

எகர ஓகரம் புள்ளியீறு போல உயிரேற இடங்கொடுத்த வின்மையானும்; “எகர.....அற்றே” என்னும் நூற்பாவிற்கு, “எகர ஓகரங்களது இயல்பும்

அவ்வாறு புள்ளி பெறும் இயல்பிற்று,” என்று இளம்பூரணரும், “எகர ஓகரங்களினது நிலையும் மெய்போலப் புள்ளி பெறும் இயல்பிற்று,” என்று நச்சினர்க்கினியரும் உரை கூறுவதானும், “குற்றிய மொழிப” என்னும் நூற்பாவிற்கும் குற்றுகரமும் மெய்போலப் புள்ளி பெறும் என்பதே உரையாகக் கோடல் பொருத்தமாம்.

இளம்பூரணரும் நச்சினர்க்கினியரும், ஈற்றுக் குற்றியலுகரமும் புள்ளி யீறுபோல உயிரேற இடங்கொடுக்குமென்று உரைத்தவிடத்தும், மாத்திரைக் குறுக்கத்தால் அங்ஙனம் இடங்கொடுக்குமென்னும் கருத்தினரே யன்றி மெய்யீறு யிருத்தலால் இடங்கொடுக்கும் என்னும் கருத்தினரல்லர். “குற்றுகரத் திற்கு முன்னர் வந்த உயிரேறி முடிய அரை மாத்திரையாய் நின்றலும், முற் றுகரத்திற்கு முன்னர் வந்த உயிரேறி முடியாமையுந் தம்முள் வேற்றுமை,” (தொல். 36, உரை) என்று நச்சினர்க்கினியர் கூறுதல் காண்க.

இனி, தொல்காப்பியர் கருத்தை நோக்கின், அவர் குற்றியலுகரத்தை மெய்யீறென்று கொண்டார் என்று கொள்ளுதற்கு எள்ளளவும் இடமில்லை. அவர்,

“குற்றிய லுகர முறைப்பெயர் மருங்கின்
முற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்.

(தொல். 67.)

எனக் குற்றியலுகரம் மொழிமுதல் வருமென்றும் கூறினார். நுத்தை என்னும் சொல்லின் முதலில் (தொல்காப்பியர் கருத்தின்படி) உள்ள குற்றியலுகரம் மெய்யீறாயின், அச்சொல் நீந்நை என்று எழுதப்படல் வேண்டும். அங்ஙன மெழுதப்படாமையும், குற்றியலுகரத்தைத் தொல்காப்பியர் மெய்யென்று கொண்டிருப்பாராயின், அது,

“பன்னீ ருயிரும் மொழிமுத லாகும்.”

(தொல். 59)

“உயிர்மெய் அல்லன மொழிமுத லாகா.”

(தொல். 60)

என்று அவர் கூறியவற்றோடு முரணுதலும் நோக்குக.

மேலும், ஒரே யுகரம் ஓரிடத்துக் குற்றுகரமாகவும் ஓரிடத்து முற்றுகர மாகவும் ஒலிக்கப்படும். அங்ஙனம் ஒலிக்கப்படுபவற்றுள், சிலவற்றிற்குக் குற்றுகர முற்றுகரப் பொருள் வேறுபாடுண்டு, சிலவற்றிற்கில்லை.

“முற்றிய லுகரமொடு பொருள்வேறு படாஅ
தப்பெயர் மருங்கின் நிலையிய லான”

(தொல். 68)

என்னும் நூற்பாவையும், அதன் உரையில்,

“காது கட்டுகத்து முருக்கு தெருட்டு என்பன முற்றுகரமும் குற்றுகரமு மாய்ப் பொருள் வேறுபட்டு நின்றாற்போல, நுத்தை யென்று இதழ் குவித்து முற்றக் கூறியவிடத்தும் இதழ் குவியாமற் குறையக் கூறியவிடத்தும் ஒரு பொருளே தந்தவாறு காண்க. நந்தா யென்பதோ வெனின், அஃது இதழ் குவித்தே கூறவேண்டுதலிற் குற்றுகரமன்று. இயலென்றதனான் இடமும்

பற்றுக்கோடும் இரண்டிற்கும் வேறுபாடின்றென்று கொள்க.” என்று ஈச்சினார்க்கினியர் உரைத்திருப்பதையும் நோக்குக. இதனால், குற்றியலுகரம் மெய்யீராயின் முற்றியலுகரமும் மெய்யீராய் உகரம் என்னும் உயிரே தமிழுக் கில்லை யென்று பெறப்படுதலும் அந்நனமின்மையும் அறிக.

செய்யுளியலில், இருவகை யுகரமு மொன்றாகக் கொண்டே,

“இருவகை யுகரமோ டியைந்தவை வரினே
நேர்பு நிரைபு மாகு மென்ப.”

(தொல். செய். 4)

என்றார் தொல்காப்பியர்.

இதன் உரையில், “இருவகை யுகர மென்பன, குற்றுகர முற்றுகரங் கள். அவற்றோடு மேற்கூறிய நேரையையும் நிரையையும் ஒருசொல்லிழுக் காடுபட இயைந்துவரின் நிறுத்த முறையானே நேரையோ டொன்றிவந்த குற்றுகரமும் அதனோடு ஒன்றிவந்த முற்றுகரமும் நேர்பசை யெனப்படும்; நிரைபசையோ டொன்றிவந்த குற்றுகரமும் அதனோடொன்றிவந்த முற்றுகர மும் நிரைபசை எனப்படும் என்றவாறு.....

“முன்னர் நேரையை நான்கும் நிரையையை நான்குமென எண் வகையான் அசைக்கறி அவற்றுப்பின் இருவகை யுகரமும் வருமெனவே, அவை குற்று கரத்தோடு எட்டும் முற்றுகரத்தோடு எட்டொரு பதினாறு உதாரணப் பகுதிய வாழ்ச் சென்றதேனும், அவற்றுட் குற்றமுத்துப் பின் வரும்உகரம் நேர்பசை யாகா தென்பது ‘குறிலிணை யுகர மல்வழி யான’ (தொல். செய். 5) என் புழிச் சொல்லுதும்; ஒழிந்தன குற்றுகர நேர்பசை மூன்றும் நிரைபசை நான்கு மாயின. உதாரணம்: வண்டு, நாகு, காம்பு; வாகு, குறங்கு, மலாடு மலாட்டு; இவை குற்றுகரம் அடுத்து நேர்பும் நிரைபும் வந்தவாறு” என்று உரைத்தார் பேராசிரியர். இதனால், குற்றுகரமும் முற்றுகரம்போல அலகு பெறுமென்றும் அசைக் குறுப்பாமென்றும் அறியப்படும்.

சொற்கள் இலக்கண முறையிலும் இலக்கிய முறையிலும் பலவகையாகத் திரிந்து, முன்பு முற்றுகரவீர யிருந்தவை அல்லது உகரமல்லாத ஈர யிருந் தவை பின்பு குற்றுகரவீராகின்றன. அவ்வகைகளாவன:—

க தொழிற்பெயர்: - முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயர்:—எ - டு: படு - பாடு, சுடு - குடு.

விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர்:—எ - டு: படி + பு = படிப்பு, முடி + சு = முடிச்சு.

உ வேற்றுமைப் பெயர்:—எ - டு: யான் + கு = எனக்கு, அவர் + கு = அவர்க்கு.

ஈ குறிப்புவினை முற்று:—எ - டு: தான் + து = தாட்டு, கண் + து = கட்டு, பால் + து = பாற்று, அன் + து = அற்று.

சு பிறவினை:—எ - டு: படு + து = படுத்தது, நட + து = நடத்து, வாழ் + து = வாழ்த்து, பாய் + சு = பாய்ச்சு.

ஊ போலி:—எ - டு: அடைவு - அடவு - அடகு.

சு சொல் தீர்ப்பு:— எ - டு : திரும் - திரும்பு, பொருந் - பொருந்து, உரிஞ் - உரிஞ்சு, உடன் (உடல்) - உடம் - உடம்பு, பண் - பாண் - பாடு, குள் - கொள் - கோள் - கோண் - கோடு, ஒளி - ஒளிர் - ஒளிறு, போ - போது.

மேற்காட்டிய பாடு படிப்பு எனக்கு தாட்டு படுத்து முதலிய சொற்கள், குற்றுகர வீற்றை மெய்யீறாகக் கொள்ளின், முறையே பாட் படிப்ப் எனக்க் தாட்ட் படித்த் என்ற முதல் வடிவங்களினின்று தோன்றின வாசவன்றே கொள்ளல் வேண்டும்! இது எத்துணைப் பேதைமையாகும்! மேலும், ஆட்டு பாட்டு கலக்கு விளக்கு முதலிய பிறவினைகளும் தொழிற் பெயர்களும் முதனிலையீற்று வலியிரட்டியும் முதனிலை யிடைமெல் வலித்தும் முறையே ஆடு பாடு கலங்கு விளக்கு என்னுஞ் சொற்களினின்று திரிந்திருக்கவும், அவற்றை ஆட்ட் பாட்ட் கலக்க் விளக்க் என்னும் வடிவங்களினின்று பிறந்தனவாகக் கொள்ளல் இளஞ்சிறுமரும் எள்ளிநகையாடத் தக்க தொன்றன்றோ? ஒரு சில ஒலியடிச் சொற்களொழிந்த எல்லாச் சொற்களும் ஓரசையான வேர்ச் சொற்களினின்றே பிறந்தனவ யாதலின், குற்றிய லுகரத்தை மெய்யீறாகக் கொள்வாரெல்லாம் சொற்பிறப்பியலை எட்டுணையும் தாமறியாதிருத்தலை முற்றறக் காட்டுபவரே யாவர்.

குற்றுகரவீறு மெய்யீறாயின், அறுவகைக் குற்றியலுகரத் தொடர்களும் வல்லின மெய்யீற்றனவாதல் வேண்டும்.

“ருணநம நயரல வழள என்னும்
அப்பதி நென்றே புள்ளி யிறுதி.”

(தொல். 78)

என்று தொல்காப்பியர் பிரிநிலையேகாரங் கொடுத்துக் கூறினமையானும், குற்றுகரவீறு தமிழ்ச்சொல்லில் ஓரிடத்தும் மெய்யீறாக எழுதப்படாமையானும், அஃ துண்மையன்மை வெள்ளிடை மலை.

கண் + யாது = கண்ணியாது என்பது போன்றே சுக்கு + யாது = சுக்கியாது என்று குற்றுகரமும் புணர்வதால், குற்றியலுகரத்தை மெய்யீறாகக் கொள்ளலாமே யெனின், கதவு + யாது = கதவியாது என்று முற்றுகரமும் அங்நனம் புணர்வதால் அதுவும் மெய்யீறாகக் கொள்ளப்பட்டு உகரவுயிரே தமிழுக்கில்லையென்றாகும் என்று கூறிவிடுக்க. தொல்காப்பியர் மொழிமரபில்,

“உச்ச காரம் இருமொழிக் குரித்தே.”

“உப்பகாரம் ஒன்றென மொழிப.” (தொல். 75, 76.)

என்று வரையறுத்தது உசு முசு தபு என்னும் மூன்று முற்றுகரவீற்றுச் சொற்களையே யன்றிக் குற்றுகரவீற்றுச் சொற்களையன்று. சு, பு, என்னும் இரு முற்றுகர ஈறுகளைக்கொண்ட சொற்கள் எத்தனையென்று வரையறுப்பதே மேற்கூறிய நூற்பாக்களின் நோக்கம். கு, டு, து, று என்னும் நான்கு முற்றுகரவீற்றுச் சொற்களும் அறுவகைக் குற்றுகர வீற்றுச் சொற்களும் அளவிறந்தன வாதலின், அவற்றை வரையறுத்திலர் தொல்காப்பியர். இரு உரு செரு தரு தொரு நரு நெரு பரு புரு மிரு வரு விரு எனக் குகரவீறும், அடு இடு உடு எடு ஒடு கடு கெடு கொடு சுடு தடு தொடு நடு நெடு நொடு படு பிடு மடு வடு விடு என டுகரவீறும் கொண்ட முற்றுகர வீற்றுச் சொற்கள் பெருந்தொகையினவாயும் எண் வரம்பு படாதனவாயு மிருத்தல் காண்க. பிற முற்றுகர வீற்றுச் சொற்களும் இங்நனமே. குற்றுகர

வீற்றுச் சொற்களோ வெனின், அகராதிகளாலும் வரையறுக்கப்படாத பல்லாயிரக் கணக்கின.

மேற்கூறிய நூற்பாக்களின் உரையில்,

“உகரத்தோடு கூடிய சகரம் இரண்டுமொழிக்கே
ஈரம் என்றவாறு,”

“எ - டி: உசு, இஃது உளுவின் பெயர். முசு, இது குரங்கினுள் ஒரு சாதி. பசு என்பதோவெனின், அஃது ஆரியச் சிதைவு. கச்சு ருச்சு என்று போல்வன குற்றுகரம். உகரம் ஏறிய சகரம் இருமொழிக்கு ஈரமெனவே ஏனை உயிர்கள் ஏறிய சகரம் பன்மொழிக்கு ஈரமாயிற்று.” (தொல். 75, உரை) என்றும்,

“உகரத்தோடு கூடிய பகரம் ஒருமொழிக்கல்லது பன்மொழிக்கு ஈரகாதென்று கூறுவர் புலவர்.”

“எ. டி: தபு எனவரும்.....உப்பு கப்பு என்று போல்வன குற்றுகரம், உகரத்தோடுகூடிய பகரம் ஒன்றெனவே ஏனையுயிர்களோடுகூடிய பகரம் பன்மொழிக்கு ஈரம்புப் பல பொருள் தருமென்றாயிற்று.” (தொல். 76, உரை) என்றும் நச்சினுர்க்கினியர் கூறியிருத்தலை நோக்குக.

இதிகாறுங் கூறியவற்றால், குற்றியலுகரம் உயிரீறே யென்றும், தொல் காப்பியர் ஓரிடத்தும் குற்றியலுகரத்தை மெய்யீறாகக் கொண்டிலரென்றும், இயற்கையும் எளிமையும் தனிமையும் தாய்மையும் சான்ற தமிழியல்பையறியாத ஆரியவழியையலாரே தம் மொழியைப் போன்றே தமிழும் ஆரிய வழித் தென்று மயங்கி, தமிழை வடமொழி வழித்தாகக் காட்டக் கருதி அதற்கு முதற்படியாகக் குற்றுகரவீற்றை மெய்யீறாகக் கூறி யிடர்ப்பட்டுப் பின்பு அவ்விடர்ப்பாட்டினின்று நீங்கப் பண்டைத் தமிழ்ச்சொற்கள் வல்லின மெய்யிலும் இற்றன வென்றும், வலியிரட்டல் என ஒரு திரிவு முறையும் அரவு என ஒரு தொழிற்பெயர் விசுவதியும் இல்லையென்றும், சொல்லியல் நூலுக்கும் மொழி நூலுக்கும் முற்றும் மாறுகத் தத்தம் உளத்திரிந்தவாறே உரைப்பரென்றும் தெற்றெனத் தெரிந்துகொள்க.

நச்சினுர்க்கினியர் இளம்பூரணரொடு மாறுபடும் இடங்கள்.

1. சிறப்புப்பாயிரம்

வட வேங்கடந் தென்குமரி
ஆயிடைத்
தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து
வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முதலின்.

இளம்பூரணர் :

(இ - ள்.) வட வேங்கடம் தென்குமரி அ இடைத் தமிழ் கூறும் நல் உலகத்து வழக்கும் செய்யுளும் அ இரு முதலின் - வடக்கின்கண் ணுளதாகிய வேங்கடமும் தெற்கின்கண் ணுளதாகிய குமரியுமாகிய அவற்றை எல்லையாக வுடைய நிலத்து வழங்கும் தமிழ்மொழியினைக் கூறும் நன்மக்களான் வழங்கும் வழக்கும் செய்யுளுமாகிய இரு காரணத்தானும்.

நச்சினுர்க்கினியர் :

வட வேங்கடந் தென்குமரி ஆயிடை - வடக்கின்கண் வேங்கடமும் தெற்கின்கட் குமரியுமாகிய அவ்விரண்டெல்லைக்குள் ளிருந்து, தமிழ்கூறும் நல் உலகத்து வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆ இரு முதலின் - தமிழைச் சொல்லும் நல்லாசிரியரது வழக்குஞ் செய்யுளுமாகிய அவ்விரண்டையும் அடியாகக் கொள்ளுகையினாலே.

2. நூற்பா ௨௨

அம்மூ வாறும் வழங்கியன் மருங்கின்
மெய்ம்மயக் குடனிலை தெரியுந் காலை.

இளம் :

இது, தனிமெய் மயக்கத்திற் தப் பெயரும் முறையும் தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அ மூ ஆறும் - மேற் சொல்லப்பட்ட (மூவாறு) பதினெட்டு மெய்யும், வழங்கு இயல் மருங்கின் - தம்மை மொழிப்படுத்தி வழங்கும் இயல்பு உளதாமிடத்து, மெய் மயக்கு - மெய் மயக்கம் என்றும், உடன் நிலை - உடனிலை மயக்கம் என்றும் இரு வகைய, தெரியும் காலை - (அவை மயங்கு முறைமை) ஆராயும் காலத்து.

நீச் :

இது தனிமெய் பிறமெய்யோடுத் தன் மெய்யோடும் மயங்கும் மயக்கமும் உயிர்மெய் உயிர்மெய்யோடுத் தனிமெய்யோடும் மயங்கும் மயக்கமும் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) அம்மூவாறும் - அங்ஙனம் மூன்று கூறுகப் பகுத்த பதினெட்டு மெய்யும், வழங்கியல் மருங்கின் - வழக்கிடத்துஞ் செய்யுளிடத்தும் எழுத்துக்களைக் கூட்டி மொழிப்படுத்த வழங்குதல் உளதாமிடத்து, மெய் மயங்கும் நிலை - தனிமெய் தன் முன்னர் நின்ற பிறமெய்யோடுத் தன்மெய்யோடும் மயங்கும் நிலையும், உடன் மயங்கும் நிலை - அப்பதினெட்டும் உயிருடனே நின்று தன்முன்னர் நின்ற உயிர்மெய்யோடுத் தனிமெய்யோடும் மயங்கும் நிலையுமென இரண்டாம், தெரியுங்காலை - அவை மயங்கும் மொழியார் தன்மை ஆராயுங்காலத்து எ - று.

3. ௨௭

ஞநமவ வென்னும் புள்ளி முன்னர்
யஃகா னிற்றன் மெய்பெற் றன்றே.

இளம் :

இது, மெய்மயக்கம் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஞந மவ என்னும் புள்ளி முன்னர் - ஞநமவ என்று சொல்லப்படுகின்ற புள்ளிகளின் முன்னர், யஃகான் நின்றல் மெய்பெற்றன்று - யகரம் மயங்கி நின்றல் பொருண்மை பெற்றது ஏகாரம் ஈற்றசை.

எ - டு : உரிஞ்யாது, பொருந்யாது, திரும்யாது, தெவ்யாது எனவரும்.

நீச் : (பக். ௩௨)

இங்ஙனம் ஆசிரியர் குத்திரஞ் செய்தலின் அக்காலத்து ஒரு மொழியாக வழங்கிய சொற்கள் உளவென்பது பெற்றும். அவை இக்காலத்து இறந்தன.

இனி உரையாசிரியர் உரிஞ்யாது பொருந்யாது திரும்யாது தெவ்யாது என இருமொழிக்கண் வருவன உதாரணமாகக் காட்டி. ஞரா லெனின், ஆசிரியர் ஒரு மொழியாமாறு ஈண்டுக் கூறி, இரு மொழி புணர்த்தற்குப் புணரியலென்று வேறோர் இயலுங்கூறி, அதன்கண் 'மெய்யிற்று சொன்முன் மெய் வருவழியும்' என்று கூறினார். கூறியவழிப் பின்னும் 'உகரமொடு புணரும் புள்ளியிறுதி' என்றும் பிறுண்டும் ஈறுகடோறும் எடுத்தோதிப் புணர்ப்பார். ஆதலின் ஈண்டு இருமொழிப் புணர்ச்சி காட்டிற் கூறியது கூறலென்னுங் குற்றமாம். அதனால் ழ்வை காட்டுதல் பொருந்தாமை உணர்க.

4. டூ

குற்றிய லிகர நின்றல் வேண்டும்
யாவென் சினைமிசை யுரையசைக் கிளவிக்
காவயின் வருஉ மகர மூர்ந்தே.

இளம் :

(இ - ள்.) குற்றியலிகரம் - ஒரு மொழிக் குற்றியலிகரம், உரையசைக் கிளவிக்கு - உரையசைச் சொல்லாகிய மியா என் முதற்கு, ஆவயின் வருஉம் - (சினையாக) அச்சொற்றன்னிடத்து வருகின்ற, யாவென் சினைமிசை - யா என் சினைமிசை, மகரம் ஊர்ந்து நின்றல் வேண்டும் - மகர ஒற்றினை ஊர்ந்து நின்றலை வேண்டும் - (ஆசிரியன்.)

எ - டு : கேண்மியா எனவரும். மியா என்னும் சொல்லிடம். மகரம் பற்றுக்கோடு. யாவென்னும் சினையும் மகரம்போலக் குறுகு தற்கு ஒரு சார்பு.

நச் :

(இ - ள்.) உரையசைக் கிளவிக்கு வருஉம் - தான் கூறும் பொருளைக் கோடற்கு ஒருவனை எதிர்முகமாக்கும் சொல்லிற்குப் பொருந்தவரும், ஆவயின் - அம் மியாவென்னும் இடைச்சொல்லைச் சொல்லுமிடத்து, யாவென் சினைமிசை மகரம் ஊர்ந்து - யாவென்னும் உறுப்பின் மேலதாய் முதலாய் நின்ற மகரவொற்றினை யேறி, குற்றியலிகரம் நின்றல் வேண்டும் - குற்றியலிகரம் நின்றலை விரும்பும் ஆசிரியன் எ-று.

எ - டு : கேண்மியா சென்மியா எனவரும். கேளென்றது உரையசைக் கிளவி; அதனைச் சார்ந்து தனக்கு இயல்பின்றி நின்றது மியா வென்னும் இடைச்சொல். அவ்விடைச்சொல் முதலும் அதனிற் பிரியும் யா அதற்கு உறுப்பு மாமென்று கருதி யாவென் சினை என்றார். மியா இடம்; மகரம் பற்றுக்கோடு. யாவும் இகரம் அரைமாத்திரை யாதற்குச் சார்பு.

5. ஸௌ

உருவினு மிசையினு மருகித் தோன்று
மொழிக்குறிப் பெல்லா மெழுத்தி னியலா
ஆய்த மல்காக் காலையான.

இளம் :

(இ - ள்.) உருவினும் - ஒரு பொருளினது உருவத்தின்கண்ணும், இசையினும் - இசையின் கண்ணும், அருகித் தோன்றும் - சிறுபான்மையாய்த் தோன்றும், குறிப்பு மொழி யெல்லாம் - குறிப்பு மொழிகளெல்லாம், எழுத்தின் இயலா - ஆய்த எழுத்தானிடம் எழுதப்பட்டு நடவா. (அஃது எக்காலத்துமே வெனின், அன்று.) ஆய்தம் அஃகா காலையான - அவ்வாய்தம் தன் அரை

மாத்திரை அளபாய்ச் சுருங்கி நில்லாது (அவ்வுருவும் இசையது மிகுதியும் உணர்த்துதற்கு) நீண்ட காலத்து அந்நீட்சிக்கு.

எ - று : 'கஃமென்றது' என்பது உருவு. 'சஃமென்றது' என்பது இசை.

நீச் :

(இ - ள்.) உருவினும் இசையினும் அருகித் தோன்றும் குறிப்பு மொழியும் - நிறத்தின்கண்ணும் ஓசையின்கண்ணும் சிறுபான்மை ஆய்தந்தோன்றும் பொருள் குறித்தலையுடைய சொல்லும், எல்லா மொழியும் - அவை யொழிந்த எல்லா மொழிகளும், எழுத்தினியலா - ஒற்றெழுத்துக்கள் போல அரை மாத்திரையின் கண்ணும் சிறுபான்மை மிக்கும் நடந்து, ஆய்தம் அஃகாக் காலையான - ஆய்தஞ் சுருங்காத இடத்தான சொற்களாம் எ - று.

எனவே,.....பெற்றும்.

எழுத்தினென்ற.....வினையெச்சம்.

இவ்வாறன்றி இக்குறிப்புச் சொற்கள் ஆய்தம் இரண்டிட்டு எழுதப்படாவென்று பொருள்கூறிற் செய்யுளியலோடு மாறுபட்டு மாறுகொளக் கூறலென்னுங் குற்றந்தங்குமென்று உணர்க.

6. ஸடு

ஓரெழுத் தொருமொழி யீரெழுத் தொருமொழி
இரண்டிறந் திசைக்குந் தொடர்மொழி யுளப்பட
மூன்றே மொழிநிலை தோன்றிய நெறியே.

இளம் :

எ - று : ஆ - ஓரெழுத் தொருமொழி

மணி - ஈரெழுத்

வரகு, கொற்றன் - மூவெழுத்

நீச் :

எ - று : ஆ, கா, நா - ஓரெழுத் தொருமொழி

மணி, வரகு, கொற்றன் - ஈரெழுத்

தொருமொழி

குரவு, அரவு - மூவெழுத்

கணவிரி - நாலெழுத்

அகத்தியனார் - ஐந்தெழுத்

திருச்சிற்றம்பலம் - ஆறெழுத்

பெரும்பற்றப்புலியூ - ஏழெழுத்

குறிப்பு : நச்சினர்க்கினியர் ஒற்றையும் குற்றுகரத்தையும் எண்ணவில்லை.

7. ஸஎ

தம்மியல் கிளப்பி னெல்லா வெழுத்து
மெய்ந்நிலை மயக்க மான மில்லை.

இளம் :

இது, மெய்ம் மயக்கத்திற்கு ஓர் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) எல்லா எழுத்தும் தம் இயல் கிளப்பின் - எல்லா மெய்யெழுத்தும் மொழியிடை யின்றித் தம் வடிவின் இயல்பைச் சொல்லுமிடத்து, மெய்மயக்க நிலை மானம் இல்லை - மெய்ம் மயக்க நிலையின் மயங்கி வருதல் குற்றம் இல்லை.

எ - று : “வல்லெழுத்தியையின் டகாரமாகும்” எனவரும்.

இதனை அம்மெய்ம்மயக்கத்து வைக்க வெளின், இது வழு வமைதி நோக்கி மொழிமரபின்கண்ண தாயிற்று.

நச் :

இது முன்னர் மெய்க்கண் உயிர் நின்றவாறு கூறி அவ்வுயிர் மெய்க்கண் ஏறி உயிர்மெய்யாய் நின்றகாலத்து அம்மெய்யாற் பெயர் பெறுமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) எல்லா எழுத்தும் - பன்னிருயிரும், மெய்நிலை தம் இயல் மயக்கங் கிளப்பின் - மெய்யின் தன்மையிலே தம்முடைய தன்மை மயங்கிற்றாகப் பெயர் கூறின், மானமில்லை - குற்றமில்லை எ - று.

மெய்யின் தன்மையாவது.....கூறினார்.

இஃதன்றிப் பதினெட்டு மெய்யின் தன்மை கூறுமிடத்து மெய்ம்மயக்கம் கூறிய வகையானன்றி வேண்டியவாறு மயங்கு மென்று கூறி, ‘அவற்றுள் லளக்கான் முன்னர்’ என்பதனைக் காட்டில் அஃது இருமொழிக் கண்ணதென மறுக்க.

8. சஅ

யரழ வென்னு மூன்றுமுன் னொற்றக்
கசதப ங்ருநம வீரொற் றாகும்.

இளம் :

(இ - ள்.) யரழ என்னும் மூன்று - யரழ என்று சொல்லப் படுகின்ற மூன்றனுள் ஒன்று, முன்ஓற்ற - (குறிந்கீழும் நெடிந் கீழும்) முன்னே ஓற்றாய் நிற்ப (அவற்றின் பின்னே), கசதப ங்ருநம ஈர் ஒற்றாகும் - க ச த ப க்களிலொன்றாதல் ங்ருந ம க்களினொன்றாதல் ஒற்றாய்வர அவை ஈரொற்றுடனிலையாம்.

எ - று : வேய்க்குறை, வேயங்குறை, வேர்க்குறை, வேர்ங் குறை, வீழ்க்குறை வீழங்குறை, சிறை, தலை, புறம் என ஓட்டுக.

இவ்விதி மேல் ஈற்றகத்து உணர்ந்துகொள்ளப் படுமா லெனின், இது ‘ஈர்க்கு’ ‘பீர்க்கு’ எனஒருமொழியுள் வருதலா னும், இரண்டு மொழிக்கண் வருதல் விகாரமாதலானும் ஈண்டுக் கூறப்பட்டது. அஃதேல், இதனை நூன்மரபின்கத்து மெய்ம்மயக்

கத்துக்கண் கூறுகவெனின், ஆண்டு வேற்றுமை நயம் கொண்டதாகலின் மூவொற்று உடனிலையாதல் நோக்கி ஒற்றுமை நயம் பற்றி ஈண்டுக் கூறப்பட்டது.

நச் :

ஈ - ஓ : வேய்க்க வாய்ச்சி பாய்த்தல் வாய்ப்பு எனவும், பீர்க்கு நேர்ச்சி வார்த்தல் ஆர்ப்பு எனவும், வாழ்க்கை தாழ்ச்சி தாழ்த்தல் தாழ்ப்பு எனவும், காய்க்கனி தேய்ஞ்சது காய்ந்தனம் காய்ப்புறம் எனவும், நேர்ங்கல் நேர்ஞ்சலை நேர்ந்தலை நேர்ப்புறம் எனவும் வரும். முகாரத்திற்கு வாழ்ந்தனம் என இக்காலத்து நகரவொற்று வரும். ஏனைய மூன்றும் இக்காலத்து வழங்குமெனின் உணர்க.

இனித் தாழ்ங்குலை தாழ்ஞ்சினை தாழ்ந்திரள் வீழ்ம்படை என அக்காலத்து வழங்குமென்று இத்தொகைச் சொற்கள் காட்டிலும் ஒன்று. உரையாசிரியரும் இருமொழிக்கட் காட்டியவற்றிற்கு அவ்விறுகடோறும் கூறுகின்ற சூத்திரங்கள் பின்னர் வேண்டாமை உணர்க. இஃது ஈரொற்றுடனிலையாதலின் ஈண்டு வைத்தார்.

9. ஓ

குறுமையு நெடுமையு மளவிற் கோடலிற்
ரொடர்மொழி யெல்லா நெட்டெழுத் தியல

இளம் :

(இ - ள்.) குறுமையும் நெடுமையும் அளவின் கோடலின் - உயிரெழுத்திற்குக் குறுமையும் நெடுமையும் அளவிற் கொள்ளப்படுதலில், தொடர்மொழி எல்லாம் நெட்டெழுத்து இயல - தொடர்மொழிக்கீழ் நின்ற ரகார முகாரங்களெல்லாம் நெடிற் கீழ் நின்ற ரகார முகாரங்களின் இயல்பையுடைய (என்று கொள்ளப்படும்).

ஈ - ஓ : அகர், புகர், அகழ், புகழ் எனக் கொள்க.

‘புலவர்’ என்றாற்போல இரண்டு மாத்திரையை இறந்த தன் பின்னும் வருமாலெனின், அவையும் “தன்னின் முடித்தல்” என்பதனால் ‘நெடிற்கீழ் ஒற்று’ எனப்படும். எல்லாம் என்றதனால், ரகார முகாரங்களையன்றி, பிற ஒற்றுக்களும் ‘நெடிற்கீழ் ஒற்று’ எனப்படும். இதனானே, விரல் தீது என்புழி லகரம் ‘நெடிற்கீழ் ஒற்று’ என்று கெடுக்கப்படும்.

நச் :

(இ - ள்.) குறுமையும் நெடுமையும் - எழுத்துக்களது குறிய தன்மையும் நெடிய தன்மையும், அளவிற் கோடலின் - மாத்திரையென்னும் உறுப்பினைச் செவி கருவியாக அளக்கின்ற அளவு தொழிலாலே செய்யுட்குக் கொள்ளப்படுதலின், தொடர்மொழி

யெல்லாம் - அம் மாத்திரை தம்முள் தொடர்ந்துநிற்கின்ற சொற்களெல்லாம், நெட்டெழுத்தியல் - நெட்டெழுத்து மாத்திரை மிக்கு நடக்கும்படியாகத் தொடர்ந்த சொல்லாம் எ - று.

எ - று : 'வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய்' எனவும் 'கடியவே கனங்குழாஅய்' எனவுங் குற்றெழுத்துக்களெல்லாம் நெட்டெழுத்தினை மாத்திரை மிகுத்தற்குக் கூடியவாறு உணர்க. ஏனைச் செய்யுட்களையும் இவ்வாறே காண்க. எனவே, மாத்திரை அளக் குங்கால் நெட்டெழுத்தே மாத்திரைபெற்று மிக்கு நிற்கும் என்றமையான், எதிரது போற்றலென்னும் உத்திபற்றிச் செய்யுளியலை நோக்கிக் கூறியதாயிற்று. ஈண்டுக் கூறினார், நெட்டெழுத்து இரண்டு மாத்திரையின் இகந்து வருமென்பதறிவித்தற்கு.

.....இனி உரையாசிரியர் புகர் புகழ் எனக் குறிவினைக் கீழ் ரகார ழகாரங்கள் வந்த தொடர்மொழிக ளெல்லாம் தார் தாழ் என்றற்போல ஓசையொத்து நெட்டெழுத்தின் தன்மைய வாம் என்றராலெனின், புகர், புகழ் என்பனவற்றை நெட்டெழுத்தென்றே எவ்விடத்தும் ஆளாமையானும் நெட்டெழுத்தாகக் கூறிய இலக்கணத்தால் ஒரு பயன் கொள்ளாமையானுஞ் செய்யுளியலுள் இவற்றைக் குறிவினை ஒற்றடுத்த நிரையசையாகவும் தார் தாழ் என்பனவற்றை நெட்டெழுத்து ஒற்றடுத்த நேரசையாகவும் கோடலானும் அது பொருளன்மை உணர்க.

10. றூ.

மொழிப்படுத் திசைப்பினும் தெரிந்துவேறிசைப்பினும் எழுத்தியல் திரியா வென்மனார் புலவர்.

இளம் :

இது, எழுத்துக்கட்கு மொழிக்கண் மாத்திரை காரணமாகப் பிறப்பதோர் ஐயம் தீர்த்தல் நுதலிற்று.

(இ - ஷ்.) மொழிப்படுத்து இசைப்பினும் - மொழிக்கண் படுத்துச் சொல்லினும், தெரிந்து வேறு இசைப்பினும் - தெரிந்து கொண்டு வேறே சொல்லினும், எழுத்து இயல் திரியா என்மனார் புலவர் - உயிரும் மெய்யுமாகிய எழுத்துக்கள் (பெருக்கம் சுருக்கம் உடையனபோன்று இசைப்பினும்) தத்தம் மாத்திரை இயல் பில் திரியா என்று சொல்லுவார் புலவர்.

எ - று : அஃகல், அ எனவும்; ஆல், ஆ எனவும்; கடல், க எனவும்; கால், கா எனவும் கண்டுகொள்க.

வேறு என்றதனான் எடுத்தல் படுத்தல் முதலிய ஓசை வேற்றுமைக் கண்ணும் எழுத்தியல் திரியாவென்பது கொள்க.

நச் :

(இ - ஷ்.) தெரிந்து-ஒற்றுங் குற்றுகரமும் பொருள் தரு நிலை மையை ஆராய்ந்து, மொழிப்படுத்து இசைப்பினும் - சொல்லாகச்

சேர்த்துச் சொல்லினும், வேறு இசைப்பினும் - செய்யுளியலுள் ஒற்றுங் குற்றுகரமும் பொருள் தருமேனும் மாத்திரை குறைந்து நிற்கும் நிலையையே நோக்கி எழுத்தெண்ணப்படா வென்று ஆண்டைக்கு வேறுகக் கூறினும், எழுத்தியல் திரியா என்மனார் புலவர் - அவ்விரண்டிடத்தும் அரை மாத்திரை பெற்று நிற்கும குற்றுகரமும் முற்கூறிய எழுத்தார் தன்மை திரியாவென்று கூறுவர் புலவர் எ - று.

எ - று: அல் இல் உண் எண் ஒல் எனவும், கல் வில் முள் செல் எனவும், ஆல் ஈர் ஊர் ஏர் ஓர் எனவும், கால் சீர் சூல் தேன் கோன் எனவும் உயிரும் உயிர்மெய்யுமாகிய குற்றெழுத்தையும் நெட்டெழுத்தையும் ஒற்றெழுத்துக்கள் அடுத்து நின்று பொருள் தந்தவாறு காண்க. கடம் கடாம் உடையான் திருவாரூர் அகத்தியனார் என ஈரெழுத்தையும் மூவெழுத்தையும் நாலெழுத்தையும் ஐயெழுத்தையும் இறுதியிலும் இடையிலும் ஒற்றடுத்து நின்று பொருள் தந்தவாறு காண்க. எல்கு தென்கு கொக்கு குரங்கு என்பனவும் எழுத்தெண்ணவும் அலகிடவும் பெருத குற்றுகரம் அடுத்து நின்று பொருள் தந்தவாறு காண்க.

இனி இச் சூத்திரத்திற்கு எழுத்துக்களைச் சொல்லாக்கிக் கூறினும் பிறிதாகக் கூறினும் மாத்திரை திரியாதென்று பொருள் கூறி, அகரம் என்புழியும் அ என்புழியும் ஆலம் என்புழியும் ஆ என்புழியும் ககரம் என்புழியும் க என்புழியும் காலம் என்புழியும் கா என்புழியும் ஓசை ஒத்து நிற்குமென்றால், அது முன் வரக் கூறிய இலக்கணங்களாற் பெறப்படுதலிற் பயனில் கூற்றா மென்க.

11. அந்.

.....
எல்லா வெழுத்துஞ் சொல்லுங்காலைப்
.....

இளம் :

(இ - ள்.) எல்லா எழுத்தும் நெறிப்பட நாடி சொல்லுங் காலை - தமிழெழுத்துக்களெல்லாம் ஒருவன் முறைப்பட ஆராய்ந்து தன்மைச் சொல்லுங்காலத்து.

நீச் :

(இ - ள்.) எல்லா எழுத்தும் பிறப்பின் ஆக்கம் சொல்லுங் தாலை - தமிழெழுத்து எல்லாவற்றிற்கும் ஆசிரியன் கூறிய பிறப்பினது தோற்றரவையாங் கூறுமிடத்து.

12. ககக.

..... மருவின் ரெகுதி மயங்கியன் மொழியும்
..... உரியவை யுளவே புணர்நிலைச் சுட்டே.

ககஉ. இளம் :

(இ - ள்.) மருவின் தொகுதி மயங்கு இயல் மொழியும் - (இலக்கண வழக்கேயன்றி) மருஉத்திரளாகிய தலை தடுமாறாக மயங்கின இயல்பையுடைய இலக்கணத்தோடு பொருந்தின மருஉ வழக்கும், உரியவை உள புணர்நிலைச் சூட்டு - உரியன உள புணரும் நிலைமைக்கண்.

ககக. நச் :

(இ - ள்.) மருமொழியும் - இருவகையாகி மருவிய சொற்களும், இன்றொகுதி மயங்கியன் மொழியும் - செவிக்கிரிதாகச் சொற்றிரளிடத்து நிறுத்த சொல்லுங் குறித்துவரு கிளவியுமாய் ஒட்டிற்றுப்போல நின்று பொருளுணர்த்தாது பிரித்து பின்னர்ச் சென்று ஒட்டிப் பொருளுணர்த்த மயங்குதல் இயன்ற சொற்களும், புணர்நிலைச் சூட்டு உரியவை உள - புணரும் நிலைமைக் கருத்தின்கண் உரியன உள எ - று.

13. உக௦.

.....
செய்ம்மன வென்னுந் தொழிலிற் சொல்லும்
ஏவல் கண்ணிய வியங்கோட் கிளவியும்
.....

இளம் :

‘உரையிற் கோடல்’ என்பதனால், வியங்கோள்முன் வைக் கற்பாலதனை முன்வையாது செய்ம்மன என்பதனை முன் வைத்ததனான், இவ் வியல்பு முடிபின்கண் செய்ம்மன என்பது சிறப்புடைத்தெனப் பெறப்பட்டது. அதனால் ஏவல் கண்ணுத வியங்கோளும் இவ் வியல்பு முடிபு உடைத்தெனக் கொள்க. அது, “மன்னிய பெரும நீ” என வரும்.

நச் :

எ - டு : ஏவல் கண்ணிய என்பதனால் ஏவல் கண்ணுததும் உளதென்று கூறி ‘மன்னிய பெரும நீ’ என உதாரணங் காட்டுகவெனின், அது பொருந்தாது; கூறுகின்றான் அவன் நிலைபெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்றே கருதிக் கூறுதலின் அதுவும் ஏவல் கண்ணிற்றேயாம்.....

14. உக௩.

ஆன்முன் வருஉ மீகார பகரம்

தான்மிகத் தோன்றிக் குறுகலு முரித்தே.

இளம் :

(இ - ள்.) ஆன்முன் வரும் ஈகார பகரம் - ஆன் எனவும் சொல்முன்னர் வருமொழியாய் வருகின்ற ஈகாரத்தொடர் கூடிய

பகரமாகிய மொழி, தான் மிகத்தோன்றி குறுகலும் உரித்து - அப்பகரமாகிய தான் மிகத்தோன்றி அவ் வீகாரம் இகரமாகக் குறுகி முடிதலையும் உடைத்து.

‘தோன்றி’ என்றதனால், நிலைமொழிப்பேறுகிய னகரவொற்றின் கேடு கொள்க.

நீச் :

(இ - ள்.) ஆன் முன் வருஉம் ஈகார பகரம் - ஆனென்னுஞ் சொன்முன்னர் வருமொழியாய் வருகின்ற ஈகாரத்தோடு கூடிய பகரமாகிய மொழி, தான் மிகத் தோன்றி - அப்பகரமாகிய தான் மிக்கு நிற்ப நிலைமொழி னகரத்திற்குக் கேடு தோன்றி, குறுகலும் உரித்து - ஈகாரம் இகரமாகக் குறுகி நின்றலும் உரித்து எ-று.

15. ங்கு.

இலமென் கிளவிக்குப் படுவரு காலை
நிலையலு முரித்தே செய்யு ளான.

ங்கு. இலம் :

(இ - ள்.) இலம் என் கிளவிக்கு படு வரு காலை - இலம் என்னும் சொல்லிற்குப் படு என்னுஞ் சொல் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, நிலையலும் உரித்து செய்யுளான் - முன் ‘மகரவிறுதி’ என்பதனாற் கெட்ட ஈறு கெடாது நின்று முடிதலும் உரித்துச் செய்யுட்கண்.

எ - டு : “ இலம்படு புலவ ரேற்றகை நிறைய ” என வரும்.

உரிச்சொல்லாகலான் உருபு விரியாதெனினும் இலத்தாற் பற்றப்படும் புலவரென்னும் பொருள் உணர நின்றலின், வேற்றுமை முடிபாயிற்று. உடமை மகரவிறு என்னும் சாதி யொருமை பற்றி வந்த எதிர்மறை.

ங்கு. நீச் :

இதனை இலத்தாற் பற்றப்பட்ட புலவரென வேற்றுமை யென்றால் உரையாசிரியரெனின், பற்றப்பட்ட புலவரென்பது பெயரெச்சமாதலிற் பற்றவென்னுந் தொழில் தோற்றுவிக்கின்ற முதனிலைச் சொல்லைச் சூத்திரத்து ஆசிரியர் எடுத்தோதிற்றிலராத லர்னும் படுவென்பது தானும் புலவரென்னும் பெயரோடு முடியுங்காங் இரண்டு காலமும் காட்டும் ஈறுகள் தொக்க முதனிலைச் சொல்லாய் நின்றலின், அதனை எடுத்தோதினாராதலானும் ஆசிரியர்க்கு அங்ஙனங் கூறுதல் கருத்தன்மை உணர்க.

அன்றியும் பற்றப்பட்ட என்பழி இரண்டு முதனிலை கூடி ஒன்றாய் நின்று பற்றுதலைச் செய்யப்பட்ட எனப் பொருள் தாடாமையானும் அவ்வுழி யதிகாரமாதலானும் அது பொருள் என்மை உணர்க.

16. சங்க இளம் :

அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்
எல்லா விறுதியு முகர நிறையும்.

இஃது எய்தியது ஒருமருங்கு மறுத்தல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அல்லது கிளப்பினும் - அல்வழியைச் சொல்லும்
இடத்தும், வேற்றுமைக்கண்ணும் - வேற்றுமைப் பொருட்
புணர்ச்சிக்கண்ணும், எல்லா இறுதி உகரமும் நிறையும் - ஆறு
சுற்றுக் குற்றியலுகரமும் நிறைந்தே நிற்கும்.

எ - று : நாகு கடிது, நாகு கடுமை ; வரகு கடிது, வரகு
கடுமை என வரும்.

சொ. நச் :

அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்
எல்லா இறுதியும் உகர நிலையும்.

இஃது 'இடைப்படிற் குறுகு மிடனு மாறுண்டே' என்றத
னாற் புணர்மொழிக்கண் அரைமாத்திரையினங் குறுகுமென எய்
தாயதனை விலக்கி 'அவ்விய நிலையு மேனை மூன்றே' என்ற
விதியே பெறுமென்கின்றது.

(இ - ள்.) அல்லது கிளப்பினும் - அல்வழியைச் சொல்லு
மிடத்தும், வேற்றுமைக் கண்ணும் - வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்
கண்ணும், எல்லா இறுதியும் உகரம் நிலையும் - ஆறு சுற்றின்கண்
னும் உகரம் தன் அரைமாத்திரையைப் பெற்று நிற்கும் எ - று.

17. சங்க.

வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து வருவழி
தொல்லையிற்கை நிலையலு முரித்தே.

சங்க. இளம் :

இஃது எய்தியது ஒருமருங்கு மறுக்கின்றது.

(இ - ள்.) வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி - (அவவீற்றுள்
ளும்) வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி, வல்லெழுத்து வருவழி - வல்
லெழுத்து முதல்மொழி (வருமொழியாய்) வரும் இடத்து,
தொல்லையிற்கை நிலையலும் உரித்து - முன் (கூறிய) இயற்கை
நின்றலும் உரித்து.

எ - று : கொக்குக் கடிது, கொக்குக் கடுமை என வரும்.

சங்க. நச் :

இது முன்னின்ற குத்திரத்தான் அரை மாத்திரை பெறும்
என்றதனை விலக்கி 'இடைப்படிற் குறுகு மிடலும்' என்றதனான்
அரைமாத்திரையினும் குறுகுமென்று ஆண்டு விதித்தது ஈண்டு
வல்லொற்றுத் தொடர்மொழிக்கண்ணே வருமென்கின்றது.

(இ - ள்.) வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி - வல்லொற்றுத் தொடர்மொழிக் குற்றுகரம், வல்லெழுத்து வருவழி - வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமொழியாய் வருமிடத்து, தொல்லை இயற்கை நிலையலும் உரித்து - 'இடைப்படிற் குறுகும்' என்பதனாற் கூறிய அரை மாத்திரையினும் குறுகி நிற்கும் என்ற இயல்பிலே நின்றலும் உரித்து எ - று.

எ - று : கொக்குக் கடிது கொக்குக் கடுமை என அரைமாத்திரையிற் குறைந்தவாறு குரங்கு கடிதென்பது முதலியவற்றோடு படுத்துச் செவிகருவியாக உணர்க.

முன்னின்ற குத்திரத்து உகர நிறையுமென்று பாடம்ஓதி அதற்கு உகரம் அரைமாத்திரையிற் சிறிது மிக்கு நிற்குமென்று பொருள் கூறி இச் குத்திரத்திற்குப் பழைய அரை மாத்திரை பெற்று நிற்குமென்று கூறுவாரும் உளர்.